

தருவாசகத் தேன்

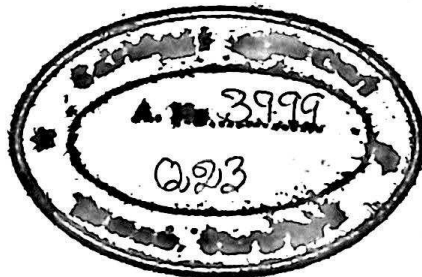
A.No:3999

Q23

திரு. கா. இராமநாதன்

திருவாசகத் தேன்

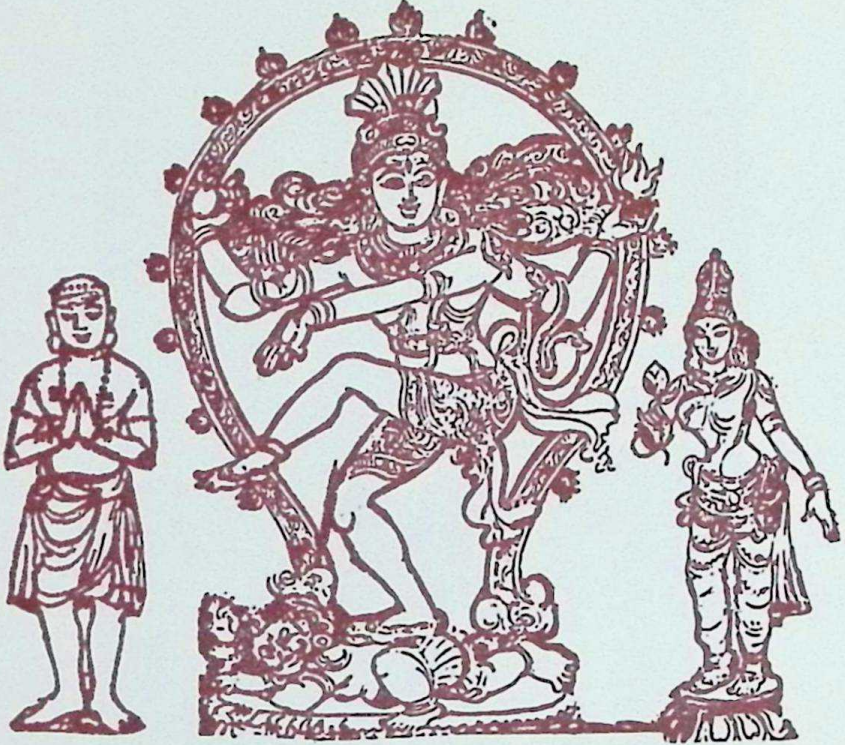
கிடைக்கும் இடம்

Dr. VR. ராமனாதன்
D. 57, பாலுசாமி தெரு
திருநகர். மதுரை-625 006.

விலை ரூ. 30/-

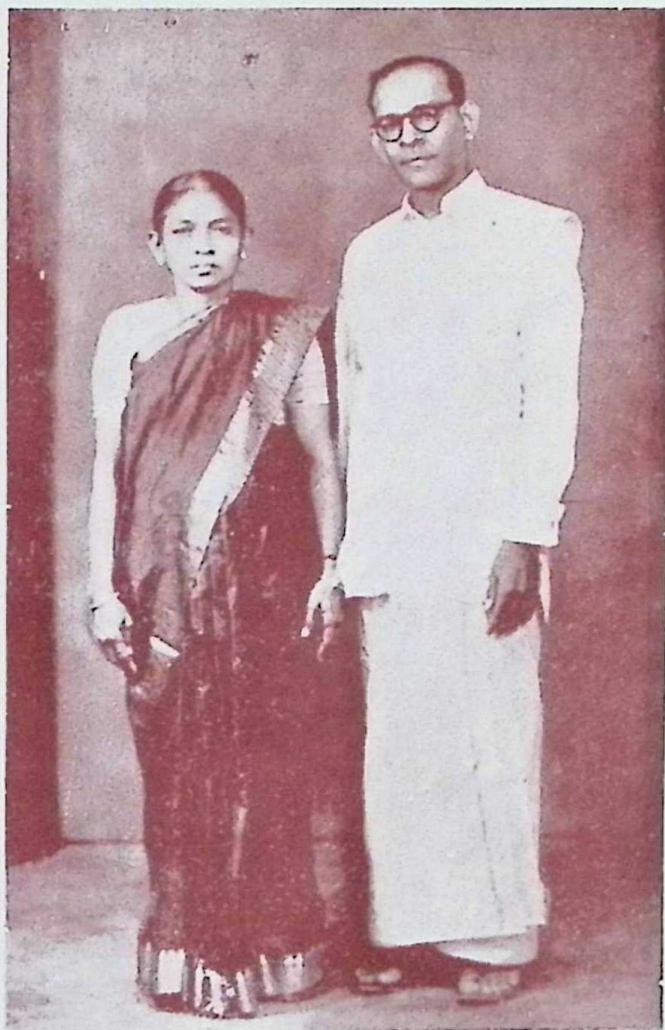
உ.
திருச்சிற்றம்பலம்

தோற்றம் துடியதனில் தோடும் திதியமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் — ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

(படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்)

திருமதி. மீனாட்சி ஆச்சி - திரு. கா. இராமநாதன்

11/2/

உட்பொருள்

பதிப்புரை

டாக்டர் VR. இராமநாதன்

முன்னுரை

பேரா. கோ. சங்கரராஜூலு

அணிந்துரை

Dr. சும. அண்ணாமலை

1	யார் அவர்	1
2	கீர்த்திதரும் செயல்	12
3	யார் செய்த வேலை?	15
4	யாருக்குச் சொந்தம்?	20
5	மெய்ப்பாடு	24
6	நாடகம்	32
7	பெருங்கடல்	39
8	அன்பிலை	48
9	ஏற்றினை, ஏற்றினை	53
10	பெறுதற்கு உரியேன்	59
11	அன்பின் படி	65
12	போகமா? புண்ணியனா?	70
13	அழுது அடைதல்	75
14	அருமையும் பெருமையும்	81
15	பிச்சன்	88
16	என்னை எழுப்பல்	95
17	வித்தை	105
18	பெரும்பணி	111
19	தேனினும் இனியன்	116
20	நான் கெட்ட வெற்றி	122
21	ஒரே இயல்பு	129
22	அத்தனையும் ஒழித்தல்	133
23	குற்றமும் குணமாம்	139
24	உயர்ந்த வெற்றி	145
25	எங்கும் அருட்செயல்	149
26	நித்திய கல்யாணம்	153
27	இறங்குதல்	159
28	கொடி எது	165
29	எப்பாலும் கூட்டம்	169

30	அடியார் நடுவுள்	174
31	யார் பெற்றது அதிகம்?	180
32	என் செய்கேன்?	188
33	அடைக்கலம் புகக்காரணம்	194
34	எனது கனவு	199
35	அதிசயம்	205
36	என்று கொல்லோ?	209
37	மற்றேது பற்று?	213
38	அதெந்துவே	217
39	கோலங்காட்டல்	222
40	கண்டேன்	228
41	மரம்போல் நிற்பேனோ?	234
42	நானோ நாயகம்?	240
43	ஞழ்ச்சி	247
44	எதனை அஞ்சுவது?	253
45	மூலபண்டாரம்	259
46	சிக்கெனப் பிடித்தேன்	265
47	செய்தேனோ?	272
48	வேண்டுவது யாது?	279
49	வம்பு பழுத்தல்	286
50	யார் செய்ய வல்லார்?	292
51	பண்பு பல	296
52	எம்பிரான் ஆவார் யார்?	303
53	என்ன வேண்டும்?	309
54	காலம் வந்தது	314
55	படையெடுப்பு	319
56	குடிபுகுமுன்	323
57	யாரை வணங்குவது?	328
58	என்ன ஆகும்?	333
59	கூடும் ஆசை	339
60	யார் பெறுவர்	347

என் மாமனார் சைவப் பெரியார் திரு. கா. இராமநாதன் செட்டியார் திருவாசகத்தைப்பற்றி அறுபது தலைப்புகளில் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ‘‘திருவாசகத்தேன்’’ என்ற இந்தநூலை அவர்களது குடும்பத்தார் எல்லோரது சார்பிலும் பதிப்பிக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தமை குறித்து நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இந்நூலில் அடங்கியுள்ள அறுபது கட்டுரைகளில் சுமார் நூற்பது கட்டுரைகள் திருப்பராய்த்துறை ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண தபோவனம் வெளியிட்டு வரும் தர்ம சக்கர மாத இதழில் வெளிவந்தவை. எஞ்சிய கட்டுரைகள் கைப்பிரதிகளாக இருந்தவை. எல்லாவற்றையும் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை முதலில் தெரிவித்தவர் எனது மனைவியின் சகோதரி திருமதி தெய்வானை (W/o சைவ சித்தாந்தக் கலாநிதி டான் ஸ்ரீ மு. சோமசுந்தரம், Ex-Director General of Inland Revenues, Government of Malaysia), தர்மசக்கரத்தில் வந்த கட்டுரைகளுக்கு Xerox Copy எடுத்து கொடுத்து உதவியவர் திருமதி மங்கையர்க்கரசி, M.Sc. (Assistant Professor of Mathematics Sri Saradha College, Salem). இவர்கள் இருவருக்கும் முதற்கண் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தர்ம சக்கரத்தில் வெளிவந்த கட்டுரைகளை இந்த நூலில் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதி கொடுத்து, இந்த நூல் சிறப்பாக வெளிவர ஆசியும் வழங்கிய ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண தபோவனத் தலைவர் தவத்திரு ஸ்ரீமத் நித்தியானந்த சுவாமி அவர்களுக்கு எனது நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூல் சிறப்பாக வெளிவர உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் பேராசிரியர் G. சங்கரராஜுலு M.A., M. Litt., Dip. Anth. பேரன்பர் திரு. R. V. கிருஷ்ணன் Secretary, Sivananda Vidyalaya, தோப்பூர். இவர்கள் இருவரும் ஒவ்வொரு கட்டுரை அச்சிட்டு வந்ததும் சரிபார்த்து அச்சப் பிழை இருந்தால் அவைகளைத் திருத்திக் கொடுத்து உதவினார்கள். இருவருக்கும் எனது நன்றி உரியதாகுக.

இந்நூலை இவ்வளவு சிறப்பாக அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய விஜயா பிரிண்டர்ஸ் நிர்வாகி திரு. R. சொக்கலிங்கத்திற்கு எனது உளம் கனிந்த நன்றி.

இந்நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய பேராசிரியர் G. சங்கரராஜுலு, அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் டாக்டர் சுப. அண்ணாமலை (முன்னாள் முதல்வர், தியாகராஜர் கல்லூரி, மதுரை) இருவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி.

சைவப் பெரியார் திரு. கா. இராமநாதன் செட்டியார் BA., B.L. அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் செட்டிநாட்டிலுள்ள பள்ளத்தூரில் தனவணிகர் குலத்தில் திரு. காசிவிஸ்வ நாதன் செட்டியாருக்கும் தெய்வானை ஆச்சிக்கும் சிரேஷ்ட குமாரனாக 5—4—1899-இல் பிறந்தார்.

உள்ளூரிலேயே ஆரம்பக் கல்வியை முடித்து, கோயம்புத்தூரில் இடைநிலைக் கல்வியைப்பயின்று, திருச்சியில் உயர் கல்வி கற்று B.A. பட்டம் பெற்றார். பின்பு சென்னை சட்டக் கல்லூரியில் பயின்று B.L., பட்டம் பெற்றார். நகரத்தார் சமூகத்தில் முதல் வழக்கறிஞர் ஆவார். இவர் சென்னையில் 22 ஆண்டுகள் வழக்கறிஞராக வெகு சிறப்பாகப் பணியாற்றினார். இவர் மனைவியின் பெயர் திருமதி. மீனாட்சி ஆச்சி. இவர்களுக்கு நான்கு பெண்கள், ஒரு சுவீகாரப் புத்திரன்.

இல்லறக் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்தபோதும் இவருள்ளம் உலகியலில் ஒட்டாதபடி தாமரை இலைத்

தண்ணீர்போல் இருந்தது. உண்மையில் இவர் ஓர் இல்லறத் துறவி போல் வாழ்ந்தார். பொதுத்தொண்டுகள் செய்வதிலும் சமயசேவைகள் செய்வதிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டார். சென்னை சைவ சித்தாந்த சமாஜ ஆயுள் உறுப்பினராகி, பின்னர் அதன் காரியதரிசி பதவியை ஏற்று சமய வகுப்புகள், வழிபாட்டுக் கூட்டங்கள், சைவ சித்தாந்த சமாஜ ஆண்டு மகாநாடுகள் ஆகியவற்றை நடத்திச் சமயப் பணி புரிந்தார்.

திருப்பராய்த்துறையில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண தபோவனம் ஸ்தாபிதம் ஆவதற்கு, அதற்கு வேண்டிய நிதிதிரட்டிக்கொடுத்து ஸ்ரீமத் சித்பவரனந்த சுவாமி அவர்களின் அன்பையும் ஆசியையும் பெற்றார். சுவாமி சிவானந்தர் பேரன்ற பல ஞானியர், துறவிகளைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். இவர் உள்ளம் வேதாந்தத்தைவிடச் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை அறியவும் பரப்பவும் துடித்தது.

இவர் வாழ்க்கையில் 1947-ல் ஒரு புதுத்திருப்பம் ஏற்பட்டது. கோட்டையூர் திரு. க. வீ. அழ. மு. இராமநாதன் செட்டியார் அழைப்பினை ஏற்று மலையா நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார் வர்த்தக சங்கத்தின் செயலராகப் பணிபுரிய கோலாலம்பூர் சென்று சுமார் மூன்று ஆண்டுகள் அப்பணியை வெகு சிறப்பாக ஆற்றினார். தமிழ்த் தொண்டும் சைவ சமயப் பணியும் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினால் பின்பு தனது முழு நேரத்தையும் இப்பணிகளுக்கு அர்ப்பணித்தார்.

மலையாத் தமிழ்ப் பண்ணை என்ற ஸ்தாபனத்தை 1948-இல் நிறுவி இலக்கிய வகுப்புகள் நடத்தினார், மலையா பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு திருக்குறள், திருவாசகம், சிவஞான போதம் போன்ற நூல்களைக் கற்பித்தார்.

செந்தூல் ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி கோவில், கோலாலம்பூர் ஸ்ரீ மகா மாரியம்மன் கோவில் ஆகிய கோவில்களில்

அந்தர் யோகங்கள், சொற்பொழிவுகள், பிரார்த்தனைக் கூட்டங்கள், பெரியவர்களுக்கான சைவ சித்தாந்த வகுப்புகள், பன்னிருதிருமுறை மகாநாடுகள் நடத்தி சமயப்பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

மலேயா அருள் நெறித் திருக்கூட்டம் என்ற ஸ்தாபனத்தை 1955-ல் மலேயா வந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மிக்குடி அடிகளார் ஆலோசனையின் பேரில் உருவாக்கி அதன் தலைவராகவும் போஷகராகவும் பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் பணியாற்றினார். மலேயா அருள் நெறித்திருக் கூட்டம் இன்றும் சைவப்பெரியாரின் மாப்பிள்ளை சைவசித்தாந்தக் கலாநிதி டான் ஸ்ரீ. மு. சோமசுந்தரம் தலைமையில் சீரும் சிறப்புமாகச் சமயப்பணி ஆற்றி வருகிறது.

சைவ அன்பர்கள், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் சைவப் பெரியார் திரு. கா. இராமநாதனை சமய குருவாகவே மதித்து அவர்தம் வாக்கினைத் தெய்வ வாக்காகக் கருதி வந்தனர் என்றால் சிறிதும் மிகை ஆகாது.

சிறிது காலம் சைவப்பெரியார் அரசியல் சேவையும் செய்தார். மலேயா இந்தியர் காங்கிரசின் தலைவராகவும், ஐக்கிய மலேயா சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும் பணியாற்றி எல்லா மக்களின் பாராட்டுதலையும் பெற்றார்.

அவர் 1965-ல் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது சிதம்பரம் அண்ணாமலை நகர் இராமசாமி செட்டியார் உயர்நிலைப்பள்ளி வைரவிழாவில் அமரர் திரு. T.P. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்களது தலைமையில் உரையாற்றுகையில் திடீரெனப் பேச்சு நின்றது. பிறகு மதுரை மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். 4-1-1966 காலையில் மதுரை ஆலவாய் அண்ணல் தம் திருவடிக்கு இச்சைவப் பெரியாரை அழைத்துக் கொண்டார்.

சைவப் பெரியார் எழுதிய இந்த நூலையே அவர்களது திருவடிகளில் சமர்ப்பித்து எங்களது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

வீர. இராமநாதன்

முன்னுரை

கோ. சங்கரராஜலு

மணிவாசகப் பெருந்தகை திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகம் தமிழர்க்குக்கிடைத்த அரிய பொக்கிஷம்; தமிழ் அறிந்தோர் அனைவரும் கற்று, உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறியை இனிய தமிழில் எடுத்துக் கூறும் அரிய கருவூலம். மாணிக்க வாசகரின் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு இதன் நடை நன்றாகப் புலப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டுக் கழிந்தபின் வாழும் இந்தத் தலைமுறைக்கு இதன் பொருள் விளங்குவது சிறிது அருமைப்பாடுடையது. சொற்பொருளைப் பற்றி இவ்வாறு கூறலாம், ஆனால் உட்பொருளோ எக்காலத்திலும் அரிய முயற்சிக்குப் பின்னர்தான் புலப்படும்,

ஆகவே காலத்துக்குக் காலம் திருவாசகத்தின் உட்கிடையை காலத்திற்கேற்றவாறு விளக்குவதற்கு அறிஞர்களும், ஆன்மீகப் பெரியார்களும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் தமிழ் மக்கள் திருவாசகத்தை அறிந்துகொள்ளப் புதுமுறை விளக்கம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. உரைகளாக எழுதப்பட்டவை போல் அல்லாமல் இக்காலத்தின் சுழற்சிகளுக்கு உள்ளாகி வாழ்வின் பெரும்பகுதியை உண்டியும் உறையுளும் உடையும் தேடும் முயற்சியில் செலவிட்டுவரும் மக்களுக்குச் சுருங்கிய முறையில் நூல் முழுவதையும் விளக்கிக் கூறும் அறிமுக நூல் ஒன்று தேவைப்பட்டது. அத்துடன் விஞ்ஞான வளர்ச்சி, பிறமொழி, பிறநாட்டு நாகரிகத் தாக்கம் ஆகியவையும் இக்கால மக்களின் சிந்தனையைக் கவர்ந்து வருகின்றன. இச்சிந்தனைகளின் அடிப்படையிலும் திருவாசகத்திற்குப் புதிய விளக்கம் தேவைப்படுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் மனத்திற்கொண்டு பெருந்தகை திரு. இராமநாதன் அவர்கள் திருவாசகப் பெருநூலுக்குப் புதியதொரு அறிமுக விளக்கத்தை எழுதினார்கள். 'தர்மசக்கர' இதழில் தொடராகப் பல கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். அதன்பின் வேறு பல கட்டுரைகளையும் எழுதிச் சேர்த்து ஒரு நூலாகச் செப்பம் செய்தார்கள். அவர்

களது ஆயுட் காலத்தில் இவை ஒரே நூலாகத் தொகுத்து வெளியிடப்படவில்லை. அவர்களின் மருமக்களும், பேரக்குழந்தைகளுமாகச் சேர்ந்து தமிழ் மக்களுக்கு அரியதொரு நன்கொடையாக இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றார்கள். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இதனை நன்றியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் என நம்புகிறோம்.

இவ்விளக்கத்தின் ஆசிரியர், தமிழ், ஆங்கிலம் வடமொழி ஆகிய மொழிகளை நன்றாக அறிந்தவர்; மேலும் இம் மொழிகளில் இயன்ற தத்துவ நூல்களையும், சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் ஆழ்ந்து கற்றவர்; கற்றவற்றைத் தம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வெற்றி கண்டவர்.

நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் சமூகத்தில் இவரே முதல் வழக்கறிஞர் என அறிகின்றோம். சென்னைச் சைவ சித்தாந்த சமாஜத்தின் செயலராக இவர்கள் நீண்ட நாட்கள் பணிபுரிந்திருக்கிறார்கள். மலேசியா சென்று வாழ்ந்த காலத்தில் அந்நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த தமிழ் மக்கள் பலருக்குச் சைவசித்தாந்தத் பேருண்மைகளையும் தேவார திருவாசகங்களையும் வாராந்திர வகுப்புகள் நடத்திப் போதித்திருக்கிறார்கள்.

திருவாசகத்திற்கு இதுவரை எழுதப்பட்ட உரைகள் விளக்கங்கள் அனைத்தையும் பயின்று தெளிந்து, இவ்விளக்கத்தில் பல இடங்களில் அவற்றைத் தக்கவாறு எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள். தேவாரம், திருவாசகம், மெய்கண்ட சாத்திர நூல்கள், தாயுமானவர் பாடல்கள், சித்தர் நூல்கள் எனச் சைவப் பெருநூல்கள் பலவற்றிலிருந்து இந்நூலில் மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவையேயன்றி வைணவ சமய நூல்களாகிய திருவாய்மொழி, திருமங்கை மன்னனின் பெரிய திருமொழி, பெரியாழ்வார் திருமொழி, பெருமாள் திருமொழி (குலசேகராழ்வார்), திருப்பாவை, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருமழை முதலிய திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்களிலிருந்து பொருத்தமானவற்றை எடுத்து ஒப்பீடு செய்திருக்கிறார்கள்.

இவைமட்டுமா? தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்துள்ள கிறித்தவ சமய நூல்கள், இசுலாமிய சமய நூல்கள், சமண சமய நூல்கள், ஆகியவற்றிலிருந்தும் ஒப்புமைப் பகுதிகள் பல எடுத்துக்காட்டி இந்நூலின் தன்மையை உயர்த்தியிருக்கின்றார்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகான்களாகிய இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர், விவேகானந்தர், அரவிந்தர், ரமண மகரிஷி முதலிய அருளாளர்களின் கருத்துக்கள் இந்நூலில் ஆங்காங்கே அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

திருவாசகத்தின் இலக்கிய நயங்களை எடுத்துக் கூறப் புகுந்த காலத்தில், கம்பராமாயணம், சங்கத் தமிழ் நூல்கள், பிற்காலத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள், பாரதிபாடல்கள், நாமக்கல்கவிஞர் பாடல்கள் முதலியவற்றோடு, ஆங்கிலத்தில் சிறந்த பாவலர்களின் படைப்புகளையும் இந்நூலில் ஆங்காங்கு எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்.

இலக்கிய நயம், சமய நுட்பம் என்பவற்றோடு இலக்கணப் பகுதிகளையும் எடுத்துக்காட்டி, தொல்காப்பியம், நன்னூல், நிகண்டுகள் முதலியவற்றிலிருந்தும் இந்நூலில் மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

பல இடங்களில் அருஞ்சொற்பொருள்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மேல் நாட்டுத் தத்துவ சிந்தனையாளர்களான கான்ட், புளுடோனியஸ் முதலிய கிரேக்கச் சிந்தனையாளர்களின் நூல்களிலிருந்தும் பல பகுதிகள் இந்நூலில் இடம் பெற்று மிளிர்கின்றன.

ஏறக்குறைய நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகள் இவ்விளக்கத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

அகத்தியர் அனுபவச் சூத்திரம், திருவாசக உண்மை பெரும்புலவர் யாழ்ப்பாணம் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார்,

மறைமலையடிகள், பண்டிதமணி, கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம், தண்டாயுதபாணிதேசிகர் முதலியோர் திருவாசகம் குறித்துக் கூறியுள்ள விளக்கங்களும், ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களும் உரைகளும் ஏற்றபெற்றி எடுத்து இந்நூலின் கண் இயைக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருக்குறள், திருமந்திரம், திருப்புகழ், கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், திருப்போருர்ச் சன்னதி முறை, திருவிளையாடல் புராணம், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவருட்பா முதலிய தெய்விக நூல்களில் இருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டப் பட்டுள்ளன.

இவ்வளவும் நான் எடுத்துரைப்பதைப் பார்த்தவுடன் இவ்விளக்கம் ஏதோ கரடுமுரடான தத்துவங்களைக் கூறுவது போலும் எனக் கருதிவிட வேண்டாம். தெளிந்த நீரோடை போன்ற எளிய சொற்களால் அமைந்த விளக்கங்கள், ஓரளவு தமிழ்ப் பயிற்சியுடையோரையும் கவர்ந்து நூலில் ஈடுபடச் செய்யும்.

திருவாசகத்தை அறுபது பகுதிகளாகப் பகுத்துக் கொண்டு, சிறுசிறு கட்டுரைகளாக இந்நூல் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஏதாவது ஒரு கதையையோ, நிகழ்ச்சியையோ, வரலாற்றையோ கூறுவதாகத் தொடங்கிப் படிப்படியாக ஆழ்ந்த தத்துவங்களை விளக்குவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விளக்க நூல் கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளும்! யாவரும் படித்து இன்புறலாம்; ஈடுபடலாம்; வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாய்ப் பற்றி இதன் வழி ஒழுக்கலாம். இதனைக் கற்றுத் தேர்ந்து விட்டால் திருவாசகம் முழுவதையும். இதே போலக் கற்றுத் தெளியலாம்.

தமிழர்க்குப் பேரூபகாரம் புரிந்த இந்நூலாசிரியர்க்குத் தமிழர் புரியும் கைம்மாறு யாது? திருவாசகத்தைத் தத்தம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாகக் கொள்வதே அது. ஆசிரியரின் விருப்பமும் அதுவேயாகும். எனவே இந்நூலைப்

பலமுறை படித்துப் படித்து ஈடுபட்டுத் தெளிந்து பின் பற்ற முயல்வோம்.

பண்பாட்டிற்கும், அடக்கத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் பெரியார் டாக்டர் இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள், கைப்பிரதியாக இருந்த படிக்கை என்னிடம் கொடுத்து முதலிற் படித்துச் செப்பம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். அச்சிட்ட படிவங்களாகவும், கையெழுத்துப் படிவங்களாகவும் இருந்தவை நீண்ட காலமாகி விட்டபடியால் சிதைவுற்று இன்னும் சிறிதுகாலம் சென்றிருந்தால் அழிவுறக்கூடிய நிலையில் இருந்தன. அவற்றைப் படித்து ஒழுங்குபட அமைத்து அச்சகத்துக்கு அனுப்பும் நிலைக்குக் கொண்டுவர இறைவன் திருவருள் எனக்குத் துணை புரிந்தது.

பின்னர் அச்சகத்தில் இருந்து மெய்ப்புகள் வந்த பொழுது உடனிருந்து ஒப்பிட்டு அச்சப் பிழைகள் திருத்தும் பணியில் திருநகர்ப் பெரியவரும், அருளாளரும், ஆன்மீக நாட்டத்திலும், திருத்தொண்டிலும் தம் வாழ்நாளைக்கழித்து வருபவரும் பேருபகாரியும் ஆகிய என் கெழுதகை நண்பர் திரு. R. V. கிருஷ்ணன் அவர்கள் பெரும் துணைபுரிந்தார்கள். அவர்களின் துணையும், ஈடுபாடும் இல்லையேல் நூல் இவ்வடிவில் அச்சேறி இருக்க இயலாது.

எம்மையும் மீறிப் பல அச்சப்பிழைகள் இடையில் தோன்றிவிட்டன. அவற்றில் கருத்து விளக்கத்திற்குத் துணை புரிவன ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இறுதியில் பிழைதிருத்தமாகக் காட்டியுள்ளோம். பெரியோர்கள் பொறுத்துக்கொண்டு, குறைகளுக்கு எங்களையும், நிறைகளுக்கு விளக்கவுரை ஆசிரியரையும் பொறுப்பாக எடுத்துக் கொள்ளப் பணிவுடன் வேண்டுகிறோம்.

அச்சக உரிமையாளர் பெருந்தகை க. இராமன் செட்டியார் அவர்களின் புதல்வர் திரு. ரா. சொக்கலிங்கம்

அவர்களின் முழுமுச்சான ஒத்துழைப்பு இல்லையேல் இந்த அளவுக்கு இந்நூல் அச்சேறி இருத்தல் இயலாது. அவ் விளம் உளம் இன்னும் பல சாதனைகளை நிகழ்த்த உள்ளது. இறைவன் அவர்களுக்கு நலங்கள் யாவற்றையும் நல்க வேண்டி, எம் உளம் நிறைந்த நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

திருவாசகத்தைக் கற்றும், கற்பித்தும் வந்த காலத்தில் உணராத பல அரிய கருத்துக்களை இந்நூலைப் பதிப்பித்த காலத்தில் உணர நேர்ந்தது. நூலாசிரியர்க்கும், இப்புனிதப் பணியை எம்மிடம் ஒப்படைத்த பெரியார் டாக்டர் இராமநாதன் செட்டியார் அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

23—8—95

கோ. சங்கரராஜுலு
ஆர். வி. கிருஷ்ணன்
திருநகர், மதுரை

வுணரிந்துரை

டாக்டர். சுப. அண்ணாமலை

அமரர், சைவப் புலவர் திரு. கா. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள் எழுதிய 'திருவாசகத்தேன்' என்னும் விளக்க நூலினைப் படித்து இன்புற்றேன். திருவாசகப் பகுதிகள், பதிகங்கள் அத்துணைக்கும் பொருள் உணர்வதில் ஒரு வழிகாட்டியாக நூல் விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும், தாம் முழு விளக்கமும் சொல்லக் கருதும் அடிகள், பாடல் ஆகியவற்றை ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றார். இந்தத் தேன்துளிகளின் தமிழ்ச்சுவை, அறிவு மணம், இறையொளி ஆகியவற்றை நாம் உணர்ந்து இன்புறச் செய்வதுடன், திருவாசகம் முழுதும் தெள்ளிய நீரோட்டமென ஓடும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் அனுபவத்தை, முதலிலிருந்து முடிநிலை வரை உணர்ந்துகொள்ளவும் துணைசெய்கின்றார். மேலும் முன்னைச் சான்றோர் ஒருவர் எழுதியவையும், திருவாசகப் பதிப்புகள் அத்துணையிலும் இடம் பெறுபவையும் ஆகிய, பகுதிதோறும், பதிகந்தோறும் உள்ள 'நுதலிய பொருளை' தாம் எடுத்துக் கொண்ட பாடலில் பொருத்திக் காட்டுகின்றார்.

இவரது விளக்கம் முழுவதும் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை மணிவாசக அடிகளின் கூற்றைக் கொண்டு விளக்குவது மிக்க அருமை. அவ்வகையில், இந்த நூல், பண்டித மணி கதிரேசச் செட்டியாரின்கதிர்மணி விளக்கத்தை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு, திருவாசக முழுமைக்கும் அமைந்துள்ளமையால், இது, தோத்திர உணர்வும் சாத்திர ஒளியும் தலைமணந்து விளங்குகின்றது.

வழக்கமாகக் காணும் உரையன்று இந்நூல். ஆனால், ஒரு தனி முழுநூல். 60 இயல்களைக் கொண்டது. இயல்கள் கட்டுரைகளாக அமைகின்றன. கட்டுரைக்குச் சுவையான தலைப்பு; தொடங்கியவுடன் நமக்கு விளங்கக்கூடிய ஒரு

நிகழ்ச்சி அல்லது ஓர் அறிமுகம் - ஆகியவை நாம் என்ன படிக்கிறோம், என்ன தெரிந்து கொள்ளப் போகிறோம், என்பதைத் தெளிவு படுத்தி விடுகின்றன. நடை மிக எளியது. தெரிந்த சொற்கள்; சிறுசிறு வாக்கியங்கள்-இவை நம்மை அலுப்புத் தட்டாமல் அழைத்துச் செல்கின்றன. கட்டுரை இறுதியில், மற்ற நூல்களிலிருந்து காட்டும் ஒப்புமைகள் கருத்தை மேலும் தெளிவாக்குகின்றன.

இந்நூலாசிரியரின் நயமான விளக்கத்திற்குச் சில சான்றுகள்?

கட்டுரை எண் 7 : “ஐந்தெழுத்தை, ஒரு தெப்பமாகச் சொல்வது மிகப் பொருத்தம். கடலின் மேலே மிதக்கும் தெப்பம். தத்துவ உலகில் மேல் படியில் இருப்பது நாதம். இரண்டும் கொண்டாரைக் காக்கும்; கரையேற்றும். பின் வருவோரைக் காக்கக் கடலிலேயே புனை கிடப்பது போல, ஐந்தெழுத்தும் உலகத்தின் பகுதியாய், உலகத் தார்க்கு எட்டுவதாய் நிற்கும்”.

கட்டுரை எண் 10 : சுருக்கம் “இறைவா, அடியார்கள் உன் திருவடிகளை அடைதலைப் பார்த்திருந்தும், நான் உலக இன்பத்தை விரும்பி வாழ்கிறேன். பொய்யர் பெறவேண்டியதை எல்லாம் நான் பெற உரியேன். இதற்குக் காரணம், நான் இன்ன செய்வதென்று அறியாத நாய் போன்றவன்”.

கட்டுரை எண் 27 : “பேரருளாளன் விட்டு வந்த இடம் வான்; உயர்ந்த இடம். வந்த மண் தாழ்ந்த இடம். ஆயினும் பூமிக்கு வெளியே விலகி நிற்காமல் உள்ளே வந்ததால், ‘புகுந்து’ என்றார்.

இத்தகைய நயமான விளக்கங்கள் இந்த நூல் முழுதும் உள்ளன. திருவாசகத்தின் பழைய உரையும் ஆங்காங்கே தொடர்டுக் காட்டப் படுகிறது. “திருவாசக உண்மை” என்ற பெயரால் முற்சான்றோர் ஒருவர் எழுதி

யுள்ளவற்றின் பொருத்தத்தை இந்நூலிற் சில இடங்களில் காண முடிகிறது.

திருவாசகத்திற்கு எத்துணையோ விளக்கங்கள் வந்துள்ள போதிலும், இந்த நூல் எளிமையாக, கோவையாக, கட்டுரை வடிவில், சைவ சித்தாந்தப் பின்னணியுடன் வெளிவந்துள்ளமை புது விருந்தாகும். திருவாசகத்திற்கு விளக்கம் மட்டுமன்று இது. நாம் பின்பற்ற வேண்டிய சமய நெறியை எடுத்துக்காட்டுவதுமாகும்.

தமிழன்பர்கள் இந்நூலினைப் பெற்றுப் படித்து மாணிக்கவாசக அடிகளின் அருள்நிலையையும் அதற்கு மேலாக நாம் கடைப்பிடித்து நன்மை பெற வேண்டிய சமய நெறியையும் உணர்ந்து பயன் பெறுவாராக.

மதுரை
16—8—95 }

அன்பன்
சுப. அண்ணாமலை.

திருவாசகம்

1. யார் அவர்

முன்னுரை

யார் அவர்? ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவது கஷ்டமானால் அதற்குப்பதிலாக எதிர் கேள்வி கேட்பது வழக்கம். 'யார் அறிவார்?' என்ற கேள்வி முதல் கேள்விக்குத் தக்க பதில். நம் முன் நின்று உதவவேண்டிய அவர், இன்னும் நமக்கும் பல்லோருக்கும் முன்னாவது பேர் வழிபோல் இருக்கிறார். ஆகையால் அவரைப் படர்க்கையில் வைத்துப் பேசுகிறோம். மனம் வாக்குக் கடந்த அவரை நாம் எப்படி அறிய முடியும்?

முகவுரை

அவர் கடந்தவர் ஆகையால் இறைவன் என்று கூறப் பெறுகிறார். இறத்தல் எனின் கடத்தல். இறுத்தல் தங்குதல். அவன் எப்பொருளிலும் எங்கும் தங்குகிறவன். இறைவன் கடந்து நிற்கும் (Absolute) நிலையையும், கலந்து நிற்கும் (Immanence) நிலையையும் இறைவன் என்ற இந்த ஒரு சொல் காட்டுகிறது. இறைவன் அறிவுறும் பொருளோ? அறிவுருதவனோ? அறிய முடியாதவன் என்னில் சூன்யம்; இல்லாதது போலாகும். இருந்தும் பயனில்லை.

அவ்விறைவன் நம்பால் கருணை கூர்ந்து இவ்வுலகத்தில் எங்கும் நிற்கிறான். அறியும் வகையிலும் முன் நிற்பன். நம் முன்னோர் பிரபஞ்சத்தை இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பர். ஒன்று சப்தப் பிரபஞ்சம்; மற்றொன்று அர்த்தப் பிரபஞ்சம். ஒசை உலகம் முதலில் உண்டாகியது. முதலில்

வார்த்தை பிறந்ததென்றும் பின்னர் அதிலிருந்து உலகம் தோன்றியதென்றும் கூறுவர் ஒரு கிறிஸ்துவப் பெரியார்.

முதலில் ஓசை பிறந்தது; ஓங்காரமாய் நின்றது. அது இடைவிடாமல் சப்தித்துக் கொண்டே இருக்கும். அது நாதம். அதன் முடிவு நிலையே இறைவன். நாதாந்த மானவன். நாதத்தின் நாதமயமாய் நிற்பவன் நாதன். சூட்சுமமாய் நின்ற நாதம் தூலமாகி பொருள் தரும் நிலையில் வார்த்தைகளின் தொகுப்பாகி ஆகமம் ஆகி நிற்கிறது. இறைவன் ஆகமமாகி உயிர்களை நெருங்குவான். உயிர்களுக்கு இனிப்பான். நாதத்தை உள்ளே கேட்கலாம். ஆகமத்தை நம் காதால் கேட்கலாம். நாதத்தை உணர்ந்து ஆனந்தம் பெறலாம். ஆகமத்தை அறிந்தும் உணர்ந்தும் சுவைத்தும் இன்புறலாம். நாதம் ஞானிகளும் யோகிகளும் அனுபவிப்பது. ஆகமம் கற்றறிந்தோர்க்கும் எட்டும். நாதம் சூட்சும ஒலி; ஆகமம் பொருளுடன் வெளிப்பட்டது. இந்த இரண்டிற்கும் இடையேயுளதாய், எளிதாயும் அரிதாயும் பெரும்பாலும் சொல் அற்றதாயும் உட்பொருள் தெளிவு உடையதாயும் அமைந்தது மந்திரம்.

மந்திரம்பல. அவற்றுள் சிவனடியார்கள் சிறப்பித்துப் போற்றும் மந்திரம் நமசிவாய மந்திரம். இம்மந்திரத்தை நமஸ் என்றும் சிவாய என்றும் இரண்டு வடமொழிச் சொல்லாகப் பிரித்து சிவனுக்கு வணக்கம் என்ற பொருள் கூறுவர். இது ஐந்தெழுத்தாலாகிய மந்திரம். இதனைத் திருவைந்தெழுத்து என்று தமிழிலும் பஞ்சாட்சரம் என்று வடமொழியிலும் ஆன்ரோர் கூறுவர். அம்மந்திரத்தின் பொருள் எழுத்துக்களின் பொருளே. ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் உட்பொருள் உண்டு. இவைகளை விளக்கமாகக் கூறுவன மெய்கண்ட சாஸ்திரங்கள். அவற்றில் பல நூலுக்கு உரைசெய்தவர் வடமொழிக் கடலும் தென் மொழிக் கடலும் நிறைய உண்ட சிவஞானமுனிவர். அவர் வேறு பல நூலும் இயற்றியுள்ளார். அவைகளில் காஞ்சிப் புராணமும் ஒன்று.

சிவஞான முனிவரின் குரு வேலப்ப தேசிகர். தேசிகர் சிவஞான முனிவருக்கு தீக்கை கொடுத்து பஞ்சாட்சர உபதேசம் செய்தார். குருவாகிய வேலப்ப தேசிகருக்கு முனிவர் காஞ்சிப்புராணத்தில் தோத்திரம் சொல்லுகிறார்.

எவ்வெவர் கோட்படு பொருளும் அஞ்செழுத்தின்
அடக்கி அவற்றின் இயல்பு காட்டி
மெய்வகை அஞ்சுவத் தையினும் நிற்குமுறை
ஓதும் முறை விளங்கத் தேற்றி
அவ்வெழுத்தின் உள்ளீடும் அறிவித்துச்
சிவபோகத் தழுத்தி நாயேன்
செய்வினையும் கைக்கொண்ட வேலப்ப
தேசிகன் தாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

இப்பாடலில் சிவஞானமுனிவர் எழுத்துக்களையே பேசுகிறார். எல்லாக்கோட்பாடும் ஐந்தெழுத்தில் அடங்கும்; ஒவ்வொன்றின் இயல்பும் வெவ்வேறு. அவற்றின் வைப்பு முறை, ஓதும் முறை, உள்ளீடு அறிவிக்கிறார் குரு. எழுத் தாலாயது இம்மந்திரமென இப்பாட்டிலிருந்து அறியலாம். இவ்வைந்தெழுத்தை மறைத்துச் சொல்லுதற்குப் பொரு ளடங்கிய இருசொல்கொண்ட தொடர் நமச்சிவாய அல்லது சிவாய நம.

‘நமசிவாய’ என்பது தூல பஞ்சாக்கரம். ‘சிவாய நம’ என்பது சூக்கும பஞ்சாக்கரம். “சிவாய சிவ” அதி சூக்கும பஞ்சாக்கரம். பஞ்சாக்கரத்தில் ஐந்துவகை சொல்வாரு முண்டு. “வசி” மகாகாரண பஞ்சாக்கரம். “சி” முத்தி பஞ் சாக்கரம்.

நகரம் கடவுளது மறைப்புச் சக்தியையும், மகரம் பாசத்தையும், சிகரம் கடவுளையும், வகரம் அருட்சக்தியை யும், யகரம் உயிரையும் குறிக்கும்.

சிவன் அருள் ஆவி திரோதம் மலம் ஐந்தும்
அவன் எழுத்துஐஞ்சின் அடைவாம்

நமச்சிவாயவாழ்க. பிறவிக்கடலில் ஆழாமல் காப்பது ஐந்தெழுத்து. அம்மந்திரம் சொல்லிப் பணியார் பேயர். நமச்சிவாய என்று இறைவனைப் போற்ற வேண்டும். (திருவா: 31, 404, 66) இம்மந்திரத்தை அப்பர் சுவாமிகளும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் ஒவ்வொரு பதிகத்தால் போற்றியுள்ளனர்.

இறைவன் மந்திர வடிவாயும், நாதவடிவாயும், ஆகமம் ஆகியும் உள்ளான்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க.

ஆண்டவன் அர்த்தப் பிரபஞ்சத்திலும் உளன். இங்கும் மூன்று நிலை கூறலாம். தலைவனாய் அண்டத்திற்கு அப்பாலுமிருப்பது ஒரு நிலை. அடியார்கள் நெஞ்சுளே நிற்பன்; நீங்காது இருப்பன்; ஒரு நொடிப் பொழுதும் பிரியாது எழுந்தருளுவன்; பெரும் பக்தராகிய மாணிக்க வாசகசுவாமிகள் மனத்திலிருப்பதற்கு ஐயமென்ன?

இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்
தாள் வாழ்க.

சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனாறி நிற்பவனாதலால் அடிகளார் நெஞ்சில் பிரியாது நிற்கின்றான். “நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன். நினையாது ஒருபோதும் இருந்தறியேன்” என்பதனைக் காண்க.

பல்லோர் வணங்க வசதியாய் கோயிலில் குடிகொள் வான். அவ்வாறே கோகழியிலும் குடிகொண்டான்.

திருவாதவூரர் போற்றும் இடம் கோகழி. அங்கே சிறப்புடைய குருவாகக் காட்சியளித்து நிற்கிறான்.

இவ்வாறு அநேக நிலையில் நிற்பவன் ஒருவன்தான். கடவுள் ஒருவரே. ஒன்றே தெய்வம் என்பது உண்மை வாக்கு.

ஏகனுமாகி அநேகனு மானவன்
நாதனு மாளு னென்றுந் தீபற
நம்மையே ஆண்டா னென்றுந்தீபற

— திருவுந்தியார் - 4

அனேகமாகி நிற்பவன் ஏகனாகிய இறைவன். ஏகனாகிய இறைவன் உயிர் பால் வைத்த பெருங்கருணையினால் அநேகனாய் நிற்கிருன். வாக்கும் மனமும் கடந்தவள்ளல் கீழே இறங்குகிருன். நாதமும் அவனே; நமச்சிவாயனும் அவனே. ஆகமமாய் நிற்பவனும் அவனே. ஒலியாய், ஒரு மந்திரமாய், ஒரு பெருநூலாய் இன்னும் பல இடையிட்ட நிலையில் நிற்பான் அடியார் நெஞ்சில் நீங்காது நிற்பவன்; கோகழி ஆண்ட குருமணி: இறைவன் பெருந்தவருள்ளத்துறையும் பெருமான். தலங்கள் தோறும் வந்திறங்கி அடியார்களை ஆளும் அண்ணல் கடந்தும் பரந்தும் நின்ற கடவுள். இவர் கொண்ட உருவடிவங்களும் ஒலி வடிவங்களும் எண்ணில. அவைகளில் மும் மூன்றை இங்கு கூறக் காண்கிறோம். உருவடிவத்தில் இம் மூன்றையே திருவிளையாடல் புராணம் விறகு விற்படலம் (33, 34, 35) கூறுகிறது.

விரைசார் மலரோன் அறியாவினிகிர்ந்தன்;
அரசாய் மதுரை அமர்ந்தான் என்னே!
அரசாய் மதுரை அமர்ந்தான்; அவனென்
புரைசார் மனதும் புகுந்தான் என்னே!

பாடல் மறையும் தெரியாப் பரமன்;
கூடல் கோயில் கொண்டான் என்னே!
கூடல் போலக் கொடியேன் அகமும்
ஆடல் அரங்கா யமர்ந்தான் என்னே!

நீல வண்ணன் தேரு நிமலன்
ஆல வாயில் அமர்ந்தான் என்னே!
ஆல வாயின் அமரில் வாசம்
போலென் உளமும் புதுந்தான் என்னே !

காற்று ஓரிடத்தில் இருக்கிற தென்பதை அதை அனுபவித்துத்தான் உணருகிறோம். சட்டியைக் கண்டு அதைச் செய்வான் ஒருவன் வேண்டும் என்று முடிவு கட்டுகிறோம். கருணைச் செயல் பலவற்றால் கருணையாளன் உண்மையை அறிவோம். அவன் நமக்குச் செய்யும் நன்மை எண்ணில. நமக்கு மிக உபயோகப்படும் கருவி மனம். ஆனால் உபயோகப்படாமல் அது அலைந்து திரியும். அதன் வேகத்தை அடக்கி நிலைக்க வைப்பது அதனைக் கொடுத்த அரசனாகிய ஈசன். மனத்தின் வேகத்தைக் கெடுப்பான். ஆசாபாசங்களாலும் துன்பத்தாலும் ஏற்பட்ட வெப்பத்தைத் தணிப்பான். நம்மை மகிழ்விப்பான். பிறப்பை வேரோடு அறுப்பான். எல்லா நன்மையிலும் நம்மை ஓங்கச் செய்வான். இது வணங்குவார்க்குக் காட்டும் பேரருள். வணங்காதார்க்குச் சேயோன்.

வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க;
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க;
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க;
கரங்குவிவார் உண்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க;
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க;

அருளும் அண்ணலை பொருள் சேர் புகழ் சொல்லிப் போற்றுக. ஈசன் என்று போற்றுக. தேசனென்று வாழ்த்துக; சிவனென்று வாழ்த்துக; மன்னர்க்கு மன்னன்; தேவர்க்குத் தேவன்; பெருந்துறையான்; தெவிட்டாத இன்பம் அருளும் மலை. நம் நன்றியைக் காட்ட அவனைப் பல பெயரால் புகழ்வோம்.

ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன்அடி போற்றி

மாயப்பிறப்பற்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறை நம்தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி.

சிவபுராணத்தின் முதல் 16 வரி அதன் முகவுரை. முதல் 5 வரியில் சிவன்யாரெனக்காட்ட அவனது நிலை களைக்கூறி, அடுத்த 5வரியில் அவனது அருளும் திறம் கூறி, பின்னர் 6வரியில் அவனைப் போற்றி சிவபுராணம் ஆரம்பமாகிறது. சிவபுராணத்தின் விரிவுரை திருவாசகம்.

இந்நூல் மங்களமாகத் தொடங்குகிறது. சிவபுராணம் கலி வெண்பா விஞலாயது. “வெள்ளை அகவல் விருத்தம் கலியே வஞ்சி என்றிவை மங்கலப்பாவே” என்பது அவிநயனார் பன்னிரு பாட்டியல். நன்மையை உணர்த்தும் ந என்ற எழுத்துடன் தொடங்குவதாலும், நம என்ற முதற் சொல் வணக்கத்தைக் குறிப்பதாலும், சிவனது தனி இயல்பைக் காட்டி முதலடி தனை ஒன்றுது நிற்பதாலும், நாற்சீரில் அமைந்த இவ்வடியில் வாழ்கவென இருமுறை வருவதாலும் இந்நூல் மங்களமே தரும் என்பது தெளிவாகிறது.

இந்நூல் சிறந்ததோர் மந்திரத்துடன் தொடங்குகிறது. இப்பஞ்சாக்ஷரம் வேதத்தின் மத்தியிலுள்ளது. அதர்வணம் கிரிகைகளுக்கு வேண்டிய மந்திரங்களைக் கூறுவதால், ஸ்மிருதிகளால் கொள்ளப் பெற்ற வேதங்கள் மூன்று; ருக் யஜுர், சாமம். நடுவே உள்ள யஜுர் 100 சாகைகளை உடையது. அதில் நடுச்சாகையாகிய ஐம்பத்தோராவது சாகை ஸ்ரீ போதாயன சாகை. அதில் காண்டங்கள் ஏழு. நாலாவது சதருத்ரீயம். அதன் நடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்னம். அப்பிரச்னத்திலுள்ள அனுவாகத்தின் இருதயத்தில் இம் மந்திரம் ஜீவரத்னமாய்ப் பிரகாசிக்கிறது. ஆகையால் அதனை வேதத்தின் சாரமெனப் போற்றுவர். வேதநெறி தழைத்தோங்க வந்த ஞானசம்பந்தப் பெருமான் “வேத நான்கிலும் மெய்ப் பொருளாவது நாதனாமம் நமச் சிவாயவே” (3:49:1) என்றருளிஞர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாழ்க; நாதன்தான் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்
 தான் வாழ்க
 கோகழியாண்ட குருமணிதன் தான்வாழ்க
 ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான்தான் வாழ்க
 ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
 வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
 புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
 கரங்குவிவார் உண்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன்கழல்கள் வெல்க

ஈசனடி போற்றி; எந்தையடி போற்றி
 தேசனடி போற்றி; சிவன் சேவடிபோற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
 மாயப்பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
 சீரார் பெருந்துறை நம் தேவன் அடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி

(பிஞ்ஞகன்—தலைக்கோலமுடையவன்)

பொழிப்புரை

நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தானது
 என்றும் நிலை பெறுக; நாதவடிவினனாகிய இறைவன்
 நிலை பெறுக; அடியேனுடைய உள்ளத்திலிருந்து இமைப்
 பொழுதும் அகலாதான் திருவடிகள் நிலை பெறுக; திருப்
 பெருந்துறையில் அடியேனை ஆண்டருளிய ஞானசாரிய
 னாகிய மாணிக்க மணியின் திருவடிகள் நிலைபெறுக. ஆகம
 நூலாகி நின்று அணுகி அருள் புரிவான் திருவடி நிலை
 பெறுக. ஒருவனாயிருந்தும் (அன்பர்களுக்காக) பலவடிவு
 கொண்ட இறைவன் திருவடி நிலைபெறுக. (மன)
 ஷ்ரைவைத் தொலைத்து ஆண்டுகொண்ட மன்னனது
 திருவடிகள் மேம்படுக; பிறப்பின் வேர் அறுக்கும் தலைக்

கோலப்-பெருமானுடைய சிலம்பு நிறைந்த திருவடிகள் மேம்படுக. அன்பில்லாதவர்க்கு எட்டாத இறைவனது பூப்போல் மெல்லிய அடிகள் மேம்படுக; கைகூப்பித் தொழுவார் நெஞ்சத்தில் (நினைத்து நினைத்து) மகிழும் அரசன் திருவடி மேம்படுக; தலைகுவித்து வணங்குவோரை உயரச்செய்யும் புகழையுடையவன் திருவடி மேம்படுக. தலைவனுடைய திருவடிக்கு வணக்கம்; என் தந்தையினது திருவடிக்கு வணக்கம்; ஒளிவடிவினன் திருவடிக்கு வணக்கம்; மங்கலப்பொருளாகிய சிவபெருமானின் சிவந்த திருவடிக்கு வணக்கம்; அன்பில் விளங்கிய மாசிலாதவன் திருவடிக்கு வணக்கம்; வஞ்சப்பிறப்பின் வேரை அறுக்கும் அரசன் திருவடிக்கு வணக்கம்; நிரம்பிய பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய நமது தேவனது திருவடிக்கு வணக்கம். தெவிட்டாத இனபத்தை அருளும் மலைபோலும் பெருமானுக்கு வணக்கம்.

குறிப்புரை

நாதன்-தலைவன் அல்லது ஒளி வடிவான இறைவன். இமைப்பொழுது-கண்ணின் மணிகள் சேர்ந்து விலகும் ஒரு சிறிய நேரம். “கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை. நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே” — தொல்காப்பியனார்.

கோகழி. கோ-பசு. கழி-போக்கு. பசுத்தன்மையைப் போக்குதல். இப்பொருளில் கோகழி திருவாவடுதுறையைக் குறிக்கும். கோ என்பதற்கு பெரிய என்றும் கழி என்பதற்கு துறை என்றும் கொண்டால் கோகழி பெருந்துறையைக் குறிக்கும்.

சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நிற்பவனாகையால் அடிகளார் நெஞ்சில் பிரியாது நின்றான். “நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்; நினையாது ஒரு போதும் இருந்தறியேன்” என்பதனைக் காண்க.

குரு-ஞானசிரியன். “மணி ஈண்டுமாணிக்க மணி; இறைவன் திருமேனியின் நிறம் சிவப்பாதல், “சிவனெனு நாமந் தனக்கேயுடைய செம்மேனி எம்மான்” என்று திருநாவுக்கரசடிகளும் “பொங்கழலுருவன் பூதநாயகன்” என்று திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும், “பவளத்தின் முழுச் சோதி” என்று திருவாதவூரடிகளும் அருளிச் செய்தமை பற்றி உணர்ந்து கொள்க. எல்லா மணியினும் மாணிக்கமணி சிறந்தமையானும், எல்லா ஆசிரியரிலும் இவ்வாசிரியன் சிறந்தமையானும் அவற்றை இயைத்து “குருமணி” என்று உருவகப்படுத்தினார். மேலும் மாணிக்க மணி தனக்கு இயற்கையாய் உள்ள அழகிய வொளியால் இருளை நீக்கி விளக்கத்தினைச் செய்தல் போல, இவ்வாசிரியனும், தனக்கியல்பான அருளொளியால் உயிரைப் பற்றிய அறியாமையை நீக்கி அதனை விளங்கச் செய்வனென்பதூறும் இவ்வொப்புமையால் அறியற் பாலதாம்.” என்று மறைமலையடிகள் விதிவுரை கொடுத்துள்ளார்கள்.

ஆகமம். ஆ என்பது உபசர்க்கம் (இடைச்சொல்). கம்-போ. அதனைக் கற்று அதன் வழி நிற்போரை இறைவனிடம் நெருங்க வைப்பதால் அதற்கு ஆகமம் எனப் பெயர். அண்ணிப்பான்-நெருங்குவான். தித்திப்பான் என்றபொருளும் உண்டு. ஆகமம் என்னும் சொல்லில் நெருங்குதல் என்ற பொருள் உள்ளதால், அண்ணித்தல் என்பதனை தித்தித்தல் என்று கொள்ளுதல் சிறந்தது. “அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என் நாவுக்கே.” என்பது நாலாயிர பிரபந்தம். உள்ளத்தினுள்ளே கலந்தும் தெவிட்டா அமுதமாய் இனித்தும் அடியார்க் கருள்புரிபவன்.

தலைப்பு விளக்கம்: சிவபுராணம்.

இங்கு பார்த்த 16 வரிகளும் சிவபுராணத்தின் முதல் பகுதி. சிவபுராணம்-சிவனைப் பற்றிய பழைய வரலாறு. இத்திருப்பாட்டு திருப்பெருந்துறையில் அருளியது.

ஹதலும் பொருள்

ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும் பழைய சான்றோர் அதன் கருத்தைக் கூறியுள்ளார்கள். சிவனது அநாதி முறைமையான பழைமை. எல்லையற்ற காலமாக உயிர்கள் உய்ய சிவபெருமான் இயற்றும் திருவிளையாடல்களை சிவபுராணம் கூறுகிறது.

தேசுறுமா ணிக்கமெனச் சிறந்த திருவாசகத்தில் பேசுதிருச் சிவபுராணத்தகவல் பெருமைசொல்லி ஈசர்தமக்கு இயல்பான திருநாம முதலெவையும் மாசறவே வாழ்கவென வாழ்த்துகின்ற அருட்டு என்பது பழைய புராணம். [னிப்பாம்

ஒப்புமைப் பகுதி

போற்றியோ நமச்சிவாய
புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்;
போற்றியோ நமச்சிவாய
புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை;
போற்றியோ நமச்சிவாய
புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சிவாய
சயசய போற்றி போற்றி.

— திருவாசகம் 66

நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்
நினையாது ஒருபோதும் இருந்தறியேன்.

— நாவுக்கரசர் 4: 1: 2

2. கீர்த்திதரும் செயல்

ஆண்டவன் அடியார்களுக்காகப் புரிந்த அருட் செயல் எண்ணில; அவைகளில் நாம் கேட்பன சில; காண்பன மிக அருமை.

மணிவாசகப் பெருமானுக்காக நடந்த பல அற்புதங்களைக் கீர்த்தி திருவகவல் கூறுகிறது. எம்பெருமான் அந்தணனாகி ஆண்டு கொண்டதும். குதிரைச் சேவகனாய் மதுரைமாநகரில் எழுந்தருளியதும், பாண்டியனுக்குப் பரிமா விற்றதும், நரியைக் குதிரையாக்கியதும், அடியவர்க்காகப் பாங்காய் மண்சுமந்ததும், பலதலங்களில் காட்சி கொடுத்ததும், தில்லைக்கு வாவெனப்பணித்ததும், இன்னும் பலவும் இந்த அகவலில் காணலாம். அடியார்கள் சிவபெருமானை மண்ணிற்கும், விண்ணிற்கும், ஒரு தனி நாதனென்றும், தங்களைக் கருணையினால் ஆண்டவள்ளல் என்றும் கொள்வார்கள். பெருமான் அடியார்களை அடிமை எனக்கொள்ளாது தன்னையே அடியார்களின் அடிமையாகக்கொண்டு பல சேவகம் புரிவார். அவர் நம்மிடம் கொள்ளும் உறவும் நாம் அவரிடம் கொள்ளும் உறவும் வேறு வேறு விதம். இராமபிரானுடனிருந்த இளையபெருமானை “நீர் இவருக்கு என்ன ஆவீர்?” என்ன, “பெருமானும் ஒருவிதம் நினைத்திருப்பர். நானும் ஒருவிதம் நினைத்திருப்பன்” என்றார். “அவர் நினைத்திருக்கிறபடி என்ன? நீர் நினைத்திருக்கிறபடி என்ன?” என்று கேட்க இலக்குமணர் கூறுகிறார்: “அவர் என்னைத் தன் தம்பி என்றிருப்பர்; நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியவனாக இருப்பன்” என்றார்.* அவ்வாறே இறைவனை ஆண்டவனாகவும் நம்மை அடிமையாகவும் கொண்டு அவனது கீர்த்தியைப் பாடினாலும் அவன் நமக்குச் சேவகனாகவும் கூலியாளாகவும் வந்து உதவி புரிகிறான். நம்மிலும் தாழ்ந்தவராக உலகம் கருது

* ஈடு : 2 : 3 தமிழாக்கம். வித்வான் புகுஷோத்தம நாயுடு.

வோரை நாம் பாவிக்கவேண்டிய முறையைக் காண்கிறோம் இறைவன் தன்மையும், மனிதனுக்கு வேண்டிய தெய்வத் தன்மையும், இதுவே.

மதுரைப் பெருநன் மாநகர் இருந்து
குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்
ஆங்கது தன்னில் அடியவட்காகப்
பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பரிசும்

சேவகன் - ஏவலாள். பாங்காய் - உரிமையுடன்; அடியவள் இனத்தவன்போல்.

பெரிய நல்ல சிறந்த மதுரை நகரத்தில் வீற்றிருந்து (சௌந்தர சாமந்தன் என்னும் சேனாதிபதியின் வேண்டு கோட்கிரங்கி) குதிரையாளாக வந்த தன்மையும், அந் நகரத்திலே (பிட்டு வாணிச்சியாகிய செம்மனச் செல்வி என்னும்) அடியவளுக்காக உரிமையோடு மண்ணை (வைகை நதி வெள்ளத்தைத் தடுக்கும் பொருட்டு) சுமந்தருளிய தன்மையும்.

தோற்றத்தால் பெரியதும், பண்பால் நல்லதும், ஆட்சியால் சிறந்ததுமாகிய மதுரை “பெரு நன் மாநகர்” எனப்பட்டது. ௦

ஆங்கது தன்னில்-அந்த மதுரையிலேயே. இரு திருவிளையாடல்களும் அதே இடத்தில் நடந்தன. “ஆங்கு” என்பதனை வினை உவமத்தின் கண் வந்ததாகக் கொண்டு குதிரைச் சேவகனாக்கியதுபோலவே, பரமன் மண் சுமந்தவரு மாகின்றான் எனவும் கொள்ளலாம். சேவகன் ஊழியன் என்றும் வீரன் என்றும் பொருள்படும். இந்தப் பாசுரத்தில் “நன்னீர்ச் சேவகன்” (வரி 59) என்ற இடத்தில் வேலை யாள் என்ற பொருளிலும் “சேவகனாகி திண்சிலை ஏந்தி”

[௦ திருவாசகம் ஆராய்ச்சிப்பேருரை: பண்டிதமணி க. அ. நவ நீத கிருஷ்ண பாரதியார்.]

(வரி 81) என்ற இடத்தில் வீரன் என்ற பொருளிலும் வருதல் காண்க.

குதிரைச் சேவகனாகிய அருட்செயலை திருவிளையாடல் நரி, பரியாக்கிய படலத்தாலும், மண் சுமந்தருளிய பரிசை மண்சுமந்த படலத்தாலும் உணர்க.

கீர்த்தித் திரு அகவல்

கீர்த்தித் திரு அகவல் என்ற சொற்றொடரில் மூன்று சொற்கள் உள. கீர்த்தி என்பது புகழ். அகவல் ஒருவகைப் பாவினம். திரு என்பது அழகு அல்லது தெய்வத்தன்மை. இறைவன் புகழைக் கூறும் அழகிய பாட்டு. இது தில்லையில் அருளியது.

சிவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமை

நுவலும் பொருள் “புகழ் பெருகும் செய்கையெல்லாம் புகல் அகவல் ஒன்றாகும்” திருவாசக உண்மை.

குதிரையைக் கொண்டு குடநாடதன் மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந்தருளியும்

திருவா. 2 : 27, 28

நரியைக் குதிரையாக்கிய நன்மையும்
ஆண்டு கொண்டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டியன் தனக்குப்பரி மானிற்று

திருவா. 2 : 36-38

மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன் மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்

திருவா. 8:8

மண்பால் மதுரையில் பீட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

திருவா. 14:16

3. யார் செய்த வேலை?

அழகிய வேலைப்பாடு அமைந்தது எதுவும் யாவர் மனத்தையும் கவரும். பார்த்து அதிசயம் அடைவோம். எண்ணி, எண்ணிப் பாராட்டுவோம். வேலையைக் கண்டு பாராட்டு; வேலை செய்தோருக்கு வாழ்த்து.

அண்டங்கள் எத்தனை? எண்ணில; நூற்றொரு கோடி என்போமா? ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவு பெரிது! ஒன்றை ஒன்று மோதாமல் அந்தரத்தில் நிற்கின்றன, விரைந்து திரிகின்றன; சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், பலகோடி பேரண்டங்கள்! யார் செய்த வேலை! படைத்தவர் யார்? ஓட்டுகின்றவன் யார்?

The Divine Creation, its profound wisdom in the smallest things, and its majesty in great things, has been contemplated by man, from the remotest ages, but in modern times its wonder has been greatly enlarged. It has power to transport the mind not only into the mood which annihilates man in his own eyes but exalts his soul with a sense of his own destiny. — Kant.

“தெய்வப் படைப்பும், மிகச் சிறிய பொருள்களில் அதன் பேரறிவும், பெரிய பொருள்களில் அதன், கம்பீரமும் வெகு காலந்தொட்டு மனிதனால் தியானிக்கப் பெற்று வருகிறது. ஆனால் இக்காலத்தில் அதன் அதிசயம் இன்னும் அதிகரித்திருக்கிறது. மனிதன் தன் கண்ணிலேயே அழிந்த வனாகத் தெரியும் நிலைக்கு மனதை மாற்ற வல்லது இத்தியானம். ஆனால் அதே சமயத்தில் ஆன்மாவை தன் இலட்சியத்திற்கு உயர்த்துகிறது தியானம்.”

இவ்விஷயம் ஊன்றித் தியானித்தற்கு உரியது.

எல்லா உலகமும் ஆனான் இறைவனே. பஞ்ச பூதங்களுக்கும் மற்றும் உலகத்திலுள்ள பொருள் அனைத்திற்கும் அவற்றவற்றிற்கேற்ற பண்பாட்டைக் கொடுத்துக் காத்து நடத்துபவன் அவனே,

தினமும் வெளிச்சம் தரும் சூரியனுக்கு வெளிச்சம் தருவது யார்? மதியில் தண்மை வைத்தது யார்? தீயில் வெம்மை செய்தது யார்? அவ்வாறே வானில் கலப்பும், காற்றில் வேகமும், நீரில் சுவையும், நிலத்தில் தண்மையும் கண்டது யார்? கோடானுகோடிப் பொருள்களுக்கு அவற்றவற்றிற்கு ஏற்ற தன்மையை வைத்தது யார்?

நாள்தொறும் அருக்கனில் சோதி அமைத்தோன்;
திருத்தகு

மதியில் தண்மை வைத்தோன்; திண் திறல்
தீயில் வெம்மை செய்தோன்; பொய்தீர்
வானில் கலப்பு வைத்தோன்; மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன்; நிழல் திகழ்
நீரின் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன்; வெளிப்பட
மண்ணில் தண்மை வைத்தோன் என்றென்(று)
எனைப்பல கோடி எனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத்(து) அவ்வயின் அடைத்தோன்.
அருக்கன் — சூரியன், மேதகு — மேன்மையுடைய

ஒவ்வொரு நாளும் ஞாயிற்றில் ஒளியினை அமைத்
தவன்; அழகிய மதியில் குளிர்ச்சியை வைத்தவன்;
மிகுந்த ஆற்றலுடைய நெருப்பிற்கு வெப்பத்தை உண்
டாககியவன்; பொய்இல்லாத வானத்தில் எல்லா வற்றிற்
கும் இடங்காடுத்துக் கலந்து நிற்கும் இயல்பினை
வைத்தோன்; மேன்மையுடையகாற்றின் கண் வேகத்தைப்
பொருத்தினோன்; பொருள்களின் தோற்றம் விளங்கும்
நீரிலே இனிய சுவையைச் செய்து வைத்தோன்; நன்கு
தெரிய மண்ணின்கண் திட்பத்தை வைத்தோன்;

அவ்வாறே எவ்வெக்காலத்திலும் எத்தனையோ பலகோடி பொருள்களிலும். (அவற்றிற்கினமாகிய) எத்தனையோ பிறவற்றிலும் அவ்வவற்றின் தன்மையை அவ்வவற்றின் கண் பொருத்தியவன்.

பொய்தீர் வானம்—என்றும் நிலைத்துள்ள வானம். பஞ்ச மகா பூதங்களின் தன்மையை உண்மை விளக்கம் என்ற சாஸ்திரத்தில் மன வாசகம் கடந்தார் கூறுகிறார்.

மண்கடின மாய்த்தரிக்கும்; வாரிகுளிர்ந்தே பதமாம், ஒண்கனல் சுட்டொன்றுவிக்கும்; ஓவாமல் வண்கால் பரந்து சலித்துத் திரட்டும்; பார்க்கில் ஆகாயம் நிரந்தரமாய் நிற்கும் நிறைந்து.

திருவண்டப் பகுதி

இப்பாட்டின் முதற்கண் நின்ற மொழிகள் “அண்டப் பகுதி.” திரு என்ற அடையொடு, இப்பாட்டு “திரு அண்டப்பகுதி” யென்று வழங்குகிறது. பாட்டிற்கு இம் மாதிரிப் பெயரிடுவது “முதற்குறிப்பு” என்பர். “ஆத்திசூடி” என்ற நூலுக்கு முதற் சொற்கள் பெயரானால் போல், இப்பாட்டிற்கு இதன் முதற் சொற்கள் பெயராயிற்று. அண்டம்=முட்டை; அவ்வடிவு கொண்ட உலகங்களுக்காயிற்று. இப்பாட்டு தில்லையில் அருளியது.

சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது

முதல்வன் பெரிதிற் பெரியனாய் சிறிதிற்சிறியனாய் நிற்கும் முறைமைகளை விளக்கும் இந்த அகவல் ஆண்டவன் அகண்ட அண்டத்தைப்படைத்து அதில் பரந்து நிற்பன்; அப்பாலும் நிற்பன். அணுவைப் படைத்து அதனுள் அணுவாய் நிற்பன். தூலம்—பருமை; சூக்குமம்—நுண்மை.

சிவபெருமானது பழமையையும் புகழையும் கேட்ட ஒருவன் அவரைக்காண விரும்புவான். ஆகையால் திருவண்டப்பகுதி தூல சூக்குமவடிவம் கூறியது. அவ் வடிவத்தை வணங்கிப் பயன் பெறவேண்டியவர்கள் சகத்திலுள்ள உயிர்கள். அடுத்து வரும் போற்றித் திருவகவல் சகத்தின் உற்பத்தியைக் கூறுகிறது.

தகு சிருட்டி திதியொடுக்கம்
சாற்றுதிரோ தம்பொதுவா
யகலமுறத் தேர்ந்திடவே
அருளியநற் பொருளாகும்,

ஒத்தபகுதி

இருநிலையாய்த் தீயாகிநீரும் ஆகி
இயமான னாய் எரியும் காற்றுமாகி
என்ற அப்பர் பாடல்6: 94. 1
போற்றி அருளுக நின்
ஆதியாம் பாதமலர்

— திருவா. 174

பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
— திருவா 4: 137, 142

தீயினுள் தெறல்நீ; பூவினுள் நாற்றம்நீ;
கல்லினுள் மணியும்நீ; சொல்லினுள் வாய்மைநீ;
அறத்தினுள் அன்புநீ; மறத்தினுள் மைந்துநீ;
வேதத்து மறைநீ; பூதத்து முதலும்நீ;
வெஞ்சுடர் ஒளியும்நீ; திங்களுள் அளியும்நீ;
அனைத்தும்நீ; அனைத்தினுட் பொருளும்நீ.

— பரிபாடல்

சூரியன் வருவது யாராலே?
 சந்திரன் திரிவது எவராலே?
 காரிருள் வானில் மின்மினிபோல்
 கண்ணில் படுவன அவையென்ன?
 பேரிடி மின்னல் எதனாலே?
 பெருமழை பெய்வது எவராலே?
 ஆரிதற் கெல்லாம் அதிகாரி!
 அதைநாம் எண்ணிட வேண்டாமோ?
 தண்ணீர் விழுந்ததும் விதையின்றித்
 தரையில் முளைத்திடும் புல்ஏது?
 மண்ணில் போட்டது விதையொன்று
 மரம்செடி யாவது யாராலே?
 கண்ணில் தெரியாச் சிசுவையெல்லாம்
 கருவில் வளர்ப்பது யார்வேலை?
 எண்ணிப் பார்த்தால் இதற்கெல்லாம்
 ஏதோ ஒருவிதை இருக்குமன்றோ?
 (நாமக்கல் கவி இராமலிங்கம்)

4. யாருக்குச் சொந்தம்?

ஒரு தாய்க்கு இரு பெண்குழந்தைகள். மூத்தவள் தாயின் மடியில் படுத்தால், 'தன் தாய்' என்று அக்காளுடன் தங்கை பூசல்செய்வதுண்டு. தாய் தனக்கே உரியவள் என்று பாராட்டுவது மகளின் அன்பின் மிகுதியினாலே. சில நேரம் குழந்தைகள் இருவரும் தாங்கள் சமமென நினைப்பதுண்டு. ஒருமனம் உரிமைகொள்ளும்; மற்றொன்று பொதுமைக்கு நிற்கும். மனத்தின் ஆழ்ந்த அன்பு சொந்தத்தையே சொல்லும். மனத்தின் விரிந்த பண்பு சம உரிமையை நோக்கும். இறைவனையே நோக்கும்போது அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள தொடர்பே தோன்றும்; பிற அடியார்களுடன் இறைவனை எண்ணும்போது பரமன் உயிர்களிடம் கொண்ட தொடர்பு பாரபட்ச மற்றதென்பது விளங்கும்.

ஒருவனுடைய தகப்பன் ஊருக்கெல்லாம் தலைவன் இருதரப்பினருக்கும் வெவ்வேறு முறையில் அவன் நெருக்கம். இரு நிலையில் நின்று ஒருவன் அவனைக்காணக்கூடும். அப்பாவனைகளைக் காட்டும் வரிசை நாம் பார்க்கப் போகிறோம்.

தென்னாடுடைய சிவனே யென்று கூறியது பொருத்த மில்லை யென்பர். அன்பை அனுபவித்து அறியாதவர் அவ்வாறு கூறுவர். ஆண்டவன் தனக்குத் தனிக்கருணை காட்டியதாக பக்தர் பரவுவர்; குரு தன்னைப் பவக் கடலினின்று காப்பாற்றியதாக சிஷ்யன் புகழ்வான்; வேறு ஜாதியில் பிறந்த ஒருவனை அன்பைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காக மாமாவென்றும் அண்ணாவென்றும் சொந்தம் கொண்டாடுகிறோம். உறவு என்ற கோல் உணர்வு என்ற கயிற்றிற்குத் தேவை. அப்பொழுதே அன்பைக்கடைய முடியும்.

தென் தமிழ்நாடு மிகச்சிறந்தது. அருள் வெளிச்சம் தோன்றியது கீழ் நாட்டில். அதிலும் சமயத்துறையில் முன் நிற்பது இந்தியா. பாரதத்தாயின் திருமுகம் தெக்கணம்; அதில் திலகமாய் விளங்குவது பாண்டியநாடு. உலக மீன்றவளாகிய உமாதேவி மலையத்துவசன் மகளாகப் பாண்டி நாட்டின் தலைநகரமாகிய மதுரையில் அவதரித்தாள். சோமசுந்தரக்கடவுள் அம்மையை மணம் புரிந்தது அப்பாண்டி நாட்டிலே. இறைவன் மக்களில் ஒருவராய் வந்து அரசாண்டதால் அவர் 'பாண்டியனார்' என்றும் 'தென்னன் நன்னாட்டிறைவன்' 'தென்னவன்' என்றும் பெயர் பெற்றார். சிவபெருமான் திருவிளையாடல்கள் நடந்த இடம் அந்நாட்டின் தலைநகர். பெருமான் பாண்டிநாட்டைப் பழம்பதியாகக் கொண்டதோடு, அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்கிவைத்தான். அண்ணல் தென்னாட்டைத் தன்னாடாகக் கொண்டதை அவனது அருட்செயல்களால் அறிகிறோம்.

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி

தமிழ்நாடு மூன்றனுள் சோழநாடு வட தமிழ்நாடு என்றும், சேரநாடு மேற்குத்தமிழ்நாடு என்றும் பாண்டி நாடு தென் தமிழ்நாடு என்றும் வழங்கும்.

நாம் சிவபெருமான் என்ற வடிவத்தில் வணங்கும் மூர்த்தி ஏனையோர்க்கும் தெய்வம். எல்லாருக்கும்தான் ஈசன். எக்கோலத்தில் கொண்டாடினாலும் எப்பெயர் கொடுத்து அழைத்தாலும் எத்தேசத்தவர் ஏத்தினாலும் மாதொருபாகனார் நாம் வருவர்; வந்து அருளுவர். நாம் சொந்தங்கொண்டவர் எல்லாருக்குமே இறைவர்.

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட் டவர்க்கு மிறைவா போற்றி
போற்றி—புகழும் சொல். வணக்கம் என்ற பொருளில் வந்தது.

தென் தமிழ்நாட்டை ஆண்டருளிய சிவ

பெருமானே வணக்கம். எந்த நாட்டவர்க்கும் தெய்வமானவனே வணக்கம்.

சிவன் என்ற சொல் செம்மை என்ற பண்புப் பெயரிலிருந்து வந்த தென்பர். செம்மையில் ஈற்றும்மை கெட்டு செம் என்றாகி அதனோடு அன் விசுதி சேர்ந்து சிவன் எனவாயது. செம்மை என்ற சொல் சிவப்பு, செவ்வை, நேர்மை, அழகு எனப்பொருள்படும். எம்மான் செம்மேனியன்; சிறந்தவன்; நேர்மையன்; அழகன்.

சிவம் என்ற சொல்லுக்கு மங்களம், நன்மை, முத்தி என்ற பொருள் கொண்டு, சிவன் என்பது மங்கள மூர்த்தி, நன்மை செய்வோன், முத்திக்கு முதல்வன் எனக்கூறலாம். சைவர்களுக்குள்ள நெருங்கிய சம்பந்தத்தைக் காட்டச் செம்மேனி எம்மான் சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே கொண்டான். இறை, பரன் முதலிய பெயர்கள் சைவர்களுக்கே அன்றி எல்லார்க்கும் தான் ஈசனான நிலையில் கொண்ட பெயர்கள். இறை என்பதன் பொருள் முன்னர் முதல்பாட்டில் கண்டோம்.

எம்பெருமானே உறவும், தொடர்பும் கொண்டு வணங்குவதுடன் அவன் எல்லார்க்கும் உரியவன் என்ற பரந்த நோக்கமும் கொள்ளவேண்டும்.

போற்றித் திரு அகவல்

இந்த அகவற்பாவில் போற்றி என்ற ஈற்றுச் சீருடைய அடிகள் பெரும்பகுதி இருப்பதால் இதற்குப் போற்றித் திரு அகவல் எனப்பெயர். இப்பாட்டு தில்லையில் அருளிபது.

சகத்தின் உற்பத்தி

ஆன்மாக்கள் யானைமுதல் ஏறுப்பு ஈருக இவ்வுலகில் ஈடுக்கும் பிறவியையும், அவைகளைத் தப்பி மனிதப்பிறவி எடுப்பதையும் அப்பிறவியில் கருப்பையில் நிகழும் கஷ்டங்

களில் தப்பிப் பிறப்பதையும் இந்த அகவல் முற்பகுதியில் கூறுகிறது. ஆகையால் இப்பாவின் கருத்து சகத்தின் உற்பத்தி என்றுள்ளது சகம், உற்பத்தி என்ற இரண்டு சொற்களும் புணரும்போது அத்துச்சாரியை சேர்ந்தது. சகம் என்ற சொல் உயிரில் உலகத்தையும், உயிர் உலகத்தையும் குறிக்கும்மாயினும் இங்கே உயிர் உலகத்தைக் குறிக்கிறது. உற்பத்தி கூறிய பின்னர் மக்கள் பிறந்தது முதல் வயது ஏற ஏற அவர்கள் படும் அல்லல்களும், இறைவன் எண்ணம் வளருவதற்கு ஏற்படும் இடைஞ்சல்களும், பக்தி வளரும் முறையும் இந்தப் பாவில் பேசப்பெற்று இறைவனுக்குப் போற்றி கூறப்படுகிறது.

சிவபெருமானது அனாதி முறைமையான பழமையைச் சிவ புராணம் கூறுகிறது. அடுத்த கீர்த்தித் திருவகவல் அவனது புகழைக் கூறுகிறது. அவனது பழமையையும், புகழையும் கேட்டோர் அவனைக்காண விழைவர். ஆகையால் திருவண்டப் பகுதி அவனது தூல சூக்கும் நிலையைக்கூறும். அண்டத்தையும் அணுவையும் படைத்த அப்பன் அவைகளாயும் அவைகளுக்கப்பாலும் நிற்பன். அவனை வணங்க வேண்டியவர்கள் சகத்திலுள்ள உயிர்கள். போற்றித் திருவகவல் சகத்தின் உற்பத்தியைக் கூறும்.

முத்தி பெறும் நெறியறியும் மொழி போற்றித் திருவகவல்.

பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி

சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி.

— திருவா 4 — 153

ஓம் தாக்ஷிணதீய வரப்ரதாயநம:-தென் தேசத்தவர்களுக்கு வரம் கொடுப்போனாக உள்ளவனுக்கு வணக்கம். ஓம் சர்வேஸ்வராய நம:-எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனாக உள்ளவனுக்கு வணக்கம்.

— சுப்பிரமணிய அஷ்டோத்ரம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

5. மெய்ப்பாரு

அடியார் உள்ளத்து எழும் அன்பு எப்படியாவது வெளிப்படும். அதனை மறைத்து வைக்க முடியாது. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ்? அன்பு ஊறிப் பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரண்டு ஓடும்போது எங்ஙனம் அது தெரியாமலிருக்க முடியும்? பக்தி மேலிட்டபோது பலவித அடையாளங்கள் தோன்றும்.

அடியார்கள் பக்தி மிதந்தவர்கள். அவர்களுக்குப் பல மெய்ப்பாடுகள் ஏற்படும். மெய் அரும்பும்; நடுங்கும். கை தலைமேல் குவியும். கண்ணீர் ஆருகப் பெருகும். வாய் குளறும்; பாடும்; பரவும். அகம் குழையும்; மலரும்; மணக்கும். நாள் தோறும் பலமுறை இந்நிலை எய்துவர். இது வழக்கமாக நடப்பது. இவ்வாறு பெறும் அனுபவத்தில் அடியார்களுக்கு விருப்பம் அதிகம். கைதான் நெகிழவிடேன். இவ்வாறு அன்பு காட்டும் அடியாரை ஆண்டவன் எப்படிக்கைவிடமுடியும்? அன்பைப் பார்த்தபின். அது உண்மையாயின் ஆண்டவன் நம்மைக்கொள்ளலாம். ‘உடையாய்’ என்னைக் கண்டுகொள்ளே.

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்து
உன்விரை யார் கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி
சயசய போற்றி யென்னும்
கைதான் நெகிழவிடேன் உடை
யாய் என்னைக் கண்டுகொள்ளே.

விரை—மணம், கைநெகிழ்தல்—ஒழுக்கம் தளரல்

என்னை ஆட்கொண்டவனே, என் உடல் புளகித்து, நடுநடுங்கி, உனது வாசனை பொருந்திய திருவடிகளுக்கு

என் கைகளைத் தலையின்மேல் வைத்து. கண்களில் நீர் அரும்பி, மனம் புழுங்கி பொய்ப் பேச்சுக்களினின்றும் நீங்கி உண்மைப் பொருளாகிய உன்னை 'வணக்கம், வெல்க, வெல்க, வணக்கம்' என்று வாழ்த்துகின்ற ஒழுக்கத்தை நான் தளரவிடமாட்டேன். ஆதலால் எனது நிலைமையைப் பார்த்து என்னை உனது அடியாருள் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொள்வாயாக.

பொய்யாகிய உடலை மெய்யென்றது மங்கலம். தான் என்ற சொல் நான்கும் ஈற்று ஏகாரமும், அசை நிலைகள். உடம்பு அரும்புதலும், பிறவும் இயற்கையாக எழுந்த மெய்ப்பாடுகள் என்று காட்ட மெய் அரும்பி என்று மட்டும் கூறுது மெய் தானரும்பி என்று கூறப்பட்டதெனினுமாம். அரும்புதல்—தோன்றுதல்; இங்கு மயிர்க் கூச்செறிதல். விதிர் விதிர்த்து என இரட்டித்து வருதல் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பை நன்கு புலப்படுத்த உன் கழற்கு என் தலைவைத்து என்றார். வெதும்பி என்பதனை உடலின் கண் நிகழும் செயலாகவும் கொள்ளலாம். பொய் என்றது பொய்யான பேச்சையும் அழியும் பொய்ப் பொருளைப் பற்றிய பேச்சையும். பொய் தான் தவிர்ந்து என்பதற்குப் பொய் ஒழுக்கத்தைத் தவிர்த்து என்றும் அல்லது பொய்ப் பொருள்களின் மேல் வைத்த மனப்பற்றை விட்டு என்றும் கொள்ளலாம். கை—வழக்கமாக நடந்துவரும் ஒழுக்கம். வழக்கமாவதற்கு இடைவிடாது தொடர்ந்து செய்தலும், அன்புடன் செய்தலும், நீண்ட காலம் செய்தலும் அவசியமென்று பதஞ்சலியோக சூத்திரம் கூறும். (1:14) விடேன் என்பதற்கு எழுவாயாகிய 'நான்' என்ற சொல்லும், 'கொள்' என்பதற்கு எழுவாயாகிய 'நான்' என்ற சொல்லும் தொக்கி நின்றன. உடையாய்—என்னை அடிமையாகக் கொண்டவன்; எல்லா உயிர்களையும், உயிரில் பொருள்களையும் தன் உடைமையாகக் கொண்டவன் இறைவன்.

அரும்புதல், விதிர் விதிர்த்தல், கைதலை வைத்தல், கண்ணீர் ததும்புதல் நான்கும் உடலின் கண் நிகழ்வன.

வெதும்புதல் உள்ளத்தின்கண் நிகழ்வது. பொய் தவிர்தல் 'போற்றி சய சய போற்றி' எனல் வாக்கால் நிகழ்வது. பொய் தவிர்தல் உடற் செயலாகவும், உள்ள நிகழ்ச்சியாகவும் கொள்ளலாம். முக்கரணங்களும் தன் வயமிழந்து இறைவன் பால் ஈடுபட்டன. மனம், வாக்கு, காயம் முறையே தொழிற்படுவதை அநுசரித்து அம்முறையில் செயல்களைக் கூறுது, முறை பிறழக்கூறுதல் அடிகளாரின் பரவச நிலையைக் காட்டுகிறது எனலாம்.

சதகத்தின் இம்முதல் திருப்பாட்டின் உயர்வை கதிர் மணி விளக்கப்பேருரை அருமையாகக் கூறுகிறது. “இத் திருச்சதகத்தின் முதல் திருப்பாட்டால் அடிகள் தம் இயல்பு கூறினாராயினும், அடிகளின் அன்பு வடிவத்தை நம்மனோர் நெஞ்சக்கிழியின் ஓவியமாகப் பொறித்து நினைவு கூர்தற்கு இத்திருப்பாட்டு மிகவும் பொருந்தியதென்பது அறிந்து இன்புறத்தக்கது. வடமொழியார் இத்தகைய இத்திருப்பாட்டுக்களை தியான சுலோகம் என்பர். அடிகளின் மனம், மொழி, மெய்கள் இறைவயப்பட்டு நிலையைக்குறிக்கும். இத்திருப்பாடல் கருத்தே இத்திருச்சதகத்தின் இறுதிப் பாட்டிலும், தெளிவாக்கப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.”

மாணிக்கவாசக அடிகளின் தோற்றத்தை இத்திருப்பாட்டில் காணலாம். நல்ல தோற்றம்; அழகிய புனிதத் திருமேனி, காணுங் கண்களாரத் திருநீறு நிறையப் பூசிய உடல்; தவக்கோலம். உடலெங்கும் உரோமக்கால் தோறும் மயிர்க்கூச்சல் அடிக்கடி ஏற்படுகிறது, உடலில் ஒரு நடுக்கம், கைகளிரண்டும் மெல்ல தலைக்கேறுகின்றன; குவிகின்றன. கண்களிரண்டும் கலங்கி நீரை ஆற்று வெள்ளம்போல் சிந்துகின்றன. வைத்திருந்த அரிய பொருளை இழந்தது போல் மனம் பதைத்துத் துடிக்கிறது. நெஞ்சத்தில் படபடப்பு நெருங்கிநின்றால் கேட்கும் போல் இருக்கிறது. உலகப்பேச்சு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நாதன் நாமத்தைப் பன்னிப்பன்னிச் சொல்லுகிறார். ஆர்வத்தோடு ஆண்டவனை அழைக்கிறார். பரிவுடன் வாழ்த்துகிறார்.

வெட்ட வெளியில் இவ்வாறு தனியே நிற்கும் காட்சி தெரி
நிறது. துணையாய்த் தலைமேலிருப்பது இரண்டு திருவடிகள்;
அவைகளைக் கைகளால் பற்றி நிற்கிறார்.

முழு உடலிலே நிகழும் செயல் இரண்டை முதலில்
கூறி, அவயவங்களில் நிகழ்வனவற்றில் இரண்டைப்
பின்னர் காட்டிப் பிற செயல்களுக்குத் தூண்டுதலாகிய
மனக்கிளர்ச்சியை நடுவே வைத்து, நம்மை நெருங்கிய பின்
நாம் காணும் வாக்கின் இரு பண்பைக் கடைசியில் குறித்து
நம் மனதில் அடிகளார் உருவம் பதிக்கும் அருமை இன்புறத்
தக்கது. உலக விஷயத்தில் மோனமும், எம்பெருமான்
விஷயத்தில் இடையரூப் பேச்சும் நாம் காணும் வாக்கின்
இரு பண்புகளாம். கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய அடையாளங்
களை முதலிலும் காதால் கேட்கக்கூடிய அடையாளங்
களைக் கடைசியிலும், அவ்விரண்டிற்கும் தெரியாத மன
நிகழ்ச்சியை இடையிலும் இத்திருப்பாட்டில் காண்கிறோம்

கண்டு—என் நிலையைக் கண்டு; அல்லது நான் உன்
உடைமைப் பொருள் எனக் கண்டு. ஒன்றைத் தகுதியற்ற
பொருளென எண்ணும் போதும் அல்லது தன் பொருளென
எண்ணாத போதும் அப்பொருளைத் தேடுவதில்லை. என் நிலை
அன்பில்லாத நிலையாயினும் நான் உன் பொருளென்றவது
என்னைக் காப்பாற்றுக. கண்டுகொள் என்பதை ஒரு
சொல்லாகக் கொண்டு அறிந்துகொள் என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். நம் பெருமான் தான் நம்மைக் காண
வேண்டும். வேறு யார் நம்மைப் பார்ப்பார். "In the
theatre of man's life, it is reserved only for God and
angels to be lookers on." மனிதன் வாழ்க்கையாகிய
நாடகமேடையில் கடவுளுக்கும், தேவர்களுக்கும் மட்டுந்
தான் பார்க்க இடம் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூத
சுத்தி முதலிய சுத்திகளைச் செய்து பூனை ஆரம்பிப்பது
போல, திரிகரண சுத்தியை முன்னர் இத்திருப்பாட்டில்
வைத்து சதகம் தொடங்குகிறது.

தீருச்சதகம்

ச த க ம் நூறுபாட்டுக்கள் கொண்ட தொகுதி. 96 வகைப் பிரபந்தங்களில் இது ஒன்று. சதம் எனில் நூறு. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பாட்டுக்களாதலால் திருச்சதகம். இது அந்தாதியாக உளது. முன்பாட்டின் இறுதியின் பாட்டுக்கு முதல். இம்முறை பாட்டின் தொடர்ச்சியை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள மிக உதவும். இவ்வந்தாதி 'மெய்தானரும்பி' என்று முதல் பாட்டில் தொடங்கி 'மெய்யர் மெய்யனே' என்று நூறுவது பாட்டில் முடிவது கவனிக்கத்தக்கது. திருப்பெருந்துறையில் அருளியது இச்சதகம்.

இறைவனையும் உயிர்களையும் பற்றி அடிகள் அகவல்களில் கூறி, உயிர்கள் இறைவனை அடைய அநுசரிக்க வேண்டிய சாதனங்களை இச்சதகத்தில் அருளுகிறார்.

அழகிய நூறுபாட்டுகளடங்கிய பத்துப் பகுதியும் ஆன்ம அநுபவத்தின் படிக்களை கீழ்ப்படியிலிருந்து ஆண்டவனை அடையும் நிலைவரை அழகாக சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன.

பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்

பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம் என்பதில் மூன்று சொற்கள் உள. பக்தி, வைராக்கியம், விசித்திரம் இம்மூன்றும் வடமொழிச் சொற்கள். பக்தி என்பது மக்கள் இறைவன்பால் வைத்த அன்பு. வைராக்கியம் என்பது உறுதி. இங்கு உலகப்பற்றை அறுக்க உறுதி. விசித்திரம் என்பது வியக்கத்தக்க பல வேறு திறம்; பலநிறம் அல்லது பேரழகு எனினும் பொருந்தும். இறைவன்பால் நிகழும் பேரன்பிலும் உலகத்தின்பால் வைத்த பற்று அறுதியிலும் வியக்கத்தக்க பலவேறு திறம். அல்லது அத்திறங்களின் உயர்ந்த நிலையின் அழகு. "பலவகை நிறம் என்பது இங்கே மக்கள் இறைவனிடத்தில் வைக்கும் மெய்யன்பு

காரணமாக அவர்களிடத்தில் விளங்குகிற பலவகை அருட்குணங்களை உணர்த்தும்"-திருவாசக அருள் முறைத் திரட்டு மா. வெ நெல்லையப்பிள்ளை; பக்கம் 20.

இறைவன் அன்பு வளர்ந்து உலகக் கட்டுத் தளர்ந்து அடியார்களின் மேம்பட்ட நிலை பலதிறப்படும். அந்நிலை, கணக்கிலா விதங்களில் வெளிப்படும். அன்பு தோன்றுதல், விதிமுறைக்கு உட்படல், விதி முறையைக் கடத்தல், அகத்திலே துறத்தல், அதனோடு புறத்திலேயும் துறத்தல், இவ்வுணர்ச்சிகள் கோடை ஆறுபோல் தெளிந்து ஓடி விரிதல், மழைகால வெள்ளம்போல திடீரெனப் பெருகுதல், மேம்பாட்டிற்குத் தனைகள் தோன்றுதல், தனைகள் தகர்த்தெறியப்படல் போன்ற நிலைகளில் எண்ணற்ற விசித்திர நிகழ்ச்சிகள் மனதை ஈர்க்கும்; கலக்கும்; ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும். "The spirit of God often discovers itself and operates in good souls in very extraordinary ways and these have frequently been God's gracious methods of awakening a sinful world" (William Law) "கடவுள் அருள் பலவகையாக வெளிப்படும். நல்ல ஆன்மாக்களில் மிக அதிசயமான வழிகளில் தொழில் படும். பாவ உலகத்தை எழுப்ப இறைவன் அருள்வழி இவ்வாறு பல வகையில் நிகழும்."

பக்தி காரணமாக உண்டாகும் வைராக்கியத்தின் விசித்திரம் என்று கொள்வதைக் காட்டிலும் பக்தியிலும், வைராக்கியத்திலும் ஏற்படும் விசித்திரம் என்று கொள்வதே பொருந்தும். என்னை? வைராக்கியத்திற்கு பக்தி காரணமாவது போல் பக்திக்கு வைராக்கியமும் காரணமாகும். ஒன்றுக்கொன்று காரணம். பற்றற்றானைப் பற்றினால் உலகப்பற்று விடும். ஆசைத்தனை அறவே, ஆண்டவன்பால் அன்பு சிறக்கும்.

மெய்யுணர்தல்

பக்தி வைராக்கிய விசித்திரத்தை அருளும் சதாகம் மெய்யுணர்தல் முதல் ஆனந்தாதீதம் ஈருக பத்துப்பகுதி

யைக் கொண்டது. இவை பத்தும் இன்பப் பெருமானை நெருங்கிவரும் உயிர்கள் அடையும் நிலைகள். இவை நடக்கும் பாதையில் காணும் அடையாளங்கள் போல்வன. இன்னும் நிலைகள் பல்வெனக் கொள்ளவேண்டும்.

இதில் முதல் நிலை மெய்யுணர்தல். மெய்யுணர்தல் என்பதனை மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டால் மெய்யான் உணர்தல் என விரிக்கலாம். “பிறப்பு வீடு களையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையான் உணர்தல்,” பரிமேலழகர். மெய் என்பது மெய்ப்பொருளாகிய இறைவன். அழியாது என்று முள்ள பொருள்களில் சிறந்தமைகொண்டு இறை மெய்ப்பொருளென்று வழங்கப்படும். இறை, உயிர், கட்டு என்ற நித்தியப்பொருள் மூன்றையும் மெய்ப்பொருளென்று இங்கு கூறியதென்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால் மெய்யுணர்தல் முப்பொருளின் தன்மை உணர்தல். “எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் அழியாது நிற்கும் பொருள் இதுவென உணர்தலே மெய்யுணர்தல்” என்பது மணக்குடவர் குறிப்பு.

மெய்யைக்கொண்டு உணர்தல் என்னும் பொருளும் கொள்ளலாம். மெய்யென்னும் உடம்பைக் கருவியாகக் கொண்டு உணர்தல்.

சதகம் நுதலிய பொருளில் பக்தி ‘மெய்யரும்புதல்’ முதலியவற்றாலும், வைராக்கியம் ‘பொய்தவிர்ந்து’ என்பதாலும் காணலாம். முக்கரண வழிபாடே தளரவிடாது கொள்ளவேண்டிய ஒழுக்கமென்று காட்டப்படுதல் மெய்யுணர்தலாகிய பதிகம் நுதலிய பொருள்.

பாடவேண்டுநான் போற்றி; நினைவே
பாடி நைந்துநைந் துருகிநெக்குநெக்
காடவேண்டுநான் போற்றி; அம்பலத்து
ஆடுநின் கழற்போது நாயினேன்
கூடவேண்டுநான் போற்றி; இப்புழுக்
கூடுநீக்கெனைப் போற்றி; பொய்யெலாம்

வீடவேண்டுநான் போற்றி; வீடுதந்
 தருளுபோற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே,
 “என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
 அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
 நன்புலன் ஒன்றி, நாதவென் றுஅரற்றி
 உரைதடு மாறி, உரோமம் சிலிர்ப்ப
 கரமலர் மொட்டித் துஇருதயம் மலரக்
 கண்களி கூர, நுண்துளி யரும்பச்
 சாயா அன்பினை நாள்தொறும் தழைப்பவர்”

திருவாசகம் 5-100 & 4: 80-86.

வேர்க்கும்; கண்ணீர்ததும்பும்; கம்பித்து, மெய்நடுங்கும்;
 வார்த்தை நழுவும்; மனம் பதறும்; கார்க்கதமாய் காந்தும்;
 உரோமஞ்சலியாடும்;காதலித்தார்க் கேய்ந்த குணமாமிவை
 யெட்டும் பழையபாடல்.

கூப்பிய கைகளும், வணங்கிய தலையும் மயிர்க்கூச்
 செறியும் உடலும், தழுதழுத்த குரலும், நீர் மல்கிய கண்
 களும் உடையவனாய், உன் பாத கமலங்கள் இரண்டின்
 தியானமுதத்தைப் பருகிய வண்ணம், ஏ, கமலக் கண்ணா,
 என் வாழ்க்கை நடப்பதாக — முகுந்தமாலே.

“யான் கண்ணனை அன்புடன் வணங்கும்போது என்
 உடம்பிலுள்ள மயிர்கள் கூச்செடுத்து நிற்கின்றன, மனம்
 மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருக்கிறது, கண்களிலிருந்து வாரி
 யாகப் பெருரும் ஆனந்தக் கண்ணீர் என் முகத்தின் அழகை
 அதிகப்படுத்துகிறது. குழறும் சொற்களும் அதற்கிடையே
 வரும் பெருமூச்சும் என் குரலுக்கு இனிமை தருகிறது”
 —போதசாரம்.

6.நாடகம்

ஒரு பாகவதர் கோஷ்டி கதை செய்யப் புறப்பட்டது. பாகவதர், மத்தளம், வீணை, பின்பாட்டு எல்லாம் தயார். பாகவதருடைய அம்மான் சேய் கூடப்போக ஆசைப்பட்டான். அவன் சங்கீதம் சாத்தியம் பண்ணினவன். ஆனாலும் அது போதிய அளவன்று என அவனுக்கு நினைப்பு. கோஷ்டியோடு மேடைக்குத் தன்னை விடுவார்களோ என்ற சந்தேகம். ஆனால் ஆசை சந்தேகத்தை தலையெழும்ப விடவில்லை. பாகவதர் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவன் போலிருந்தால்தானே உள்ளே போகலாம்! நல்ல உடைகளை முறைப்படி அணிந்தான்; விபூதியைப் பட்டையாக பூசிான்; அது பளச்சென்று தெரிகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டான்; எல்லாருடனும் புறப்பட்டான். வாசலில் நிறுத்தி விட்டால் என்ன செய்கிறது? பாகவதருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் இடையே நின்று கொண்டு அவர்கள் வாசலில் நுழையும் போது வீர் என்றுதானும் நுழைந்து விட்டான். இன்னும் கொஞ்சம் சங்கீதம் தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்ல தென்ற எண்ணம் அம்மான் சேய்க்கு வந்தது. ஆர்வத்தால் வேஷம்; வேஷத்திற்குப் பொருத்தமான பண்பும் கோரப்படுகிறது.

பக்தர்கள் பலவிதம். சிலருக்கு தான் ஆண்டவனிடம் காட்டும் அன்பு அதிகம் என்று தோன்றும்; சிலருக்கு எவ்வளவு அன்பு மிகுந்திருந்தாலும் குறைவாகத் தோன்றும்; இம்மாதிரிப்பட்டவர்கள் தங்களை நொந்து கொள்வார்கள். "உன் திருவடிக்கு அகம் குழையேன்; அன்புறுகேன்; பூமாலை புனைந்தேத்தேன்; புகழ்ந்துரையேன்; உன் திருக்கோயில் தூகேன், மெழுகேன்" என்று ஆண்டவனிடம் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அவர்களுடைய அன்பான நடத்தையைச் சுட்டிக் காட்டினால், அதெல்லாம் வேஷம் என்பார்கள், "உண்மை அடியார்கள் அண்ணலை வாழ்த்துவர்; ஏத்துவார்; பரவுவார்; பாடுவார்; நான் ஒன்றும் செய்யேன்; செய்தபோதும்

உண்மை அன்பு உள்ளில்லை; எல்லாம் போலி. வீட்டாசையால் போட்ட வேடம். உண்மை அடியார்கள் மோட்சம் அடைவர். நானும் மோட்சம் அடையவேண்டும். என்ற ஆசையால் அந்த வேடம் பூண்டேன். நாடகத்தால் உன் அடியார்போல் நடிப்பேன். எதற்காக நடிக்கவேண்டும் என்பீர்கள்; வீடகத்தே புகுந்திடுவான். அடியார்களைப் போல் நானும் மோட்சத்தை அடையவேண்டும். அடியார்கள் இராஜாங்கமாக வீட்டிற்குப் போவார்கள். நான் திருட்டுத் தனமாக எப்படியாவது புகுவேன்; புகுந்து அங்கே நான் வீட்டின் நடுவிலே இருக்கவேண்டும். அடியார் கூட்டத்தில் ஒருவனாய்ப் போய்விடுதல் நல்லது. எப்படியாவது அவர் களுடன் விரைவில் போனால்தான் வீடகம் அடையமுடியும்," இந்த எண்ணங்களால் தூண்டப்பட்ட அடிகள் எப்படியாவது வீடு புகவேண்டுமென்ற ஆசையாலும், அடியார் நடுவுள் போகவில்லையானால் வீட்டுக்குள் புகமுடியாதென்ற நினைப்பாலும் விரைகின்றார். எவ்வளவு விரைவு? பெரிதும் விரைகின்றார் என்றால் போதாது. மிகப் பெரிதும் விரைகின்றார் என்று கூறவேண்டும். இது பண்பாடற்ற அவசரம். (indecent haste) ஆனால் ஆர்வம் அவசரத்திற்குக் காரணம்.

நாடகத்தால் உன் அடியார்
போல் நடித்து நான் நடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான்
மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்

வேஷத்தில் எவ்வளவு பயன்! ஆனால் பொய்யை மெய்யாகக் காட்டுவதில் எவ்வளவு சிரமம். உண்மையாகவே அன்பி ருந்து விட்டால் எவ்வளவு நலம்! ஒரு அரசன் மகள் படித்த பெரியவர் ஒருவரைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்து நாடெல்லாம் தேடி அலைந்தாள். இதைக் கேட்ட ஒருவன் கங்கைக் கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு தவம் செய்வதாகப் பாவனை செய்தான். பலர் சென்று அவனைத் தரிசித்தார்கள். அரசன் மகளும் பல

முறை சென்று வந்தாள். வேஷம் பூண்டவன் நினைத்தான்; “இந்த வேடத்திற்கு இவ்வளவு மரியாதை நடக்குமானால், உண்மைத் தவமே செய்தால் எவ்வளவு பெருமையடையலாம்? எனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம்; பெருந்தவமே வேண்டும்.” இம்முடிவுக்கு வந்து பின்னர் உயர்நிலை அடைந்தான்.

அவ்வாறே அடிகளார் வேண்டுகிறார். “போலி அன்பு உண்மை அன்பாக மாறட்டும். பலர் பார்க்கும் போது மட்டும் அன்பு காட்டாமல் இடையரு அன்பு வேண்டும். அவ்வன்பு என் அகத்தே நிலைத்திருக்க வேண்டும். அது பல பக்கம் செல்லாமல் இறைவன் ஒருவனையே நாடவேண்டும். அவ்வன்பு பெருக்கெடுக்க நான் நைந்து நைந்து உருக வேண்டும். இவைகளை இறைவன் தந்தால் வீடு அடைதல் மிக எளிதே. மாணிக்கக் குன்றனைய மகாதேவன் அன்பைத் தரவேண்டும்.”

நாடகத்தால் உன்னடியார்
 போல்நடித்து நானடுவே
 வீடகத்தே புதுந்திடுவான்
 மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
 ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே
 இடையரு அன்புனக்கென்
 ஊடகத்தே நின்றிருகத்
 தந்தருளெம் உடையானே.
 ஆடகம்—பொன்

அடியார்களாகிய எங்களை அடிமையாக உடைய ஆண்டவனே, கூத்தில் நடிப்பது போல் அன்பு சிறிதும் இல்லேனாயினும் அன்பு நிறைந்த உன்னடியார் போல் பாவனை காட்டி, அவ்வன்பர்களின் நடுவிலே முத்தியுலகத்தில் புதுந்திடுவதற்கு மிகவும் பரபரப்புடன் செல்கின்றேன். (அவ்வாறு புகத் தகுதியில்லை யாதலால்) சிறப்புப் பொருந்திய பொன்மலையே, மாணிக்கமலையே, நின்னிடத்

தில் விட்டு நீங்காத அன்பு என் மனத்தின் கண் நிலைத்து உருகும்படி அருள்வாயாக.

நாடகத்தால் என்பதனை நாட்டகத்தால் என்பதன் திரிபாகக்கொண்டு இவ்வுலகில் என்று பொருள் கூறுவதும், நாடு+அகத்தால் எனப்பிரித்து 'வீட்டை நாடும் ஆசையால்' என்று பொருள் கூறுவதும் சிறப்புடைத்தன்று. அன்பின்மையை மறைத்தலும், அன்பில்லாதிருந்தும் அன்பிருப்பது போலப் பாவனை செய்தலும் நடித்தல். வஞ்ச மனத்தனம் படிற்றொழுக்கமாக தவ வேடம் பூண்டது தான் செய்த பெருந்தவறென்கிறார். நாடகத்தால் என்பதில் ஆல் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்துள்ளது. நாடகத்தின்கண் என்பது பொருள்.

'நானடுவே' என்பதற்கு 'நான் அடியார் நடுவே' எனக் கொள்ளவேண்டும். "அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய்" (திருவா 378) என்று அடிகள் வேண்டு வதைக் காண்க. அடியார் நடுவில் இருப்பதே வீட்டை அடையச் சிறந்த உபாயம். வழிதப்பாது நன்னெறியில் இருக்க வேண்டுமானால் சத்சங்கத்தின் நடுவே இருக்க வேண்டும். நடுவே என்பதனை நாடகத்தோடு கூட்டி நாடகத்தின் நடுவே என்று கொண்டு, நாடகம் முடியுமுன்னர் வீடகத்தே புக முயல்வேன் என்று பொருள் கொள்வதும். அல்லது நடுவே என்பதனை வீடகத்தோடு கூட்டி வீடகத்தின் நடுவே என்று கொண்டு, 'மோட்ச வீட்டில் ஒதுக்கிடம் பெற வேண்டிய நான் நடு இடம் பெற முயல்வேன்' என்று பொருள் கொள்வதும் உண்டு. எப்படியாவது வீடுபுக வேண்டுமென்ற ஆசையும், அடியார் நடுவில் போகவில்லையானால் வீட்டிற்குள் விடமாட்டார்களென்ற எண்ணமும் காண்கிறோம். நான் யாவரினும் கடையனாய்த் தகுதியற்ற நான், அல்லது அடியார்கூட்டத்திலிருந்தும் விலக்கப்பட்டுத் தனியேயிருக்கும் நான்.

சீர் ஆடகக் குன்றே, சீர்மணிக் குன்றே என்று கொள்க. சீர் ஆடகம் நால்வகைப் பொன்னில் சிறந்தது; சீர்மணி நவமணிகளில் சிறந்த மாணிக்கமணி. பெருமானின் அருமையும், மாசுபடியா நிலையும் ஆடகம் என்பதாலும், அவரது செம்மை நிறமும், திவ்விய ஒளியும் மாணிக்கமென்பதாலும், அளக்கலாகாப் பெருமையும் மாருமையும், குன்றென்பதாலும் உணரலாம்.

நாடகத்தில் நடிப்பதற்கும் ஓரளவு அன்பு வேண்டும். ஊடகத்தே உள்ள அன்பு தொடர்ந்து பெருகி பூரணமாக, 'இடையரு அன்பெனக்குத் தந்தருள்' என்று சிவபெருமானே வேண்டுகிறார். அயரா அன்பே அடிகள் வேண்டுவது. உபாயமாகக் கொண்ட அன்பு நடிப்பு உண்மையாக வேண்டும். 'ஊடகத்தே' என்பதனை அகத்தினூடே என்று கொள்க. அதிக பணமுடைய ஒருவன் மற்ற பணக்காரரை நோக்க தான் ஏழையென்றும், தன்னிடமுள்ள செல்வம் மிகக் குறைவென்றும் நினைக்குமாப்போல அன்பிற்சிறந்த அடிகள் தன்னிடமுள்ள பக்தி, உண்மையற்ற தென்றும் இடையரு அன்பு வேண்டுமென்றும் முறையிடுகிறார். கொஞ்ச அன்புள்ளவன் தன் அன்பு விரிய வேண்டுமென்னும் ஆசையுடனிருக்கலாம். கொஞ்ச அன்பிருக்கும்போதே அதிக அன்புடையவனாகப் பாவித்துக்கொள்ளுதலும், நடந்து கொள்ளுதலும் அவனன்பைப் பெருக்கும்; பாவனை உண்மையாகும். அடிகளார் அன்பே நாடகத்து அன்பெனின் நம்மனோர் அன்பை என்னென்று சொல்வது?

அறிவுறுத்தல்

மெய்யை உணர்ந்த மனம் அதனை நாடாது நிற்குமானால், அது தவறென்பதனை மனத்திற்குத் தெரிவித்தல் வேண்டும். இன்சொல்லாலும் அல்லது கடுஞ்சொல்லாலும் மறைமுகமாகவும் அல்லது நேர்முகமாகவும் அறிவு புகட்ட

லாம். இப்பதிகத்தில் முதல் எட்டுப் பாக்கள் தன்னிலை கண்டு வருந்துவதாகவும், இறைவனிடம் அருள் வேண்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளன. கடைசி இரண்டு பாட்டுக்களில் நெஞ்சைக் கடுமொழியால் கூப்பிட்டு முன்னிறுத்தி வருத்தத் தோடும் கோபத்தோடும் புத்திமதி புகட்டுகிறார். ‘‘ஓர் இல்லறத்தான் தான் மேற்கொண்ட அறத்திற்குத் துணை நின்று உதவிபுரிய வேண்டிய தன் மனைவி, உரிய உதவியைச் செய்யாமையோடு மாருகவும் நடப்பாளாயின் அவளைக் குறிப்பால் அறுவுறுத்து முகமாகத் தக்கார் ஒரு வரை முன்னிலைப்படுத்தித் தான் பெறவேண்டிய பேறுகளை இழந்திருப்பதற்கு இரங்கிக் கூறுதலும் அவ்விருக்கக் குறிப்புணர்ந்தும் அவள் நன்னிலைப் பட்டிலாளாயின் அவளை முன்னிலைப்படுத்தி இடித்துக் கூறுதலும், உலகியுலிற் கண்டன வாதலின் அம்முறையில் அடிகள் திருவருட் பேற்றிற்குத் துணை நின்று உதவிபுரிய வேண்டிய தம்மனம் அவ்வுதவியைச் செய்யாமையோடு தடையாகவும் சேறலைக் குறித்து, வருந்தி அம்மனம் உணருமாறு ஆண்டவனை முன்னிலைப்படுத்தி அப்பேற்றின் இன்றியமையாமையையும் அது பெறுதற்கரிய சாதனங்களைப் பெருமைபற்றியும், இப்பதிகத்தின் முதல் எட்டுத் திருப்பாட்டுகளில் இரங்கிக் கூறி, அக்குறிப்புணர்ந்தும் நன்னிலைப்படாத அம்மனதை பின்னர் முன்னிலைப்படுத்தி ஒன்பது பத்தாம் திருப்பாட்டுக்களில் இடித்துரைத்துள்ளார். இன்சொற்களால் குறிப்பிற் புலப்படக் கூறுதலை விரித்தும் கடுஞ்சொற்களால் வெளிப்படக் கூறுதலைச் சுருக்கியும் கூறுதல் பெரியோர் இயல்பு.’’ (திருவாசகம் திருச்சதகம்; கதிர்மணி விளக்கம்)

அன்பு இடையருதிருக்கவும், நிலைத்திருக்கவும், உருகவும் வேண்டுதல் பக்தியின் விசித்திரம். பக்தியிருந்தும் இல்லையென நினைத்தலும் பக்தி விசித்திரமே. இப்பொழுது உள்ள அன்பு போதாதென்றும், பொய்யென்றும் மனதிற்குக் காட்டுதல் அறிவுறுத்தல்.

மெய்யை அறிந்த மனம் அதனை நாடவேண்டும்.
அ வ் வ ா று நாட அறிவுறுத்தல் மெய்யுணர்தலின் பின்
வைக்கப்பெற்றது.

யத் பாவம் தத்பவதி — எவ்வாறு பாவிக்கிறார்களோ அவ்வாறே
ஆவார்கள்.

மெய்யடியார் பேரல் மிகநடிப்பேன் மெய்யடியார்
செய்யடிமைத் தொண்டேதுஞ் செய்திலேன் —

பொய்யடியேன்
உன்னாட் கமலபதத் துள்ளிறையப் போருரா
எந்நாட் கிடைக்கும் எனக்கு.

— சிதம்பர சுவாமிகள்

திருப்போருர்ச் சந்நிதி முறை மாலை: 91

7. பெருங்கடல்

ஒரு இளைஞன்; ஊக்கமுள்ள நெஞ்சுடையான்; பயம் சிறிதும் இல்லாதான்; கடல் பார்க்கச் சென்றான். அவனுக்கு அது புதிய காட்சி. மணல் குவியல்கள் பரந்து கிடப்பதும், நத்தைகள் வளைக்குள் ஓடிப் பதுங்குவதும். அலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஓயாது புரண்டோடிகரையில் மோதுவதும், மீன்கள் அங்குமிங்கும் தத்திக் குதிப்பதும், நீலநிறத்தோடு கடல் எல்லையற்று நீண்டு கிடப்பதும், அயராது அக்கடல் சப்திப்பதும் இளைஞன் மனதைக் கவர்ந்தன. கரையருகே நின்றான்; அவன் காலைத் தொட்டு வணங்குவதுபோல் சில அலைகள் உருண்டு வந்தன. முழங்கால் ஆழத்திற்கு ஏகினான்; வேஷ்டி நனைந்தது. இடுப்பளவில், பின்னர் மார்பளவில், நகர்ந்தும் நின்றும், குளித்தும், குடைந்தும் மகிழ்ச்சியுடன் விளையாடினான். அவனை அறியாமலே அங்குமிங்கும் சென்றான். தண்ணீர் கழுத்துக்குமேல் வந்துவிட்டது; கரையேற முயன்றான். அலைகள் அவனை முன்னுக்குச் சிறிது தள்ளி விரைந்து வெகுதூரம் ஆழத்தில் இழுத்து உருட்டியது; கால் ஊன்ற முடியவில்லை.

அப்பொழுது ஒரு புயல் காற்று பலமாக அடித்தது. இளைஞனை அங்குமிங்கும் சுழற்றியது. பாதம் கீழே பாவ வில்லை; திசை தெரியவில்லை; கரை காணவில்லை; விழித்தான்; நிலைகலங்கினான்.

பட்ட காலிலே படும்; கெட்ட குடியே கெடும் என்ற பழமொழிக்கேற்ப அவன் கஷ்டம் அத்துடன் நிற்கவில்லை. அங்கு ஒரு சுருமீன் திடீரென வந்து அவனது காலைக் கவ்விப் பிடித்துத் துண்டித்து விட்டது. என்ன செய்வான் இளைஞன்?

கடலில் இறங்கியதற்குக் கவலையுற்றான். பெரியோர் துணையில்லையே என்று துக்கப்பட்டான். உதவி செய்வார் ஒருவரைக் காணான். தனித்து வந்தோமே எனத்தவித்தான். வாழ்க்கை சில வினாடிகளில் முடிந்துவிடுமே எனப் பதறினான்; இதுவரை வாழ்ந்ததை நினைத்தான். எண்ணங்கள் பலவிரைந்து சென்றன; பதைத்தான்; துடித்தான். அச்சமயம் ஒரு தெப்பக்கட்டை தென்பட்டது; கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்; கடலுக்குள் மிதந்தான்; ஆயினும் கரை தெரியாமல் சங்கடப்பட்டான். அப்பொழுது ஒரு கிழவன் குரல் கேட்டது. “வளப்பம் பொருந்திய கரை இப்பக்கம்; வந்து சேர்.” தப்பினான் இளைஞன். அடைந்த அக்கரை எக்கரை?

நாம் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்ற ஊருக்குப் போகும் போது அப்பிரயாணத்தில் மூன்று நிலை. ஊரைவிட்டுப் புறப்படுதல்; போகவேண்டிய ஊரை நோக்கிச்செல்லுதல்; கடைசியாக ஊரை அடைதல். அம்மாதியே கடலைத் தாண்டதலும்; புறப்படும் கரை, கடல், அக்கரை, கடலோ பெருங்கடல்; ஆழமோ அக்கரையோ தெரியவில்லை. அபாயமும் அதிகம்; துணையுமில்லை. உயிர் தனித்துப் புறப்படுகிறது. பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டவேண்டும். “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்” (திருக்குறள் 10) என்பது பொய்யா மொழி. “காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின், பிறவிப் பெருங்கடல்” என்பது பரிமேலழகர் உரை. இந்தப் பிறவியில் வருவது பெருந்துன்பம்; கடல் அலைபோல் ஓயாது ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வரும். அழுக்கையோடு பிறந்தது முதல் பதைத்து பதறிச் சாகும்வரையில் துன்பமே. பிணி, பசி, மூப்பு, பேராசை, காமம் யாவும் தொடர்ந்துவரும். ஒரு துன்பம் மற்றொரு துன்பத்திற்கு ஏற்றிவிடுகிறது. நாம் அங்குமிங்கும் மோதப்படும் போது நமக்குப் பற்றுக்கோடு இல்லை. நமக்கு உதவ அறிஞர் இல்லை. சத்சங்கமில்லை உபகாரம் இல்லையானாலும் பாதகமில்லை என்று இருக்கும்

போது அபகாரம் வந்தால் என்னவாகும்? கடலில் கொந்தளிப்பு காற்றால் ஏற்படுவது போல, இளைஞர்தம் கல்வியே நாடும் ஆசை ஏற்பட்டு மனம் தடுமாறுகிறது. அலையால் எற்றுண்டவன் பின்னர் காமத்தால் சுழல்கிறான். கனியை நேர்துவர் வாய் மங்கையரால் கலக்குண்டவன் பேராசை என்னும் பெரிய சுருமீனால் கடிப்பட்டு நொந்து தவிக்கிறான். கடலிலுள்ள சுருமீன் இவ்வுடலை மட்டும் சாப்பிடும். காமம் என்ற சுரு இவ்வுடலையும் சாப்பிட்டு, வாசனை பலமாக, பின் பிறவிகளையும் தாக்கும். ஆகையால் காமம் வான் சுரு. கடிபட்டவன் தன் நிலையை உணருகிறான். பிறவிக்கடல் தன்னை விழுங்கி விடுமோ வென்று ஏங்குகிறான். தப்ப வழியில்லையோ வென்று திகைக்கிறான். ஆபத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு வருந்துகிறவனை உலகத்தில் ஆழ்ந்து அழியாமல் காப்பாற்றுவது ஐந்தெழுத்து. ஐந்தெழுத்தை ஒரு தெப்பமாகச் சொல்வது மிகப் பொருத்தம்; கடலின் மேலே மிதக்கும் புணை. தத்துவ உலகத்தில் மேல் படியிலிருப்பது நாதம். இரண்டும் கொண்டாரைக் காக்கும்; கரையேற்றும்; பின்வருவாரைக் காக்க கடலிலேயே புணை கிடப்பதுபோல ஐந்தெழுத்தும் உலகத்தின் பகுதியாய் உலகத்தார்த்கு எட்டுவதாய் நிற்கும். ஐந்தெழுத்தைப் பற்றியவர்க்கு ஆண்டவன் துணை புரிகின்றான். ஆண்டவன் அப்பாற்பட்டவன்; தோன்றாத துணை. ஆகையால் ஐந்தெழுத்தை நாம் ஈளிதில் கொள்ளும் படி அருளிஞன்.

ஐந்தெழுத்தை முறையாக ஓத வ ல் ல ர் வீடு அடைவர். அவ்வீடு முதலந்தம் இல்லாதது; ஊனமிலா ஆனந்தம் உடையது.

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத்தெவ்வத் தடந்திரையால் எற்றுண்டு பற்றென்(று)இன்றிக் கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்

கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்ட(டு)
 இனியென்னே உய்யுமா(று) என்றென்றெண்ணி
 அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
 முனைவனே முதலந்தம் இல்லா மல்லல்
 கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் முர்க்கனேற்கே.

பௌவம்—கடல், எவ்வம்—துன்பம், தடம்—பெரிய, திரை—
 அலை, துவர்—பவளம், சிவப்பு, கால்—காற்று, காமம்—ஆசை,
 புணை—தெப்பக்கட்டை, முனைவன்—முதல்வன், மல்லல்—வளப்பம்.

முதல்வனே, தனிமையாகக் கிடந்த யான் பிறவியாகிய
 பெருங்கடலிலே விழுந்து, இருவினையாகிய துன்பம் என்ற
 பெரிய அலைகளால் மோதப்பட்டு, ஒரு ஆதாரமில்லாமல்
 கோவைக்கனியை ஒத்தபவளம் போன்ற வாயினையுடைய
 மாதர்கள் என்னும் காற்றால் கலக்கப்பட்டு, ஆசையென்கிற
 பெரிய சுருவினது வாயிலகப்பட்டு, இனி பிழைக்கும் வழி
 யாதோ? என்று இடைவிடாது எண்ணி திருவைந்தெழுத்
 தாகிய தெப்பத்தைப் பிடித்து, மேற்செல்ல வழியறிவாது
 கிடக்கின்ற முர்க்கனாகிய எனக்கு முதல் இறுதியில்லா
 வளப்பம் பொருந்திய வீட்டின் கரையைக் காட்டி ஆண்டு
 கொண்டருளினே. உன் கருணையின் திறம் என்னே?

பிறவிக் கடலுக்குள் நுழையாத நிலை கேவலாவஸ்தை
 யென்றும், பிறவிக் கடலுக்குள் நுழைந்து, பிறந்தும் இறந்
 தும் வருந்தும் நிலை சகலாவஸ்தை என்றும், பிறவிக் கடலைத்
 தாண்டிய நிலை சுத்த அவஸ்தையென்றும் கூறுவர். மூன்று
 நிலையும் இப்பாட்டில் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. தனியனேன்
 பிறவி எடுக்குமுன் இருந்த நிலை கேவலநிலை. கடலில்
 விழுவதும், கலக்குண்பது முதலியனவும் சகல நிலை யில்
 நடப்பன. மல்லல்கரை சுத்த நிலை.

வாழ்க்கை முழுவதும் அதாவது அழுது பிறந்தது
 முதல் பதைத்துப் பதறிச்சாகும்வரையில் துன்பம்தொடர்ந்து
 வருமென்று அலைகளுக்குத் துன்பத்தை ஒப்பிட்டதால்

காட்டப்பெற்றது. செய்யும் அறச் செயலும் அதனால் வரும் இன்பமும் சிறிதளவு என்பதால் இன்பத்தைக் கூறவில்லை.

கனி-கொவ்வைக்கனி, துவர்-பவளம் அல்லது சிவப்பு, 'கனி' சொல்லின் இனிமைக்கும் 'துவர்' வாயின் நிறத்திற்கும் உவமை.

பெண்ணாசை வலியுள்ளது; அது அறிவைக் கலக்கும். அதனால் அதனைத் தனியே கூறப்பட்டது. பெண்ணாசை ஒரு வயதிற்கப்பால் மாறலாம். மற்ற ஆசைகள் தொடரும்; ஒருவனைக் கொல்லும்வரை பற்றி நிற்கும். அதனால் அவை களைப் பின்னர் சொல்லி 'வாய்ப்பட்டு' என்றது பிறப்பில் எற்றுண்டு, பெண்ணாசையால் கலக்குண்டு, பிற ஆசைகளின் வாய்ப்பட்டு அவைகளின் கஷ்டங்களை மனம் நொந்து பல முறை நினைத்தாலன்றி அவைகளிலிருந்து தப்ப வழிதேட மாட்டோம். எண்ணி எண்ணி வருந்துதல் மேலேறுவதற்கு முதல்படி. புணையைத் தேடலும், பிடித்தலும் நம் முயற்சி. புணையைக் கடலில் வைத்தது முனைவன் அருள். அருள் எப்பொழுதும் இருக்கிறது. "தரையை அறியாது தாமே திரிவர்" என்பது திருவருட்பயன். தரையை நமக்கு ஆதார மென உணராது திரிவது நம் அறிவீனம். அருள் பாற்கடல் போல் நிறைந்திருப்பதைக் காண்பாரில்லை; 'நான் கண்டு கொண்டேன்' என்று களியாட்டம் போடுவாரில்லை. புணையைப் பிடித்துக் கிடப்பது என் கடன். அடியேனைத் தாங்கிக் கரை காட்டுதலும், சேர்த்தலும் அவன் கடன். ஆட்கொள்வது பிறவாமல் காத்தாட்கொள்வது 'வழியற்றேனைத் திண்ணந்தான் பிறவாமல் கத்தாட்கொண்டாய்' (திருவா 5:25) என்பதும் 'மீட்டேயும் பிறவாமல் காத்தாட்கொண்டான்' (திருவா 5:28) என்பதும் காண்க.

முனைவன் "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்" (தொல் காப்பியம்; பொருள். 649) திருநாவுக்கரசர் உவர்க்கடல் பவக்கடலாகிய இரண்டினையும்

ஐந்தெழுத்தாற் கடந்தார்.) என்பது தொல்காப்பியம். காட்டுதல் என்னும் அருள் தொழில் செய்யும்போது அவன் முனைவன் என்றது மிகப்பொருத்தம்.

மல்லல் — வளம்; 'மல்லல் வளனே'

— திருவா 40.9

“மூர்க்கனுக்கு எனவே, நல்லோர் பெறுவது புல்லோரும் பெற்றதென அருளியதைக் காண்க” என்பது பழைய உரை. இப்பாசரம் ஐந்தெழுத்தின் சிறப்பை நன்கு வலியுறுத்துகிறது. அதைக் கொள்வதால் அடியார்களுக்கு அமையவேண்டிய குணம் யாவும் வந்தமையும். ஐந்தெழுத்தை ஒதாதவன் ஒரு நற்குணமும் இல்லாதவனென்று காட்ட ‘மூர்க்கனேற்கே’ என்றார். தொடர்ந்து வரும் துன்பம், வீறு கொண்ட காமம், ஆட்டி வைக்கும் ஆசை இவைகளினின்று தப்ப அது ஒன்றே துணை. அது கைக்கெட்டும்; காப்பாற்றும்; கரை சேர்க்கும். பிறவிக் கடலைத் தாண்டவும் பெருமானை அடையவும் அதுவே உபாயம்.

அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அரு மறையும்
அஞ்செழுத்தே ஆதிபுராணம் அனைத்தும்

அஞ்செழுத்தே
ஆனந்தத் தாண்டவமும் ஆருறுக் கப்பாலாம்
மோனந்த மாமுத்தியும்

என்று உண்மை விளக்கம் (பாட்டு 44) கூறுவது காண்க.

இத்திருப்பாட்டு ஒரு நிகழ்ச்சியை விவரங்களோடு கால வரிசைப்படி அழகுடன் தருகிறது. இந்நிகழ்ச்சி ஆன்ம சரித்திரத்தைக் குறிக்கும். (Pilgrims Progress.) இது யாத்திரிகள் முன் செல்வது ஆணவத்தோடு தனித்துக் கிடந்ததிலிருந்து ஆண்டவன் ஆட்கொண்டது முடிய உளது. கதை துன்பம் தருவதாயினும் இன்பமாக முடிவது

சுட்டறுத்தல்

மெய்யை உணர்ந்த நெஞ்சு பல வகையாலும் அறிவுறுத்தப்பட்டு நல்வழி நின்று பெருமானைக் கருத்தாலும், பொறிவாயிலாகவும் நாடுகிறது. கருத்தும் கண்ணும் ஓரளவு செல்லும். கருவிகரணங்களால் காண்பது சுட்டறிவு. இது குடம், இது மரம் என்று சுட்டி அறிந்து கொள்வது சுட்டறிவு. அவ்வாறு காண்பதெல்லாம் நிலையற்ற பொருளே. 'உணர் உரு அசத்து' என்ற சிவஞான போத ஆறும் சூத்திரமும் 'அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து' என்ற மேற்கோளும் காண்க. மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற பெருமானைச் சுட்டறிவு எட்டாது. அகண்ட (பிரிக்கப்படாத) நிலையிலும் அவன் சூட்சுமபி. சுட்டறிவுகெட்டு அண்ணல் கண்கொண்டு பார்க்கினல்லால் அவனைப் பார்க்க முடியாது. சுட்டறிவு ஒழித்தலை இப்பதிகத்தில் அடிகள் அருளுகிறார்.

'முதலந்தமில்லாக்கரை' என்றதாலும் பாசத்துணையால் காண முடியாது என்பது தோன்ற அவனே 'காட்டி' என்றதாலும் பதிகப்பொருளும் கடலில் உள்ள பலகஷ்டங்களை வருந்திக் கூறியதால் வைராக்கிய விசித்திரமும், ஐந்தெழுத்தைப் பிடித்துக் கிடத்தல் என்றதாலும் ஆண்டவன் பெருங்கருணையை வியந்ததாலும் பக்தி விசித்திரமும் கூறப்பெறுகின்றன.

ஒப்புப் பகுதி

பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள்
 ளத்தினின் கழற்புணை கொண்
 டிழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர்
 வான்யான் இடர்க்கடல் வாய்ச்
 சுழிசென்று மாதர் திரைபொரக்
 காமச் சுறவெறிய
 அழிகின்ற னன்உடை யாய்அடி
 யேன் உன் அடைக்கலமே.

மைய லாய்இந்த மண்ணிடை வாழ்வெனும்
 ஆழியுள் அகப்பட்டுத்
 தைய லார்எனும் சுழித்தலைப் பட்டுநான்
 தலைதடு மாருமே
 பொய்யெ லாம்விடத் திருவருள் தந்துதன்
 பொன்னடி யிணை காட்டி
 மெய்ய னாய்வெளி காட்டிமுன் நின்றதோர்
 அற்புதம் விளம்பேனே.

— திருவா. 567.

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
 பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
 கற்றுணை பூட்டியோர் கடலில் பாய்ச்சினும்
 நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

— திருநா. தேவாரம். 4:2:1

சம்சார சாகரத்தில் ஆழ்ந்து, இன்பதுன்பங்களென்ற
 இரு திசைக் காற்றினால் அலைப்புண்டு, பெண், பிள்ளை,
 மனைவி ஆகியோரைக் காக்கும் சுமை அழுக்க, கொடிய
 விஷய போகங்களென்னும் நீ ரில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும்
 மக்களுக்கு விஷ்ணு பகவான் என்ற தோணி ஒ ன் றே
 அடைக்கலம்.

— முகுந்தமாலே.

இப்பிறவி என்னுமோர் இருட்கடலில் மூழ்கி
 நான் என்னுமொரு வாய்ப்பட்டு
 இருவினை எனுந்திரையின் எற்றுண்டு
 புற்பதம் எனக் கொங்கை வரிசைகாட்டுந்

துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்
 குழல்வந்து வந்தடிப்பச்
 சோராத ஆசையாம் காணு வான்றதி
 சுரந்ததென மேலும் ஆர்ப்பக்

கைப்பரிசு காரர்போல் அறிவான வங்கமும்
 கைவிட்டு மதி மயங்கி
 கள்ளவங்கக் காலர் வருவரென் றஞ்சியே
 கண்ணருவி காட்டும் எளியேன்

செப்பரிய முத்தியாம் கரைசேர வுங்கருணை
 செய்வையோ? சத்தாகி என்
 சித்தயிசை குடிகொண்ட அறிவான
 தெய்வமே, தேசோ மயானந்தமே. (தாயுமானவர்)

விழுச் சிறப்புடைய லுழின் வினைவகை
 யறியமாட்டேன் !
 அழித் திடும் ஆசைப் பெளவத்(து) அளநெழ
 விழுந்து முழ்கி
 “இழைத் தயானே!” யென்ன வெண்ணிய
 திறத்தினாலே
 தழைத் திடும் வினைகளெல்லாம் தன்னைவந்து
 அடையா நிற்கும்.

பாகவதம் : கபிலர் தத்துவமுரைத்த படலம் (தத்துவ முரைத்தது)

8. அன்பிலை

‘நான் சுருட்டுக் குடிப்பதில்லை; மாமிசம் சாப்பிடுவதில்லை; பஞ்சமா பாதகம் ஒன்றும் செய்வதில்லை. யான் இறைவனை அடையமுடியுமா?’ என்று கேட்டான் என் நண்பன். “அன்பா, இவைமட்டும் போதாது” என்றேன். ‘என்னாலியன்ற தர்மமெல்லாம் செய்து வந்திருக்கிறேன்’ என்றான். அவைகளும் போதாதென்றேன். தான் கோயிலுக்குப்போகும் வழக்கமும் உண்டென்று சொன்னான். “நண்பா, தேவர்களும் அடையமுடியாத தேவதேவனை அடைய இவைகள் போதுமா? அன்புமுழுதும் அண்ணலிடம் வைக்கவேண்டும். உனக்கோ அன்பிலை ஏன்? அன்புள்ளவனிடம் காணும் அடையாளம் ஒன்றும் உன்னிடம் இல்லை. நீ ஆனந்தக் கூத்து ஆடக்கண்டிலேன். நெஞ்சு பதைத்துப் பணியக்கண்டிலேன்; வெறிபிடித்து ஐயனைத் தேடக்கண்டிலேன். ஐயோ! நீ எவ்வாறு உய்வாய்!” என்று சொல்லி அவன் நிலைகண்டு வருந்தினேன்.

சிவபிரானை அடைய அன்பு வேண்டும். சிவபெருமான் அன்புவடிவினன். அன்பும், சிவமும் ஒன்று. அடைய வேண்டியவன் அன்பு மயம். அவனை அடைய வழி அன்பு மார்க்கம். இலட்சியமும், சாதனையும் அன்பே. சாதகனுக்கு அன்பு இல்லையானால் வேறு என்ன நற்குணங்கள் இருந்தும் பயனில்லை; தவறுகள் செய்யாதிருந்தும் பயனில்லை. கூத்துடையான்கழற்கு அன்பில்லையானால் அவனை நணுகுவது எப்படி? ‘அன்பிருக்கிறது என்னிடம்’ என்று சொல்வாயானால் அதற்கு அடையாளம் ஒன்றுமில்லையே. பெருங்காயம் டப்பியில் மூடி வைத்திருந்தாலும் வாசனை

வெளிப்பட்டு விடாதா? அன்பை அடைத்து வைக்க முடியுமோ? அன்பு மனத்தில் நிகழும் அகச்செயல்; ஆடுதல் முதலியன அதன் அடையாளமாகிய புறச்செயல். அன்பிருப்பது உண்மையானால், ஆடுவாய், பாடுவாய், பதைப்பாய், பணிவாய்; பாதமலர் சூடுவாய்; தூயமலர் சூட்டுவாய்; தேடுவாய், தெருவுதொறும் அலறுவாய். அவ்வாறு ஒன்றும் நடைபெறுததால் கூத்துடையான் கழற்கு அன்பிலை என்பது சரியான முடிபு.

அன்பில்லையானால் மேலேறுவதில்லை. மேலேற நெஞ்சம் மிக ஒத்தாசையாக வேண்டும். அவ்வாறு ஒத்தாசையில்லையானால் நெஞ்சம் உயிரில்லா உடலுக்குச் சமம். துணையாக உதவிபுரியக் கடமைப்பட்ட நெஞ்சம் துணையில்லாத பிண நெஞ்சமாகிறது.

இதனை வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் என்ன செய்ய முடியும்?

ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்(கு)

அன்பிலை என்பு உருகிப்

பாடு கின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை

பணிகிலை பாதமலர்

சூடு கின்றிலை சூட்டுகின்றது மிலை

துணையிலி பிணநெஞ்சே

தேடு கின்றிலை தெருவுதோறு அலறிலை

செய்வ தொன்று அறியேனே.

கழல் - திருவடி

பிணம்போலக் கிடக்கும் மனமே, இன்பக்கூத்தாடும் இறைவன் திருவடிக்கு அன்பு காட்டுகின்றாயில்லை; ஆனந்தமாக ஆடுகின்றாயில்லை; எலும்புருகப் பாடுவதும் செய்கின்றாயில்லை; பதைக்கமாட்டாய்; தாழ்ந்து வணங்கமாட்டாய்; அவனது திருவடிக்கமலங்களைத் தலைமேல் சூட்டுவதில்லை; அத்திருவடிகளுக்கு மலரை அணிவிப்பதுமில்லை; அவன் எங்குளானெனத் தேடி அலையாதிருக்கின்றாய். தேடிக் காணாத விடத்து தெருவு தோறும் கதறுவதுமில்லை.

ஆகையால் நீ எனக்குத் துணையில்லை. இந்நிலையில் யான் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைக்கிறேன்.

செயலற்றுக் கிடத்தலால் நெஞ்சு பிணநெஞ்சு. எப்போதும் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நெஞ்சு என் விஷயத்தில் தன் விஷயத்தில் இயங்கவில்லையென்று வருந்துகிறார். 'பிணநெஞ்சே கூத்துடையான் கழற்கு அன்பிலை' என்று கூட்டுக. 'உடையான் கழற்கு அன்பிலை; கூத்து ஆடுகின்றலை' என்றும் கொள்ளலாம். படைத்தல் முதலிய அருட்செயலாகிய ஐந்தொழிற்குக் காரணமாவது திருக்கூத்தாகையால் கூத்துடையான் எனப்பெற்றது. ஆன்மாவினுடைய நாடகத்தை ஆட்டிவைக்கும் முதல்வன் எனினும் பொருந்தும். முக்கரணங்களும் அன்பின் வசப்படும்; ஆடுவதும், பாடுவதும், பதைப்பதுவும் காண்க.

'பாதமலர் சூடுகின்றிலை' என்பது 'இறைவன் பாதமாகிய மலரை நீ தலைமேல் சூடுகின்றயுமில்லை' எனவும் 'சூட்டுகின்றதுமில்லை' என்பது 'இறைவனது பாதத்தில் நீ மலரைச் சூட்டுகின்றதுமில்லை' எனவும் விரியும்.

ஆத்தும சுத்தி

சுட்டி அறிதலைக் கடந்த ஆன்மா இறைவன் அருள் கொண்டு இறைவனை நாடும் பொழுது உடலில் ஒரோவழி மல வாசனை தாக்கவும் கூடும். அம்மலத்தை நீக்கி ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்துதல் ஆத்தும சுத்தி. யான் எனது என்னும் பற்றிலிருந்து நீங்குதலும் மாசிலா மணியிடமே அன்பு முழுதும் செலுத்துதலும் ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்தலாகும்.

ஆத்தும சுத்தி என்பதைத் தத்துவ ரூபம் முதல் சிவபோகம் ஈடுகவுள்ள தச காரியங்களில் ஆரூவது நிலையாகக் கொள்வாரும் உண்டு.

அன்பு மேலீட்டால் நடைபெறும் செயல்களைக் குறித்ததால் பக்தி விசித்திரமும், பரவசமாய் தன் நினைவு தளர்ந்த வணக்கம் ஆத்மாவைத் தூய்மைப்படுத்த வழி யெனக் காட்டுதலால் ஆத்தும சுத்தியும் இப்பதிகத்தில் அருளப் பெற்றன.

ஒப்புப்பகுதி :

உளையா அன்பு என்பருக ஓலமிட்டு
அலைகடல் திரையின் ஆர்த்தார்த்து ஓங்கித்
தலைதடு மாரு வீழ்ந்து புரண்டு அலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
திருவா : திருவண்டப் பகுதி 150-153

என்பு நைந்துருகி நெக்குநெக் கேங்கி,
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள,
நன்புலன் ஒன்றி நாதவென்று அரற்றி,
உரைதடுமாறி, உரோமம் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித்து இருதயம் மலரக்
கண்களி கூர, நுண்துளி யரும்பச்
சாயா அன்பினை நாள்தொறும் தழைப்பவர்
திருவா : போற்றி : 80-86

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போது நான் வினைக்கேட னென்பாய் போல
இனையனா னென்றுன்னை யறிவித் தென்னை
யாட்கொண்டெம் பிரானாய்க் கிரும்பின்பாவை
அனைய நான் பாடேனின் ருடே னந்தோ
அலறிடே னுலறிடே னாவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநா னுன வாறு
முடிவறியேன் முதலந்த மாயி னானே
திருவா : 5 : 22

ஆமாறுஉன் திருவடிக் கே
அகங்குழையேன்; அன்புருகேன்;
பூமாலை புனைந்து ஏத்தேன்;
புகழ்ந்துரையேன்; புத்தேளிர்

கோமானின் திருக்கோயில்
தூகேன்; மெழுகேன்; கூத்தாடேன்;
சாமாறே விரைகின்றேன்
சதுராலே சார்வானே.

திருவா : 5:14

சிந்திக்கி லேன்றின்று சேவிக்கி
லேன்தண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கி லேனொன்றும் வாழ்த்து
கிலேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கி லேன்பொய்யை நிந்திக்கி
லேன்உண்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக்கி லேசமும் காயக்கி
லேசமும் போக்குதற்கே.

— கந்தர் அலங்காரம் : 60

படிக்கின் றிலைபழ நித்திரு நாமம்;
படிப்பவர் தாள்
முடிக்கின் றிலை; 'முருகா' என் கிலை;
முசியாமல் இட்டு
மிடிக்கின் றிலை; பரமானந்த
மேற்கொள விம்மி விம்மி
நடிக்கின் றிலை; நெஞ்ச மே,
தஞ்சம் ஏது நமக்கினியே?

கந்தர் அலங்காரம் : 75

தேடுகின்றனை ஐம்பொறிகளுக்கு
இரைதேடியுங் கிடையாமல்
வாடுகின்றனை வீடுசென்றென்றினி
மருவுவை மடநெஞ்சே!
ஆடுகின்றிலை அழுகிலை தொழுகிலை
அரங்கனைக் கரங்கூப்பிப்
பாடுகின்றிலை நினைகிலை
பதின்மர்தம் பாடலின்படியாயே

— திருவரங்கக் கலம்பகம்.

9. ஏற்றினை, ஏற்றினை

மேல் நாட்டிலே ஒரு அரசன் வேட்டையாடக் காட்டுக்குப் போனான். அங்கு ஒரு குடியானவனைச் சந்தித்தான். குடியானவன் அவனை அரசனென்று அறியான். அரசனை முன்பின் பார்த்தவனுமல்ல, கேட்டறிந்து கொண்டவனுமல்ல. அரசனைக் காட்டுவதாகக் கூறி குடியானவனை அரசன் தன் அரண்மனைக்குக் கூட்டிப் போனான். அரண்மனையிலிருந்து கொலு மண்டபத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். குடியானவன் கூறினான்: “கொலு மண்டபத்தில் உயர்ந்தவர் பலர் இருப்பார்கள். நானே படிக்காதவன். அரசன் யாரென்று அறிந்துகொள்ளவும் எனக்குத் தெரியாதே.” அரசன் கூறினான்: “நீ பயப்படவேண்டாம். அங்கு நாம் போகும்போது தலையிலிருந்து தொப்பியை எடுக்காமல் யார் வைத்திருக்கிறாரோ அவரே அரசர். ஆகையால் எளிதில் கண்டுபிடித்து விடலாம்.” யாவரும் கண்ணூரக் காண பட்டி மண்டபம் ஏறினான் குடியானவன். எல்லோரும் தொப்பியை எடுத்தார்கள். எடுக்காதவர்கள் இவனும் இவன் நண்பனும். தான் அரசனல்லன் என்பதைக் குடியானவன் நன்கு அறிவான். ஆகையால் கூட்டிவந்த நண்பன் அரசனெனக் கண்டான். காட்டைவிட்டு நாட்டுக்குக் கூட்டிவந்து நலமிக்க நல்லார் பலர் காண அறிவிலியை அழகிய மண்டபத்து ஏற்றிய பேரன்பை நினைந்தான்; வியந்தான்.

பசு தறியில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அப்பசு சுற்றிச் சுற்றி கயிறு தன்னைப் பின்னும்படி செய்துகொண்டு பின்னலை எடுத்து விடும் வரை கஷ்டப்படுவதுபோல் உயிர்கள் ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மலங்களால் பிணிக் கப்பட்டு அல்லல் உறுகின்றன. கட்டறுத்தலும், ஆளுதலும் பேரருளாளன் உயிர்களுக்குச் செய்யும் பேரூபகாரம். தக்கார்க்கு அந்த உபகாரங்களைச் செய்வது முறை. ஆனால் ஒரு கடையவன் அவ்வுதவிகளை எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும்?

எட்டும், இரண்டும் என்ன என்று கேட்டால் அதற்கும் பதில் சொல்லத் தெரியாத ஒருவனுக்குச் சிறப்புச் செய்யத் திருவுளங் கொண்டால் அது இறைவனது எல்லையற்ற பெருங்கருணையைக் குறிக்கும். அறிவில்லாதவனுக்கு அறிவு கொடுத்து வித்வத் சபையில் ஏற்றுகிறார். பக்தி பெருகி திருநீறிட்டு அகங்குழைந்து நிற்கும் அன்பர்கள் காண இச் சிறப்பு செய்யப் பெறுகிறது. “கண்ணா நீறு இட்ட அன்ப ரோடு யாவரும் காணவே.” உயர்ந்தோர் குற்றங்களைக் கண்டித்தலை தனித்து மறைவாகவும், போற்றுதலைப் பலர் அறியவும் செய்வர். வெள் ஏறு ஏறிவரும் இறைவன் இத்தனையும் அடிகளாருக்குச் செய்ததாகப் பாராட்டுகிறார்.

கட்டு அறுத்துஎனை யாண்டுகண் ணாநீறு
இட்ட அன்பரோ டியாவரும் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி னோடுஇரண் டும்அறி யேனையே

கட்டு—பாசத்தனை; பட்டிமண்டபம்—வித்யா மண்டபம்.

எட்டும் இரண்டும் அறியாத என்னை பாசப்பிணிப்பை அறுத்து ஆண்டு கொண்டு திருநீறு அணிந்த மெய்யடியார் யாவரும் கண்ணாக்க காணும்படி வித்தியா மண்டபத்தில் ஏறி வீற்றிருக்கச் செய்தாய். உன் கருணை வியக்கத்தக்கது. பெருமானே கட்டழிக்க வல்லான். “கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லான்” — சிவபுராணம். “எல்லாம் சால இன்றாகும் ஆன்மா சிவத்தினைச் சார்ந்தபோதே” என்பது சாஸ்திரம்.

(சித்தியார்: சூ. 2:50) கட்டு—பஞ்சமலக்கட்டு

கண்ணாக்காணவே என்பது அடியார்கள் தங்கள் கண்கள் மகிழும்படி காணல். கண்ணா என்பதனை காணவே என்பதோடு கூட்டாது ஆண்டு என்பதோடும் அல்லது நீறிட்ட என்பதோடும் கூட்டுவதுமுண்டு. கண்ணா ஆண்டு—இறைவன் தன் அருட் கண்பார்வையால் தீட்சை செய்வித்து ஆட்சிகொண்டு. கண்ணா நீறிட்ட—பார்க்கும் கண்களுக்கு

மகிழ்ச்சி தரும்படி திருநீற்றை நிறையப்பூசிய. திருநீறு சிவசின்னங்களில் சிறந்து விளங்குவது. அதன்பெருமையைத் திருநீற்றுப்பதிகம் விளக்கும். நீறு அகத்தூய்மைக்கும் புறத்தூய்மைக்கும் அடையாளம். உடல் முடிவில் சாம்பலாகுமென்பதும் உலகம் அநித்தியம் என்பதும் திருநீற்றால் நினைவுக்கு வரும். சிவபெருமானின் திருமேனியை ஞாபகப்படுத்துவது வெண்ணீறு.

ஆதிபகவன் ஞானவடி

வழலிற் பூத்து நித்தியமாய்
அணிந்தோர் தமக்கு வசிகரமாய்
அருந்தி னோர்கட் காரமுதாய்
நீதியறியும் பசுமலத்தை

நீக்கு மொருநற் குறிகாட்டி
நிகழ்பே ரின்பக் கடலூட்டி

நின்ற புகழ்வெண் திருநீறே.

— திருப்போருர் சந்நிதிமுறை பிள்ளைத் தமிழ் 5.

திருநீறு பூசும் பயனை திருமுலர் கூறுகிறார்:
கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே.

திருமந்திரம் 1666

நீறிட்ட என்பதால் புறத் தூய்மையும் அன்பர் என்பதால் அகத்தூய்மையும் போதரும். பட்டி மண்டபம் கற்றுணர்ந்தோர் ஏறி விவாதம் செய்யும் சபை. அங்கு படியாத ஒருவன் ஏறுதற்குத் தகுதியில்லை. அவ்வாறிருந்தும் அத்திருச்சபைக்கு ஏற்றியது ஆண்டவனது வரம்பற்றகருணை. பட்டி—நாய். 'நாய்ச்சிவிகை யேற்றுவித்த' என்பதுங்காண்க. பட்டி என்பதற்குக் கள்வன் என்று கூறுதலும் உண்டு. ஏற்றினை இரட்டித்து வருதல் தகுதியற்றவனை ஏற்றியதால் உண்டாகும் வியப்புப் பற்றி. பின் ஏற்றினை

என்பதற்கு ஏற்றினையுடையவனே எனவும் கொள்ளலாம் ஏறச் செய்து ஏற்றமளித்தாய் எனினுமாம்.

ஊர்தி வால் வெள் ஏறே, சிறந்த
சீர்கெழு கொடியும் அவ்வேறு என்ப

—புறநானூறு:க

எட்டினோடு இரண்டும் அறியேன் — சிறு எண்களைக் கூட்டக்கூடத் தெரியாதவன். எங்கும் பரந்து கரந்து அஷ்டமூர்த்தமாக நிற்கும் பெருமானையும் அறியேன். அம்மை அப்பன் என்ற இருவடிவத்தில் நிற்கின்ற பெருமானையும் அறியேன். எட்டு என்ற தமிழ் எழுத்து அ. இரண்டு என்பது உ என்பதும், ம் என்பதுமாம். அல்லது இரண்டும் என்பதற்கு இரண்டுக்குள்ள தமிழ் எழுத்து உ என்றும் கொள்க. இரண்டும் என்பதில் உள்ள ம் என்பதையும் சேர்த்து அ+உ+ம் என்ற மூன்றையும் குறித்ததாகக் கொள்க. அ+உ+ம்=ஓம். ஓம் என்ற பிரணவ மந்திரத்தை அறியாதவன். அதனை அறியாதவன் உயிர் நிலைக்குத் தகுதியற்றவன் என்பதற்காக எட்டினோடு, இரண்டும் அறியேனையே என்றார். எட்டும் இரண்டும்-பத்து; பத்து என்பது பக்தி, “எட்டினோடு இரண்டென்னும் கயிற்றினால் மனந்தனைக் கட்டி விடாது வைத்த காதல் இன்பம் ஆகுமே” என்பது பெருமாள் திருமொழி. “பத்துடை அடியவர்க்கு எளியன்” என்பது நம்மாழ்வார் வாக்கு. “பத்துடையிர் ஈசன் பழவடியிர்” என்பதும் காண்க. எட்டும் இரண்டும் கூட்டிவரும் பத்து தமிழில் ய. அவ்வெழுத்து ஆன்மாவைக்குறிக்கும். எட்டும் இரண்டும் என்ற தொடரை இரண்டு பொருளிலும் திருமூலர் ஒரே பாட்டில் கையாண்டுள்ளார்.

“எட்டும் இரண்டும் இனிது அறிகின்றிலர்

எட்டும் இரண்டும் அறியாத ஏழையர்

(986)

தன்னையே அறியாதவன் தகுதியற்றவன். அ என்பது அம் என்ற பீஜத்தையும் உ என்பது உம் என்ற பீஜத்தையும் குறிக்குமென்றும் (சிவராஜயோகிகள்) அம் உம்

சிவாய நம' எனக் கூறுவது என்றும் சுவாமி சிவானந்தர் அவர்கள் கூறுவார்கள்.

இப்பதிகத்தில் இதற்கு அடுத்த திருப்பாட்டில் அடிகள் தன்னை அறியாதவன் என்கிறார். 'ஞான சொரூபனே, நாயேன் அறிவுடையவன் என்ற என்னை ஆட்கொண்டாய்? என்னை ஆட்கொண்டபோதே என்னை அறிவிலி எனக் கண்டனையே. யான் அறிவனாயினும், அறிவிலியாயினும் என்னை ஆண்டு கொண்டருள்.' அவனை அறிவதே அறிவு அவனுக்கு அடிமைப்படுதலே அனுபூதி. நம்பன் நற்றூள் தொழுதலே கல்வி அறிவின் பயன். ஒன்றும் அறியாதவர் அவன் அருளாலே அழியா அறிவைப் பெறுகின்றனர்; யாவையும் கண்டவராகின்றனர்.

கைம்மாறு கொடுத்தல்

இறைவன் பேரருளால் ஆன்மாவின் அன்பு பெருகியும், மலம் அருகியும் ஆன்மசுத்தி ஏற்படுகிறது. இதற்கு முன்னரும் இறைவன் உயிருக்கு தநு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்துதவினார். பிரதி உபகாரம் கருதாது கொடுத்தார், இவ்வளவையும் மறவாது கடமைப்பட்டு நினைத்தல் செய்நன்றி அறிதல். பதில் உபகாரம் செய்தல் கைம்மாறு கொடுத்தல். ஆனால் அவனுக்கு நம்மிடமிருந்து என்ன வேண்டும்! உடல் பொருள் ஆவியை இறைவனுக்கே அர்ப்பணம் செய்த ஆன்மா என்ன பிரதி உபகாரம் செய்ய முடியும்? அண்ணலின் கருணைத் திறத்தைப் போற்றி வியத்தலே கைம்மாருகும். கைம்மாறு கொடுத்தல் தான் பெற்ற ஒரு உதவிக்கு பதிலாக ஒரு உதவி செய்தல்.

ஒன்றும் அறியாதவன் கட்டு அறுதலும் ஆளப்படுதலும், பக்தி வைராக்கியத்தின் விசித்திரப் போக்கையும், ஆண்டவன் கருணையின் உயர்வையும் காட்டி அது கைம்மாறு கொடுக்க முடியாதது என்பதையும் இப்பாட்டு அருளுகிறது.

பட்டராகிலென்? சாத்திரம் கேட்கிலென்?
 இட்டும் அட்டியும் ஈதொழில் பூணிலென்?
 எட்டுமொன்று மிரண்டும் அழியிலென்?
 இட்டம் ஈசன் என்னொதவர்க் கில்லையே

—திருநாவுக்காசர் 5:99:3

தன்பேரில் மிகுந்த பிரியம் வைத்த வேலையானே
 அவன் விரும்பாது மறுத்தாலும் எஜமானன் தன் அருகில்
 சரியாசனத்தில் வைத்துக் கொள்வதற்குப் பிரியப்படுகிறான்.

— இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

—*—

10. பெறுதற்கு உரியேன்

போர்ட் (Ford) தொழிற்சாலையில் யாருக்கும் வேலை கிடைக்கிறது. வேலையில்லாத ஒருவன், அங்கு நல்ல வேலை கிடைக்குமென்று பலர் சொல்லக் கேட்டான். அத் தொழிற்சாலையை நாடிப் பலர் வேலை பெற்றதையும் பார்த்தான். அதன் பின்னரும் கொஞ்சமும் முயற்சியின்றி யிருத்தல் பேதமையன்றோ? வேலை கிடைக்கும் என்று கேள்விப்பட்டும் நேரில் தெரிந்திருந்தும் அவ்வேலையை நாடாது, தண்டச்சோறு உண்டு, ஆடம்பர ஆடைகள் உடுத்தி வாழக்கையை வீணாக்குதல் தவறு என்று உணரு கிருன். கண்ணிருந்தும் குழியில் விழக் கணக்குமுண்டோ?

மக்களை இருதரமாகப் பல பெரியோர்கள் பிரிப்ப துண்டு. 'இட்டார் பெரியோர்' என்றும், 'இடாதார் இழி குலத்தோர்' என்றும் பிரிப்பது ஒரு பிரிவு. "தலைப்பட்டார்" என்றும், 'வலைப்பட்டார்' ரென்றும் மக்களை இரு பகுதியாக் கினர் வள்ளுவர். மனிதர்களை மக்களென்றும் மாக்களென் றும் பிரிப்பது தமிழ் மரபு. மணிவாசகரைக் கேட்டிருந்தால் அவர் எவ்வாறு பாகுபாடு செய்வார்? கீழ்க்கண்ட விதம் பதில் கூறியிருக்கலாம்: "ஆண்டவனுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கொண்டு தான் மக்களைப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். நெஞ்சிலிருந்து வஞ்சத்தைப்போக்கி மெய்யை நாடுகின்றவர் மெய்யார். அகத்திலும் புறத்திலும் அவனைக் காண விழையாது பொய்யிலே உழலுகின்றவர் பொய்யார். ஆண்டவன் மெய்ப்பொருள். உலகம் அப்பிரகாச மான பொய்ப்பொருள். வெறியார் மலர்ப் பாதம் மேவுகின்ற அடியார்கள் பொய்யிலா மெய்யார். என்போன்று பொய்யிலே முழுதும் தோய்ந்து, உண்டு உடுத்திருப்பவர்கள் மெய் யிலாப் பொய்யார். ஒவ்வொருபிரிவிலும் பலதரம் உண்டு."

உடல் எண்ணத்தை வலுப்படுத்துவன மாறுபட்ட ஐம்புலனும், மனமும். நாம் அன்போடு வளர்க்கும் ஒரு

நாய் நமக்கு அருவருப்பானதும் ஆனால் அதற்கு மிகவும் விருப்பமானதுமாகிய ஒருபொருளை வாயில் கௌவிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் வரும்போது நாம் அதன் வாயிலிருந்து அப்பொருளை விடுவிக்க முயன்றால் அது சீற்றம் கொள்ளும். அவ்வாறே ஐம்புலனும் மனமும் தம் தீய நுகர்வுகளைத் துய்க்கும்போது அவற்றை விலக்க நாம் முயன்றால் மனம் எதிர்க்கும். அருவருப்பான பொருள் நாயின் வாயில் இருக்கும்வரை அது எவ்வாறு வீட்டுக்குள் நுழையமுடியாதோ அவ்வாறே மனமும், ஐம்பொறிகளும் தீய பொருள்களைக் கௌவிக்கொண்டிருக்கும் போது நாம் திருவடியை நெருங்க அருகரல்லோம்.

ஆண்டவன் திருவடி இணைமலர் அழகில் மலரை ஒத்தது; நிறத்தில் சிவந்தது; பொன்போல் அருமை உடையது; மிகுந்த மணம் பொருந்தியது. ஆகையால் 'செம்பொற்பாதமலர்' என்றும், 'வெறியார் மலர்ப்பாதம்' என்றும் போற்றப்பெறும். அதன் வாசனை அடியார் மனதை ஈர்க்கும். மெய்யடியார்கள் அண்ணலை அணுகி அவன் ஆசி பெற்று அவன் திருவடிப்பேற்றை அடைந்ததை அவர்கள் சரித்திரங்கள் வாயிலாகக் கேட்டிருக்கிறோம்.

அவ்வாறு கேட்டது நம் மனதில் பதிய வேண்டும்; அதனால் நம் வாழ்க்கை திருந்த வேண்டும்; நாம் உயர வேண்டும். கேட்டு விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும் நேரில் பார்த்த பின்னராவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம் காலத்தில் நமக்கு முன்னர் வழிகாட்டிகளைப் பார்க்கிறோம். 'கண்டும், கேட்டும் நான் திருந்தாது உண்டும், உடுத்தும், படுத்தும், சிரித்தும் உலகத்தில் வீண் வாழ்வு வாழ்ந்தேனான், உண்டு உடுத்து இங்கு இருப்பதே என் தொழிலாய், என் லட்சியமாய் முடியும். நான் பெரும் பொய்யனாவேன். பொய் இலா மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம் மேவக் கண்டும் கேட்டிருந்தும் பொய்யனேன் நான் உண்டு உடுத்து இங்கு இருப்பதானேன்.'"

செம்பொற்பாதமலர் காணும் பெரியார் பெறுதற்கரிய
பேறுபெறுவர். அம்மலரை நாடாது பொய்மலிந்த வாழ்க்
கையில் உழலும் நான் பெறுதற்கரிய சம்மானம் என்ன?
எல்லையில்லாத் துன்பமும் எண்ணிறந்த பிறவியும். அதுவே
நியாயம். அதுவே எனது உரிமையாகக் கொள்வேன். வீண்
செயலில் ஈடுபடும் யான் தொடர்ந்து நிழல் போல வரும்
கஷ்டமான பலனுக்குப் பயந்து பின்வாங்குதல் எவ்வாறு
தகும்?

செம்பொற் பாதமலர்காணப் பொய்யர் பெறும்பேறு
அத்தனையும் பெறுதற்கு உரியேன். தண்டனை எனக்குத்
தகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆயினும் கருணைக் கடலாகிய சிவபெருமான் கவனிக்க
வேண்டியது ஒன்று உண்டு. விமலனை நாடாதது எனது
பெரும்பிழை என்பது உண்மையேயாயினும், இக்குற்றத்தை
அறிந்து செய்யவில்லை. அப்பிழைக்கு என் அறியாமையும்
சிறுமையுமே காரணம். ஆகையால் தண்டித்தாலும் இனி
மன்னித்து ஆட்கொள்ளவேண்டும். செய்வது அறியாது
செய்தேன்; செய்வதறியாச் சிறு நாயேன் யான். போரில்
சிங்கம் போன்ற சிவபெருமான் என்னைக் காப்பது எளிதே.

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன்

செம்பொற் பாத மலர்காணப்

பொய்யர் பெறும்பே றுஅத்தனையும்

பெறுதற்கு உரியேன் பொய்யிலா

மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம்

மேவக் கண்டும் கேட்டிருந்தும்

பொய்ய னேன்நான் உண்டு உடுத்திங்கு

இருப்ப தானேன் போரேறே.

வெறியார்—மணம் நிறைந்த, ஏறு—சிங்கம்

போரில் ஆண் சிங்கம் போன்றவனே, பொய்யற்ற
மெய்யினை உடைய அடியார் மணம் நிறைந்த தாமரை

மலர் போன்ற உன் திருவடிகளை அடைவதைச் சொல்லக் கேட்டிருந்தும், நேரிற் பார்த்திருந்தும், பொய்யினை உடையேனாகிய நான் அறுசுவை உணவுகளை உண்டு அழகிய ஆடைகளை உடுத்து இவ்வுலகில் வீணாக இருப்பதானேன். சிவந்த, பொன்போலும் அருமையான திருவடி மலரைப் பெருதபொய்ம்மையாளர் பெறவேண்டிய பேறுகள் அத்தனையும் நான் பெறுதற்கு உரியேன். இதற்குக் காரணம், நான் இன்ன செய்வதென்று அறியாத சிறுநாய் போன்றவன்.

‘‘போர்ஏறே, பொய்யிலா மெய்யர் வெறியார்மலர்ப் பாதம் மேவக்கேட்டிருந்தும், கண்டும் பொய்யனேன் நான், உண்டு உடுத்து இங்கு இருப்பதானேன். செம்பொற்பாதமலர் காணப் பொய்யர் பெறும் பேறத்தனையும் பெறுதற்குரியேன்; நான் செய்வதறியாச் சிறுநாயேன்’’ என்று கூட்டுக. ‘செய்வது’ என்பதை ‘நீ எனக்குச் செய்வது’ எனக் கொண்டு ‘நீ என்னை ஆண்டு அருள் புரிவதை சிறுநாய்த் தன்மையால் நான் அறியவில்லை’ என்று கொள்ளலாம். ‘சிறுநாயேன்’ என்பது தாழ்மையையும் சிறுமையையும் காட்டுகிறது. கடைநாய் என்றும், நாய்க்குட்டி என்றும் கொள்ளலாம். பொய்யர் அநித்ய வாழ்வுடையார். அகத்திலும், புறத்திலும் ஆண்டவனைக் காணாத பொய்யர் பெறவேண்டுவது. துன்பம், ‘பெறும் பேறு’ என்றது நகைப்பு. தவற்றிற்குத் தண்டனை போதுமான அளவு அடையத் தயார் என்பது காட்ட அத்தனையும் என்றார். இங்கு படைத்த ஆண்டவனை நாடாததே தவறு. அடியார்களைச் சூழ்ந்து நிற்கும் பாசங்கள் அத்தனையும் போக்கவேண்டிய போரில் இறைவன் ஏருக நிற்கிருன். அடியார்கள் உட்பகையையும், வெளிப்பகையையும் சென்று செருச் செய்யும் சிங்கம் நம்சிவன் — பாச நாச சிங்கம். வெறி—அருட்குண வாசனை.

சிங்கத்தைச் சொப்பனத்தில் கண்டாலும் மத யானை நடுங்கும். போர் ஏறு போன்ற புண்ணியன் முன்னர் ஐம்புலயானைகள் அடங்கும்; ஓடுங்கும்.

பல அடியார் வாழ்க்கையைப் புராணங்களில் பல முறை படித்தும், கேட்டும், இலட்சிய புருஷர் பலரைக் கண்டும், இறைவனை நாடிக் கொஞ்ச தூரமோ, அதிக நெருக்கமாகவோ போகும் பலர் மத்தியிலிருந்தும் நாம் வாழ்நாளைத் தொலையாத நவீன வா த ங் க ளி லு ம் அவநம்பிக்கையிலும் போக்கிடுவது என்ன பேதமை!

அனுபோக சுத்தி

சிவபெருமான் காட்டிய கருணைக்குக் கைம்மாறு கொடுக்க முடியவில்லை. கருணையின் திறத்தை நோக்கினால் அதற்கு நேரான கைம்மாறு கிடையாது. தன் நிலையை நோக்கினால் தன்னிடம் கைம்மாறு செய்ய ஒன்றும் இல்லை. பதில் உபகாரம் செய்ய முடியவில்லையாயினும் அவன் அநுபவத்தையாவது முழுதும் பெறவேண்டும். அனுபோகம் என்பது அநுபவம். அநுபவம் அமுந்தி அறிதல்; இன்பத்தை நுகர்தல்; இங்கு சிவானுபவம்; சிவனுடைய இன்பத்தை அடைதல். ஆனந்தத்தில் அமுந்திக் கிடப்பதற்குத் தடையாவது உடலும் உடல் எண்ணமும். சுத்தி என்பது தூய்மைப்படுத்துதல்; சிவானுபவத்திற்குத் தடையாயிருப்பவைகளை விலக்கல். ஊனார் புழுக்கூடு காத்து இருப்பதாக வாழ்க்கை முடியாமல் எந்தை பெருமானாகிய தேனை, அமுதை, கரும்பின் தெளிவை அடைய வேண்டுகிறார்.

உடலோம்பலை வெறுத்து 'உண்டு உடுத்திங்கிருப்பதானேன்' என்பதால் அனுபோக சுத்தியும் 'செம்பொற்பாதமலர் காணப்பொய்யார்' என்பதாலும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் முழுகியிருப்பதற்கு வருந்துவதாலும் பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம் நுவலப்பெற்றன.

ஊனில் ஆவியை ஒம்புதல் பொருட்டு
இனும் உண்டு உடுத்து இருந்தேனே

—திருவா : 43

போரே நேநின் பொன்னகர்வாய்
நீபோந் தருளி யிருள் நீக்கி

வாரே றிளமென் முலையாளோ(டு)

உடன்வந் துஅருள அருள்பெற்ற

சீரே றடியார் நிற்பாதம்

சேரக் கண்டும் கண்கெட்ட

ஊரே ருயிங் குழல்வேளே

கொடியேன் உயிர்தான் உலவாதே திருவா. 53

Millions of men and women throughout several thousands of years representing various races and nations and including all levels of education and cultural opportunity have resorted to an experience of God as a spiritual companion of their souls அதாவது அனேக இனத்தையும் தேசத்தையும் சார்ந்தவர்களிலும், கல்வியிலும் பண்பாட்டு வாய்ப்பிலும் எல்லாவித நிலையில் உள்ளவர்களிலும், கோடிக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் பல்லாயிர ஆண்டுகளாக இறைஅநுபவத்தைத் தங்கள் ஆன்மாவின் ஆத்மீகத்துணையாக நாடியுள்ளார்கள்.

11. அன்பின் மடி

ஒரு குழந்தை மேல் மாடியிலிருக்கும் தகப்பனைப் பார்க்க முயன்று ஒவ்வொரு படியாக ஏறுகிறது. அதனைக் கண்ட தகப்பன் மிக மகிழ்ச்சியுற்று குழந்தை ஒரு படியேற அவன் பத்துப்படி கீழே இறங்கி வருகிறான். தகப்பனைக் குழந்தை அடைகிறது; தொடுகிறது. தகப்பன் அதனைத் தூக்கிக் கட்டி அணைத்து முத்தமிடுகிறான். 'பெத்த மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்.' தகப்பன் உள்ளம் கசிந்த கனி. இம்மாதிரியான ஆண்டவன் தன்மையை அடிகள் வியந்து போற்றி தகுதியற்ற தனக்கும் இவ்வாறு அருள வேண்டும் என்கிறார்.

அடியார்கள் சிவபெருமான் மேல் வைத்த அன்பு அளவிலாதது; தனக்கென ஒரு பயனும் கருதாதது; யான் என்னும் எனது என்னும் இருவகைப் பற்றினையும் விட்டது. அன்பு முதிர் முதிர் இருவகைப்பற்றும் தானே அழியும். அன்பைச் சாதனமாகவும் இலட்சியமாகவும் கொண்டு அதனை நன்கு வளர்த்த அன்பர்கள் அன்பு வடிவம் ஆவார்கள். இந்த அன்பே 'தீர்ந்த அன்பு.' அவ்வாறு தீர்ந்த அன்பின் உருவமான அடியார்கள் இறைவனிடம் காட்டும் அன்பைக்காட்டிலும் இறைவன் அடியாரிடம் காட்டும் அன்பு அதிகம். இறைவன் பேரன்பினன்; பூரணன்; அன்பிற்கு இருப்பிடம்; அன்புமயம். 'அன்பே சிவம்'. அடியாரைக் காக்க மால் கொண்டலையும் பித்தன்; ஒரு கவள அவலுக்கு உலகினையே தருவான். புன்புலால் யாக்கையும், பொய்ப்பொருளையும் அறியாமையில் அழுந்திய உயிரையும் அவனுக்குக் கொடுத்து பூரண இன்பத்திற்கு இருப்பிடமாகிய அவனைப் பெறலாம். பண்ணுடைய சில பாட்டிற்கு புண்படப் பல அடிபடுவான்; மண் சுமப்பான்; ஏடு எழுதுவான். பெற்ற தொன்றுக்கு பெரிய தொன்று கொடுத்து அளப்பருங் கருணையால் ஆண்டவன் தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவர் தன்னிடம்

காட்டும் அன்பைவிட அதிக அன்பைக் காட்டுகிறான்.

தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்
கவரினும் அன்ப போற்றி.

அன்பர்கள் செய்யும் பிழைகளை மன்னித்து ஆட் கொள்வான். அது பெருமானுக்கு அதிக பெருமையைத் தரும். “பிழைத்தவை பொறுக்கையெல்லாம் பெரியவர் கடமை” a என்பதால் நம் குற்றத்தை நீக்க குணம் பல காட்டுவான். “பொய்யர் தம்மை ஆட்கொள்ளும் வள்ளல்”, b

பேர்ந்துமென் பொய்மை யாட் கொண்டு
அருளிடும் பெருமை போற்றி.

எம்பெருமான் அன்பு இன்னும் அளவு கடந்து செல்லும். கடலில் தோன்றிய கொடிய நஞ்சு அவன் பங்கு; அமுதம் விண்ணவர் பங்கு; ஆடும் பாம்பு அவனுக்கு; ஆபரணமெல்லாம் அவனை வழிபடுபவர்க்கு. திருவோடு அவனுக்கு; போகமும் பொருளும் நமக்கு. இவ்வாறு பாகம் செய்து கொள்ள முன் வரும் பங்காளன் நம் அண்ணல்.

வார்ந்த நஞ்சு அயின்று வாணோர்க்கு
அமுதம் ஈ வள்ளல் போற்றி.

அதிகம் கொடுப்பதும், அடியார்க்குள்ள குறைகளை நீக்குவதும், அவர்களுக்கு வரும் கஷ்டங்களைத்தான் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மையே தருவதும் படிப்படியான அன்பின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறது. மாரிக்காலத்தில் ஆறு பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரள மரங்கள் பறியுண்டு போவது போல, அவனது திவ்வியகுணம் யாவரையும் வேரோடு அவனிடம் இழுக்கிறது. அண்ணலின் குணத்தின் எடுப்பைப் பார்த்த அடிகள், “இக்குணப் பெருக்கில் யான்

பிழைக்க வழியில்லை. வஞ்சிக்கொடி முதலானவை வளைந்து பிழைப்பது போல யான் உன் திருவடிகளில் தலை சாய்த்துப் பிழைப்பேன்” எனக்கருதி ‘நின்பாதம் நாயேற்கு அருளிட வேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்கிறார். பாத மலரை அடிகளுக்கு அருளுதல் ஆண்டவன் தன்மைக்கு ஒத்ததே.

தீர்ந்தான் பாய அன்பர்க்(கு)
 அவரினும் அன்ப போற்றி
 பேர்ந்தும் என் பொய்ம்மை ஆட்கொண்டு
 அருளிடும் பெருமை போற்றி
 வார்ந்த நஞ்சு அயின்று வாணோர்க்(கு)
 அமுதம் ஈ வள்ளல் போற்றி
 ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற்(கு)
 அருளிட வேண்டும் போற்றி.

தீர்ந்த—முதிர்ந்த. வார்ந்த—ஒழுகிய. அயின்று—உண்டு.
 ஆர்ந்த—நிறைந்த.

முதிர்ந்த அன்பின் உருவமான அடியவர்களுக்கு அவர்களேவிட அதிகமாக அன்பு காட்டுகிறவனே, வணக்கம். என்னுடைய பொய்மையை அறவே நீக்கி ஆளாகக் கொண்டருளிய பெருந்தன்மையுடையவனே, வணக்கம் (பாற்கடலில்) ஒழுகி வழியும் நஞ்சை உண்டு தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுக்கும் வள்ளலே, வணக்கம். எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த நின்திருவடியை நாயனைய எனக்கு அருளிடவேண்டும், ஐய வணக்கம்.

என் பொய்மை பேர்ந்தும் என்று சேர்க்க. பெயர்ந்தும் என்பது பேர்ந்தும் என்று வந்தது. குற்றம் களைந்து அதனை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளுதல் பெரியார் பொறுமைக்கும், பெருமைக்கும் பொருந்தும். பெருமை என்பது பெருமையுடைய சிவபெருமானை உணர்த்தும் ஆகு பெயர். ஈ வள்ளல்-வினைத்தொகை. முன்னொரு காலம் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் தீராப் போராயிருந்தது. மரணத்திலிருந்து தப்பிக்க இருதிறத்தாரும் திருமாலிடம்

சென்று வணங்கினர். திருமால் மந்திர மலையைக் கொண்டு வரச்செய்து, பாற்கடலில் மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் பாம்பைப் பூட்டி, ஒருபுறம் தேவர்களையும், மற்றொரு புறம் அசுரர்களையும் கடையச் செய்தார். கடையும் பொழுது வாசுகி வருத்தம் பொருமல் விஷத்தைக் கக்கினான். அவ் விஷத்திற்கு அஞ்சி யாவரும் சிவபெருமானிடம் ஓடினர். சரண் புகுந்தாரைக் காக்க இறைவன் நஞ்சை உண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தி யாவரையும் காத்தனர். அமுதத்தைத் தன்னை அடைந்தார்க்கருளி நஞ்சைத்தான் உண்டனர். இது உயர்ந்த உண்மைகளைக் காட்டும் புராணக் கதை.

காருண்யத் தீரங்கல்

உடல் எண்ணங்களில் அழுந்துதலை விட்டுத் தூய்மைப் பட்ட ஆன்மா இறைவன் அருளைப் பெரிதும் நாடுகிறது; காருண்யம் என்பது இறைவன் பேரருள்; அதைக் குறித்து இரங்குதல், அடியார்களுக்குக் காட்டிய பேரருளை நினைந்து வியந்து அன்புமிகக்கூறல். “என்போலும் பொய்யார் தம்மை ஆட்கொள்ளும் வள்ளல்,” “வானோர்க்குருவன், வானோர்க்கு அமுதம் ஈவள்ளல்” என்பன காண்க. காருண்யத்திற்காக இரங்கல் என்பது ஆண்டவன் பேரருளை நாடி வேண்டுதல். “என்னைக் கண்டு கொண்டு அருளு போற்றி” “என்னை ஆண்டிடவேண்டும் போற்றி,” “என்னை ஆளுடைப் பாதம் போற்றி,” “என்னை ஆளுடை ஒருவ போற்றி,” “வருக வென்றென்னை நிற்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி,” என்று போற்றுதல் காண்க. மலக் கட்டு நெகிழ்ந்த ஆன்மா அருள் பதிதலை நாடுகிறது.

வள்ளல் பிறகுக்குக் காட்டியகருணையை வியந்து கூறி அவ்வாறே தனக்கும் காருண்யம் காட்ட வேண்டு மென்று இரங்குகிறார். பேரன்பரான அடிகள் தன் பொய் மையை ஒழிக்க வேண்டுகிறார்; திருவடிகளைத் தனக்கு அருளவேண்டுகிறார்.

சிந்தனை உனக்குத் தந்தேன்,
 திருவருள் எனக்குத் தந்தாய்;
 வந்தனை உனக்குத் தந்தேன்,
 மலரடி எனக்குத் தந்தாய்;
 பைந்துணர் உனக்குத் தந்தேன்,
 பரகதி எனக்குத் தந்தாய்;
 கந்தனைப் பயந்த நாதா
 கருவையில் வைகும் தேவே.
 திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி
 —அதிவீர ராமபாண்டியர்.

நாம் ஒரு படி ஏறினால் பகவான் நம்மை எதிர்
 கொள்ளப் பலபடி இறங்கிவருகிறான்.
 (இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்)

12. போகமா? புண்ணியமா?

இரு மாணவர்களுக்கு ஒரு புலவர் கவி சொல்லிக் கொடுக்கிறார். மிக நன்றாகச் சொல்லுகிறார். மாணவர்களும் கவனித்துக் கேட்கிறார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சமையற் காரன் அங்கு வந்து பால் அருந்துவதற்காக இரு மாணவர்களையும் கூப்பிடுகிறான். பால் ஆறிப்போய்விடும் என்று எழுந்து போய்ப் பால் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்துவிடுகிறான் ஒருவன்; மற்றவன் பாட்டைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் பாலைவேண்டாமென்று சொல்லி விடுகிறான். இரு மாணவருக்கும் பாட்டில் பிரியந்தான். ஒருவனுக்குப் பாலிலும் பிரியம். மற்றவன் பாட்டின்பத்தில் அழுந்தி விட்டான். ஆகையால் அதிலேயே ஈடுபடவிரும்புகிறான். வேறு எவற்றையும் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. அச்சிறுசிறு இன்பங்களைத் தான் உயர்ந்ததாகத் கருதும் இன்பத்திற்குத் தடையாக நினைக்கிறான். இவ்வாறு ஒன்றினில் ஈடுபடுதலே அழுந்தி அறிதல்.

மக்களுக்கு ஏற்படும் கேள்விகளில் மிகவும் தலை சிறந்து நிற்பது எது?

போகம் வேண்டுமா? புண்ணியம் பூங்கழல் வேண்டுமா? இது ஒவ்வொருவரும் ஆராய வேண்டிய கேள்வி. போகம் வேண்டுமாயின் இந்திரலோகத்தை நாடுக; இளமையை வேண்டுக; இன்பத்தை இடைவிடாது துய்க்க. இவ்விற்பம் சிறிது காலத்தில் அழியும்; நம்மை விரைவில் அழிக்கும். பொய்யாய் செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாள் தோறும் இதனை மெய்யாகக் கருதிக் கிடப்பர் எண்ணிலர். பெரியோர் நாடுவது பேரின்பம்; புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வினைத்தள்ளி, 'அம்பலவா, என் ஆருயிரே' என்று இடைவிடாது அரற்றி அழுது எம்பிரான் கழலைத் தேடுவர். அவன் கழல் இளை அலாது வேறென்றை நாடார்; தந்தை தாளின்றி வாழார்; பதமுத்தி நாடார்;

பரமுத்தியையே நோக்குவர். நாடும் முயற்சியில் அகம் விள்ளட்டும்; உடல் நடுங்கட்டும்; கைகள் குவிந்து தலைமேல் ஏறட்டும்; கண்களில் நீர் ஆருகப் பெருகட்டும். இதுவே அடியார்கள் வேண்டுகோள். “அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே” என்பது சிவஞான போத சூத்திரம். ஆகையால் இறைவன் அன்பு தரவேண்டும் என்பது பாட்டின் பின் இரண்டடிகள். ஆகம் விள்ளல், கம்பம் வருதல், கை குஞ்சி அஞ்சலிக்கணை ஆதல், கண்கள் தாரை ஆறதாகல் ஆகியவை உடலின்கண் உண்டாகும் மெய்ப்பாடுகள். அவைகள் அன்பின் அடையாளங்கள்.

ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து

குஞ்சி யஞ்ச லிக்கணை

ஆக என்கை; கண்கள் தாரை

ஆற தாக ஐயனே.

சமய உணர்ச்சியில் முதலில் சிலபடிகள் ஏறும்போது உலக போகமும், சிவபோகமும் வேண்டினும், பின்னர் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றையே கொள்ளும் காலம்வரும் அப்பொழுது உலக போகத்தை வேண்டுதலைச் சிறிது சிறிதாகவிட்டு அதனை அறவே ஒழிக்கவேண்டும். இறைவனிடம் எப்பொழுதும் நமக்காக உலகச் செல்வங்களையே நாடுவதால் நாம் சமயத்தில் கீழ் நிலை அடைவோம். சிவ போகத்தை நாடுவார்க்கு உலகச் செல்வங்கள் தானே வந்துசேரும்; சேராது ஒழியினும் ஒழியும். ஆனால் அவ்வாறு ஒழியினும் அவ்வொழிவால் அடியார்களுக்கு ஒருவித மனக் கவலையும் ஏற்படாது; மன நிறைவே நிலவும்.

போகம் வேண்டி வேண்டிலேன்

புரந்த ராதி இன்பமும்

ஏக நின்க ழல் இணைய

லாதி லேன்என் எம்பிரான்

ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து

குஞ்சி அஞ்ச லிக்கணே

ஆக என்னை; கண்கள் தாரை

ஆற தாக ஐயனே.

ஆகம் - உடல். கம்பம் - நடுக்கம். குஞ்சி - குடுமி

எனது தலைவனே, உலக போகத்தை விரும்பி இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதவிக்குரிய சுகத்தை வேண்டேன். ஏகனே என் பெருமானே, நின் திருவடி இரண்டுமின்றி வேறு இல்லை. (ஆகையால்) இவ்வுடல் வேறுபட்டு நடுக்கம் தோன்ற, என் கைகள் சிரத்தில் பொருந்தி அஞ்சலி செய்வதாக; கண்களிலிருந்து வடியும் நீர் ஒழுக்கு ஆருகப் பெருகுவதாக ஐயனே.

போகம் வேண்டி என்பதனைச் சிவபோகத்தை வேண்டி எனவும் கொள்ளலாம். சிவபோகம் வேண்டுதலால் அதற்கு இடையூருனதும் மிகக் கீழ்த்தரப்பட்டதுமாகிய இதர போகங்களை வேண்டேன். வேண்டி-விரும்பி, புரந்தரன்+ஆதி=புரந்தராதி. புரந்தரன் முதலானோர். புரந்தரன்-எதிரிகள் நகரங்களை அழிப்பவன்; தேவேந்திரன், 'ஆதி' என்பதால் பிரம்மலோகம், வைகுந்தம் முதலியன அடங்கும். போகத்தை விரும்பேன்; அதனால் இந்திரலோகத்தை வேண்டேன் என்பது கருத்து. போகத்தை விரும்பாமை-மனப்பற்றை விட்டிருத்தல். இதனை சங்கத்தியாகம் என்பர். இந்திரலோகத்தையும் வேண்டேன் என்பதால் எப்பொருளையும் வைத்துக்கொள்ளாது விடுவதைக் காட்டுகிறது. இதனை விஷயத் தியாகம் என்பர். இந்த இரண்டு தியாகமும் ஒன்று கூடியபோது தான் வைராக்கியம் நல்ல நிலையை அடைகிறது. ஏக என்பதற்கு, செல்லுதற்கு எனப் பொருள் கொள்ளலாம். புகலிடம் எம்பெருமான் கழல் இணைகளே. அவனுருவத்தில் அடியார் காண மிக விழையும் பாகம் அவனது திருவடிகளே. 'நின்னிற் சிறந்த நின தாளிணையவை' என்பது பரிபாடல். 'உறுநர்த் தாங்கிய மதன்உடை நோன்றான்' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை,

ஆகையால் “கழல் இணை அலாது இலேன்” என்றார் அடிகள். அலாது, இலாது என்பன அல்லாது, இல்லாது என்பனவற்றின் குறுக்கங்கள். விண்டு-மலர்ந்து, வேறுபட்டு, வியர்வை மயிர்க்கூச்சல் முதலியன தோன்றியதால். ஆகம் விள்ள, கம்பம் வர என்பன ஆகம் விண்டு, கம்பம் வந்து எனத் திரிந்துநின்றன. குஞ்சி அஞ்சலிக்கணை ஆக என்கை என்பதனை என்கை குஞ்சிக்கண் அஞ்சலியதாக என மாற்றுக. குஞ்சி இங்கே தலையைக் குறித்தது. குஞ்சி அஞ்சலி என்பதற்கு குஞ்சிதபாதத்தின் கீழ்க்கும்பிட்டு எனப் பொருள் கொள்ளலாம். வடியும் கண்ணீர் ஆற்று நீர்ப் பெருக்குப் போலாக வேண்டுமெனக் கோருகிறார். ஆகம் மலர்தலும், நடுங்குதலும், கைகூப்புதலும், கண்ணீர் பெருகுதலும் பக்திப் பரவசத்திற்கு மெய்யின்கண் நிகழும் அடையாளங்கள்’ மனத்தில் நிகழும் மாறுபாடுகளும் வாய் குழறல் முதலியனவும் இங்குச் சொல்லப்படவில்லையாயினும், அவையின்றி புற மெய்ப் பாடுகள் நிகழாவாகையால் அவைகளும் வேண்டுதலில் அடங்கும்.

ஆனந்தத்தழுந்தல்

பதியை நாடுகின்ற ஆன்மா,வினை மாசு நீங்குவதாலும் உடல் பற்றாவுண்டாகும் அழுக்கை ஒழிப்பதாலும் பதியின் அருளைப் பெறத் தகுதி அடைகிறது. அருளை வேண்டி அடைந்து பேரின்பத்தைப் பெறுகிறது. பேரின்ப நிலையை இப்பதிகத்திலும் பின் வரும் இரண்டு பதிகங்களிலும் கூறுகிறார். ஆனந்தத் தழுந்தல் என்பதிலுள்ள ஆனந்தம், அழுந்தல் ஆகிய இரண்டு சொல்லும் அத்து என்னும் சாரியையைக்கொண்டு புணர்ந்தது. ஆனந்தம் என்பது பேரின்பம். அழுந்துதல், அழுந்தியறிதல், உணர்தல், அநுபவம் என்பன ஒரு பொருள் தருவன. ஆனந்தத் தழுந்தல் என்பதில் ஆனந்தத்தை வெள்ளமாக்கி அதனை நெருங்கி அதன் ருசியைக் காணுதலைக் குறிக்கிறார். பிரிதொன்றையும் நோக்காது ஆன்மா பேரின்ப நுகர்வில் நின்றல் அழுந்தலாகும். அந்நிலைமையும் அந்நிலையிலிருந்து ஆன்மா

நழுவாமலிருத்தலையும் வேண்டுதல் இப்பதிகம் நுதலிய பொருள்.

நின்கழல் அலாது இலேன் என்றதால் ஆனந்தத்து அழுந்தலும், பக்திப் பரவச நிலையை வேண்டி புரந்தராதி இன்பம் வேண்டாமென்பதால் பக்தி வைராக்கிய விசித்திர மும் பெற்றோம்.

கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன்
வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடி யாரொடல்
லால்நர கம்புகினும்
எள்ளேன் திருவரு ளாலே
யிருக்கப் பெறினிறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்
லாதெங்கள் உத்தமனே.

திருவாசகம். 5:2

பச்மை மாமலைபோல் மேனி பவளவாய்க்
கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே, ஆயர்தம்
கொழுந்தே என்னும்
இச்சுவை தவிரயான் போய் இந்திர
லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்க
மாநகரு ளானே

தொண்டரடிப் பொடி : திருமலை : 2

பெரிய அரசனுடைய காமக்கிழத்தி தெருவிலே திரியும் பிச்சைக்காரனைப் பார்க்காதது போல் பேரானந்தப் பெருவாழ்வை அணுகும் அடியார் அற்ப இன்பத்தில் ஆசை வைக்க மாட்டார்.

— இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

15. அமுது அடைதல்

பொல்லாத பிள்ளை; அறிவில்லை; இனிப்புப் பொருளுக்கு ஆசைப்படுகிறது. தாயார் தரவில்லை. பொருளின் பேரில் வைத்த அடங்காத விருப்பத்தால் அதனைப் பிடிவாதமாகப் பிள்ளை கேட்கிறது; அழுகிறது. தாய் மனம் கரைந்து வேண்டியதை, வேண்டிய அளவு கொடுக்கிறாள். இறைவனோ தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவன்.

எல்லாருக்கும் பொருளில் விருப்பம்; உயர்ந்த பொருளில் அதிக விருப்பம். சான்றோர்கள் இறைவனை அரிய பொருளென்று உணர்ந்து அவனையே விரும்புவர். அவன் தக்கார்க்கே முன் நிற்பன். யானோ பொய்யன், எவ்வாறு அவனைப் பெறுவேன்? மணிவாசக அடிகளார் குதிரை வாங்கச் சென்றார். வழியில் திருப்பெருந்துறையை அணுகினார். குருந்த மரத்தடியில் குருமூர்த்தியைச் சீடர்களுடன் இருக்கக் கண்டார். அகங்குழைந்து அக்குருமூர்த்தியின் அடி வணங்கினார். குருமணி திருவடி சூட்டி உபதேசம் செய்தார். பின்னர் அடியார்களோடு மறைந்தார். மாணிக்க வாசகர் மட்டும் இம்மண்ணிலகில் நின்றார். ஏன்? யாவரும் பக்குவப்பட்டவர்கள். தான் மட்டும் மெய்யிலாப் பொய்யன் என்று அடிகள் நினைத்தார். எனக்கு உதவ வேண்டிய நெஞ்சம் உண்மையோடு எனக்கு நல்வழி தேடவில்லை. எனது அன்பும் போலி. என் உடல் எம்பிரானுக்குத் தொண்டு செய்ய உதவவில்லை. என்னெஞ்சு அவனை நினைக்க உதவவில்லை. என் அன்பு அவனை ஏத்த உதவவில்லை.

யானேபொய்; என் நெஞ்சம் பொய்; என் அன்பும் பொய்

ஆகையால் எனக்கு ஈடேறும் வழியில்லையோ? ஒரு வரும் துணையில்லை என்று துடிப்பவருக்கு ஆண்டவனே துணை. வேறு துணையில்லை யெனவும் அவனே கதியெனவும் உணர்ந்து அவனை அடையக் கதறுவார்க்கு அவன்

நெருங்கி உதவுகிறான். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அழுதால் அவனைப் பெறுவது நிச்சயம். அவனை அடைய அவன் உதவி வேண்டும். அவனை நாடுவதற்குக் காரணம் அவன் இனிமையே.

யானே பொய், என் நெஞ்சம்
 பொய்; என் அன்பும் பொய்;
 ஆனால் வினையேன் அழுதால்
 உன்னைப் பெறலாமே
 தேனே, அமுதே, கரும்பின்
 தெளிவே. தித்திக்கும்
 மானே, அருளாய் அடியேன்
 உனை வந்(து) உறுமானே.
 மானே — பெரியோனே.

யான் பொய் மயமானவன். என் நெஞ்சமும் வஞ்ச முடையதே. என் அன்பும் பொய்தான். ஆனால் தீவினையுடைய நான் அழுதால் உன்னை அடையலாம். தேனே, அமுதமே, கருப்பஞ்சாறே (அடியார்களுக்கு) இனிக்கின்ற பெரியோனே, யான் உன்னை வந்து அடையும் வழியை அருள் புரிவாயாக.

அடியார்களில் நான் ஒருவனே பொய் என்பதற்காக 'யானே' என்றார். "அடியாரெல்லாரும் சிவமா நகருக்குப் போனார். யானும், பொய்யும் வெளியே நின்றோம்" என்று தன்னையும் பொய்யையும் வேறுக வைத்துப் பொய்யைத் தன் துணையாக இப்பதிகத்தில் முன்பாட்டுக்களில் சொன்ன அடிகள் இங்குப் பொய் வேறில்லையென்றும், தானே பொய் யென்றும் மேலும் தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறுகிறார். இறைவனை அடையப் பெருந்துணை செய்ய வேண்டுவது நெஞ்சம். ஆகையால் அதனைப் பார்த்து அதுவும் பொய் என்றார். நெஞ்சில் நிகழ வேண்டிய பெரிய சாதனமாகிய அன்பு அங்கில்லையென அன்பும் பொய் என்றார். வேண்டிய அளவு செயலும், கருத்தும், அன்பும் தன்னிடமில்லையென்ற

நினைப்பு அடிகளது அளவிலாப் பேரார்வத்தையே காட்டுகிறது. அவசரமாகப் போக மனம் வைத்த ஒருவனுக்குத் தன் குதிரை எவ்வளவு விரைவாகப் போயினும் அது புழுப் போல் ஊர்ந்து செல்வதாகத் தோன்றுமாறுபோல பக்தி மிகுந்த அடிகளுக்குத் தானும் தன் கரணங்களும் அன்பும் போலியாக, பொய்யாகத் தோன்றுவது இயல்பே. ஆர்வம் அதிகப்பட அதிகப்பட சாதனமும், சாதனக்கருவிகளும் பிழைபட்டதாகத் தோன்றி வருத்தம்மிகும். In the amorous quest of the soul after the good lies the painful sense of fall and deprivation. “நல்லதை ஆன்மா நேசத்தோடு நாடிச் செல்வதில் வீழ்ச்சி, நஷ்டம் என்ற வருத்தமான உணர்ச்சிகள் கிடக்கும்” என்கிறார் புளோடோனியஸ். வினையேன், இங்குத்தீவினையேன். இல்லையாயின் பொய்யனாவதற்குக் காரணமில்லை. அமுதால்-வருந்தி அமுதால். வருந்தியழுவது ஆண்டவனை எப்படியாவது அடையவேண்டுமே என்ற ஏக்கத்தால். தன் குற்றத்திற்காக வருந்தியழல் என்பாரும் உளர். பொல்லாத சிறுபிள்ளை தாயாரிடம் தின்பண்டம் கண்டபோது அதற்காக அழுமே யொழியத் தான் செய்த பிழையை நினைத்து அழுவதில்லை. இரக்கமுள்ள தாயும் குற்றத்திற்கு அழச் சொல்வதில்லை. எவ்வளவு குற்றம் நிறைந்திருந்தாலும் அழவேண்டியது ஆண்டவனை நாடாமைக்குத்தான். நாடாமையே பெருங் குற்றம். உலகக் குற்றங்கள் தானே விலகும். எல்லா விதத்திலும் பொய்யன், கெட்டவன்; செய்யும் நற்செயல் அமுதல் ஒன்றே என்பது காட்ட ‘ஆனால் அமுதால், என்றார். பெறலாமே என்றதில் உள்ள ஏகாரம் கேள்வியைக் காட்டுகிறது. அமுதால் பெற முடியுமா? “தேனே, அமுதே. கரும்பின் தெளிவே” என்றார். இறைவனை அமுதம் என்பதைப் பால் என்ற பொருளிலும் சொல்லலாம். “தேனைப் பாலைக் கன்னலின் தெளிவை.” என்பது திருச்சதகம் 58. “தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே.” என்பது திருச்சதகம் 55. இதற்குப் பண்டிதமணி அவர்கள் விளக்கம் படித்து இன்புறத்தக்கது.

“பிற இடங்களிலும் அடிகள், தேனாய் அமுதமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்” எனவும் “தேனையும், பாலையும், கன்னலையும் ஒத்து” எனவும் இவ்வாறே இம்முன்று பொருள்களையும் இம்முறையே கூறியிருக்கின்றனர். இனிமைப் பொருள்களாகிய இம்முன்றினையும் இம்முறையே கூறியதில் ஓர் உண்மை இருத்தல் வேண்டும். முன்ற னுள்ளும் தேன் வடிகட்டிய அளவில் எடுக்கப்படுவது; நாவிற்பட்டதும் மிக்க இனிமை செய்வது. பால் காய்ச்சப் பட்ட பின் ஓர் அளவு இனிமை பயப்பது. கருப்பஞ்சாறு ஆலையில் இட்டுப் பிழிந்து எடுக்கப்பட்டு நன்றாகக் காய்ச்சப் பட்டபின் கட்டியாகி இனிமை செய்வது. இம்முன்றனுள்ளும் தேன் புழுக்களின் எச்சில் மயமாகவும், பால், ஊனுடலின் சாரமாகவும் உள்ளவை. பயன் விளைப்பதில் தேனினும் பால் சிறந்தது. “பாலொடு தேன் கலந்தற்றே” என்புழி ஒரு உருபு உயர்வு குறித்து வந்ததும் அறிக. கருப்பங்கட்டி, எச்சில், ஊன் கலப்பு முதலிய அகக்குற்றமும் இலதாய் உடலுக்கு நலம் பயப்பதாகும். இம்முறையில் ஆண்டவன் அன்பரை ஆட்கொள்ளுங்கால் தேனைப்போல் மிக இனி யனாய் வெளிப்பட்டு வயப்படுத்திப் பாலைப்போல் பின் பயன் விளைத்துக் கருப்பங்கட்டியைப் போலத் தூய இன்பம் அளித் துப் பாதுகாப்பான் என்பது அறியத்தக்கது. தேன் சுவை எளிமையினும் பாற்சுவை அதனிற்கற்று அருமையினும் அறியப்படுதல் போல ஆண்டவன் அன்பரை ஆட்கொள் ளுங்கால் முதலில் எளியனாகவும், பின் அவன் சொருப நிலையை உணர உணர மேன் மேலும் பெரியனாகவும் காணப் படுவன் என்னும் உண்மையும் பெறப்படுதல் அறிக.”

இறைவன் இனியன் என்றதால் ‘தித்திக்கும் மானே’ என்றார். அவன் இனிமையை அடியார்கள் நன்கு சுவைத் திருக்கிறார்கள். “தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதமாகித் தித்திப்ப யானும் எம்பிரானையே எத்தினேன் யான் உய்வானே” என்று பெருமானே இன்பத்தோடு ஆழ்வார்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். அன்பு நிறைந்த அனைவர்க்கும் ஆண்டவன் தித்திப்பான்; எல்லாவிதத்திலும் தித்திப்பான்,

மனிதன் ஐந்துபொறிகளின் வாயிலாக அறிவும், இன்பமும் பெறுகிறான், கண்கெட்டுப் போனாலும், காது கேட்கும் சக்தியை இழந்தாலும், நாக்கு ருசி சிறுபிராயத்திலிருந்து தொடங்கி முடிவுகாலம் வரை தொடர்ந்து நிற்கிறது. பொய்யா மொழிப் புலவரும் “சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை நாற்றம்” என்பதில் சுவையை முதலில் வைத்தார். ஆண்டவனைச் சுவைப் பொருளாக்கி நன்கு அனுபவித்த அடியார்கள் அவனைத் தேனென்றும், பாலென்றும், தீங்கரும் பென்றும், தித்திப்பவனென்றும் கூறினார்கள். மஹான் என்ற வடமொழி மான் என்று வந்தது. “அழகை உனை அடைய வழியோ? அன்றோ? யான் அறியேன். ஆகையால் உன்னை அடைய எது வழி என்று நீதான் எனக்கு அருள வேண்டும்” என்றார்.

ஆனந்தபரவசம் : ஆனந்தத்து அமுந்திய ஆன்மா ஆனந்தத்தை நுகர நுகரத் தன்வசம் அழிந்து விடுகிறது. கள்ளாண்பவன் கள்குடி அதிகரித்தவிடத்துத் தன் நிலை இழந்து கள்ளின் வசப்படுதல் போல, ஆனந்தத்தை அதிகம் உண்ட ஆன்மா தன் நினைவு அற்றுவிடுகிறது. ஆனந்தத்தைக் காண்கிறோம் என்ற அறிவும் மறைந்துவிடுகிறது. ஆனந்தம்-பேரின்பம். பரவசம்-பிறர் வசம்; அதாவது தன் வசமற்ற நிலை.

தேனே, அமுதே, கரும்பின் தெளிவே, தித்திக்கும் மானே என்பதும் ‘அமுதால் உன்னைப் பெறலாமே’ என்பதும் ஆனந்த பரவசத்தைக் காட்டுகிறது. யாரிடத்தில் நாம் அதிகம் அன்பு காட்டுகிறோமோ அவர்களுக்குச் செய்யும் பணியும் கொடுக்கும் பொருளும் தன் சக்திக்கு மேல் எவ்வளவு அதிகப்படினும் அப்பணியும் பொருளும் சிறியனவாகவும் இல்லாதது போலும் தோன்றுவது அன்பின் பண்பு. தாயார் தன் அருமை மகளுக்குக் கொடுத்த தெல்லாம் கொடுத்ததாகத் தோன்றுவதில்லை. “Love never reasons but profusely gives; gives like a prodigal its all and trembles then lest it has done too little” அதாவது

அன்பு ஒரு பொழுதும் ஆராயாது, அளவின்றிக் கொடுக்கும். கருத்தற்ற வீணனைப்போல் வீசும். உடைமையெல்லாம் யோசிக்காது வழங்கும். யாவும் கொடுத்து விட்டு கொடுத்தது குறைவோ என்று கவலையுற்று நடுங்கும். ஆகையால் 'யானே பொய், என் நெஞ்சும் பொய், என்அன்பும் பொய், என்பது பக்தி வைராக்கிய விசித்திரத்தைக் காட்டுகிறது.

எழுதரு மறைகள் தேரு
இறைவனை எல்லிற் கங்குல்
பொழுதறு காலத்து என்றும்
பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமேல் ஏறத்
துளும்புகண் ணீருள் மூழ்கி
அழுதடி அடைந்த அன்பன்
அடியவர்க்கு அடிமை செய்வாய்.

— திருவிளையாடல் புராணம்

14. அருமையும் பெருமையும்

இறைவனை அடைய ஞானிகளும் பக்தர்களும் இடையருது முயலுகின்றனர். ஆயினும் வெற்றி கண்டிலர். தேவதேவன் தேவர்களுக்குச் சிங்கம். ஆனால் அடியார்களுக்கும், ஆயர்களுக்கும் சிறியதோர் கொழுந்து; அண்ணல் கருணையினால் வந்து ஆட்கொள்ளுகிறான். அவன் செய்யும் உதவிகளோ பற்பல. அவை அரியவை; உயர்ந்தவை. கருணைமாகடலாகிய கண்ணுதலை வியந்து பாடுகிறார் அடிகள்.

கடவுள் காண்டற்கு அரியவன்; "மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன்" A "சொற்பதம் கடந்த தொல்லோன், உள்ளத்து உணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படான்," B ஆகையால் யாவார்க்கும் எட்டாதவன். வான நாடவராயினும் ஏனைநாடவராயினும் அவனைக் காணுதல் அரிது.

விண்ணுக்கும், மண்ணுக்கும் எட்டாதவனை அறிவுக் களஞ்சியமாகிற வேதங்கள் அறிந்தனவோ? வேதங்கள் அவனை அணுகும் பொருட்டு விடாது கதறியும் அவனைத் தொடாது நிற்கின்றன. வேதத்தை இரண்டு கூறுகப் பிரிக்கலாம். முதல் பகுதியை பூர்வ மீமாம்சை அல்லது கர்ம காண்டம் என்றும் பிற்பகுதியை உத்தர மீமாம்சை அல்லது ஞானகாண்டம் என்றும் கூறுவர். வேதத்தின் முடிவாகிய ஞானபாகமும் தொடரமுடியாதவன் இறைவன்.

வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ

மறையில் ஈறுமுன் தொடரொணாதநீ

ஏனை நாடரும் தெரியொ ணாதநீ

ஒருவராலும் அறியொணாத, தொடரொணாத, தெரியொணாத அண்ணல் எளியனாக வந்து மணிவாசக அடிகளை ஆண்டு காண்ட திறத்தை அடிகள் வியக்கின்றார்.

A. திருவா. 1. 45 ;

B. திருவா. 3 : 111 - 112.

‘என்னையின்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா!’ நம்மை ஆட்கொள்ளு முன்னர் நம்மை அதற்குத் தகுதியாக்க அவன் செய்யும் உதவிகள் பல. இருட்டிலே கிடந்த உயிரை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருதல் அருட்செயலில் முதலாகும். ஆணவக் குழியிலிருந்து கரையேறி உடலெடுத்து, உடலுருகி, உத்தமனைப் பருகி, பேரானந்தம் பெற்று ஞானக்கூத்தாடுதல் யாவும் அவன் அருளால் தான். முதல் பேருதவி ஆணவக்குழியிலிருந்து உயிரை எடுத்தல். இருட்டறையில் உழலும் நிலை கேவலநிலை. உடலைத் தந்து உயிரைச் சகல நிலைக்கும் கொண்டுவருகிறான். அந்த நிலையில் உடலோடு திரிகிறோம் ; மயங்குகிறோம். அவன் கருணையால் அவன் அருளைப் பெறுகிறோம். ஞான நாட்டம் பெற்ற பின்னர் ஞான நாடகம் ஆடுகின்றோம். உலக இச்சை நையவே பரமன் அன்பு பெருகுகிறது ; சுத்தநிலை அடைகிறோம்.

வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ

மறையி லீறுமுன் தொடரொ ணாதநீ

ஏனை நாடரும் தெரியொ ணாதநீ

என்னை யின்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா

ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா

உருகி நான்உனைப் பருக வைத்தவா

ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா

நைய வையகத் துடைய விச்சையே

நைய—சிதைய.

விண்ணுலகத்தவரும் அறிய இயலாத நீ. வேதங்களின்முடிபும் அநாதியாகவே தொடர்ந்து பற்ற முடியாத நீ, மற்றைய உலகத்தவரும் தெரிய இயலாத நீ; அடியேனை இனிதாக ஆண்டுகொண்டவனே, உலகத்தில் வைத்த பற்று சிதைய ஊனுடலைக் கூத்தாடும்படி செய்தவனே, அடியேன் மனங்கரைந்து உன்னை அனுபவிக்க வைத்தவனே, ஞானத்தால் உண்டாகும் நடனம் ஆடுவித்தவனே.

‘மறையில் ஈறுமுன்’ என்பதை மறையினுடைய பிற்பகுதியும், முற்பகுதியும் என்று கொள்வதும் உண்டு. முன் என்பதை மறைக்கு முன்னர் கூட்டி பண்டை மறை எனலாம். ஏனையநாடர் என்பதும் வானநாடர் ஒழிந்த ஏனையநாடரை, ஆண்டு கொண்டவா, ஆடுவித்தவா, பருகவைத்தவா என்பனவற்றை விளியாக்காமல் ஆண்டு கொண்டவாறும், ஆடுவித்தவாறும், பருகவைத்தவாறும், என்று கொள்வதுண்டு. இங்கு ஈறுதொக்கி நின்றது. ‘ஆம்’ என்ற சொல்லை வருவித்து ‘வையகத்துடைய இச்சை நைய ஆம்’ என்று முடியும். ‘வையகத்துடைய விச்சை நையவே’ எனக் கூட்டுக. ஆடுவித்தல் முதலியன. உலகத்தில் வைத்த இச்சையை நையவைப்பதற்காகவே, வையகத்துடை + அவிச்சை எனப்பிரித்து பிரபஞ்ச சம்பந்தமான அஞ்ஞானம் எனலாம். இச்சை நைய, தன்னறிவு மயங்கிப் பரவசமாகி தன்செயலற்றுக்கிடக்கவே நாதன் நம்மை ஞானநாடகம் ஆட்டிவைப்பான்.

ஓயாது நடனம் (Eternal Dance) நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கால் தூக்கிய வண்ணம் காட்சி தருகிறான் நடராஜன். அவன் ஆணையால் இரு பக்கம் நடனம் நடக்கிறது. ஒரு பக்கம் அவனே ஆடுகிறான். மற்றொரு பக்கம் அவன் ஆணையால் பாசத்தின் ஆட்டம் நடக்கிறது. அணு அணுவாய், பல திரளாய் சலிக்காது ஆடுகின்றனர். பாசத்தின் ஆட்டம் கண்ணைப் பறிக்கிறது. மனதைக் கவருகிறது. உடல் நரம்புகள் அங்குள்ள ஓசைக்கு ஒத்துத் துடிக்கின்றன. இரண்டு நடனத்திற்கும் நடுவே நிற்கிறது உயிர். அது இரண்டையும் அனுபவிக்க வல்லது. யாரோடு ஆடுவது? யார் நடனம் காண்பது? உயிரின் வளர்ச்சிக்கு ஒத்தது அது செய்யும் முடிபும், அவன் காட்டும் வழியும், எங்கும் எப்பொழுதும் நடக்கும் இந்த நடனங்கள். இதனை ‘சதா நடன சம்பிரதாயம்’ என்பர். பெருமானது தூல பஞ்ச கிருத்தியத்தால் ஊன நாடகம் நடைபெறுகிறது. இதில் பெத்த நிலையிலுள்ள உயிர் பங்கு

பெறுகிறது. சுத்த பஞ்ச கிருத்தியத்தால் சூட்சும நடனம் நடைபெறுகிறது. உயிர் பரமுத்தி நிலையிலே இந்த ஞான நாடகத்தில் ஆனந்தம் பெறுகிறது.

ஊன நடனத்தில் உயிர் திளைத்து, களைத்து, அதனை வெறுத்து நிற்கும் நிலையில், பரமன் தேனுந்து திருவடியைத் தருகிறான்; ஆனந்தத்தை ஊட்டுகிறான். இன்னல் தீர அதனை உயிர் பருகுகிறது. வாட்டும் வெயில் ஒருவனை நிழலைத் தேடச்செய்வது போல, ஊன நடனத்தால் அல்லலுற்றவன் ஆனந்தத் தேனை நாடுகிறான். ஊன நாடகம் உருகிப் பருகுவதற்குக் காரணம். அவ்வாறே ஞான நாடகம் உலகவிச்சை நைந்து போகக் காரணம்.

அடியார்கள் ஞான நாடகத்தை நோக்கிச் செல்லு கிறார்கள்; ஞான நாடகத்தைக் காண்கிறார்கள். ஆண்டவ னால் அவர்களுக்கு அந்தப் பேறு கிட்டுகிறது. இதனையே ஆத்மீக வாழ்க்கை (Life of the spirit) என்பர்; ஏனைய மக்கள் ஊன நாடகமே வாழ்க்கையில் இலட்சியம் என நினைப்பர். இதனையே ஊன நடனம் என்றும், சீறும் பிழைப்பு என்றும், ஊன் வாழ்க்கை (Life of the flesh) என்றும் கூறுவர். ஆரூர் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு, குதிரை மேலேறி, மிக மகிழ்ச்சியுடன் புத்தூருக்குத் தன் திருமணத்திற்குச் சென்றார். ஊன நடனம் அவர் தொடங்கு முன்னர், ஆண்டவன் வழக்குத் தொடுத்து, சுந்தரரை பல உணர்ச்சிகள் மனத்தில் பொங்க தன்பின் காலால் நடந்து வரச் செய்து, வழக்கில் வென்று, கோயிலுக்குக் கூட்டிச் சென்று ஞான நடனத்தின் சுவையைக் காட்டினார்.

தெரிதல் தொடரல், அறிதல், ஞானம் பெறல் என்ற நான் கினுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை இப்பாசரம் நன்கு காட்டு கிறது. தாங்கள் வரமும் நாட்டின் அரசன் யாரெனத் தெரியாதார் பலர் கிராமங்களில் வசிக்கலாம். தெரிந்தவர் தொகை அதனினும் குறைவு, பணி செய்யவும், சொந்தத் தினாலும் அவனைத் தொடரும் பாக்கியம் பெற்றவர் சிலர்.

அவர்களில் பலர் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புப் பெருமையால் அவன் தன்மையை அறியார். விஷயங்களைக் கலந்தாலோசிக்கும் மந்திரிகள் அவனை அறிவர். முக்கியமான மந்திரிகள் சிலரிடம் அரசன் தன் உள்ளம் விட்டுப் பேசுகிறான். அவர்களே அவனை உணர்ந்தவர்; ஆழ்ந்தறிந்தவர்; அவனைப்பற்றிய ஞானம் பெற்றவர். அவ்வாறே வான நாட்டைத் தவிர வேறு நாட்டிலுள்ளவர்கள் அவனைத் தெரிந்து கொள்ளவும் இல்லை; வேதங்கள் அவனைத் தொடர முடியாமல் தவித்துப் பின் சென்று! கொண்டிருக்கின்றன. வான நாடர் அருகிலிருந்தும் அவனை அறிந்தாரில்லை. அவ்வாறிருந்தும் ஆண்டவன் தன் அடியார்களுக்குத் தன்னை உணர்த்துகிறான். தன் கருணையால் ஞானத்தை ஊட்டுகிறான். ஆனந்த நடனம் ஆட்டுவிக்கிறான். 'அறியொணாத', 'தொடரொணாத' 'தெரியொணாத' 'ஞானம்' என்ற சொற்களின் பொருத்தம் நினைந்து மகிழ்த்தக்கது.

ஆனந்தாதீதம்

ஒரு பழத்தின் சுவையை அறிந்தால் அதைத் தின்று அதன் சுவையை அனுபவிக்கிறோம். அதில் ஈடுபாடு அதிகப்பட்டால், நம்மை அறியாமலே நாம் அதனை நாடுகிறோம்; சுவைக்கிறோம். பின்னர் அச்சுவையிலேயே மூழ்கித் தன்னையும், சுவையையுமே உணராத நிலைமையையும் அடைகிறோம். இம்மாதிரி அனுபவத்தில் நிலை மூன்று. ஆனந்தத்து அழுந்தல், ஆனந்தப் பரவசம், ஆனந்தாதீதம். தேனுண்ணச் செல்லும் வண்டு தேனை அடைந்து தன் ஆறு கால்களையும் வெளியே வைத்துக்கொண்டு வாயால் சுவைத்து அனுபவிக்கிறது. இது ஆனந்தத்து அழுந்தல். அத்தேனின் ருசியை நன்கு கண்ட வண்டு மறுபடியும் பன்முறை தன்னை அறியாமலே அதனை அடைகிறது. உணவு வேண்டுமே என்று அது அங்குச் செல்லவில்லை. தேன் அதனை மயக்கித் தன்னிடம் ஈர்த்துக் கொண்டது. தேனுண்ட வண்டு தன் கால்களை அதில் மாட்டிக் கொள்ளு

கிறது. சிறகில் தேன்பட்டுப் பறப்பதும் கஷ்டமாகிறது. உடலெல்லாம் தேனாலும் இங்கு தேன் வேறு, வண்டு வேறு. இது ஆனந்தப்பரவசம். மதிமயங்கிய வண்டு தேனுக்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சென்று மறைந்து விடுகிறது. தேனும், அதுவும் ஒன்றாய் விட்டது. இது ஆனந்தாதீதம். இதனையே அடிகள் “எனை நான் என்பதறியேன், பகலிரவாவதும் அறியேன்” * என்றார். ‘எல்லாமற என்னையிழந்த நலம்’ என்பதும், ‘யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும் தானாய் நிலைநின்ற தற்பரமே’ * என்பதும் அந்த நிலையையே காட்டுகின்றன. அதீத நிலைக்குச் செல்லும் போது கடலில் மூழ்கித் தன்னை யிழப்பது போல் தோன்றுமென உயர்நிலை யடைந்த பெரியோர் கூறுவர்.

ஆனந்தம், அதீதம் என்ற இரு வடமொழிச் சொற்கள் புணரும்போது ஆனந்தாதீதம் என்றாகும்.

ஆனந்தம் — பேரின்பம்; அதீதம் — கடந்தது; கடந்த பேரின்ப நிலையைக் குறிக்கும். ஆனந்தாதீதம் - பரமசுகம், பேரின்பம், மேலீடு என்பன ஒரு பொருள் தருவன.

இப்பதிகத்தில் பெரும்பாலான பாட்டுக்களில் மூன்று விஷயங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. 1. காமத்தால் கலங்குகின்ற என்னை நீ காப்பாற்றுவாயாக என்பது ஒரு பகுதி. “தடங் கொங்கையர் கொவ்வைச் செவ்வாய் விள்ளேன்,” “செழிகின்ற தீப்பு கு விட்டிலிற் சின் மொழி யாரிற்பன்னாள் விழுகின்ற என்னை,” “கொங்கைக் குன்றிடைச் சென்று குன்றிவிழும் அடியேனை” “மானன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலைப்பட்டு” “பலாப்பழத்து ஈயின் ஒப்பாய் விழை தருவேன்” என்பன காண்க. 2. ஐம் பொறிகள் தரும் இன்னல்களைக் கூறுகிறார். “ஆனைவெம் போரில் குறுந்தாறு எனப் புலனால் அலைப்புண்டேன்,” “புலன்கள் திகைப்பிக்க யானுந் திகைத்து இங்கே கா”

* திருவா 34 : 3 + கந்தானுபுதி 2 x ஷ 28

பொய்நெறிக்கே விளங்குகின்றேனை.” “மத்துறு தண்
தயிரில் புலன் தீக்கதுவக் கலங்கி, “அடற்கரிபோல் ஐம்
புலன்களுக்கு அஞ்சி அழிந்த என்னை” என்பன பொறிகள்
தரும் கொடுமையைக் காட்டுகின்றன. 3. இந்த இரண்டி-
லிருந்து தப்பிக்க உதவும் உன்னை நெருங்காமை தவறு
என்பது மூன்றாவது பகுதி. “நினைப்பிரிந்த விரிதலையேனை,”
“கருணைக் கடலினுள்ளம் விடலரியேனை” “களிவந்த
சிந்தையோடு உன் கழல் கண்டும் கலந்தருள வெளி
வந்திலேனை”, “பெரு நீரறச் சிறு மீன் துவண்டாங்கு
நினைப் பிரிந்த வெரு நீர்மையேனை” என்பன போன்ற
பல தொடர்களைக் காண்க.

இப்பதிகத்தில் கடைசிப் பாட்டுக்களைத் தவிர ஏனைய
பாட்டுக்கள் இறைவனைப் பிரிந்து இரங்கும் பான்மையி-
லும், கடைசிப் பாட்டுக்கள் இரங்கி அருள்புரியாத இறை-
வனை நிந்திக்கும் பான்மையிலும், அமைந்துள்ளன.

உலவாக் காலம் தவமெய்தி
உறுப்பும் வெறுத்திங் குணைக்காண்பான்
பலமா முனிவர் நனிவாடப்
பாவியேனைப் பணிகொண்டாய்
மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க
மாட்டேன் மணியே யுணைக்காண்பான்
அலவா நிற்கும் அன்பிலேன்
என்கொண் டெழுகேன் எம்மானே.

— திருவா 6 : 54

ஊன நடனம் ஒருபால் ; ஒருபாலாம்
ஞானநடந் தான்நடுவே நடு.

— திருவருட் பயன் - 83

15. நிச்சன்

புகழ்தல் பலவிதம். நேர்முகமாகவும், மறைமுகமாகவும் புகழலாம். நேர்முகமாகப் புகழ்தலை இந்நூலிலும், பிற தோத்திரங்களிலும், பரக்கக்காணலாம். வைவது போல் வாழ்த்தலும் உண்டு. தன் மகன் கெட்டிக்காரத்தனமான காரியம்செய்து விட்டதாக நண்பன் ஒருவன் சொல்லும்போது தகப்பன் தன் மகிழ்ச்சியையும் பாராட்டுதலையும் மறைத்து, வைவதுபோல் மகனைப் பொல்லாதவன் என்றும் படுசட்டி என்றும் சொல்லுகிறான். பக்தர்கள் அன்பின் மேலிட்டால் எம்பெருமானை “உள்ளங்கவர் கள்வன்” என்பர்; “பெரும் பித்தன்” என்பர். சிவனார் குடும்பத்தை வைகிறார் சுந்தரர்; “திங்கள் தங்கு சடைக்கண் மேலோர் திரைகள் வந்து புரளவீசும் கங்கை யாளேல் வாய் திறலாள் கணபதியேல் வயிறு தாரி அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை தேவியார் கொற்றட்டியாளர் உங்களுக்காட்செய்யமாட்டோம் ஓணகாந்தன் தனியுளிரே”* அவ்வாறே வசைமொழியால் ஈசன் பெருமையை உணர்த்துகிறார். இம்மாதிரியான வாழ்த்தை நிந்தாஸ்துதி என்பர்.

உலகத்தில் தங்கள் வாழ்க்கை சிறப்புற்றதெனக் கருதித் தங்களை வியந்து பேசிக் கொள்வர். ஆனால் அடிகள் வாழ்க்கையிலுள்ள குறைகளை அறிந்தவர். வாழ்க்கை பெரும்பாலும் மண், பெண், பொன், முதலியவற்றை நாடிச் செல்கிறது. நம் மனத்தைக்கெடுக்கும் பொய்மையைப் பெருக்கி பொழுதினைச் சுருக்குவோம்; செல்வாக்கும், செல்வாக்கு உள்ளவர்க்கும் அடிமைப்படுவோம். இவ்வாறு பாழ்வாழ்வெனும் படுமாயையிலே வீழ்கின்றோம். இது சிறந்த பிழைப்பாகுமா? சீறி வெறுக்க வேண்டிய பிழைப்பு என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் வாழ்க்கையின் குறைகளை உணர்வார் அடிகள். உணர்ந்து மறை

* தேவா. 7 : 5 : 2.

யாது சொல்லுவார். பிறர் மனதில் பதியும்படி சொல்லுவார் ; சொல்லி வெகுளுவார் ; கேட்போரை வெகுளச் செய்வார் ; அவர்களும் வாழ்க்கை பொய்மலிந்ததென சொல்லும்படிச் செய்வார். "சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பை." இதோடல்லாது அரிய தொண்டும் அடிகளார் செய்வதாகக் கூறுகிறார். இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யவே நமக்குக் கரணங்களெல்லாம் கொடுத்தான். அவைகளை அவன் தொண்டிற்கே உபயோகப்படுத்தவேண்டும். இவ்வுண்மையைப் பலருக்கு வற்புறுத்திக் கூறுகிறார் ; "சேரவாரும் செகத்தீரே" என்று அழைக்கிறார். அவர்களுக்குத் தெளியச் சொல்லி அவர்களையும் தொண்டர்களாக்கிப் பிறருக்குச் சொல்லும்படி செய்கிறார். உலகத்தை நீக்கலும் உத்தமனுக்குத் தொண்டு செய்து அவனை நாடலுமே மக்கள் இலட்சியம். இந்த நல்வழிகளைக்காட்டியும் காட்டச் செய்தும் செய்கிற தொண்டு போற்றப்பட வேண்டியதன்றோ? அப்பேர்ப்பட்ட தொண்டுகள் செய்யும் அடியேனாகிய என்னை விட்டுவிடலாமா?

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத்

தொழும்பையும் ஈசற்கென்று

விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதிகண்டாய் !

என் பெருந்தொண்டைக்கவனிக்காமல் என்னைக் கைவிட்டால் நான் உன்னை லேசில் விடப்போவதில்லை. ஓயாது வசைமாரி பொழிவேன். போர்த்திக்கொள்ளப்போர் வையில்லாதவன் என்பேன். உடுத்த ஆடையில்லாதவன் என்பேன். யானைத்தோலை உரித்து அதனையேபோர்வை யாகக் கொள்ளுகிறான் சிவபெருமான். புலித்தோலை அவனுக்கு உயர்ந்த நல்லாடை. உடையில்லாது போனாலும் சாப்பாட்டிற்காவது வழி உண்டா? அதற்கும் விதியில்லை. அதற்காக யாரும் நஞ்சை உண்பார்களா? அவன் கொடிய நஞ்சை உணவாக அருந்தும் பித்தன்! கெட்டிக்காரத் தனமாக நஞ்சுண்டு விட்டதாக நினைந்து ஆடுவான். ஆடும் இடமாவது நல்ல இடமாக இருக்கக்கூடாதா? ஊர்ப்பிணத்தைச் சுடுகிற இடத்தில்

அவன் பைத்தியக்காரனாய் ஆடுவான். அந்தப் பைத்தியக் காரத்தனமெல்லாங்கூட அதிசயமில்லை. பரவசப்பட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கும் பக்தர்கள் பலர் இருக்க அவர்களை விட்டுக் கல்நெஞ்சனாகிய என்னை ஆட்கொண்டது பித்து மிகக் கொண்டவன் செயலல்லவா? முறைக்கு மாறுபட்டுப் பித்தன் செயலாற்றுவான். பீதாம்பர ஆடை அணிய வேண்டியவன் தோலை அணிந்தும், அமுதத்திற்குரியவன் நஞ்சை உண்டும், பொற்சபை நடனம் புரியவேண்டிய கூத்தன் சுடுகாட்டில் ஆடியும், சீரடியார்களை ஆட்கொள்ள வேண்டியவன் தகாதாரை ஆட்கொண்டும் முறைக்கு முரண்பட்டவற்றைச் செய்கின்றான். உடையும், உணவும், உறையுளும், ஆளுந்திறனும் கூறப்படுகிறது. இவைகளைக் கூறியாவரும் சிவபெருமானைப் பார்த்து சிரிக்கும்படி ஏசுவே எனன்று அடிகள் கூறுகிறார்.

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத்
தொழும்பையும் ஈசற்கென்று
விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதிகண்
டாய்விடின் வெங்கரியின்
உரிப்பிச்சன் தோலுடைப் பிச்சன் நஞ்
ஞுண்பிச்சன் ஊர்ச்சுடுகாட்(டு)
எரிப்பிச்சன் என்னையும் ஆளுடைப்
பிச்சனென்று ஏசுவனே.

சீறுதல் - கோபித்தல்; தொழும்பை - தொண்டு; வெங்கரி - கொடிய யானை; பிச்சன் - பித்தன்.

வெறுத்துத் தள்ளத்தக்க இவ்வாழ்க்கையைப் பிறர் நகையாடும்படி செய்வேன். எனது தொண்டு ஈசனுக்கே யென்று பரப்பச் செய்வேன். (இவ்வாறு செய்யும்) என்னை விட்டு விடுவாயோ? (என்னைக்) கைவிட்டால், கொடுமை யான யானையின் தோலைப் பூண்ட பித்தன், புலித்தோலை அணிந்த பித்தன், நஞ்சை உணவாகக் கொண்ட பித்தன், ஊர்ப்பொதுவாகிய மயானத்தீயில் ஆடும் பித்தன், (தகுதியற்ற) என்னை யாட்கொண்ட பித்தன் (நீ) என்று (நான் உன்னைப்) பழிப்பேன்.

சீறும் பிழைப்பைச் சிரிப்பிப்பன் என்று கூட்டுக. சீறுதல், சிரிப்பேன், விரிப்பேன் என்னுது சிரிப்பிப்பேன், விரிப்பிப்பேன் என்று கூறியதால், இவ்வாழ்க்கையை எண்ணித்தான் சிரிப்பதோடல்லாது பிறரும் இதனைக் கண்டு சிரிக்கும்படி செய்வேன் என்பதும், செய்யும் தொண்டெல்லாம் ஈசனுக்கேயென்று தான் சொல்வதோடமையாது பிறரும் அதை உணரவும் சொல்லவும் செய்வேன் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. ஈசற்கு என்பதை ஈசற்கே என விரிக்க. ஏகாரம் தொக்கி நின்றது. இவ்வளவு தொண்டு செய்யும் அடிகளைக் கைவிடாது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்ற “விட்டிடுதி கண்டாய்” என்றார். “விட்டிடுதி” என்பதற்கு விடுவாய் என்றும்பொருள். இங்கு விடுவாயோ என்னும் பொருளில் நின்றது. கண்டாய் - முன்னிலை அசை. சிரிப்பிப்பன் என்பதும், விரிப்பிப்பன் என்பதும் இறைவன் அடிகளைக் கைவிடக்கூடாது என்பதற்கு அடிகள் கூறும் காரணங்கள், பிழைப்பு, தொழும்பை என்பன அடிகள் பிழைப்பையோ, தொழும்பையோ குறிக்கவில்லை. சிரிப்பிப்பன், விரிப்பிப்பன் என்று கூறியது ஆண்டவனை அச்சுறுத்தலுக்கு என்று கொள்வது பொருந்தாது. ஈசனது உடையால் அவனது பேராற்றலும், உணவால் அளவிலா அருளுடையையும், உறையுளால் அழிவிலாத் தன்மையும், அடிகளை ஆண்டதால் அருளும் திறமும், அதில் எக்கட்டுக்கும் அடங்காமையும் காணலாம். ஐந்து முகமுடையவர்க்கு ஐந்துதரம் பிச்சன் என்று சொன்னால் போதுமென்ற அவ்வளவில் நிறுத்தப்பட்டது போலும்.

பக்தர்கள் பரமனைப் பித்தனென்று அழைப்பதில் மிகப் பிரியம் கொண்டவர்கள். விஷ்ணு பெருமானுக்கு மால் என்று ஒரு பெயர். மால் என்றால் பெரியவன் என்பது பொருள். மால் அதாவது பைத்தியம் பிடித்தவன் என்பது வேறொரு பொருள். மால் என்பதற்குப் பித்துப் பிடித்தவன் என்ற பொருளே பக்தர்களுக்குப் பிடித்த பொருள்.

அவனுக்கு என்ன பித்து? அடியார்கள் மேல் பித்து ; அவர்களை விரைந்து காக்க அலைகிறான். இறைவனுக்கும் அப்பேரில் மிகப்பிரியம். சுந்தரருக்கு பித்தா என்று பாடும்படி, அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். பொய்க்கோலங்காட்டி, பொய் ஏடுகள் காட்டி, பித்தனென்று பெயரெடுத்தார்,

நீத்தல் விண்ணப்பம் :

விண்ணப்பம் என்பது முறையீடு. நீத்தல் - விடுதல். இது விடுதலுக்கு முறையீடு. எதை விடுதலுக்கு? உலகப்பற்றை விடுதலுக்காக இறைவனிடம் செய்யும் முறையீடு. இனியும் உலகத்தில் உழன்று அதில் முழுகிப்போதல் முறையன்று என்றும், ஆகையால் அதனை விட்டு நீங்க வேண்டுமென்றும் இறைவனிடம் வேண்டுதல், இது பிரபஞ்ச வைராக்கியமென்னும் பதிகத்தின் பொருளுக்குப் பொருத்தமாகிறது. விடுதல் என்பதனை இறைவன் அடிகளாரைவிட்டு அகன்றதைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அவ்வாறு அடிகளாரைவிட்டு அகன்றது முறையன்றென்றும், தன்னைவிட்டு நீங்கலாகாதென்றும் முறையிடுதல் நீத்தல் விண்ணப்பம். இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தடியில் ஞானகுருவாய் அடியார்களோடு எழுந்தருளி மணிவாசகருக்கு உபதேசம் செய்து, அவரை ஆட்கொண்டு, இந்நிலவுலகத்தில் வாசகப்பெருமான் சின்னாளுக்கு வேண்டுமென்று பணித்து அடியார் கூட்டத்தோடு ஞானகுரு மறைந்தருளினார். மக்களுக்குத் தித்திக்கும் மணி வார்த்தையை அருளவும், பக்திக் கடலைக் காட்டவும் வாசகஞர் வையகத்தில் தங்கினார். உலகத்தில் மேலும் தங்க நேர்ந்ததையும், குருநாதனைப் பிரிந்ததையும் நினைந்து அடிகளார் ஏங்கினார். திருஉத்தர கோசமங்கை சென்று அடிகளார் வருந்தி இப்பதிகத்தைப் பாடுகிறார்.

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

இது இப்பதிகத்தில் நுதலிய பொருள். பிரபஞ்சம் - உலகம். வைராக்கியம்-பற்றின்மை. ராகம் என்பது பற்று,

வைராக்கியம் ராகம் இன்மை: திருச்சதகத்தில் பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம் கூறி, இப்பதிகத்தில் வைராக்கியத்தைச் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறுகிறார். உலகப்பற்று இறைவனை அடையத்தடையாகும். ஆகையால் பிரபஞ்ச வைராக்கியம் தடை நீக்கத்திற்கு வழியாகும். அத்துடன் இறைவனிடம் காட்டும் அன்பிற்கு அநுகூலமாகும். ஆதலினால் இப்பதிகத்தில் வைராக்கியம் சிறப்பு முறையில் வலியுறுத்தப் பெற்றது.

இப்பதிகம் ஐம்பது பாட்டுக்களை உடையது. கடையவனே எனத்தொடங்கி அந்தாதிமாகக் கடையவனே என முடிகிறது.

“சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பை” என்றதால் பிரபஞ்ச வைராக்கியம் இப்பாசுரத்தில் கூறப்பெற்றது.

ஆடை தோல்விடை ஏறுவது
அணிகலம் அரவென்பு
கேடில் வெண்டலை மாலிகை
கேழலின் மருப்பின்ன
ஓடு கொள்கலன் ஊண்பலி
வெய்ய நஞ்சுலப்புற்றோர்
காட தேநடம் புரிமிடம்
கண்ணுதற் கடவுட்கே.

வேய்ந்து கொள்வது வெள்ளநக்
கறுகுநீர் வியன்கொன்றை
பாந்தன் நொச்சியே மத்தமென்
றினையன பலவுண்டால்
சாந்தம் வெண்பொடி சூலமான்
மழுந்துடி தழலங்கை
ஏந்து கின்றது பாரிடஞ்
சூழ்படை இறையோற்கே

(கந்த புராணம் : தவங்காண் : 15, 16)

தாரகை போலும் தலைத்தலை
 மலைத் தழுவரப்பூண்
 வீரஎன் தன்னை விடுதிகண்
 டாய்விடில் என்னைமிக்கார்
 ஆரடி யான்என்னின் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசின்
 சீரடி யாரடி யானென்று
 நினைச்சு சிரிப்பிப்பனே

திருவா — 5 : 48

— * —

16. என்னை எழுப்பல்

இரவும் பகலும் போதாரமளியில் உறங்கிக் காலத்தைப் போக்குவது வாழ்க்கையா? சீலமும் நோன்பு மின்றி, அறிவும் ஆற்றலும் இன்றி தன்னம்பிக்கையும் கடவுள் நம்பிக்கையும் இன்றி இருப்பது பேர் உறக் கத்திற்குச் சமானம். இதிலிருந்து நம்மை எழுப்ப ஆண்ட வன் பல அநுகூலங்கள் வைத்திருக்கிறான். ஆயினும் அசையாது தூங்குகிறவன் கதிஎன்ன?

பகவனின் அருமையும் பெருமையும் அறிந்தவர் தூங்குவரோ? வெளிச்சத்தின் முன்னர் எப்படித் தூங்குவது? சிவபெருமான் சேரதிவடிவினன். “சோதி” என்றும் (அ) “என் மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே” என்றும் (ஆ) “சோதியே சுடரே” என்றும் (இ) “ஈண்டிய மாயா இருள் கெட எப்பொருளும் விளங்கத்தூண்டிய ஜோதி” என்றும் (ஈ) “துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காம் தொடர் பெலாம் அறுத்த நற்சோதி” என்றும் (உ) “துண்ணென என்னுள மன்னிய சோதி” என்றும் (ஊ) “சோதியன் என்றும் (எ) அடிகள் கூறுவர். மண், புனல், அனல், கால், வான் என்ற ஐம்பூதங்களில் சிவபெருமான் உறைந்தாலும் அவற்றின் நடுவிலுள்ள அனலில் விளங்கித் தோன்று கிறான். ஆகையால் உபநிஷதங்களும் அவனை ஜோதி என் கின்றன. அனலுக்கு ஒளி இருப்பதுபோல இறைவன் அரு ளொளி நிரம்பியவன். புறத்திருளைப் போக்குவது அனல் ; அகத்திருளைப் போக்குவது முதல்வன், நெருப்பு தூய்மை யுடையது ; தூய்மையாக்குவது. நின்மலன் தூய்மை தரு பவன். இறைவன் முத்தொழில் செய்வதுபோல, வெப்பம் அழிக்கவல்லது ; ஆக்கவும், காக்கவும் வேண்டுவது. இறை வனுக்கு உருவமும் அருவமும் இருப்பதுபோல் நெருப்புக்

(அ) திருவா. 169, 597, 627, (ஆ) திருவா. 393 (இ) திருவா, 491
(ஈ) திருவா. 531. (உ) திருவா. 545. (ஊ) திருவா. (641)
(எ) திருவா. 1 ; 72

கும் உண்டு. நெருப்புக்கும் இறைவனுக்கும் நிற ஒற்றுமை உண்டு. ஆகையால் சிவபெருமானைச் சோதி என்பர் பெரியோர். காண்டற்கு அரியனாதலாலும், சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதி கொடுப்பவனாதலாலும் அவன் அருட்பெருஞ் சோதி, இப்பரஞ்சோதிக்குத் தோற்றம் இல்லை ; கேடும் இல்லை ; ஆதியும்மில்லை ; அந்தமுமில்லை.

இந்த அருமையும் பெருமையும் அறிந்தவர் அண்ணலைக் காண விழைவார். அறிந்தவர் மறந்திருந்தாலும் ஞாபகப் படுத்திய பின்னரும் அவனைக் காணாது தூங்கலாமோ? பார்க்க நல்ல கண் இருந்தும் வாளா கிடப்பதா? தோழி எழுப்புகிறாள். “யாம் பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்மாதே வளருதியோ? நான் கூறியது காதில் விழவில்லையா? நின் செவிவன் செவியோ? முன் எழுந்து. தயாராகி வீதிவந்து பலர் விமலன் பேர் பாடுமவரை எழுந்திராது தூங்குவதையும், பின்னரும் மெத்தையில் புரண்டு படுப்பதையும் என்னவென்று சொல்லுவது?”

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண் மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின் செவிதான் மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த் தொலிபோய் வீதிவாய்க்கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய் மறந்து போதார் அமளியின்மேல் நின்றுப் புரண்டிங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே ஈதேயெந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

வான்-ஒளி; தடம்-பெரிய; போது-பூ; அமளி-பருக்கை; ஏல்-ஏற்றுக்கொள்; ஓர்-யோசித்துப்பார்.

ஒளி பொருந்திய பெரிய கண்களையுடைய பெண்ணே, முதலும் முடிவும் இல்லாத அரிய பெரிய ஒளி வடிவமான சிவபெருமானை நாம் புகழ்ந்து பாடக் கேட்டும் துயில் கின்றனையோ? நின் காதுகள் செவிடோ? சிவபெருமானுடைய நீண்ட வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளை நாங்கள் துதித்த

துதிகளின் ஒலி பரவி தெருவில் கேட்டுங்கூட, பெருமூச்சு விட்டு, உடல் மறந்து, மலர் நிறைந்த படுக்கையை விட்டு எழாமல் திரும்பித் திரும்பிப் படுத்து இவ்வாறு ஒன்றுக்கும் ஆகாதவளாய்க் கிடந்தாள். எம் தோழியாகிய உன்னுடைய தன்மை இதுதானா? இது என்ன அதிசயம்! சொல்வதை ஏற்றுக்கொள். நீயே ஆராய்ந்துபார். பதுமை போன்ற எங்கள் பெண்ணே!

ஜோதி என்பது சோதி என்றாயிற்று. சோதி இங்கு ஞானவொளி. “இவ்வொளி, விளக்க விளங்கும் இல்லக விளக்காகிய சுடர் விளக்கும் பல்லக விளக்காகப் பலருங் காணும் ஞாயிறு முதலிய சுடர் விளக்கும், இந்திரிய அந்தக் கரண ஆன்ம போதமாகிய ஆன்ம விளக்கும் அல்லதாய், இவை எல்லாவற்றையுங் கடந்து தற்பிரகாசமாயும் பரப்பிரகாசமாயும் நின்றலான் அளவில் சோதியாய் எவற்றிற்கும் மேலாக நின்றலால் பரஞ்சோதியாய்த் தானே விளங்குதலால் சுயஞ்சோதியாய் உள்ள பரஞானமான சிவஞானச் சோதி என்றறிக”. (கயப்பாக்கம் சதாசிவ செட்டியார் B.A.) ஆகையால் அருட்பெருஞ்சோதி என்று சொல்லப் பெற்றது. ஆதி இல்லாத சோதி என்றும் அந்தமில்லாத சோதி என்றும் இந்த முதல் பாட்டில் கூறியதும், இதே திருப்பதிகத்தின் ஈற்றுப் பாட்டில் “ஆதியாம் பாதமலர்” என்றும், “அந்தமாம் செந்தளிகள்” என்றும் பஞ்சகிருத்தியம் செய்யும் திருவடிகளைக் கூறியதும், இடைநடுவே பத்தாம்பாட்டில் “பாதாளம் ஏழினுங் கீழ் சொற் கழிவு பாதமலர் போதார் புனை முடியும் எல்லாப்பொருண் முடிவே” எனப் பேர் உருவம் கூறியதும் சிந்தித்து மகிழ்தற்குரியது. எண்ணற்கு எட்டாததும், காணுதற்கு அரியதும், காட்சிக்கு அழகியதும் முறையே கூறப் பெற்றன. முதலது அண்ணலது சொருப லக்கணம்; பின்னைய இரண்டும் தடத்தம். வாள் + தடம் + கண் = வாட்டடங்கண் அகலமான ஒளி பொருந்திய கண்ணிருந்து கடவுளைக் காணாது தூங்குவது பெருங்குற்றமென, “வாட்டடங்கண் மாதே” என்றார். அம்மாது கண்ணிருந்துங்

காணவில்லை; காதிருந்துங் கேட்கவில்லை: தூங்குதல் ஆணவமாகிய காரிருளில் கிடத்தலையும், எழுதல் அதனின்று நீங்க எடுக்கும் முயற்சிகளையும் குறிக்கும். கீழ்ப் பறவைச் சாதிகளும் மிருகங்களும், பாட்டில் மயங்க, அழகிய பாடல்களைக் கேட்டேயும் ஒரு மடமாது வாளா கிடத்தல் முறையன்று. அகவிருளைப் போக்குவதற்குக் கேள்வி ஞானம் சிறந்தது. செவி அறியும் வாய். அதன் சிறப்புப்பற்றி “மெய் வாய் விழி நாசி யொடு செவியாம். ஐவாய் வழிசெலும் அவாவினையே” என்று அருணகிரி நாதர் கந்தரனுபூதியில் செவியைப் பிரித்துச் சொன்னார்.

அவ்வளவு சிறந்த கருவி உபயோகப் படுத்தாது கிடப்பது வியப்பிற்குரியது. “நின் செவிதான்” என்பது வரை தூங்கும் பெண்ணுக்கு நேர்முகமாகச் சொன்னது. அவள் எழாதது கண்டு, கோபமாய் அவளைப் பற்றிப் பார்க்கையில் கூறியிருப்பது ‘மாதேவன்’ என்பது முதல் ‘பரிசு’ என்பதுவரை. இவ்வரிகளில் வேறொருத்தியைப் பற்றிக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். “அவள் எழாள்; நீயுமா அவ்வாறிருக்கவேண்டும்” என்ற கருத்துப்படக் கூறியது. விம்மி என்பது இங்கு அழுதலன்று. மாது தூங்கு கிருள்; விம்மி என்பது பெருமூச்சுவிடல். போதாரமனியில் படுத்தவள் எப்படி எழுவாள்? அவள் எழாது தூங்குதற்கு போதாரமனி தான் காரணம். ஆகையால் அவள்மேல் தவறில்லை; மன்னிப்பிற்கு இடமுண்டு. கேவல நிலையிலும் ஆன்மாக்களை இறைவன் காத்து வைத்திருக்கிறான் என்பதைப் “போதாரமனி” என்ற தொடர் காட்டுகிறது. எம்பெருமானை வணங்கத் தங்களுடன் சேராமல் தூங்கு வதால் அம்மாது ஏதேனும் ஆகாள். ஏல் (நாங்கள் சொல் வதை) ஏற்றுக்கொள். ஓர் (அதன் பொருளை) ஆராய்ந்து பார்; அல்லது ஏல் ஓர் என்பதனை அசையாகக் கொள்ள லாம். பாவை = பதுமை; பெண். நோன்பு, பொருளில்லா இசைச் சொல்லாகவும் கொள்ளலாம். ஆய் என்ற விளியுருபு ஏற்று பாவாய் என்றாயிற்று. எம்-எங்கள்; தன்மைப் பன்மை. மனோன்மணியைக் குறித்து நின்றது; தானே

விழித்தெழும் தன்மை யுடையளாதலாலும், தனக்கினைய வளோடு பேசுதலாலும் யாம் என்றது பொருந்தும். பாவை, கண் பாவையெனிலுமாம். “இங்கே பாவை யென்றது பார்வதி யுருவமாக மணலால் சமைத்த தெய்வப்படிவத்தை என்பது கருதத்தக்கது” என்று கதிர்மணி விளக்கப் பேருரை கூறுகிறது.

இத்திருவெம்பாவைப் பதிகத்தை மார்கழி மாதம் முழுவதும் விடியற்காலம் ஒவ்வொருவரும் படிக்கவேண்டிய தாகச் சைவர்கள் கருதுகிறார்கள். திருவாதிரையன்றும் அதற்கு முன் ஒன்பது நாட்களிலும் கோயிலிலும் பலர் வீட்டிலும் ஒதப் பெறுகிறது.

திருவெம்பாவை

ஆண்டவன் சோதியாய் உருவெடுத்த திருவண்ணாமலையில் அருளியது. இப்பதிகம் இருபது பாட்டுக்களை யுடையது. ஒவ்வொரு பாட்டும் ‘எம்பாவாய்’ என்று முடிகிறது. அதனால் இப்பதிகத்திற்குத் ‘திருவெம்பாவை’ எனப்பெயர். மகளிர் விளையாட்டாக அமைந்த பதிகங்களில் பல ஈற்றிலுள்ள தொடரால் பெயர் பெற்றதைக் காண்க. இதில் ‘திரு’ என்பது அருள். எம் என்பது எங்கள். தன்மைப் பன்மை. பாவையென்பது பதுமை அல்லது அழகிய உருவம். பல பெண்கள் சேர்ந்து எழுப்புவதால் எங்கள் என்று பன்மையிலும் ஒவ்வொருத்தியாக விளித்துக் கூறுவதால் பாவாய் என்று ஒருமையிலும் நின்றன. சிவ பெருமானருளைப் பாவைகள் வேண்டுவதால் ‘திரு’ என்னும் அடைபெற்றது.

“மலவிருள் உற்று உறங்காமன் மன்னு பரிபாகர் அருட்செல முழுக வருகவெனச் செப்பல் திருவெம்பாவை”

— திருவாசக உண்மை.

சக்தியை வியந்தது

திருவண்ணாமலையில் அதிகாலையில் துயிலெழுந்து முன்னெழுந்த பெண்கள் மற்ற பெண்களை ஒவ்வொருவராக

எழுப்பி யாவரும் நீராடி எம்பெருமான் கோவில் புக்கு வணங்குவதை அடிகள் கண்டார். கண்ட காட்சியும் தத்துவப் பொருளுஞ்சேர்ந்து கவிதையாயிற்று.

ஒவ்வொருநாட் பகலும் மக்களை நிலைபெற்று நிற்கச் செய்யும் திதிக் காலத்தையும், ஒவ்வொரு நாள் இரவும் சங்காரம் செய்து நின்ற காலத்தையும், விடியற்காலம் படைப்புக்காலத்தையும் குறிக்கும். ஓராண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகும். உத்தராயண காலமாகிய தைத்திங்கள் முதல் ஆனித்திங்கள் வரை தேவர்களுக்குப் பகலாகும். தகஷிணாயன காலமாகிய ஆடித்திங்கள் முதல் மார்கழித் திங்கள் முடிய இரவுக்காலமாகும். இரவில் ஆறில் ஒரு பங்கு விடியற்காலம். அது மார்கழி மாதம்; படைப்புக் காலம் சிவசக்திகள் அத்தொழிலைத் தொடங்கும். அவசரமாக அதன் நிமித்தம் ஒரு சக்தி மற்றொரு சக்தியைத்தட்டி யெழுப்பும்; அதாவது தொழில்படுத்தும். அவை முறையே மனோன்மணி, சர்வபூத தமணி, பலப்பிரதமணி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, இரெளத்திரி, சேட்டை, வாமை. இவ்வொன்பது சக்திகளுக்கும் சக்திமான்கள் முறையே சதாசிவன், ஆன்மமூர்த்தி அல்லது சர்வபூததமனர்; சூரிய மூர்த்தி அல்லது பலப்பிரதமனர்; சந்திரமூர்த்தி அல்லது பலவிகரனர்; ஆகாயமூர்த்தி அல்லது கலவிகரனர்; வாயு மூர்த்தி அல்லது ஈசானர்; தேயுமூர்த்தி அல்லது உருத்திரர்; அப்புமூர்த்தி அல்லது பீமர்; பிருதிவி மூர்த்தி அல்லது வாம தேவர். மனோன்மணி முதலில் துயில் எழுப்புகிறான். அவளை எழுப்புவது எவருமில்லை. அவள் விழித்திருப்பவள். உயிர்கள் போக நிலையையடைய அவள்தான் ஒன்பது சக்திகளில் முதலில் படைப்பு அவசரத்தை அடையவேண்டும். முதல் பாட்டில் எழுப்பப்படும் சக்தி சர்வ பூததமணி. அவள் சக்தன் ஆன்மமூர்த்தி; ஆன்மாவில் விரவி நிற்பவர். இவ்வாறே ஆன்மா சூரியன், சந்திரன், பஞ்சபூதங்கள் என்ற எட்டு இடங்களில் விரவி நிற்கும் சக்திகள் எழுப்பப்படுகின்றனர். மேலும் போகப் போக விரவி நிற்குமிடம் பருப் பொருளாகி வருகிறது; தொழிற்படுவது பின்னர். பின்னர்

எழுவோர் எழுஞ் சிரமத்தையும் எழுப்பும் சிரமத்தையும் பாட்டுக்களில் பார்க்கிறோம். உலகப் படைப்பு நுண்ணியதாய்த் தொடங்கி எங்கும் ஊடுருவிச் செல்கிறது. இது விரிதல் (evolution). கடைசியாக எழுப்பப்படும் சக்தி வாமை. இது பிருதிவியில் விரவியிருப்பது. வாமை அதிக வலிமை உடையதென்பர். வாமைவடக்கு நோக்கியிருப்பன். வடக்கு நோக்கிய தெய்வங்கள் சிலவே. உயர்ந்த தெய்வங்கள் வடக்கு நோக்குவது அருமை. அடியார்கள் வடக்கு நோக்கலாம். வாமையை எழுப்பிவிட்டால் பின்னர் எழுப்ப யாருமில்லை. பிறகு எழும்பியதற்கு உரிய பணி தொடங்குகிறது. நின்ற கைக்கடிகாரத்தை ஓட்ட சிறு அசைவு போதும். அதனால் முதலில் ஓட ஆரம்பிப்பது நுண்ணிய கம்பி வளையம். அது தொடங்கி அதுவும் சேர்ந்து அதனினும் பருமனாகிய ஒன்றைத் தள்ளி நிற்கும். இம் முறையே எல்லாம் இயங்க ஆரம்பிப்பது போல் இப்படைப் பின் ஆரம்பமும் சூட்சுமத்தில் தொடங்கி தூலத்திற்குச் செல்கிறது. சக்தியும் சிவனும் என்றும் பிரிந்து நிற்பதில்லையா யினும் செய்யும் தொழில் நிலையை நோக்கிப் பிரித்துப் பெயர் கூறுகிறோம். இத்திருப்பாட்டு முதல் உற்பவத்தைக் குறிப்பது. “உற்பவமாவது அநாதியாயிருக்கிற பரம சிவம், அநாதியாயிருக்கிற ஆன்மாவை அநாதிமலம் நீங்க அநாதி மாயை அருளிக் காரியப்படுத்துவதாகத் தோன்றுவதே உற்பவம்”

— திருவாசக வியாக்யானம்

முற்காலத்தில் கன்னிப்பெண்கள் தங்கள் நன்மைக்கும் நாட்டின் நன்மைக்கும் நோன்பிருத்தல் தமிழ் நாட்டின் வழக்கம்.

“முன்னியவள் நமக்கும் முன் சுரக்கும் இன்னருளே யென்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய்” என்று இப்பதிகத்தின் பதினாறாம் பாட்டிலும், “உன்னடியார் தாள் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம் அன்னவரே எம் கணவராவார்” என்று ஒன்பதாம் பாட்டிலும், “என்

கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க" என்று பத்தொன்பதாம் பாட்டிலுங் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

இப்பாவை நோன்பில் கலந்து கொண்டவர்கள் ஒத்த பருவமுடைய கன்னிப் பெண்கள் என்று தெரிகிறது. அவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட மேற்கூறிய வரங்களும் அதனை வற்புறுத்துகிறது. மேலும் "கொங்கைகள் பொங்க" என்பதையும் (13) "வாருருவப் பூண்முலையீர்" (15) என்பதையும் காண்க.

இப்பதிகத்தில் அடிகள் சக்தியை வியக்கிறார். சக்தி என்பது அருட்சக்தி. ஒன்பது சக்திகளும் படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் அதிசயத்தைப் பாராட்டிப் பாடியருளினார்.

திருவெம்பாவையில் முதல் பாட்டு மனோன்மணி திரு வாக்காய் அமைந்துள்ளது சர்வபூத தமணியை எழுப்புவது. இவ்வாறு முதல் எட்டுப் பாட்டுக்களும் சக்திகளை எழுப்புவதாய்ப் பின் பன்னிரு பாடல்களும் எல்லாச் சக்திகளும் ஒன்று கூடிச் சிவபெருமானைப் பாடுவதாய் அமைந்துள்ளன.

இது நவசக்திகளைப் பற்றிப் பாடிய பதிகமா? அதாவது தத்துவார்த்தத்தைக் கூறவந்த பாட்டா? அல்லது திருவண்ணாமலையில் காலையில் வழிபாடு செய்யும் பக்தியான பெண்களைப் பார்த்தபின் அவர்கள் செயல்களைப் பாடியதா? தத்துவார்த்தம் நிறைய அமைந்துள்ளது என்பதையாரும் மறுக்க முடியாது. அதனால் பழைய உரைக்காரர் இப்பதிகப் பொருள் 'சக்தியை வியந்தது' என்று கூறுகிறார். தூண்டுதல் திருவண்ணாமலைப் பெண்களால் ஏற்பட்டதாலும், பதிகத்திலுள்ள எண்ணங்களாலும் வார்த்தைகளாலும் உலகப் பெண்களே இங்கு பேசப்படுகிறார்கள் என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. சில உண்மைகளை நோக்கினால் இக்கருத்து வேறுபாடு எழ நியாயம் இல்லை. இப்பதிகமும் இதற்குப் பின்வரும் ஒன்பது பதிகங்களைப் போல பெண்கள் வினையாட்டையே வைத்துப் பாடியது.

பெரிய கவி தத்துவார்த்தக் கருத்தைச் சொல்லப்போகிறேன் என்ற அடிப்படை எண்ணத்தோடு பாடுவது அருமை. அக்கொள்கையோடு பாடினாலும் நமக்கு விளங்க உலக மக்களையே கொஞ்சம் வேறுபடுத்தியோ வேறு படுத்தாமலோ எடுத்துக் கொள்வதுதான் வழக்கம்; அவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளாமல் முடியாது. தெய்வ தத்துவக் கொள்கைகள் நிறைந்த அடிகளார் உள்ளத்திலிருந்து வரும் பாட்டுக்களில் தத்துவம் கலவாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? சில சந்தர்ப்பங்களில் தத்துவமயமாகவே அமையும். திருவெம்பாவை அவ்வாறு அமைந்தது. திருவண்ணாமலைப் பெண்கள் அடிகள் உள்ளத்தில் சக்திகளாக மாறி விட்டனர்.

இப்பதிகம் திருவண்ணாமலையில் அருளியது. திருவாதவூரடிகள் புராணம் அவ்வாறு கூறும். இத்திருப்பதிகத்தில் “அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்றிறைஞ்சும்” என்பதையும், “மாலறியா நான்முகனும் காணுமலை” என்பதையும் காண்க. திருவாலவடையார் புராணம் இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளப் பெற்றதாகக் கூறும்.

இத்திருப்பாட்டில் மனோன்மணி எழுப்புதலையும் அதனால் படைப்பு தொடங்குதலையும் கூறிச் சக்தியை அடிகள் வியக்கின்றார்.

திருப்பாவையென்ற பாசுரம் இப்பதிகத்தைப் போன்றது. அது நாலாயிரதிவ்யப் பிரபந்தத்தின் பகுதி; அன்னை ஆண்டாள் அருளியது. மார்கழித்திங்கள் மதி நிறைந்த நாட்களில் பெண்கள் ஒருவரையொருவர் எழுப்பி, நாட்காலே நீராடி, மையிட்டு எழுதாமல், மலரிட்டு முடியாமல், செய்யாதன செய்யாமல், தீக்குறளையோதாமல் ஏழை எளியவர்களுக்குக் கூடிய உதவி செய்து நோன்பு நோற்பார்கள். இப்பாசுரம் எளிமையும் அழகும் பொருந்தியது. திருவெம்பாவை தத்துவார்த்தம் பொலிவது.

இந்த தத்துவார்த்தத்தை யுணராதார் இரவு பகலற்ற ஆண்டவனை எழுப்புவதுண்டாவெனவும், அவனுக்கு உறக்கமுண்டாவெனவும் வினவுவர். அவர்களுக்கு நம் ஆற்றல்களை உபயோகப்படுத்தாது தூக்க நிலையிலிருக்கும் நம்மையே எழுப்பிக் கொள்ளுதலைக் காட்டும் என்று கூறலாம். "நீறணிந்தார் அகத்திருளும் நிறை கங்குல் புறத்திருளும்"* நீங்குவதைத் திருப்பள்ளி எழுச்சி காட்டுகிறது. ஆண்டவனைத் தன்னியல்பு கொண்டவனென்று நினைத்து அவனை வாழ்த்துவதும் எழுப்புவதும் பக்தியைப் பெருக்குதற்கும் அவனை நம்மறிவுக்கு எட்டவைப்பதற்கும் உபயோகமென உணர வேண்டும்.

"தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய
தூபங்கமழத் துயிலனைமேல் கண்வளரும்
மாமான் மகளே மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்
மாயீரவனை யெழுப்பீரோ உம் மகள்தான்
ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ அனந்தலோ
ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ
மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தனென்றென்று
நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

நாலாயிரதிவ்யப்பிரபந்தம்; திருப்பாவை.

கோழியுங் கூவின குக்கில் அழைத்தன
தாழியுணிலத் தடங்கணீர்போதுமினோ
ஆழி சூழ் வையத் தறிவனடி யேத்தி
கூழை நனையக் குடைந்துங் குளிர்ப்புனல்
ஊழியுண் மன்னுவே மென்றேலோ ரெம்பாவாய்.

— பழம்பாடல்.

17. வித்தை

சிவபெருமான் செய்யும் அற்புதங்கள் எண்ணில. அவையாவும் அடியார் பொருட்டுக் கருணை மேலிட்டால் செய்வன. கல்லைக் கனியாக்கும் வித்தை செய்பவன் இறைவன். கல்லையெடுத்துப் பிசைந்து மெதுவாக்கி, கனியிலுள்ள பாலைப்போக்கி அதில் உருசி அமைத்து உண்ணத் தகுதியாக்குவது அற்புதம். அவ்வாறே இறைவன் அடியார் களுக்குச் செய்கிறான்.

ஒருவன் முன்னேற கல்வியுங் குணமும் உதவியாகும். கல்வியில்லாதவன் குருடன். கற்க வேண்டியவைகளைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உயர்ந்த உண்மைகளைக் காட்டும் தோத்திர நூல்களையும் சாத்திர நூல்களையும் படித்துணர வேண்டும். தன் தன்மையையும் ஆண்டவன் அருள் தன்மையையும் சிந்தித்துச் சிந்திது உணரவேண்டும். இவைகள் ஒன்றையும் மனத்தில் கொள்ளாதார் மூர்க்கர். குணத்தாலும் இழிவுபட்டார் பிறவியில் தாழ்ந்தோர். ஒருவன் கல்லா மனத்தனாய் கடைப்பட்ட நாயானால் அவனை எவ்வாறு திருத்த முடியும்? நல்வழியில் நிறுத்தி நன்னிலைக்குக் கொண்டுவருவது தான் வித்தை. அவ்வாறு செய்பவர் எவரும் உண்டோ? அது யாரால் முடியும்? வலிமை, வசீகரம், எளிமை நிறைந்த ஒருவனால்தான் முடியும், ஒரு குழந்தைக்கு மருந்து ஊட்டுவதானால் வலிந்து ஊட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அல்லது குழந்தைக்குப் பிரியமான அடுத்த வீட்டுக் குழந்தையையோ தாய் தகப்பனையோ கணமானாலும் போதும் அருகிருப்பதால் குழந்தை வழிக்கு வரும். ஆண்டவன் வலிமையாலும், வசீகரத்தாலும், எளிமையாலும் நம்மைத் தன் வழியில் நிறுத்துகிறான். அவன் வல்லாளன், தென்னன், பெருந்துறையான்.

எவ்வாறு தன் காரியத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறான்? முதலில் நமக்கு அருட்பித்துப் பிடிக்கிறது, தென்னனையே நினைக்கிறோம் ; அவன் பெருங்கருணை வாரியில் மூழ்குகிறோம். நம் மனம் கல் போன்றது ; இளகாதது. கல்லின் பேரில் எவ்வளவு தண்ணீர் ஊற்றினாலும் ஈரம் உள்ளே போகாது. உருகா மனத்தை வல்லாளன் பிசைந்து இறுகிக் கிடப்பதை இளக வைக்கிறான், கல் இளகினால் யாருக்குப் பயன்படும்? கல்லைக் கனியாக்குகிறான். கனி பசி தீர்க்கும், அதற்கு ருசியுண்டு. அதே போல கனிந்த பக்தன் பிறர்க்கு இனியனாய் அவர்கள் உள்ளப் பசியைப் போக்குவான். கனிக்கு அதிக ருசி ஏற்பட வேண்டுமானால் அதனைத் தேனில் ஊறப்போட வேண்டும். தேன் கொஞ்சமாக இருந்தால், பழத்தில் ஒரு பக்கந்தான் ஊறும். தேனில் ஊறிய பழத்தில் பால் கசிந்துவிடும். பால் வெளி வந்தால் பழத்தின் ருசி அதிகமாகும். இறைவன் பக்தன் மனத்தை தன் கருணை வெள்ளத்து அழுத்தி வினையைப் போக்குகின்றான். மனம் கனியாதல் மனம் குழைவினால் ஏற்படும். வினை நீங்குதல் பெருமான் பேரருள் வெள்ளத்தில் தோய்வதால் ஏற்படும். சுவையற்ற கல் போன்ற ஒரு காய் உபயோகப்பட வேண்டுமானால் அது முதலில் மென்மையாகிப் பழுக்க வேண்டும். பின்னர் அது தேனில் ஊறினால் அதற்கு ஒரு சுவை ஏற்படுவதோடு அப்பழத்திலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டிய பாலும் நீங்கும். அவ்வாறே மனங் குழைந்து பக்குவப்பட்டு, பெருந்துறையான் கருணை வெள்ளத்துள் ஊறி இனிமை பெற்று வினை நீங்கிவிடும். திண்ணிய மனோசிலையைக் கனியாக்குவதால் பெருந்துறையான் வல்லாளன் எனப் பெற்றான்.

அருட் கடலில் மூழ்கித் தன்னை இழப்பவர்கள் அடியார்கள். இவ்வாறு மூழ்கும்போது சொல்ல முடியாத இன்பம், புதுமையான உணர்ச்சி, அதிர்ச்சியும் பயமும், யாவும் ஒருங்கே ஏற்படுகின்றன. இது இனிமையான பயங்கரம் (sweet terror) பின்னர் புதியராய் சீலராய் மாறி அடியார்கள் வெளிப்படுகிறார்கள்,

இவ்வாறு வித்தை செய்பவர் எவ்வூரில் இருக்கிறார்? ஊர் தெரிந்தாலும் வீட்டு விலாசம் தெரியாது என்ன செய்வது? அவர் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமா? நம்மைக் கனியாக்க வருவாரா? பெரிய நகரமாகிய தில்லையில்தான் இருக்கிறார். அவர் புகுந்த ஊர் யாவருக்கும் தெரிந்த ஊர். அவரின் வீடு ஊரின் நடுவே, அழகிய மாளிகை. பொன் வேய்ந்தது. அவர் வீட்டுக்குப் பெயர் உண்டு. எல்லோரும் சிற்றம்பலம் என்பார்கள். யாரைக் கேட்டாலும் சொல்லுவார்கள். நாம் போகும் போதுஅங்கு இருப்பாராவென்று ஐயுற வேண்டாம். சிற்றம்பலத்திலேயே, நமக்காக நிரந்தரமாக எழுந்தருளியுள்ளார். எப்படிப் போவது? அவர் நம் மிடம் வந்தால் நல்லதென்று தோன்றுகிறது. அவ்வாருனால் புகழ்ந்து பாடி அழையுங்கள். அழைத்தால் வராதிருப்பாரோ? அவரிடம் வாகன வசதியுண்டு. விரைவாகச் செல்லக்கூடிய வாகனம். ஒல்லை விடையான் அடியார்க்கு அருள்புரிவதில் பெருந்துணை புரியும் காளை விரைவாய்ப்பாய்வதில் என்ன வியப்பு?

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன் கருணை
வெள்ளத்து அழுத்தி வினை கடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர் புக்குச் சிற்றம்பல மன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங் காண் அம்மானாய்.

வல்லாளன் = பேராற்றலுடையவன். கடிந்த = போக்கிய. வேதியன் = அந்தணன்.

கல்லாத மனத்தையுடைய, யாவார்க்கும் தாழ்ந்த, நாய் போன்ற என்னைப் பேராற்றலுடையவனாய், அழகிய நல்ல பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவன் அருட்பித்து ஏற்றி (மனமரகிய) கல்லைக் குழைத்து, பழத்தின் தன்மையதாகச் செய்து, தனது பேரருள் வெள்ளத்து ஆழ்வித்து, எனது வினைகளை நீக்கியருளிய அந்தணனைத் தில்லைப்பதியில்

புகுந்து சிற்றம்பலத்திலே நிலைபெற்று விரைவுடைய இடப்
வாகனனை நாம் பாடுவோமாக. அம்மானாய்.

கல்லாத—கற்க வேண்டியதை, சைவ நூல்களை,
ஆண்டவனது அருள் தன்மையை, அவனது கீர்த்தியை
அல்லது தனது தன்மையைக் கல்லாத என்று விரித்துக்
கொள்ளவேண்டும். கல் + ஆம் மனத்து எனப்பிரித்து
கல்லைப்போன்ற கடுமையான மனத்து என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். கற்றறியாமையையும் தாழ்மையையும்
உடைய நாயேன் என்று காரண காரியப் பொருளில்
கூறலாம். தென் + நன் = தென்னன் அழகும் நன்மையும்
பொருந்திய; தென்னாட்டிலே சோம சுந்தரப் பாண்டியனாக
எழுந்தருளி அரசாண்டவன் எனினும் அமையும். இறைவனை
அடைய முதலில் அருட்சித்து ஏற்பட வேண்டும், என்பதால்
'மிச்சேற்றி' என்றும், நினைப்போடு அன்பு கசிந்துருக
வேண்டுமென்பதால் 'கனியாக்கி' என்றும், நினைப்பும்
அன்பும் தூய்மையாக விளையென்றும் மாசு நீங்க வேண்டு
மென்பதால் 'வினை கடிந்த' என்றும் கூறினார். ஒல்லை =
வேகமாய் "ஒல்லைக்கெடும்" (563) என்பது திருக்குறள்.
அம்மானாய் (அம்மனை + ஆய்) = ஆடும் பெண்ணே.
அம்மனை என்பது அம்மானாய் எனத் திரிந்து நின்றது
என்றும் கொள்ளலாம். வெள்ளத்து அழுத்தல்—அத்து
விதமாய்ச் செய்தல்.

அம்மனை வெள்ளி முதலிய பொருள்களால் செய்த
பந்து. அம்மானை என்றும் வழங்கும். "அம்மனை தங்கையிற்
கொண்டு" (சிலப்பதிகாரம் 29 அம்மானை வரி 3) என்பதை
யும் அம்மானை ஆடியருளே" (மீனாட்சி பிள்ளைத் தமிழ்)
என்பதையும் காண்க.

இப்பந்துகள் கொண்டு விளையாடும் விளையாட்டிற்
கும் அம்மனை அல்லது அம்மானை என்று பெயர். கையில்

மூன்று அல்லது அதிகமான பந்துகளை வைத்துக் கொண்டு, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மேலே யெறிந்து மாறி மாறிக் கீழே கையில் வரும்விதமாக விளையாடுதல் அம்மனை. பெண்கள் சிலரோ பலரோ கூடி விளையாடலாம். அவர்கள் விளையாடும் பருவத்தை அம்மானைப் பருவம் என்பர்.

இவ்விளையாட்டு இன்றும் தமிழ் மங்கையரிடத்துக் காணலாம். இம்மாதிரி விளையாட்டிற்கு சொட்டங்கி என்ற பெயர் சில இடங்களில் வழங்கி வருகிறது,

ஒரு வகைப் பிரபந்தத்திற்கு அம்மானை என்ற பெயர். இவ்விளையாட்டில் பாடுவதாக அமைந்திருக்கும் கடைசிவரி அம்மானை என்று முடியலாம். இப்பிரபந்தம் பிற்காலத்துச் செய்யுள் வகை. பெண்கள் விளையாட்டில் பாடும் பாட்டாக இப்பாசுரத்தை அடிகள் அருளியுள்ளார்.

ஆனந்தக்களிப்பு என்பது பதிகப் பொருள். ஆனந்தம் = பேரின்பம். களிப்பு = அதிகமகிழ்ச்சி. இதனைச் சுகமேலீடு என்பர். இப்பதிகம் திருவண்ணாமலையில் அருளியது. நலமுறும் அந்தணர் வடிவாய் நாரணன் காண்பரியபதநிலமதில் வந்தாள் கருணை நினைந்தாடல் அம்மானை. (உண்மை)

அடிகளைப் பித்தேற்றுவித்து மனதை கணியாக்கி, வினைகடிந்த அருள் திறத்தை நினைந்து நினைந்து பாடுதும் என்பதில் பதிகம் நுதலிய பொருளைக் காணலாம்.

கல்லை மென் கணியாக்கும் விச்சைகொண்டு என்னை நின் கழற்கு அன்பனாக்கினாய். (திருவாசகம் : திருச்சதகம் 94) வன்னெஞ்சக் கள்வன்மனவலியன் என்னுதே கன்னெஞ் சுருக்கி கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட (திருவா : திருக் கோத்தும்பி 11) வல்லாளன் பெரும் வித்தைக்காரன் என்பது இப்பாசுரத்திற்கு அடுத்ததிலுங் காண்கிறோம்.

கேட்டாயோ தோழி கிறி செய்தவாறு ஒருவன்
 தீட்டார் மதில் புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
 காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
 தாள் தாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
 நாட்டார் நகை செய்ய நாமேலை வீடெய்த
 ஆள்தான் கொண்டு ஆண்டவா பாடுதுங்கான் அம்மானாய்

(திருவா : 179)

கருவினால் அன்றியே கருவெலாம் ஆயவன்;
 உருவினால் அன்றியே உருவுசெய்தான் இடம்;
 பருவநாள் விடிவொடும் பாடலோடு ஆடலும்;
 திருவினால் மிகு புகழ்த் தென்குடித் திட்டையே.

18. பெரும்பணி

ஒன்றும் செய்யாது வீணே கிடப்பார் ஏதேனும் ஆகாதார்; அவரைத் தட்டி எழுப்பிச் செயலில் செலுத்த வேண்டும். சிலர் ஏதாவது செய்துகொண்டே இருப்பார்; மும்முரமாகவுஞ் செய்வார். ஆனால் ஒரு வேலையும் நன்மை தருவதாக இருக்காது. அவர்களைக் கெட்டவர் என்போம். அவர்களை அன்பாலும் அறிவாலும் திருத்த வேண்டும்.

வேறு சிலர் நல்ல பணிகளையே செய்யலாம். அவைகள் செயற்கு எளிதாக இருக்கும்; தங்கள் தகுதிக்கும் ஆற்றலுக்கும் கீழ்ப்பட்டதாக அமையும். அவர்கள் சிறியர். அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி அவர்களது ஆற்றலைக் காட்டிப் பெரும் பணியில் நிறுத்த வேண்டும்.

பெரும்பணி செய்வோர் அருமை. அரியன செய்யும் அவர் பெரியோர். அவர்களைப் போற்ற வேண்டும்; பின்பற்ற வேண்டும்; அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும்.

சித்தம் அழகிய மங்கை நல்லார் பலர் கூடிப் பொற் சுண்ணம் இடிப்பது பெரும்பணி. இடித்த இடத்தாலும், கருவியாலும் முறையாலும் நோக்கத்தாலும் பெரியது; அரியது.

நாதன் வருவதையறிந்த மங்கை அவனை வரவேற்கத் தயாராகிருள். வீடு சுத்தம் செய்கிருள்; அவருக்கு வேண்டியதை எல்லாம் நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கிருள்; தயார் செய்கிருள். நீராட்டத்திற்கு பொற் சுண்ணம் வேண்டுமே! தோழிமாரெல்லாம் பொற் சுண்ணம் இடிக்க முன் வந்துள்ளார்கள். மஞ்சளைப் போட்டு இடிக்கலாமா? வேறு என்ன வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்க்க வேண்டும்? நாதனுக்கு உகந்த திருமஞ்சனப் பொருள் எவை? உண்மையே வடிவானவன் ஐயன். அவன் விரும்பும் பூசு

வதும் உண்மை அவனுக்கு அர்ப்பணமாக நம் வாழ்க்கை யில் செலுத்த வேண்டியதும் உண்மை. ஆகையால் மெய் என்னும் மஞ்சளையே நிறைய அட்டி இடித்துக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த உரல் எது? வையகமெல்லாம் உரல். உலக்கைக்கு எங்கு போவது? மகாமேரு என்ற உலக்கையை நாட்டலாமே! செம் பொன் போன்ற அவ்வுலக்கையை வலக்கையால் பிடிக்க. அப்படிப் பிடித்து இடிக்கும்போது பெருந்துறையான் பெயரைப் பாடுவோம். ஒருதரம் பாடினால் போதாது. பலமுறை பாடிப் பாடி இடிப் போம்; அவன் பாதங்களை நினைப்போம்; அன்போடு இடித்த சுண்ணத்தை அவன் தீராட ஏற்பான்.

வையகம் எல்லாம் உரலதாக
மாமேரு வென்னும் உலக்கை நாட்டி
மெய் எனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி
மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

தில்லை வாணன்—தில்லையில் வாழும் சிவபிரான்,

உலகம் முழுதும் உரலதாகக் கொண்டு, மாமேரு என்னும் மலையை அதன்கண் நட்ந், உண்மையெனும் மஞ்சளை அதனில் நிறையப்போட்டு, பெருமை பொருந்திய அழகும் நன்மையும் வாய்ந்த திருப்பெருந் துறையானது செம்மையான திருவடியைப் பலகால் பாடி, செம்பொன்னுல மைந்த உலக்கையை வலக்கையில் பிடித்து ஐயனாகிய அழகியதில்லையில் வாழும் சிவபெருமானுக்கு முழுகத் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக!

சிவபெருமான் கழலையே பாடி அவனுக்கே சுண்ணம் இடித்தார்கள். பெருமானுக்கே உகந்த திருமஞ்சனப் பொருள் மெய், உண்மையே இறைவன். மஞ்சளுடன் பல

வாசனைப் பொருள்களும் சேர்த்து இடித்துக் கொண்மர்குவார்கள். அதேபோல் உண்மை முதலிய பல நற்குணங்களையும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். அட்டி என்பதில் அடு பகுதி; நிறைத்தல் என்ற பொருளில் அது வந்துள்ளது. வாணன் = வசிப்பவன்; தில்லையில் வசிப்பவன். வாழ் என்பதில் பிறந்தது வாணன். ஆட என்பது இங்கு ஆட்ட என்னும் பொருளில் வந்தது. இடித்தும் என்பதில் தும் விருதி;பன்மை எதிர்காலத்தைக் காட்டுகிறது.

சிறுதொழில்கள் செய்து, ஏதோ செய்து விட்டதாக மனத்திருப்தியடைந்து, அத்தொழில்களில் அறிவைச் சிதைக்காது ஒருமுகப்பட்டு, பெரிய அளவில் பெரும்பணி ஆற்றி ஆண்டவனுக்கே வேள்வி ஆக்க வேண்டும்.

முன்காலத்தில் இறைவனுக்குத் திருப் பொற்சுண்ணம் இடிப்பதோடு மகளிர் தங்கள் உடலில் பூசிக்கொள்ளப் பொடி இடித்துக்கொண்டார்கள். அது மேனிக்கு அழகும், வாசனையும், நலமும் தந்தது. இவ்வழக்கத்தை சீவக சிந்தாமணி முதலிய நூல்களில் காணலாம்.

வையகமே ஞான உரலென்றும், மேருவே இன்ப உலக்கையென்றும், திருமஞ்சளே சத்திய போதமென்றும், சுண்ணமே திருஞானமென்றும் கூறுவர்.

‘கருணையின் பெருமைகண்டு அம்மாளை ஆடினோர்கள் கருணையில் மூழ்குதற்குச் சுண்ணமிடித்தல் காரணமாகச் சிவானந்தவநுபூதியில் மூழ்குதலான அநுபவமாகையால், அந்நீராடற்குச் சுண்ணங் கருவியாமே..... அச்சுண்ணத்தை இடித்தலும், உரலும், உலக்கையும், சுண்ண மிடிக்கிறவர்களும், அவ்விடமும் அதனாற் பெறும் பேறும் ஆனந்த விளைவு’ என்பது திருவாசக வியாக்யானம்.

சுண்ணம் என்பது பொடி. பொற் சுண்ணம் பொன்னிறம் போன்ற பொடி. மஞ்சள் முதலிய நறுமணப் பொருட்களைச் சேர்த்து இடித்தது.

திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமானுடைய திருமுழுக்குக்காக பெண்கள் கூடிப் பொடி இடிப்பது வழக்கம். அப்பொழுது அண்ணல் புகழைப் பாடியிடிப்பார். பாடுவதால் வேலையின் சிரமம் தோன்றாது; இசையின் இன்பமும் பெறுவர். அப்பொழுது பாடும் பாட்டு திருப்பொற்சுண்ணம். “சுண்ணமிடிப்பார் தம்சுவை மிகுந்த பா”வினில் பாரதியார் மகாகவி மனம் படியும். மகளிர் பாடுவதாக அடிகள் இப்பதிகத்தை யருளினார். மாயையின் வடிவங்களாகிய தனு, கரண, புவன போகங்களை நவசக்திகள் பொடி செய்ய ஆன்மாக்களின் மலப்பிணிப்பு நீங்குவதாகப் புராணங்கள் கூறும்.

இப்பதிகம் பேசும் பொருள் ஆனந்த மனோலயம் என்பர். ஆனந்தம் = பேரின்பம் இலயம் = அழிதல் அல்லது இரண்டறக் கலத்தல். மனம் + இலயம் = மனோலயம். இது வடமொழிப் புணர்ச்சி. உயிரின் மனமானது தன்முனைப்புக் கெட்டு இறைவன் பேரின்பத்தில் அழுந்திக் கலத்தல்; ஆனந்தித்தல் = மனம் அழிதல். அப்பொழுது தன்முனைப்பு அறவே கெடுவதால் அந்நிலையைத் தானின்று நிற்கும் நிலையென்பர்.

சக்திகளால் தனுகரண புவனபோகங்கள்
தமை அத்தனுக்குச் சுண்ணமவையா
யிடிக்கக் கூவுதலே ஒத்த திருச்சுண்ணம்

என்பது உண்மை.

ஒவ்வொரு திருப்பதிகத்திற்கும் அகத்திய மாமுனிவர் அநுபவச் சூத்திரம் அருளியதாகச் சொல்வர். இப்பதிகத்தின் சூத்திரம்.

மோனந்த மாக மொழி திருச்சுண்ணம்
ஆனந்த மனோலய மாமென மதிப்பார்.

சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் பணியால் நம் மனம் அவ்விடம் உறைகிறது. பாடப்பாட மனம் பதிகிறது.

தொண்டும் பக்தியும் ஒன்று கூடுகிறது. இவ்வாறு இன்பத் தால் மனம் இறைவனோடு ஒருமைப்படுதல் பதிகம் நுதலிய பொருள்.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. பணி பெரியது என்பதும் பல்லோர் சேர்த்து செய்யவேண்டியது என்பதும் இப்பதிகத்தின் வேறோருபாட்டில்காண்க.

உலக்கை பலவோச்சு வார்பெரியார்
 உலகமெ லாம்உரல் போதாதென்றே
 கலக்க அடியவர் வந்துநின்றார்
 காண உலகங்கள் போதாதென்றே
 நலக்க அடியோமை யாண்டுகொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
 மகிழ்ந்து பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

திருவா : 9 ; 6

19. தேனினும் இனியன்

மனிதன் தன் ஆற்றலை யறியாமல் தன்னைச் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறான். குறுகிய பார்வை, சிறு இலட்சியம், சிறு தெய்வம், சிறு நெறி, சிறு பணி, சிற்றின்பம் இவைகள் மனிதன் உயர்வைக் குறைக்கும். பரந்த நோக்கம், பெரிய தோர் இலட்சியம், அன்புத்தெய்வம், பேரின்பம் இவைகள் உயர்வு தரும். சிறியதில் கருத்திட்டுப் பெரியதை விடல் பேதமையன்றோ! சிறுமீன் விடுத்துப் பெருமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்கு நமக்குப் படித்துத்தரும் பாடம் என்ன? ஆகையால் சிறு பூவைவிட்டு மனமே, செய்யார் மலரடிக் கே செல்.

நல்ல பொருள் சேர்ப்பது எவ்வளவு சிரமம். அவ் வாறே தேன் சேர்ப்பதும் சிரமம். வண்டு பூவில் சென்று உட்காரும். வாய் வைத்து உறிஞ்சும். ஒரு பொட்டுத்தேன் கிடைக்கும்; அதில் ஒரே விதமான ருசி இருக்காது. சில சமயம் தேன் இருக்காது. இவ்வாறு பல பூக்களுக்குச் சென்றால் கொஞ்சம் தேன் கிடைக்கும். தினையளவே தேன் கிடைக்கும் பூக்களை நாடி அலைவதில் என்ன பயன்? ஆகையால் நிறையத் தேன் சொரியும் இடத்திற்குச் செல்வதே அறிவுடைமை.

ஒருவனிடம் தேன் நிரம்ப இருக்கிறது. இனிமை நிறைய இருப்பதால் அவனுக்குச் சந்தோஷம். அளவில்லாக் களிப்பினால் ஆட்டம் ஆடுகிறான். அந்தக் குனிப்புடையானிடம் செல்லவேண்டும்.

அவன் தேனை அளவு இல்லாமல் சொரிகிறான். “உருகிப் பெருகி உளங்குளிர முகந்து கொண்டு பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங் கடல்.” (திருவா:245) பொட்டுப் பொட்டாகக் கொடுக்கவில்லை, பூவில் ஒரு வண்டு உண்ட பின் மறு வண்டுக்குத் தேனிருப்பதில்லை.

ஆனந்தத் தேன் பெற மேலும் முயற்சி அதிகம் வேண்டுவதில்லை. “சட்டோ நினைக்கின்மனத்தமுதாம் சங்கரன்.” (திருவா: 217) குடத்தை ஏந்த அதனைப் பாலால் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் போல பெருவள்ளல் சொரிவார்; ஏற்கத் தயாரானால் போதும்; உறிஞ்சிச் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை.

பூத்தேன் சுவைக்கும் கருவீ நாக்கு மட்டுந்தான். குனிப்புடையான் அருளும் தேன் நினைத்தாலும், பேசினாலும் கண்டாலும் இனிமையைக் கொடுக்கும். மனம், வாக்கு. காயம் என்பன மூன்று கரணங்கள். நினைத்தல் மனதில் நிகழ்வது; பேசுதல் வாக்கு; காண்டல் உடற்செயல். பெருமானே நினைத்தலும், அவனை வாயாரப் புகழ்தலும், அவனைக் கண்டு தொழுதலும் அம் முக்கரணங்களால் நிகழ்வன. எக்கரணம் வேலை செயினும் ஆனந்தத் தேன் சொரியும். நினைத்தால் இனிக்கும்; பேசினால் இனிக்கும்; கண்டால் இனிக்கும் இவ்வளவுதானா? இல்லையென்கிறார் இராமலிங்க சுவாமிகள்.

பார்த்தாலும் நினைத்தாலும் படித்தாலும் படிக்கப்
பக்கநின்று கேட்டாலும் பரிந்துணர்ந் தாலும்
ஈர்த்தாலும் பிடித்தாலும் கட்டிஅணைத் தாலும்
இத்தனைக்கும் தித்திக்கும் இனித்தசுவைக்
கரும்பே.

எந்தக் காலம் ஆயினும் ஆனந்தத் தேனைச் சுவைக்கலாம். கரணங்கள் தொழிற்படாத நிலையில் சுவைக்க முடியுமா? நினைப்பற்று, பேச்சற்று, தன்வசம் இழந்தபோதும் அநுபவிக்கலாம்.

தேன் இனியாத காலம் ஏற்படலாம். வியாதியால் பித்தத்தால் தேன் கசப்பாகத் தென்படலாம். ஆனால் ஆனந்தத் தேன் எப்போதும் எந்த நிலையிலும் இனிப்பையே தரும். “எப்போதும் இனியானே என் மனத்தே வைத்தேனே” (அப்பர் அருள் வாக்கு 4.7.3) “எப்பொழுதும்

நாள், திங்கள், ஆண்டு, ஊழி ஊழி தோறும் அப்போதைக் கப்போது என் ஆராவமுதே” என்று பக்தர்கள் கூறுவதால் இனிப்பும் புத்தம் புதியதாகவே இருக்கும்.

பூவில் தேன் ஊருத காலம்உண்டு. அருட்தேன் எப்போதும் கிடைக்கும். ஒரு வண்டு பூத்தேனை உண்ணும் போது மற்றொரு வண்டுக்கு அங்கு இடமில்லை. அருட்தேனை பக்தர்கள் பல்லாயிரவர் கூடி உண்ணலாம்.

பூத்தேனில் பெறும் பயன் மிகச்சிறியது. வாய்க்கு ருசி மட்டும் தருவது. ஏரார் மலரெல்லாம் ஊதிப் பெறுவது என்! ஆனால் ஆனந்தத்தேனே ஊனையும் நின்று உருகும். கெட்டியான எலும்பெலாம் உருகும். ஆவி சுகமே தித்திக்கும்; இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நன்றாகும்.

பூவில் பெறுந்தேனை அதன் நடுவிலிருந்து பெறு கிறோம். ஆண்டவன் தன் பாத க்மலத்து மட்டுமின்றி எங்கும் தேன் பொழிகிறான். அவன் “தேனாய் இன்ன முதாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்?” (திருவா 38:10)

பூவினில் உண்ணும் தேனுக்கும் குனிப்புடையானிடம் பெறும் தேனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை காட்டப்படுகிறது. இதுவே உலக இன்பத்திற்கும் பேரின்பத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

உள்ளம் ஆனந்தத் தேன் உண்ண வேண்டிய வண்டு. அங்குமிங்குஞ் செல்லுந் தன்மையும் அனுபவிக்கும் ஆற்றலும் வண்டுக்கு இருப்பதுபோல், மனத்திற்கும் இருப்பதால் உள்ளம் வண்டுக்கு ஒப்பிடப்பட்டது. உள்ளமே ஞான சாதனங்களுக்கும் பெருங்கருவி. அது தேனின் உயர்வு தாழ்வை நன்கு உணரும் ஆற்றலுடையது. ஆகையால் மனம் அரசு வண்டு எனக் கூறப்பெற்றது. “கோத்தும்பி, நீ உலகத்திலுள்ள சிறு பொருள்களை நாடிச் சிற்றின்பந்துய்க்க உழலாது, என்றும் அழியாத பேரின் பத்தையே நாடு” என்பது உபதேசம்.

தினேத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்
 நேனுண்ணுதே
 நினைத்தொறும் காண்டொறும்
 பேசுந்தொறும் எப்போதும்
 அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத்
 தேன் சொரியும்
 குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய்
 கோத்தும்பி.

நெக = நெகிழ, சொரியும் = இடைவிடாது பொழியும்,
 குனிப்பு = கூத்து.

அரசவண்டே, பூவிலிருக்கின்ற தினையளவாகிய
 தேனை உண்ணப்போகாமல் எண்ணும் பொழுதும், பார்க்கும்
 பொழுதும், பேசும் பொழுதும் எக்காலத்திலும் எலும்புக
 ளெல்லாம் உருகும் வண்ணம் இன்பத்தேனைப் பொழிகின்ற
 கூத்துடையவனுக்கே ஊதக்கடவாய்.

தினேத்தனை = தினே அளவு; (மிகச் சிறிய அளவு)
 பனைத்தனை = பெரிய அளவு. தினேத்தனைத் தேனுள்ளதோர்
 பூவினில் உண்ணுதே எனக் கூட்டுக. உண்ணுதே என்பதில்
 ஏகாரம் அசை. உபமேயத்தில் கூறப்பட்ட சென்று என்
 பதனை உவமானத்தில் கூட்டி “சென்று உண்ணுதே” எனக்
 கொள்க. எப்போதும் = வேறுபாடில்லாமல் எந்தக்காலத்தும்;
 குனிப்புடையான் = கூத்தையாடுகிறவன்; குனிப்பு ஒரு
 வகைக் கூத்து; திருவடியை எடுத்து, மடித்து, குனிந்
 தாடுவது. இது அனுக்கிரக கிருத்தியம். எடுத்தல் அனுக்
 கிரகமேலீட்டையும், மடித்தல் அது நிலைபெறுதலையும் குறிக்
 கும். தூக்கிய திருவடி அருள் தேன் சொரிதலையும், ஊன்றிய
 பாதம் மலத்தைப் பக்குவப்படுத்தி அழித்தலையும் காட்டும்.
 கூத்தன் = நடராசன். ஊதுதல் = பூவினிடத்திலுள்ள தேனை
 உண்ணுமுன்னர் அதனிடத்து வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்தல்.
 கோத்தும்பி என்பதில் கடைசி எழுத்து நீண்டு உள்ளத்தை
 உருவகமாகக் குறிக்கிறது. கோ = அரசு, தும்பி = வண்டு,

இரண்டு சொற்களும் கூடும்போது தகர ஒற்றுப்பெற்று கோத்தும்பி என்று ஆயிற்று. கோத்தும்பி = அரசவண்டு.

உலகப்பற்று என்னும் வியாதியால் நாம் ஆண்டவன் இனிமையை அனுபவிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அடியார்கள் சுவைத்துச் சுவைத்துச் ஆனந்தம் பெற்றனர். ஆயினும் அச்சுவை எப்படி இருக்குமென்று சொல்ல முடியாமல் திகைத்தனர். “நலங்கடல் அமுதம் என்கோ? அச்சுவைக் கட்டி என்கோ? அறுசுவை அடிசில் என்கோ? நெய்ச்சுவை தேறல் என்கோ? கனி என்கோ? பால் என்கேனோ? தேவ தேவனை தித்திக்கும் தேனை” என்கிறார் சுந்தரப்பெருமான் (133-3.) சித்தத்துட் தித்திக்கும் தேனுக்குச் சமம் சொல்ல முடியவில்லையானாலும், நமக்குத் தெரிந்த சில உலக அனுபவங்களைக்காட்டி அதனினும் இனியன் ஈசன் என்று கூறலாம். விழுங்கும் கற்றவர் கற்பகக் கனியை நாமும் அனுபவிக்க வேண்டுமானால் ஆணவமென்னும் அறியாமை நம்மைவிட்டு விலக வேண்டும்.

கோத்தும்பி நாதனைப் பிரிந்த தலைவி, அப்பிரிவு ஆற்றுவளாய் வண்டைத் தலைவனிடம் தூதாக விடுத்து அவன் பாதங்களில் ஊதுக என வேண்டிக் கொள்கிறான். “சேவேறு சேவடிக்கே சென்றா தாய் கோத்தும்பி”, “தேனார் கமலமே சென்றா தாய் கோத்தும்பி” இவ்வாறு கோத்தும்பி என்று பாக்கள் முடிவதால் இப்பதிகத்திற்குத் திருக்கோத்தும்பி யென்று பெயர். பற்பல பூக்களில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து சிறுதுளி தேனுண்டு சிறிய இன்பம் பெறும். அதனால் மனத்தை வண்டுக்கு ஒப்பிட்டார். மனமும் பல நுகர்வுப் பொருள்களில் சிறிது படிந்து சிற்றின்பம் பெற்று அமைதியின்றி அலையும். ஆகையால் மனத்தை திருவடிக்கே செலுத்தினால், அலைச்சல் ஒய்ந்து அமைதி ஏற்படும். சிற்றின்பத்துக்குப் பதிலாகப் பேரின்பம் பெறலாம்.

ஐக்கியம் என்பது சேர்ந்து நின்றல். இடையின்றி அவன் எனாது, தான் எனாது கலந்து நின்றல் ஐக்கியம்.

மனமாகிய வண்டு சிவபெருமானைச் சென்றடைந்து,
இரண்டற்று நிற்கும் நிலையைப் பதிகம் நுதலியது.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. உயர் போதம் ஒரு
வண்டாகச் 'சித்த விகாரத் தூது செப்பிடல் கோத்தும்பி.'

'அது சுதந்தரம். இது சுதந்தரம்' என்று அழியும்
பொருள் அநேகத்தை மக்கள் நாடுவதையும், ஒன்றைவிட்டு
ஒன்றுபற்றி வீணும் உழல்வதையும் இப்பாட்டுகாட்டுகிறது.
சிவபெருமானுடன் ஐக்கியப்படுத்தற்கு வழி அற்ப
விஷயங்களை விடுதலும், அளவிலா இன்பம் நல்கும் அவனை
நாடுதலுமே எனக் காண்கிறோம்.

ஞானக்கரும்பின் தெளிவைப் பாகை
நாடற்கரிய நலத்தை நந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை யாயினானைச்
சித்தம் புகுந்துதித் திக்கவல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
கூத்தனை நாததழும் பேறவாழ்த்திப்
பானல் தடங்கண் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

திருவா : 9 : 15

பெரும் பைம்புனத்துட் சிற்றேனல்
காக்கின்ற பேதை கொங்கை
விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினால்
மெல்ல மெல்ல உள்ள
அரும்பும் தனிப் பரமானந்தம்
தித்தித் தறிந்த அன்றே
கரும்பும் துவர்த்துச் செந்தேனும்
புளித்து அறக் கைத்ததுவே.

கந்தர் அலங்காரம் 6

ஏரார் மலரெல்லாம் ஊதிநீ என்பெறுதி
பாரார் உலகம் பரவ, பெருங்கடலுள்
காராமையான கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்
தாரார் நறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோல்தும்பீ
திருமங்கை ஆழ்வார்.

20. நான் கெட்ட வெற்றி

நான் நல்ல நிலையடைய 'நான்' கெட வேண்டும். இறைவன் தானைச் சேர 'நான்' என்று முன்னிற்கும் தற்போதம் சிறிது சிறிதாக அழியவேண்டும். ஓர் அரசன் நல்ல ஆடைகளணிந்து ஆபரணங்களுடன் குதிரையில் ஏறி ஆடம்பரமாக ஒரு சன்னியாசியிடம் உபதேசத்திற்குச் சென்றான். அப்பெரியார் அரசனை யாரென வினவினார். அரசன் தன் பெயரையும் பெருமைகளையும் சொன்னான். அதைக் கேட்ட சன்னியாசி மறுமுறை வரச்சொன்னார். இப்படிப் பல முறை வரச்சொன்னார். அரசனுக்குக் கோபம் வந்தது. "எப்போதுதான் உபதேசஞ் செய்யப்போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான். 'நான்' செத்த பின்னர்தான் என்றார் முனிவர்.

தனக்கு உபதேசஞ் செய்ய மறுத்துவிட்ட முனிவர் மேல் கோபத்தோடும் ஆத்திரத்தோடும் அரண்மனை திரும்பினான். அவரை எவ்வாறு தண்டிப்பதென மந்திரிகளுடன் யோசித்தான். பல யோசனைகள் கூறப்பட்டன. ஒரு மந்திரி மட்டும் முனிவர் சொன்னதே முறையென்றார்.

"உபதேசங் கேட்க ஒருவனுக்குத் தகுதியில்லை யானால், அவன் பெரியவர்களிடம் உபதேசம்பெற முடியாது; கேட்பினும் ஏறுது. 'நான்' என்ற ஆணவம் போனால் தகுதி ஏற்படும். 'நான்' என்ற எண்ணம் முதலில் சாக வேண்டும்." இதன் உண்மை அரசனுக்குப்பட்டது. 'நான்' கெடுவதே பெரும் வெற்றி; 'ஆண்டவனை அடையும்வழி 'நான்' அணு அணுவாய்த் தேய்தலாகும்.

ஒரு வீட்டிலே பல தலைமுறையாகக் குடியிருப்பதை அறிகிறோம். வீடு பற்பல ஆண்டுகளாகக் கெடவில்லை. வீடு விழுந்தாலும் மண்ணும் மரமும் அங்கே கிடக்கும். நெருப்பும், நீரும், வானமும், காற்றும் இல்லாத காலம் நாம் பார்த்திருக்கிறோமா? எல்லாம் இடம் மாறியும் உருவம்

மாறியும் எப்பொழுதும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். பாட்டன் சாகலாம்; அப்பன் சாகலாம்; பஞ்சபூதங்கள் சாட்சியாக இருக்கின்றன. ஓர் அரண்மனையில் வெளியில் வெளிப் புறத்தில் ஒரு சன்னியாசி போய் படுத்தார். வேலைக்காரர்கள் விரட்டியும் அவர் அசையவில்லை. அரசன் வந்தான். சன்னியாசி சொன்னார்: “நான் இந்தக் கட்டிடத்தைச் சத்திரம் என்று நினைத்தேன், ஆகையால் இங்கு படுத்தேன்” என்றார். அரசன் கேட்டான்: “இதனை அரண்மனையென்று உம்மால் உணர முடியவில்லையா? ஏன் ஐயா, இது உம் கண்ணுக்குச் சத்திரமென்று பட்டது?” அரசனிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டு, அரசன் தகப்பன் அரண்மனையில் சிலகாலம் வாழ்ந்து பின்னர் போய்விட்டதையும், அவன் பாட்டனும் முன்னோரும் அங்கிருந்து பின் இறந்து போய் விட்டதையும் காட்டி பலபேர் தங்கிப் போகுமிடம் சத்திரமென்று சன்னியாசி கூறினார். இவ்வாறு ஐம்பூதங்கள் நம் வாழ்வைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

நகைக்கும் அவைகளுக்கும் ஒருகாலம் கேடுவரும். வான் கெடும்; மாருதம்மாயும்; அழலும் நீரும் மாயும்; மண் மறையும். அது எந்தக் காலம்? ஊழிக் காலத்து ஒன்றும் நில்லா; யாவும் ஒடுங்கும். விரிந்து வெளிப்பட்ட உலகம் சுருங்கி உள்படும். விரிதலும் (Evolution) ஒடுங்குதலும் (Involution) உலகத்தியற்கை. ஐம்பூதங்கள் எப்பொழுதும் அழிவதில்லை யாயினும் அவைகளுக்கும் மாறுதல் உண்டு.

இவ்வாறு ஐம்பூதங்களெல்லாம் கெடும். ஆனால் கெடாதது ஒன்றில்லையா? உண்டு. அவனே இறைவன். அழிவுக்கு அப்பால் உள்ளவன். அவன் கேடுபடாதவன். அசைந்தால் வேலை செய்தால் தேய்வும்சோர்வும உண்டாகலாம். ஆண்டவன் அசையாதவன்; தான் அசையாமல் பிறரை அசைப்பவன். அவன் சலிப்பு அறியாத தன்மையன்.

அண்டத்திலுள்ள ஐம்பூதங்கள் ஒடுங்கி ஒடுங்கி தன்னிலை கெட்டு, ஒன்றாகி, பின்னர் மாறுபாடற்று, பெரு

மாணையடைந்து அவனில் நிலைபெறுவதனை அறிகிறோம். அழியும் பூதங்களுக்கு அறியாமை வேண்டின், யாரிடம் வேண்ட வேண்டும்? அழியாத ஆண்டவனே அழியாமை தரவல்லவன். ஆகையால் அவனையடைய வேண்டும் அடைந்த பின் கேடில்லை.

அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்தில் என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. ஐம்பூதங்கள் போல் ஊனும் உயிரும் உணர்வும் உள்ளமும் தன் நினைப்பும் கெட்டாலன்றி இறைவனை அடையமுடியாது. உயிருக்கு இருப்பிடம் ஊன், உணர்வுக்கு இருப்பிடம் உள்ளம். இவைகளில் வளர்வது தன் நினைப்பு. இவை தேயத்தேய ஆன்மாவுக்கு ஆண்டவன் இருப்பிடமாகின்றான். ஆடையிலுள்ள அழுக்குப் போனால்தான் நாம் ஒரு சபைக்குப் போகலாம். அதேபோல ஆன்மாவிற்குள்ள ஊன் முதலிய அழுக்குக் கெட்டால் தான் ஆன்மா இறைவனிடம் போகலாம் ஊன் முதலியவற்றின் கேடே இறைவன்ஆன்மாவில் பிரகாசிக்க வழி. இவைகள் தேய்தல் உள்ளொளி பெருக வழி. ஆகையால் இவைகளின் கேடே நம் ஆத்மீக வெற்றி,

ஒரு ஆங்கிலப் புலவன் கூறினான்; ‘‘ஒருவன் தன் வாழ்நாளில் மெச்சிப் பாடக் கூடிய செயல் புரிய வேண்டும். இல்லையேல் நல்ல செயல்களைப் போற்றியும் படித்தும் ருசிக்கக் கூடியதுமான பாடல்களைப் பாடவேண்டும்.’’ ‘நான்’ கெடுவதே நான் செய்யக்கூடிய செயற்கரிய செயல். அவ்விஷயமே பாடுதற்கு நல்ல பொருள். ‘நான்’ கெட்டவாற்றைச் சொல்லிப்பாடி பலமாகக் கைகொட்டிக் களிப்போம்.

வான்கெட்டு, மாருதம் மாய்ந்து
அழல்நீர் மண்கெடினும்,
தான் கெட்டலின்றிச் சலிப்பறி
யாத் தன்மையனுக்கு,

ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு
 என் உள்ளமும் போய்,
 நான்கெட்ட வாபாடித்
 தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

மாய்ந்து — அழிந்து, சலிப்பு — அசைவு.

ஆகாயம் அழிந்து. காற்று இல்லாமல் போய், நெருப்பும் நீரும் மண்ணும் அழிந்தாலும், தான் மாறுதலின்றி, சலித்தலையறியாத இயல்புடைய பெருமான் பொருட்டு, உடல் சிதைந்து, ஆவியொழிந்து, அறிவு இழந்து, மனமுந் தொலைந்து, தற்போதங் கெட்ட விதத்தைப் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோமாக. உயர்வை நோக்கி வான் முதலில் கூறப்பட்டது. அதனை விடத் தூலமாகப் பொருள்களை முறையே பின் வைத்தார். வான், மாருதம், அழல், நீர், மண் என்ற பஞ்ச பூதங்களும் மாயையின் விரிவுகள். அவைகளைத் தத்துவம் என்பார். பூதங்கள் சூட்சுமமாகி மறைவதையே இங்கு கெடுவதென்றும் மாய்வதென்றுங் கூறினார். பூதங்கள் மாயையில் ஒடுங்கி, மாயை இறைவனில் ஒடுங்கும் என்பது சித்தாந்தம். ஊன், உயிர், உணர்வு, உள்ளம், தற்போதம், என்ற ஐந்தும் இறைவனில் ஒடுங்கும். உணர்வை சுட்டறிவென்றும், உள்ளத்தை அந்தக்கரணம் என்றும் கொள்ளலாம். நான் என்பது தற்போதம். கொட்டாமோ—கொட்டாதிருப்போமோ. ஆ, ஓ என்னும் எதிர்மறை விருதிகள் இரண்டுங் கூடி உடன்பாட்டுப் பொருள் தந்து நின்றன. மெய்யும் பொய்யும் விட்டு சத்துத் தன்மை அடைந்து, அறிவையும், அறியாமையும் விட்டு சித்துத்தன்மை யடைந்து, இன்பதுன்பமும் நீங்கி ஆனந்தம் பெற்று உயிர் இறைவனைச் சார்கிறது. ஆனந்த மயமான சிவபெருமான் கெடான், தேயான். "ஆனந்தம் அக்ஷரம் (தேயாதது) அமிர்தம்" என்பது சுருதி வாக்கு. சலிப்பறியாத் தன்மையன் நம் நன்மையையே நினைக்கின்றான், சலிப்பில் பட்ட நாம் அவனை நினைக்கமுடியவில்லை. மனம் எவற்றிலும் அலை

யாமல் அடங்கியபோது அவன் காட்சி கிடைக்கிறது. தொடர்பையறுத்து கவலைகளை ஒழித்து தன் நயத்தைத் தொலைத்துத் தன்னை மறந்து நிற்பவன் மனது இறை வனுக்கு இருப்பிடமாகிறது. அமைதிபெற்ற மனதிற்கு அரியதொன்றில்லை. உயிர்கெட்டு என்பதனை உயிர் உடல் தொடர்பைத் தேய்த்தல் என்றும், உணர்வு, உள்ளம் உளன் கெடுதல் என்பதனை முறையே உயிரின் ஞானசக்தி, இச்சா சக்தி, கிரியாசக்தி நசித்தல் என்றும், நான் கெடுதல் தன் நினைப்பொழிதல் என்றும் கொள்ளலாம்.

பூதங்களெல்லாம் சூட்சும தத்துவங்களில் ஒடுங்கி யாவும் கடைசியில் மாயையில் ஒடுங்கி, மாயையும் முடிவாக இறைவனில் ஒடுங்குகிறது. ஆன்மா ஆண்டவனில் ஒடுங் கும்போது மாய உடம்பு மறைந்தும், தன்சக்திகள் அணு வணுவாய்த் தேய்ந்தும் சேர்க்கைக்குத் தயாராகிறது.

திருத்தெள்ளேணம் இப் ப தி க த் தி ன் பெயர். தெள்ளேணம் மகளிர் விளையாட்டில் ஒருவகை. “தென்னு தென்னு வென்று தெள்ளேணம்” கொட்டுவார். கொட்டுவார் என்றதால் கைகொட்டியோ பறை கொட்டியோ ஆடியிருக்கக் கூடும். இவ் விளையாட்டு இன்று வழக்கில் இல்லை.

இப்பதிகப் பொருள் சிவனோடு அடைவு. சிவன் + அடைவு என்ற சொற்கள் புணரும்போது மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு விரிந்து சிவனோடடைவு என்றாயிற்று. சிவன் எல்லா மங்களமும் தருபவன். அடைவு = கலத்தல், சேர்தல், இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது.

கயல்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன்
எனைக்கலந்(து)ஆண்டலுமே
அயல்மாண்டு அருவினைச் சுற்றறும்
மாண்டு அவனியின் மேல்
மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகம்
மாண்டு என்னுடைய

செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணம்

கொட்டாமோ.

— திருத்தெள்ளேணம் 11

“தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துநீடு

ஊனும் அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்

வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்துபின்

நானும் அழிந்தமை நானறியேனே”

— திருமந்திரம்

ஆன வழுதே அயில்வேல் அரசே

ஞானாகரனே நவிலத் தருமோ

யானாகிய என்னை விழுங்கிவெறும்

தானாய் நிலைநின்றது தற்பரமே.

— கந்தரனுபூதி 28.

படிப்பற்று கேள்வியற்று பற்றற்றுநெஞ்சத்

துடிப்பற்றூர்க்கன்றோசுகங்காண்பராபரமே.

— தாயுமானவர்

குலங்கெட்டுப் பாசங்கெட்டுக்

கோத்திர பேதம் கெட்டு

மலங்கெட்டுக் கோபங்கெட்டு

மங்கையர் ஆசைகெட்டு

தலங்கெட்டுத் தானுங்கெட்டு

தனக்குள்ளே வெறும்பாழாகிப்

பலங்கெட்டு நாகநாதர்

பதங்கொள்வார் பெரியோர் நெஞ்சே

கணபதிதாசன்; நெஞ்சறிவினக்கம்

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்

போய் அருள் கழன்று

சுத்த பரையாய்த்தன்

சுதந்திரம் போய்ச்சத்தி
ஒழிவிலே பேதம்போ
யொன்றாகா வொன்றின்
அழிவிலே வின்பவதீதம்

— ஒழிவிலொடுக்கம்

அண்டமும்பிண்டமும் பாழாச்சு அதுக்
கப்பாலும் பெரும்பாழாச்சு
உண்டில்லையென்று பரபரப்ரம்மத்தை
யுகந்து கும்மியடியுங்கடி.

— பாலையானந்த சுவாமிகள்

—*—

21. ஒரே இயல்பு

திருடனே திருடனே அறிய முடியும். கல்வியை யறியக் கற்றவன் வேண்டும். உணரப்படுபவன் தன்மை உணருகிறவனிடம் இருந்தாலொழிய உணர்ச்சி ஏற்படாது. எம்பெருமானைத் தெரிந்துகொள்ள அவன் குணம் நம்மிடம் சிறிதளவேனும் இருக்க வேண்டும். ஆன்மா அண்ணலை அறியும் அதிகாரத்தை உடையது என்பது சிவஞான போதம் ஏழாம் சூத்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அம்பல வனும் உயிர்கள் மேல் வைத்த அன்பினால் அவைகளுக்குப் புரியும் நிலைக்கு இறங்குகிறான்.

மனிதன் வெளியே போகும்போது ஆடை ஆபரணங் களை அணிந்து கொள்ளுகிறான். வாசனைகளைப் பூசிக்கொள் ளுகிறான். பலரோடு பல விஷயங்களைப் பேசுகிறான். சிவபெருமானும் பூசுகிறான்; பூணுகிறான்; பேசுகிறான். நாம் செய்கிற தொழிலைத்தான் அவனும்செய்கிறான். ஆகையால் அவனை நமக்குப் புரியும். அவனுக்கு நம்மைப் புரியுமென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. அவன் உயிர்களின் இயல்பைப் பெற்றபோது, உயிர்கள் அவனை அறிவது எளிதாகிறது. அப்பாலுக்கப்பாலாய் இருப்பவன் உயிர்களை அணுகி வருவது அதிசயந்தான். என்னே அவன் கருணை! தாய் குழந்தையைப்போல் விளையாடுகிறான்; மழலைச் சொல்லையே சொல்லுகிறான். அப் பெ ரா மு து தா ன் குழந்தைக் குத் தாயினுடைய சொல்லும் நடத்தையும் விளங்கும். இறைவன் கருணைப் பெருக்கால் நாம் தெரிந்து கொள்ளும் நிலைக்கு இறங்கி வருதல் அவரோகணம் என்று சொல்லப் படும்.

நம்மைப்போல் நம்பெருமான் பூசுவதும் பூண்பதுவும் பேசுவதும் உண்மைதான். ஆனால் நாம் பூசுவது சந்தனம், வாசனைத் திரவியங்கள் முதலியன; அவன் பூசுவதோ சுடுகாட்டில் சுட்ட நீறு. நாம் பூணிபது பார்க்க அழகிய

ஆபரணங்கள்; அவன் பூணுவதோ படையையும் பயப் படுத்தும் பாம்பு. நாம் பேசுவதோ யாவார்க்கும் எளிதில் புரியக்கூடிய வார்த்தை; அவன் பேசுவதோ தெளிவில்லாத மறைத்தபொருள். சிவபெருமான் காரியங்கள் மிக இழிவாகத் தெரிகிறதே!

தாழ்ந்த பொருள்களாகக் காணப்படுவன அவன் பெருமைக்கு அடையாளமாக நிற்கின்றன. நம்போல நம் பெருமான் செய்யும் தொழில் மூன்று இங்கு கூறப்பெற்றன, அவைகளில் உபயோகிக்கும் பொருள் மூன்று; நீறும், அராவும், மறையும். ஈசனது தூய்மையை நீறும், அவரது கருணையை அராவும், அவரது பேரறிவை மறையுங் காட்டுவன. சப்தத்தின் மூலமாக உலகந் தோற்றமாவதால் வேதம் அவன் படைப்பையும், அராவைக் காப்பாற்றியதால் அது காத்தலையும், முடிவில் யாவும் சாம்பலாவதால் நீறு அழித்தற் தொழிலையும் உணர்த்துகின்றன. முத் தொழிலுக்கும் சிவபெருமானே நாதன். அவன் தொழில்கள் அவனது அளவிலாச் சிறப்பையே காட்டுகின்றன.

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலும் காணோம்
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ

சிவபெருமான் திருமேனியில் பூசிக்கொள்வது வெண்மையான திருநீற்றுப் பொடியே. திருமேனியில் அணிவது சிறுகின்ற பாம்பே. அழகிய வாயால் பேசுவதும் இரகசியம் போலும். தோழியே, என்னே அதிசயம்! பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் செய்து இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் அவ்வவற்றிற்குள்ள சுபாவமானான். பூசுவதும் பூண்பதுவும் பேசுவதும் என்று வரும் சொற்களில் உம்மைகள் இழிவைக் குறிப்பன. பூசுவது வெண்ணீறு தான்; வேறு உயர்ந்த பொருள்களில்லை; அணிவது ஆபரணமில்லை. அரவே. பேசுவதில் பெரும் பொருள் தெரிய

வில்லை. ஏடி என்பது தோழியை அழைக்கும் வழக்குச் சொல்.

பன்னிலாறும் பழத்தினும் இன்சுவை
எண்ணில் ஊறி எனக்கே களிதரும்
உண்ணில் உன்னும் உன்னாவிடில் விட்டிடும்
என்னுள் ஈசன் இருந்த இயற்கையே

என்ற அப்பர் பெருமான் பாட்டைக் காட்டி இயல்பு என்பதற்கு உன்னில் உன்னுவதும் உன்னாவிடில் விடுவதும் இயல்பு எனக் கொள்ளின் இத்திருப்பாட்டின் முதல் மூன்று வரிக்கும் கடைசி வரிக்கும் சம்பந்த மின்மையைக் காண்க.

திருச்சாழல் இப்பதிகத்தின் பெயர். சாழல் மகளிர் விளையாட்டுவகை. எம்மாதிரி விளையாட்டென்று தெரிய வில்லை. விளையாடும்போது பாடுதல் வழக்கமெனவும், பாடும் பாட்டு சாழல் என்று முடியுமென்றும் பாட்டின் முற்பகுதி கேள்வியாகவும், பிற்பகுதி விடையாகவும் இருக்குமென்று தெரிகிறது அவ்விளையாட்டிற்குப் பொருந்துவதாகப் பாடிய இப்பதிகம் திருச்சாழல் எனும் பெயர் பெற்றது.

தில்லைப் பெருமான் புகழும் அங்குள்ள அடியார் புகழும் எங்கும் பரந்து ஈழநாட்டிற்கும் எட்டியது. அங்கிருந்த புத்த அரசன் தன் ஊமைப்பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு தில்லைக்கு வந்தான். தில்லை வாழந்தணரை வாதுக்கழைத்தான். சிவனடியார் கலங்கினர். சபாநாயகர் கனவில் தோன்றி, வாதவூரடிகளை வரவழைக்கச் சொன்னார். புத்தர்கள் குருவும் வாதவூரடிகளும் வாது செய்தனர். புத்தர் கேட்ட கேள்விகள் யாவற்றிற்கும் தக்க பதில் கூறப் பட்டும் சமாதானம் அடையாததால் மறக் கருணைகாட்டி அருள நினைத்த மாணிக்கவாசக அடிகள் வாது செய்த யாவரையும் ஊமைகளாக்கினர். இதனைக் கண்ட ஈழ தேசத்தரசன் மாணிக்க வாசகரை வேண்டினார் : “யாவரையும் ஊமையாக்கிய அழகன் ஊமையாகிய என் மகளோப்

பேசும்படி செய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன். அடிகள் பெண் மணியை வரவழைத்துப் புத்தர்கள் கேட்ட கேள்விகளைச் சொல்லிவிடை தருமாறு பணித்தார். அவளும் விடை கொடுத்தாள். அவ்வினாவையும் விடையையும் திருச்சாழலாக அடிகள் அருளியுள்ளார். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முதல் இரண்டடிகள் வினாவாகவும் பின் இரண்டு அடிகள் அதற்குப் பதிலாகவும் அமைந்துள்ளது. இக்கதைக்கு திருவாசகத்தில் அகச்சான்று இல்லை.

சிவனுடைய காருண்யம் என்பது பதிகப் பொருள். காருண்யம் = பேரருள். சிவபெருமானுடைய காருண்யம் ஊமைப்பெண் சொல்லும் பதில்களால் விளங்குகிறது,

இப்பதிகம் தில்லையிலருளியது. “முன்னாற்கலையும் உணரா முகையாமேடி தன்னாற்பதி முதன்மை சாற்றியதாம் திருச்சாழல்.” — திருவாசக உண்மை.

மக்கள் இயல்பை சிவபெருமான் தாங்குதல் சிவனுடைய காருண்யம்.

அம்பரமாம் புள்ளித்தோல்
ஆலாலம் ஆரமுதம்
எம்பெருமான் உண்டசதுர்
எனக்கறிய இயம்பேடி
எம்பெருமான் ஏதுடுத்தங்கு
ஏதமுது செய்திடினும்
தம்பெருமை தானறியாத்
தன்மையன்காண் சாழலோ.

திருவா 12 : 19

— திருச்சாழல்

எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே யாகிய தயாபரன் எம்மிறை.

— திருவா : கீர்த்தித்திருவகவல் 95 - 96

22. அத்தனையும் ஒழித்தல்

கரையிலிருப்பவன் ஒருவன் தெப்பத்தில் கால் வைத்த வுடனே அவன் நிலத்தை விட்டான். இரண்டு இடத்திலே யும் அவன் தங்கமுடியாது. பிரபஞ்சத்தை விட்டான்; இறைவனைத் தொட்டான்; இறைவன் நம்மையாட்கொண்டான்; அப்பொழுதே நம்மைப் பிரபஞ்சம் விட்டது.

உயர்ந்தோர் எல்லாம் அலைந்து தேடுவது உத்தமன் திருவடி. வேந்தன் அடி காண வேதங்களும் விடாது பரவுகின்றன. திருவடிகள் ஒப்பு அற்றன; எல்லா நலமுந்தருவன; துன்பங்களை யெல்லாம் விலக்குவன. குரு தன் சிஷ்யனைக் கருணையால் ஆட்கொண்டு உபதேசஞ் செய்யும் போது தன் காலைச் சிஷ்யன் தலையில் வைத்தருளுகிறான். இறைவன் குரு வடிவாகத் தோன்றி அவ்வாறே தீட்சை தருகிறான். திருவடியின் உயர்வைக் கருதி அடியார்கள் அதனை நெஞ்சில் பதிப்பார்; சிரத்தில் அணிவார்.

“மன்னும் மலைமகள் கையால்
வருடின் மாமறைகள்
சொன்ன துறைதொறும் தூப்பொருள்
ஆயின தூக்கமலத்து
அன்னவடிவின அன்புடைத்
தொண்டர்க்கு அமுதருத்தி
இன்னல் களைவன இன்னம்ப
ரன்றன் இணையடியே.”

திருநா 4 : 100 ; 1

என்ற பாவுடன் ஆரம்பிக்கும் பதிகத்தையும்.

“சிந்திப் பரியன சிந்திப் பவர்க்குச்
சிறந்து செந்தேன்
முந்திப் பொழிவன முத்தி கொடுப்பன
மொய்த்திருண்டு

பந்தித்து நின்ற பழவினை தீர்ப்பன
பாம்பு சுற்றி
அந்திப் பிறையணிந் தாடும்
ஐயாறன் அடித்தலமே.''

திருநா 4 : 92 : 1

என்ற பாவுடன் ஆரம்பமாகும் பதிகத்தையும் காண்க. மணிவாசக அடிகள் சென்னிப்பத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டின் ஈற்றடியிலும் சிவபெருமான் சேவடிக் கண் சென்னி மன்னித் திகழ்தல் பற்றிக் கூறுகிறார்.

ஆண்டவன் தாளிரண்டையும் அடியார் தலைமேல் வைத்தால், அது பெறுதற்கு அரிய பெரும் பாக்கியம். இரண்டு திருவடிகளால் பரிபூரண ஞானத்தையும் பேரருளையும் பெறலாம்.

அவைகளைப் பெற்ற பின் விரும்பப்படுவதோ வேண்டப்படுவதோ வேறு ஒன்று இல்லை. இவைகளின் அநுபவத்தில் ஏனைய யாவும் விலகுகின்றன; விலக்கப்படுகின்றன. நம்பப்படும் நல்துணையாவது திருவடிகளே. இணை அடிகள் கிடைக்கு முன்னர் இருந்த துணைகளை அவைகள் கிடைத்தபின் தேட மாட்டோம். முன் துணையாயின நல்ல வையாயினும் இப்பொழுது தேவையில்லை. பெற்று வளர்த்த தாயும் தகப்பனும் இனி வேண்டாம்; உற்றாரும் வேண்டாம்; உறவினாரும் வேண்டாம்; கற்றாரும் பயனில்லை; மற்றுயாரும் பயனில்லை. சுற்றம் உலக போகத்தை அநுபவிக்க உதவும். சிவபோகத்தைப் பெறும் போது உலகபோகமும் அதற்கு உதவியான சுற்றமும் சூழ்நிலையும் வேண்டப்படாதனவாகும். இனி ஆண்டவனே எல்லாச் சுற்றங்களுமாவான். அம்மையும் அப்பனும் மாமனும் மாமியும் மனைவியும் மக்களும் யாவும் அவனேயாவான். அவனடி கிட்டியதும் பிரகலாதன் தகப்பனையும், விபீஷணன் தன் சகோதரனையும், பரதன் தன் தாயையும், பலிச்சக்கரவர்த்தி தன் குருவையும், கோபிகள் தங்கள் கணவன்மாரையும் துறந்தனர்.

பேராளன் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்த அருள் புரிவான். ஆழாமல் காத்து மல்லல் கரையேற்றும் தெப்பம் அவன். அவன் இருப்பது வளம் பொருந்திய தில்லை. நீர் நிறைந்த ஊர். அவ்வூரார் நீர் வீணாகாமல் அணைகட்டி நீரை நல்ல விதத்தில் உபயோகப்படுத்துவார்கள். இறைவனும் ஈரமனமும், எல்லாரையும் நல்ல வழியில் உபயோகப்படச் செய்யும் தன்மையும் உடையவன். ஆகையால் அவன் சீர் பாடுக. பன்மலர் கொய்து அவனுக்குச் சாத்தி வணங்குக.

“இணையார் திருவடி எந்தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும்
துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனல்தில்லை அம்பலத்தே யாடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.
புனல்—நீர்; புணை—தெப்பம்.

தமக்குத்தாமே ஒப்பாகிய திருப்பாதங்களை எனது தலையீது வைத்தவுடனே, (உலக வாழ்க்கையில்) துணையாக வ்ருந்த உறவுகள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விலகினேன். அணைகட்டிய நீர் சூழ்ந்த தில்லைச் சபையிலே நடமாடும் (பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு) தோணிபோல்வானது புகழைப் பாடி அல்லிப் பூக்களைப் பறிப்போமாக.

இணையார் திருவடி என்பதற்கு இரண்டு திருவடி எனவும் ஒன்றுக்கொன்று இணையாயுள்ள திருவடி எனவும் கொள்ளலாம். சுற்றங்களின் உதவி திருவடி அடைய முன்னர் என்பதைக் காட்ட ‘துணையாயின்’ என்று இறந்த காலத்தில் சொல்லப்பெற்றது. அத்தனையும் என்றதால் சுற்றமாகக் கருதப்படக் கூடியவர் ஒருவரும் இல்லையென்ப தாம். தில்லை நாதனுக்கு அம்பலமே ஆடரங்கு. பெருமான் திருவடி பிறவிக் கடலைக் கடக்க உதவுவதால் அவர் புணையாளன். கொய்யாமோ வென்பது கொய்வோமாக என வரும். அடி ஞானமும் அருளும் எனவும், தலை உள்ளம் எனவும் சுற்றம் மாயா தத்துவங்கள் எனவும், துறத்தல் சங்க விஷயத் தியாக மெனவும் காண்க.

தீருப்பூவல்லி பதிகப்பெயர். பூ என்ற சொல்லோடு அல்லி என்னும் சொல் சேர்ந்தால் பூவல்லியாகும்; அதாவது அல்லிப்பூ. ஓசை நயங்கருதி பூவல்லி என்று சொற்களை மாற்றி வைக்கப்பட்டது. பூ + வல்லி எனப் பிரித்து பூக்களுடன் கூடிய கொடி எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். பூவல்லி கொய்தல் ஒருவகை மகளிர் விளையாட்டு; மகளிர் சிலர் சேர்ந்து தோட்டத்திலுள்ள பூக்களையும் நீர்ப் பூக்களையும் பறித்தும், தாம் சூடியும், பிறருக்குச் சூட்டியும் இறைவனைப் பாடி விளையாடுவதாக இருக்கலாம். பூப்பறிக்கின்றபோது பாடிய பாட்டாக அமைந்துள்ளது இப்பதிகம்.

மாயா விசயம் நீங்குதல் இங்கு சொல்லிய பொருள் மாயையின் பலத்தை மறுத்தல் என்பது பழைய உரை மாயை, விசயம், நீங்குதல் என்ற மூன்று சொற்களை உடையது இத்தொடர். மாயை + விசயம் என்பது வட மொழி இலக்கணப்படி மாயா விசயமெனப் புணர்ந்தது. விசயம் என்பதை 'விஜயம்' என்ற வட சொல்லிலிருந்து வந்ததாகக் கொண்டு, மாயையின் வலிமையை மாற்றுதல் என்று தலைப்புக்குப் பொருள் கொள்வர். 'விஷயம்' என்ற வட சொல் இங்கு விசயம் என்றாகி மாயையாலேற்படும் காரியங்களை ஒழித்தல் என்ற பொருள் பெறும். பூவல்லி சடமாம் மாயா விடயம் உள்ளம் ஒழிக்கும் என்பது திருவுளக்கிடை.

நீங்குதல் ஒழித்தல்

Maya's voluptuous and vanishing beauty is represented and symbolised by the beauty, colour, smell and softness of the flowers and hence plucking away these flowers really constitutes the act of removing the enslaving charms of Maya.

— K. M. B. Tiruvagam Translation

“இன்பந்தந்துகுதாகலமாக்கும் மாயையின் அழகுக்குப் பூக்களின் அழகும் நிறமும் வாசனையும் மென்மையும் பிரதிபலிப்பாகவும் அடையாளமாகவும் இருக்கின்றன. ஆகை

யால் அப்பூக்களைப் பறித்தல் அடிமைப்படுத்தும் மாயையின் வசீகரத்தை நீக்கும் செயலுக்கு உண்மையாகவே பொருந்தும்.”

இப்பதிகம் தில்லையிலருளியது. “தேவர் அறியாத சிவன் தேடியே ஆண்ட நலம் ஆவலொடும் சொல்லி அடியாரொடும் கூடிப் பூனியந்து கொய்தல் திருப்பூவல்லியாம்” -- என்பது உண்மை.

சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்து ஒழிந்தது மாயா விசயம் நீங்குதல்.

எந்தை எந்தாய் சுற்றம்
மற்றுமெல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்தென்னை
ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில்
ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம்
பூவல்லி கொய்யாமோ?

(திருவா 13 : 2 திருப்பூவல்லி 2)

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி
மதித்திடாவகை நல்கினான்
வேய தோளுமை பங்கன்எங்கள்
திருப் பெருந்துறை மேவினான்
காயத் துள்அமுதூற லூறநீ
கண்டுகொள் என்றுகாட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னித் திகழுமே. (திருவா 42-5)

தாள்தந் தளிக்கும் தலைவனே சற்குரு
தாள்தந்து தன்னை அறியத் தரவல்லோன்
தாள்தந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சீவன்
தாள்தந்து பாசம தணிக்கும் அவன்சத்தே,
(திருமந்திரம் 2049)

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு. (குறள் 350)

கடவுள் துணையாயிருக்கும்போது மற்ற துணைகளின் தேவை இல்லை. கடவுள் துணை இல்லாதவனுக்கு மற்ற துணையிருந்தும் என்ன பயன்? (முன்னோர் முதுமொழி)

காதலியின் அழகிய உருவம் இக்கண்ணில் புகுந்து அங்கே குடிகொண்டது. வேறு அழகுக்கு அங்கே இட மில்லை. சத்திரத்தில் ஆள் நிறைந்திருந்தபோது வழிப் போக்கன் அங்கு தங்க முடியாதென்று தாண்டிவிடுகிறான். (ஞானி அப்துர்ரஹிம் கானிகாஸா)

“He that loveth father and mother more than me is not worthy of me.”

— St. Mathew

“என்னை நேசிப்பதைவிட தாயையும் தகப்பனையும் அதிகமாக நேசிப்பவன் என்னை அடையத் தகுதியற்றவன்.”

“I know that for the practice of it, the heart must be empty of all else, because God wills to possess the heart alone; and He cannot possess it unless it is empty of all else. So He cannot work in it what He would unless it is left vacant for Him.

— Brother Laurence :

The practice of the Presence of God.

“அதனைப் பயிலுவதற்கு ஹிருதயம் வேறேன்றில்லாது காலியாக வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியும். ஏன்? கடவுள் ஹிருதயத்தை மட்டும் அடைய விரும்புகிறார். எல்லாம் நீங்கிக் காலியாக இருந்தாலொழிய கடவுள் ஹிருதயத்தை அடைய முடியாது; அவருக்காக ஹிருதயத்தைக் காலிசெய்து விட்டால் ஒழிய அவர் தன்னிஷ்டப் படி அங்கே வேலைசெய்ய முடியாது.”

25. குற்றமும் குணமாம்

திருத்தோணோக்கம் என்ற இப்பதிகத்தில் இரண்டு நாயன்மார்கள் வரலாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவர் கண்ணப்பர். மற்றொருவர் சண்டேசுர நாயனார். கண்ணப்பர் மிருகங்களைக் கொன்றார்; தின்றார்; எச்சில் மாமிசத்தைக் காளத்தி அப்பனுக்கு ஊட்டினார். வாயிலிருந்த நீரை அவன் மேல் உமிழ்ந்தார்; செருப்பால் அண்ணலைத் தீண்டினார். இவ்வாறே சண்டேசுர நாயனாரும் அடாத செயல்களைச் செய்தார். மக்கள் குற்றமாகக் கருதும் அச் செயலை மாதொருபாகன் குணமென்று கொண்டான். இருவரும் இளைஞரென்று? காரணம் என்ன?

சண்டேசுரர் சரித்திரத்தைப் பார்ப்போம். திருச்சேய்ஞ்ஞலூரிலே, வேதியர் குலத்திலே, எச்சதத்தன் என்ற பெரியாரின் புதல்வராய் சண்டேசுரர் பிறந்தார். பிள்ளைத்திருநாமம் விசாரசுருமனார். அவர் சிறுவயதிலேயே பலகலை பயின்றார். ஒரு நாள் ஒரு இடையன் பசுக்களை அடிப்பது கண்டு மனம் பொருதவராகி அப்பசுக்களை மேய்க்கும் வேலையை மேற்கொண்டார். பசுக்கள் கொழுத்துப் பால் பொழிந்தன. அரசனுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்யும் வேட்கை பாலனுக்கு எழுந்தது. மணலால் கோயிலமைத்து, மணலாலே மகாதேவனையும் நாட்டி, பாலபிஷேகம் செய்தார். இச்செய்தி ஊருக்கெட்டவே ஒரு நாள் தகப்பன் ஒளிந்து கவனித்தான். மாட்டுப்பாலைக் கறந்து மண்ணில் விடுவது கண்டு கோபங்கொண்டான். சிறுபிள்ளை முதுகில் அடித்தான். பாலன் மனம் ஆண்டவன் பால் லயித்திருந்ததால் விழுந்த அடி தெரியவில்லை. மண்ணால் செய்த திருக்கோயிலை காலால் சிதைத்தான் எச்சதத்தன். நாயனார் இவ்வடாத செயலைத் தாங்காதவராய்க் கோலால் தந்தையின் தாள்களில் அவை ஒடிய வீசினார். சிவபெருமான் உமையம்மையுடன் தோன்றி

காட்சி கொடுத்து, நாயனாரை மகனாக ஆட்கொண்டு தொண்டர்க்கெல்லாம் நாயகமாக்கி சண்டசனுமாம் பதத்தைக் கொடுத்து, தான் அணிந்திருந்த கொன்றை மாலை யைச் சூட்டினார். எச்சதத்தன் வெட்டப்பட்டமையால் தன் குற்றம் நீங்கிச் சிவலோகஞ் சேர்ந்தார். இவ்வரலாற்றைக் குறித்து எழுந்தது கீழ்வரும் பாட்டு.

தீதில்லைமாணிச் சிவகருமம் சிதைத்தாணைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத்தாளிரண்டும்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோனோக்கம்.
மாணி-பிரம்மச்சாரி, சோறு-வீடு.

குற்றம் யாதும் மனதில் இல்லாத பிரம்மச்சாரி சண்டேசுரநாயனார், தான் செய்யும் சிவ பூசையைச் சிதறிக் கெடுத்தவன் குலத்தால் அந்தணன் ஆயினும், முறையால் தகப்பன் ஆயினும் அவனது இரண்டு கால்களையும் வெட்ட, சிவபெருமான் திருவருளால் தேவர்கள் வணங்க, பிழையே முத்திப் பயனளித்தமை பாடி தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

சண்டேசர் மனதில் யாதொரு குற்றமும் இல்லாத தால் தீதில்லையென்றார். “மனத்தின் கண் மாசிலனாதல் அனைத்து அறன்” என்பது பொய்யாமொழி. தீதில்லை என்பது சிவகருமஞ் சிதைத்தானையுஞ் சேரும். தகப்பனும் நல்ல மனப்பாங்குடன், மாடுகளை மேய்க்க ஒப்பித்தவருக்குக் கெடுத்செய்யலாகாதென எண்ணினான். தீது + இல் + ஐ எனப்பிரித்து தீதில்லாத ஐயன் என பொருள் கூறுதலுமுண்டு. சிவனுக்கு அர்ப்பணமாகும்படி செய்யும் காரியங்கள் சிவ கருமம். இங்கே சிவ பூசை, சிதைத்தல் சிதறுதல் அல்லது கெடுத்தல், வேதியன் வேதத்தை ஒதுகிறவன், பிராமணன்; தாதை எச்சதத்தன். தேவர் தொழ என்றதால் மக்கள் தொழுதலும் பெற்றும். சண்டேசுர நாயனார் ஒவ்வொரு திருமுறையிலும் போற்றப் பெற்றிருக்கிறார். ஒரு செயலின் தன்மையைச் செய்பவன் மனநிலையைக் கொண்டு கருத வேண்டும். நன்மை என்பதும் தீமை என்பதும் காலத்தால்,

இடத்தால். நிலையால் மாறுபடும், ஒரு செயலே சில சமயம் நற் செயலாகவும் சிலசமயம் தீய செயலாகவும் கருதப்படலாம். பூ ஏறிந்த மன்மதன் கொல்லப்பட்டான். கல் ஏறிந்த சாக்கியன் மோட்சம் பெற்றான், எச்சதத்தன் கால்களை வெட்டியது பிரமஹத்தி, பிதிர்ஹத்தி, குருஹத்தி என்ற பாவங்களுக்கு உட்படுத்துமாயினும் அக்குற்றங்களையே குணமெனக் கொண்டான் இறைவன்.

சிவபூசையில் வைத்த ஆர்வத்தால் அதற்குத் தடையாயினுரை ஒறுத்தல் அன்பின் மேலீட்டையே காட்டுகிறது.

“சித்தம் சிவமானார் செய்தன யாவும் தவமாகும்.”

சண்டேசுர நாயனார் செய்த பாதகத்திற்கு ஈசன் பரிசு கொடுத்தான்.

எச்சன் செய்தது சிவபாதகம்; நாயனார் செய்தது பிதிர் பாதகம். எச்சன் செய்தது மக்கள் மேல் வைத்த அன்பால்; நாயனார் செய்தது சிவனார் மேல் வைத்த அன்பால். எச்சன் தன் பிழைக்குக் கால் வெட்டுண்டான். தூயமனத்தாலும் முன் செய்த புண்ணியத்தாலும் முன் நாயனாரைப் பெற்றதாலும் வீடெய்தினான். நாயனார் செய்த பிழைக்கு வீடு கிடைத்தது.

சண்டேசுர நாயனார் ஆழமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். பசுக்களை இடையன் அடிப்பதைப் பொறுக்காது அந்த வேலையைத்தான் கொண்டார். பசுக்கள் மேல் வைத்த அன்பு பதி அன்புக்கு வழி காட்டியது. அன்பு காட்டாது, அன்பு வழியில் பணி ஆற்றாது, வீணே வாழ்க்கையைக் கழித்து, தாங்கள் நல்லவர்களென்று நினைத்துக்கொள்ளும் பேதைகள் எத்தனை பேர்? “செய்க, செய்க” என்பது மந்திரம். ஓவாது அறம் செய்தல் அருள் நெறி. செய்யும் பணிக்குத் தடை ஏற்பட்டபோது அத்தடையாரிடமிருந்து வரினும் அதனைத் தகர்த்து நீக்குதல் அவ

சியம். அவ்வாறு நீக்குதல் கொடுமையாகத் தோன்றலாம். வாழ்க்கை என்ற அறப்போரில் பாசத்தால் எழும் இரக்கத்திற்கும் சோகத்திற்கும் இடமேது? அழகாக இக்கருத்துக்களைத் தருகின்றார் ஒரு புலவர்:

கோவே நின்னைப் பாவால் பாடேன்;
வீழேன்; சூழேன்; தாழேன்; ஆயினும்,
தந்தையைக் கொன்ற பிள்ளையும் அல்லேன்;
பிள்ளையைக் கொன்ற தந்தையும் அல்லேன்;
கல்லால் எறிந்திலன்; வில்லால் அடித்திலன்;
வதைத்திடும் உளன் கொடுத்த (து) உதைத்திலன்
ஆதலின், பொல்லேன் அல்லேன் நல்லவன் யானே
எனக்கே நின்னருள், ஏனையோர்க்கில்லென
மனத்தில் தேறும் மாணப் பேதமை —

ஆண்டவனே, உன்னைப் பாடியும், ஆடியும் அழுதும் போற்றேனாயினும் நான் அநேக அடியார்களைவிட நல்லவன்; நான் சண்டேசுவரனைப் போல தந்தையைக் கொல்லவில்லை; சிறுத்தொண்டனைப் போல பிள்ளையைக் கொல்லவில்லை. சாக்கியநாயனார் போல, உன்னைக் கல்லால் அடிக்கவில்லை; விஜயனைப்போல வில்லால் அடிக்கவில்லை, கண்ணப்பனைப் போல, ஊனை ஊட்டி, செருப்புக்காலால் உதைக்க வில்லை. இக்குற்றங்கள் செய்யாது சும்மா விருக்கும் நான் பொல்லாதவனல்லன். மிக நல்லவன் நானே! இம்மாதிரி எண்ணங்கள் மனதில் உதிப்பதற்கு என் அறியாமையே காரணம்.

தோள் நோக்கம் என்பது மகளிர் சேர்ந்து ஒருவர் தோளை வேறொருவர் பார்த்துக்கொண்டு விளையாடுவது. அடிகள் காலத்தில் வழக்கிலிருந்திருக்கும். இக்காலத்தில் வழக்கில் இல்லாததால் விளையாட்டின் விபரங்கள் தெரியவில்லை. அவ்விளையாட்டின் மேல் வைத்து சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைக் கற்பிக்க எழுந்தது. திருத்தோனோக்கம் எனும் பதிகம். தோள் + நோக்கம் என்ற இருசொல் புணரும்போது தோனோக்கம் என்றாயிற்று.

நோக்கு என்பது பல்வகைக் கூத்துக்களில் ஒன்றாகிய விநோதக் கூத்தின் பகுதி என்பர். 'பாரமும் நுண்மையும் மாயமும் முதலாயவற்றை உடையது நோக்கு' என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். நோக்கு. நோக்கம், தோள் நோக்கு, தோள் வீச்சு என்பவை ஒன்றையே குறிக்குமென்று சிலர் கூறுவர்.

பிரபஞ்ச சுத்தி—பதிகத்தில் நுதலிய பொருள். பிரபஞ்சம், சுத்தி என்ற இருசொல்லும் புணரும்போது மகர ஒற்று கெட்டது. பிரபஞ்சமென்பது உலகம். அது உயிரில் உலகத்தையும் குறிக்கும். 'ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல்' என்பது பதிகக் கருத்தென பழைய உரை கூறும். உயிரில் கலந்தும் உயிரற்ற எப்பொருள்களில் கலந்தும் சிவபெருமான் எவற்றிற்கும் தூய்மை தருகிறான். அதுவே சுத்தி. ஆன்மா தூய்மைப்பட்டு சித்தம் சிவமாகும் வழி இங்கு அருளப்பெற்றது.

இப்பதிகம் அருளியது தில்லையில். இப்பதிகத்தில் பாட்டு 14; இதற்கு முன்னுள்ள எட்டுப்பதிகங்களில் இருபது பாட்டுக்கள் உள.

“சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே புண்ணியமாய் அத்தன் செய்யும் கருணைக்காராமை யுண்மிகுந்து பொத்திய கைகொட்டிப் புகழ்தல் தோனோக்கம்”

—உண்மை

நாயனார் செய்த செயல் புண்ணியமானதற்குக் காரணம் அவர் மனத்தின் சுத்தி என்பதனை தீதில்லை மாணி என்பதால் காட்டி பதிகம் நுதலிய பொருள் விளக்கப் பெற்றது.

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ
திருவா 16 : 6 திருத்தோனோக்கம்

தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கும்
 அண்டத் தொடும் உடனே
 பூதலத் தோரும் வணங்கப்
 பொற்கோயிலும் போனகழும் அருளி
 சோதிமணி முடித்தாமமும் நாமமும்
 தொண்டர்க்கு நாயகமும்
 பாதகத்துக்கு பரிசுவைத்தானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

சேந்தனார் - திருப்பல்லாண்டு

அரனடிக் கன்பர் செய்யும்
 பாவமும் அறம தாகும்;
 பரனடிக் கன்பி லாதார்
 புண்ணியம் பாவ மாகும்
 வரமுடைத் தக்கன் செய்த
 மாவேள்வி தீமை யாகி
 நரர்னிற் பாலன் செய்த
 பாதகம் நன்மை யாய்த்தே
 அருணத்தி சிவாசாரியார்: சிவஞான சித்தியார்

பாதகமென்றும் பழியென்றும் பாராதே
 தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் - சேதிப்பக்
 கண்டசர் தாமரம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
 தண்டசர் தம் செயலால் தான்.

திருக்களிற்றுப் பாடியர் 19

24. உயர்ந்த வெற்றி

தயாரிப்புப் பெரிது. ஆனால் எடுத்த செயல் எளிது; கொண்ட வெற்றி பெரிது. அவ்வெற்றியால் அழிய வேண்டுவன யாவும் அழிந்தன.

தாரகா சூரனுக்கு வித்யுன்மாலி, தாரகாஷன், கமலாஷன் என்ற மூன்று புத்திரர்கள். அவர்கள் கடுந்தவஞ்செய்து அசுரத்தச்சனாகிய மயனிடம் அந்தரத்தில் செல்லக்கூடிய மூன்று இரதங்கள் பெற்றனர். அவைகள் இரும்பு, வெள்ளி, பொன்னால் ஆனவை. நகரம் போல் பெரிதாகச் செய்யப்பட்டவை. அவைகள் நினைத்த இடத்திற்குச் சென்று அங்கே தங்கி, தங்கிய இடங்களை யெல்லாம் அழித்தன. இக்கொடுமை தாங்காது தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். பெருமான் இரக்கங்கொண்டு திரிபுரத்தை அழிக்கப்புறப்பட்டார். நிலமே தேராயது; சூரியனும் சந்திரனும் சக்கரங்கள் ஆயினர். வேதங்கள் நான்கும் குதிரைகளாயின. பிரம்மன் சாரதியானான். மேருவை வில்லாக்கி, ஆதிசேஷனை நாணாக்கி, அக்கினியை அம்பாக்கி, திருமலை அம்பின் கூராக்கி, வாயுவை அதன் சிறகாக்கி தேரின் மேல் ஏறினார் சிவபெருமான். தேவர்கள் தாங்களில்லையானால் இக்காரியம் நடக்க முடியாதென்றெண்ணிச் செருக்கடைந்தனர். தேவர்கள் செருக்கொழிய சிவபெருமான் திருவருளால் தேரின் அச்ச முறிந்தது. பெருமான் புன்முறுவல் பூத்தார்; வில்லை வளைத்தார்; வேலை முடிந்தது.

வளையாத மேருமலையும் அவர் கையில் வில்லாக வளைந்தது; உளையாத புரங்களும் ஒருங்கே உளைந்தன; வேகாத புரங்களும் அறவே வெந்தன. தேவர்களின் தீராத துன்பங்கள் முழுதுந் தீர்ந்தன.

அம்பு வேண்டப்படவில்லை. சிவபிரான் சிரித்தார் எரித்தார்.

“வளைந்தது வில்லு ; விளைந்தது பூசல்;
உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற;
ஒருங்குடன் வெந்தவாறு உந்தீபற”

பூசல் . சன்டை; உளைந்தன = சிதைந்தன ஒருங்கு = ஏககாலத்தில்.

வில்லானது வளைந்தது; போர் விளைந்தது. மூன்று நகரங்களும் அழிந்தன; சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் வெந்தன. என்ன அதிசயமென உந்தியைப் பறக்கவிட்டு விளையாடுங்கள்.

வில்லு என்பதில் உகரம் சாரியை. மேருவை வில்லாக வளைத்தது இறைவனது ஆற்றலைக் காட்டுகிறது. ஆனால் அவனுக்கு அவ்வில்லும் மிகை. தாங்களும் உபயோகப்படுத்துவதாகத் தருக்கி நின்ற தேவர்களை முதல்வன் உபயோகப்படுத்தவில்லை. உளைதல் = நோவடைதல், அழிதல், சிதறிப் போதல். அழிந்ததும் வெந்ததும் முப்புரம். திரிபுரத்து அசுரர்கள் சிவபக்தர்களாதலால் அவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டார்கள். அவர்கள் மூவரும் தப்பிப்போய் அப்பன் வாயிலின்கண் காவலாளாய் நின்றார்கள். “எண்ணுடை மூவர் இராக்கதர்கள் எரிபிழைத்துக் கண்ணுதல் எந்தை கடைத்தலை முன் நின்றதற்பின்” என்பது திருத்தோனோக்கம் திருவா 15.9

நீண்டகாலத்து இருட்டாயினும், வெளிச்சம் வந்தவுடனே அவ்விருட்டு உடனே நீங்குவது போல் முப்புரம் இறைவன் முன் ஒரு நொடியில் வெந்தன.

முப்புரம் மும்மல காரியங்களைக் குறிக்கும். ஆணவம் கன்மம் மரைய மும்மலம். இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் என்ற நிலைகள் உயிருக்கு ஏற்பட்ட பின் நாதன் குருவாக வந்து திருவடி தீக்கை செய்கிறான். அப்பொழுது மும்மலங்களும் நீங்குகின்றன. பிறவி ஒழிகிறது; உயிர் காப்பாற்றப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவிடத்தும் முப்புர முண்டு. அவை செய்யும் அட்டகாசம் எண்ணில. மும் மலங்களும் திருவருளால் தேயவேண்டும். பொசுங்க வேண்டும். பொசுங்கினால் விடுதலை, இப்பதிகத்தில் முதல் நான்கு பாட்டுக்களும் முப்புரமெரித்த வெற்றியைக் கூறுவன. அதன் பின் வரும் பாட்டுக்கள் தக்கன் வேள்வி முதலிய வெற்றிகளைக் கூறுவன.

திருவுந்தியார் என்பது பதிகப் பெயர். திரு+உந்தி +ஆர் என்ற மூன்று பதங்களை உடையது. உந்தி மகளிர் விளையாட்டில் ஒன்று. சில மகளிர் பாடிப்பறந்து ஓடுவதாகவும், ஓடிப் பிறரைப் பிடித்ததாகவும், பிடிக்க உந்திக் கொண்டு ஓடத்தூண்டுவதாகவும் இருக்கலாம். திரு என்ற சொல் அடைமொழி. ஆர் என்றது சிறப்பைக்காட்டுகிறது. உம்+தீ+பற எனப்பிரித்து உங்களுடைய விளைகள் பறக்கட்டும், என்று பொருள்கொள்வாரும் உண்டு.

ஞானவெற்றி பதிகப் பொருள்; ஞானத்தினால் வரும் வெற்றி என விரியும்; மும்மலத்தை உயிர் அறுத்து வெற்றி பெறுவது. இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. “அரன் சீர் பாவம் உறுதீமையறப் பாடல் திருவுந்தியதே” என்பது உண்மை.

ஊனம் ஒழிக்கும் உயர்திருவுந்தியார்
ஞான வெற்றி யென நவின்றனரே.

— அகத்தியச் சூத்திரம்

சென்றான், கண்டான், வென்றான் என்று சொல்லுவது போல, வளைந்ததும், விளைந்ததும், உளைந்ததும், வெந்ததும் வெற்றியின் பூரணத்தையும் விரைவையுங்காட்டுகின்றன.

அழகான வெற்றியைப் பெற்றதால் ஆண்டவன் திரிபுராந்தகன் என்று போற்றப் பெறுகிறான்.

ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில்

ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற

ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற

திருவா 14 : 2 (உந்தியார்)

தச்சு விடுத்தலும் தாமடி யிட்டலும்

அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற

அழிந்தன முப்புரம் உந்தீபற

திருவா 14 : 3 (உந்தியார்)

அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபுரா தனன்

முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்

முப்புர மாவது மும்மல காரியம்

அப்புரம் எய்தமை யாரறி வாரே!

(திருமந்திரம்)

கல்லால் நிழல்கீழாய் இடர்காவாய் எனவானோர்

எல்லாம் ஒரு நேராய் அயன் மறைபூட்டி நின்றுய்ப்ப

வல்லாய் எரி காற்றிர்க்கரி கோல்வாசுகி நாண்கல்

வில்லால் எயில் எய்தானிடம் வீழிம்மிழலையே

— திருஞானசம்பந்தர் 1:11:6

பன்மலர்கள் கொண்டடிக்கீழ்

வானோர்கள் பணிந்திறைஞ்ச

நன்மையிலா வல்லவுணர்

நகர்முன்றும் ஒருநொடியில்

வின்மலையின் நான்கொளுவி

வெங்கணையால் எய்தழித்த

நின்மலனார் கலிக்கச்சி

நெறிக்காரைக் காட்டாரே.

— திருஞானசம்பந்தர் 3 : 65 : 6

25. எங்கும் அருட் செவியும்

எங்கும் எப்பொழுதும் இன்னருள் புரிய முன் வருகிறான் ஈசன். தேவர் நடு நின்று நலம் பல செய்வான்; பதிகள் தோறும் எழுந்தருளி வரையின்றி வழங்குவான்; அடியார் அகத்துளே அன்புடன் அமர்ந்து அமுதமாய் ஊறுவான். இன்ப ஊற்று ஆவான்.

தேவாதி தேவர்களுக்கும் தலைவன் சிவ பெருமான். அவனை மால் தேடிக் காணாது மயங்கினான். அயன் தேடி அயர்ந்தான். விண்ணுலகத்தார் யாவருக்கும் நாதன். அவன் அண்டத்தவர் நாதன் என்பதை எப்படி அகிலம் உணர உணர்த்தினான்? அதிகாரத்தைச் செலுத்தியோ யாவரையும் அடக்கியோ வல்லமையையும் முதன்மையையும் காட்டவில்லை. பெரிய ஆபத்திலிருந்து தேவர்களைக் காப்பாற்றி அவர்கள் தலைவன் என்பதைக் காட்டினான். திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது ஆலகால விஷம் தோன்றியது. தேவர்கள் யாவரும் சிதறி ஓடிக் கடைசியாக சிவபெருமானிடம் சரண்புகுந்தனர். அளவிறந்த கருணை யால் அவர் நஞ்சை உண்டார். அது கண்டத்தில் அமர்ந்தது. வெளிப்படுத்தினால் தேவர் அழிவர்; விழுங்கினால் தோன்ற நிற்பனயாவும் அழியும். ஆகையால் கண்டத்தில் தங்கியது. வெண்ணீறு பூசிய செய்ய மேனியில் நீலம் பதித்தது போல நஞ்சு கறுப்பாக விளங்கி வள்ளலான் கருணைச் செயலை ஞாபகப்படுத்துகிறது. கண்டத்திற்கு அழகு தருவது அந்த நீலம். அதனால் நீலகண்டன் என்றும் நஞ்சமர் கண்டத்தன் என்றும் ஆண்டவனை அடியார்கள் போற்றுகிறார்கள். கஷ்டம் வந்தபோது அதனை நீக்கியும் தனது ஆற்றலைக் காட்டியும் நஞ்சமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர் நாதன் ஆனான்.

உதவிபுரிவது தேவலோகத்தவர்க்கு மட்டுமல்ல. ஏழைக்குப்பங்காளனாய், எளியவர்க்கு எளியனாகித்தொண்டு

செய்கிருன். மண்ணுலகம் புகுந்து திருத்தலங்களில் எழுந்தருளுவான். உத்தரகோச மங்கை அவனுக்கு உகந்த ஊர். அழகிய ஊர். வானத்திலுள்ள மஞ்சைத்தொடும் மணிமாடங்கள் மலிந்த பதி. உத்தரகோச மங்கைக்கு அவன் மட்டும் வரவில்லை. அம்மையும் கூட வந்தாள். அவள் அவனுடன் இருப்பது நமக்கு நல்லது. நமக்கும் நல்லது சொல்லுவாள்; ஆண்டவனுக்கும் நம்மைப்பற்றி நல்லதே சொல்லுவாள். அவளது அழகிய சொல் அவனுக்கு ஏறும். அஞ்சொலாளும் அவனும் உத்தரகோச மங்கையில் தங்கினர். தங்கி அடியார் நெஞ்சில் இருவரும் கூடிச்சென்று நிலையாக நின்றனர். அங்கு சும்மா இருக்க வில்லை. பூவில் தேன் சொரிவது போல அடியார் மனத்திலே அழியாத பேரின்பத் தேன் ஊற்றுப்போல தொடர்ந்து சுரந்து பெருகுகிறது. அம்மையப்பன் கிருபையால் ஆனந்தம் ஊறி ஊறி நிறைந்தது. துன்பம் தூரத்தூரப் போயிற்று. போகாத பிறவித் துன்பத்தை இருவரும் சேர்ந்து அறவே அறுத்து விலக்கினர். பின்னர் பிறத்தலும் இல்லை, இறத்தலும் இல்லை. தேவலோகத்தில் சுரர்களை நஞ்சுண்டு காப்பாற்றியும் உத்தரகோச மங்கையில் உள்ளவரை அங்கு வீற்றிருந்து பல செல்வங்கள் கொடுத்தருளியும் அடியவர் நெஞ்சுளே அம்மையோடு நின்று கருணை காட்டி இன்பம் தந்து இறப்பையும் பிறப்பையும் அறுத்தருளியும் இவ்வாறு எங்கும் எல்லார்க்கும் பேருதவி செய்து புகழ்பெற்றான் எம்பெருமான்.

நஞ்சமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சதோய் மாடமணி யுத்தர கோசமங்கை
அஞ்சொலாள் தன்னோடும் கூடி அடியவர்கள்
நெஞ்சுளே நின்றமுதம் ஊறிக் கருணைசெய்து
துஞ்சல்பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்பாடிப்
புஞ்சமார்வெள்வனையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ

அமர்தல்—தங்குதல், மஞ்ச—மேகம்
துஞ்சல்—இறத்தல், புஞ்சம்—தொகுதி.

தொகுதியாகப் பொருந்திய வெள்ளியவளைகளை அணிந்த பெண்களே, விடம் தங்கிய கண்டத்தை உடையவன் விண்ணோர் தலைவன். மேகங்கள் படிகின்ற மேல்மாடங்களுடைய அழகிய உத்தர கோசமங்கைப் பதியிலே இனிய மொழியாளாகிய உமாதேவியோடும் அவன் எழுந்தருளி அடியவர் மனத்துளே நிலைபெற்று அங்கே அமுதம் சுரந்து கிருபை காட்டி இறப்பையும் பிறப்பையும் அறுக்கும் பெருமானது பரிசுத்தமான புகழைப் பாடி பொன்னாஞ்சலில் ஆடுவோமாக.

புஞ்சமார் வெள்வளையீர் என்பதை முதலில் கொள்க. அண்டத்தவர் என்பதை அண்டத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களைக் குறிக்கும் எனவும் கொள்ளலாம். அம்மை அம்சொலாள். அம்-அழகிய. இங்கு இனிமையைக் குறிக்கும். ஊற்று என்பது ஊறி எனத் திரிந்தது. பல தலங்களில் அடியார்களுக்குக் கருணைகாட்டிக் காத்தருளிய கொள்கையைக் கீர்த்தித்திரு அகவலில் வி ரி வ ர க க் காணலாம். துஞ்சல் பிறப்பு என்பது பிரபஞ்ச அறித்தியத்தைக் காட்டுகிறது. வெள்வளை-வெண்சங்கினாலாகிய வளை. ஆடாமோ என்பதில் ஓ அசை. ஆடுவாம் என்பது ஆடாம் என நின்றது.

திருப்பொன்னாசல் இப்பதிகப் பெயர். பொன் + ஊசல்—பொன்னாசல். அடையொடு திருப்பொன்னாசல் என வந்தது. ஊசல்=ஊஞ்சல். ம க ளி ர் விளையாடும் பலகை, பொற்சங்கிலியால் கட்டப்பெற்றுத் தொங்குவதால் பொன்னாசல் என்றாயிற்று. அழகிய ஊசல் என்றும் சொல்லலாம்.

மகளிர் சிலர் ஊஞ்சலில் இருந்து கொண்டு ஆடுவார்கள். அதனைத் தாங்களே ஆட்டிக்கொள்ளலாம் அல்லது பிறர் கீழிருந்து ஆட்டலாம். வைணவப் பிரபந்தங்களில் இறைவியை ஊசலில் எழுந்தருளச் செய்து மகளிர் ஆட்டுவதாகப் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். இங்கு, வேற்கண்

மடவார் ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதமர்ந்து பிறைச் சென்னிக் கூத்தன் குணம் பரவி ஊசல் ஆடுகின்றனர்.

பதிகப்பொருள் அருட்சுத்தி. அருள் + சுத்தி — அருட் சுத்தி. அருட்சுத்தி என்பது அருளோடு கூடுதல் என்பது பழைய உரை. அருளுடன் கூடியதும் இறைவனது ஐந்தொழிலால் ஆன்மாக்கள் மாசு நீங்கித் தூய்மை அடைகின்றன.

பிரபஞ்சம் சுத்திப்படுவதை முன்பதிகத்தில் சொல்லியதைத் தொடர்ந்து அப் பிரபஞ்சம் சுத்திப்படுவதற்குக் காரணமாய் அருளைப்பற்றிச் சொல்வது இப்பதிகம். அருளே தீரோதான சக்தியாய் நின்று மும்மலப் பிணிப்பை நீக்கும். இதனாலே பதிகத் தொடர்பு விளங்கும்.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. அருள் சக்தியிருந்து ஆடத் தாலாட்டிடுதல் பொன்னாசல் என்பது உண்மை.

அடியார் நெஞ்சுளே நின்று, அமுதம் ஊறி, கருணை செய்து என்றதால் அருட்சுத்தி கூறப் பெற்றது.

ஆனோ அலியோ அரிவையோ என்றிருவர்
காணக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
நானாமே உய்ய ஆட்கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊனாக உண்டருளும் உத்தரகோச மங்கைக்
கோனார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம் பரவிப்
பூனார் வனமுலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ.

— திருவாசகம் (திருப்பொன்னாசல்) 16 : 5

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற்போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறிநின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்

— திருவா 1 : 46-48

26. நித்திய கல்யாணம்

காதலன் கட்டழகன். அவன் உடையும் நடையும் ஓர் ஒனியம்; பெரிய பேர்வழி; அவன் அனுபவம் பேரானந்தம். மங்கையர் மனத்தை அவன் கவர்வதில் என்ன வியப்பு?

நாம் ஒருவரைப் பார்த்ததும் சில எண்ணம் கொள்ளுகிறோம். முதலில் நம்மனதில் பதிவது உருவம். அழகுக்கு ஒரு கவர்ச்சி உண்டு. சிவபெருமான் தன் பேரழகால் ஈர்த்து நம்மை அவன் வழிப்படுத்துகிறான். செம்மேனியும், கரிய கண்டமும், நீண்ட கரமும், நெறிதரு குஞ்சியும் ஆண்டவன் தோற்றத்தை அழகுபடுத்துகின்றன. அணிகளும் ஆபரணங்களும் அவனது அழகை மேலும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கொன்றை மதியமும் கூவிளமத்தமும் துன்றிய சென்னியர்; கண் அஞ்சனத்தர்; வெள்ளைக் கலிங்கத்தர்; வெண்திருமுண்டத்தர்; பள்ளிக் குப்பாயத்தர்; தாளி அறுகினர்; சந்தனச் சாந்தினர்; தையலோர் பங்கினர்; தாபத வேடத்தர் என்று வருவன அவர் கொண்ட கோலத்தைக் காட்டுகின்றன. மனத்தைக்கவர அவை போதாதென பரிமேல் ஏறிவருகிறார். வேதமொழியர், நாதப்பறையினர்; கருணைக் கடலினர் என்பன நம்மை உருக்கும் அருட்குணங்கள்.

சிவபெருமான் மனாளனாகக் காட்சி தந்தால் ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்? அந்தக் காட்சியிலேயே தொடர்ந்து தினமும் கண்டால் மகிழ்ச்சி பன்மடங்கு அதிகரிக்குமன்றோ! அத்தோடு ஆளும் அழகன். பரிபூரண அழகு. நித்தம் மனாளராய் வருபவர். நிரம்ப அழகியர். பேதைப் பெண் ஒருத்தி தன் மனத்தை அவரிடம் பறிகொடுப்பதில் என்ன விந்தை?

அப்பெண்ணின் தாய் தன் மகள் நடத்தை யில் வேறுபாடு காண்கிறாள். அச்சிறுநங்கையை வளர்த்த தாயைத் தனியே அழைத்து விசாரிக்கிறாள். அதற்கு வளர்த்த செவிலி சொல்லுகிறாள்: “நான் நங்கையோடு பேசினேன். அவள் ஒரு பேரழகனைத் தினமும் மணவாளர் கோலத்தில் பார்ப்பதாகச் சொல்லுகிறாள். என்னிடம் தனியே வந்து ‘அம்மா நான் என்ன செய்வேன்?’ என்கிறாள்.”

தாய்: “என்னடி! அழகாவது, கோலமாவது? ஊர் தெரியாமல் எவனோ ஒருத்தனும், கண்டவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதா?”

செவிலி: “அவர் ஊரும் பெயரும் சொல்லமாட்டாளாம். அழகர் என்கிறாள். மணாளர் என்கிறாள். கடைசியில் அவர் ஊர் பெரிய ஊரெனத் தெரிகிறது. அழகிய நகரமாம். நல்ல சாலைகள் வழியாகப்போகலாமாம். அந்த ஊருக்குப் பெருந்துறை என்று பேராம்.”

தாய்: “ஊர் பெரிதானால் நமக்கென்னடி?”

செவிலி: “அவர் ஊரிலே அவர்தாம் பெரிய மனுஷர். நல்ல கௌரவம். செயலாலும் குணத்தாலும் எல்லா விதத்தாலும் உயர்ந்தவர். அதனாலேதான் நம் பெண்ணுக்கு அவரிடம் அவ்வளவு மயக்கம். பெருந்துறை அத்தன் ஞாபகம் தான் அவளுக்கு எப்பொழுதும். அவரை நினைத்தாலே போதும், அதுதான் ஆனந்தம். வேறுஒன்றும் தேவையில்லை. அதனாலே அவரை சித்தமிசை குடிவைத்து விட்டாள்.

“அன்னே, அன்னே என்று என்னிடம் பலமுறை கொஞ்சம் கொஞ்சம் சொல்லி விட்டாள். இனி அவள் பைத்தியத்தை எப்படி அம்மா தணிவிப்பது?”

நித்தம் மணாளர் நிரம்ப அழகியர்

சித்தத்திருப்பரால் அன்னே, என்னும்
சித்தத்திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர் ஆனந்தரால் அன்னே, என்னும்

நித்தம்-ஒவ்வொரு நாளும். அத்தர்-உயர்ந்தோர்.

“எப்பொழுதும் மணவாளர், நிறைந்த அழகுடையவர். மனத்திடத்தே இருப்பவர். அழகிய நல்ல பெருந்துறையின் தலைவர்; பேரின்பமே உருவெடுத்தவர்; தாயே” என்பாள்.

சக்தியும் சிவனும் சேருவது திருமணம். அவன் நித்தம் மணான். அவள் நித்ய கல்யாணி. சக்தியும் சிவனும் கூடவில்லையானால் படைப்பேது? இன்பமேது? அவர்கள் அன்று ஒருநாள் திருமணம் புரிந்து கொண்டனரென்றே, ஆண்டு தோறும் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்களென்றே சொல்வது அறியாமை. அவர்களுக்கு என்றும் திருமணம்; என்றும் பேரின்பம். இதனை நினைவூட்டவே ஆண்டுதோறும் அனேக பதிகளில் திருக்கல்யாண மஹோற்சவங்கள் நடக்கின்றன. இறைவனும் இறைவியும் எப்பொழுதும் பிரியாதிருப்பர். (திருவட்பயன்: 2) பின்ன மி ல ா ன் ; சிவபெருமான் நிட்டை இருந்த காலத்தில் படைப்பில்லை. பின்னர் உமா தேவியுடன் உலகங்களைப் படைத்தார்.

தென்பால் உகந்தாடும் தில்லை சிற்றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன்காணேடி
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய்இரு நிலத்தோர்
விண்பாலயோ கெய்தி வீடுவர்காண்சாழலோ

திருவா 12:9

என்பதையும்

மலையரையன் பொற்பாவை
வாணுதலாள் பெண்திருவை
உலகறியத் தீவேட்டான்
என்னுமது என்னேடி
உலகறியத் தீவேளாது

ஒழிந்தனனேல் உலகனைத்தும்
கலைநவின்ற பொருள்களொல்லாம்
கலங்கிடுங்காண் சாழலோ

திருவா 12 : 13

என்பதையும் காண்க.

ஒவ்வொரு அவயவமும் தரும் தனிச் சோபையும் அவைகள்
சேர்ந்து தரும் சமுதாயச் சோபையும் அளவிலடங்காதன
வாதலால் நிரம்ப அழகியர் எனப் பெற்றது.

சிவபெருமானது உயர்வை நங்கை அறிவாள்.
பெருந்துறைப் பெருமானுமினும் மாசுபடிந்த மனத்திலிருக்க
இசைவதால் அவரது எளிமையும், அத்தர், ஆனந்தர்
என்றதால் அவரது மேன்மையும், நித்தம்மனாளர், நிரம்ப
அழகியர் என்றதால் அவர் வடிவமுகம் கூறி அவரது
பரத்துவம் காட்டப் பெறுகிறது.

“அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை”

என்பது மந்திரம்.

சித்தம் மனத்தில் ஒருபகுதி; அந்தக் கரணங்களில்
ஒன்று. அன்னை என்ற சொல்லில் ஈற்றிலுள்ள ஐகாரம்
கெட்டு ஏகாரம் பெற்று விளியாக மாறியது.

தென்னன் பெருந்துறை—அழகிய நல்ல பெருந்துறை;
தென்னன் பெருந்துறை — பாண்டியனது பெருந்துறை;
தென்னன் பெருந்துறை அ த் த ன் — பாண்டியனாகிய
இறைவன்.

அண்டத்தவர் நாதன் நம் மனதில் குடி கொண்
டிருக்க எந்நாளும் துன்பமில்லை.

அன்னைப்பத்து என்ற இப்பதிகம் அகப்பொருள்
துறையில் பாடியது. தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர்
அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். தலைவனது சிறப்பையும் குண
மேம்பாட்டையும் தலைவி உணர்ந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறாள்.
தலைவி தான்கண்ட பெருமையைச் செவிலித் தாய்க்குச்

சொல்லுகிறார். அன்னே என்பது செவிலித்தாய். அன்னே என்று கூப்பிடுகிறவள் தலைவி. தலைவி செவிலித்தாய்க்குச் சொல்லியதை செவிலித்தாய் நற்றாய்க்குச் சொல்வதாக அமைந்தது இப்பதிகம்.

“ஆங்கொரு சிறுமி தன்சீர் அன்னையை நோக்கிக் கூறும் தாங்கிசை மொழியேயாகத் தருமவை யீரைந்தோதி” என்னும் திருவாதவூரார் புரணத்திலிருந்து மகள் தன் தாயை நோக்கிக் கூறியது இப்பதிகம் எனக் கொள்ளப்பட்டதென அறிகிறோம். தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்றலாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம் என்பது திருவாசக வியாக்யானம்.

இப்பதிகப் பாட்டுக்களில் முதலிரண்டு வரி மகள் வினாவாகவும் பின் இரண்டுவரி ஒத்த அனுபவத்தை அடைந்திருந்த தாயினுடைய பதிலாகவும் கொள்ளலாமென்பர். அருளுக்கருளாய் அபேத உருவாய் உள்ள தனை ஒருவர்க்கொருவர் அளவளாவி வினா விடையான சிவானந்தப் பெருக்கைத் தாயும் பெண்ணுமாகிய இருவர்க்கும் ஒரு மொழியான அனுபவமெனக் காண்க, என்பது வியாக்யானம்.

ஆத்ம பூரணம் பதிகப் பொருள். ஆத்மா + பூரணம் என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து ஆத்ம பூரணம். ஆத்மா அல்லது ஆன்மா என்பது உயிர். பூரணம் என்றால் நிறைவு. ஆன்மா தன் குறையை நீக்கி நிறைவு பெறல் ஆத்ம பூரணம். பூரணப் பொருள் இறைவன் ஒருவனே. அவனே ஊனமற்ற உண்மை, பேரறிவு, அளப்பிலா ஆனந்தம், குறைவிலா நிறை. ஆன்மாக்கள் சத்து சித்து இன்பம் என்ற தலைமைகளை உடையனவாயினும் அத்தன்மைகள் குறைபாடு உடையன. உயிர்கள் பிறப்பு இறப்பில் உழல்வன. உயிர்களின் அறிவு சிற்றறிவு, அவ்வளவு மயங்கி நிற்பது, மாசு படிந்தது, உயிர்களின் இன்பம் குறுகியது; நிலைத்து நில்லாதது. இவ்வாறு பல

குறைகளை உடைய ஆன்மா குறைகளினின்றும் நீங்கி சிவன் அருள் பெற்றது. அவனை அடைந்து அவன் தன்மைகள் யாவும்பெற்று நிறைவு பெறலே ஆத்ம பூரணம்.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. 'நேயம் மிகுந்த நிலைகுலையக் கூடுதலை ஆய அருள் தாய்க்கு அங்கு அறைதல் அன்னைப்பத்தாகும்' என்பது உண்மை.

நித்தம் மனோளர்; நிரம்பிய அழகியர் என்று அனுபவிப்பதாலும், சிவபெருமான் சித்தத்திருப்பரென்ற தாலும் ஆத்ம பூரணம் இப்பாட்டில் நுதலப் பெற்றது.

ஆனந்தமே பிரம்மம். அதுவே உலகத்தில் நிரம்பி நிற்கிறது.

— தைத்திரிய உபநிஷத்

சௌலப்பியமும் (எளிமையும்) மேன்மையும், வடிவழகும் கூடிய பசங்கூட்டே பரத்துவம்.

— திருவாய்மொழி (ஈட்டின் தமிழாக்கம்)

27. இறங்குதல்

ஒரு பெரியவரைக் காணவேண்டுமானால் அவர் இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்று காணவேண்டும். பல சந்தர்ப்பங்களில் நாம் சென்று காணச் சக்தி அற்றவர்களாகவும் தகுதி அற்றவர்களாகவும் இருக்கிறோம். சிறு குழந்தை திண்ணையிலிருக்கும் தாயிடம் செல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. அப்பொழுது தாய் இறங்கி வந்தாலொழிய குழந்தை அவளிடம் செல்லமுடியாது. இவ்வாறு இறங்கி வந்து நின்றல் அவரோஹணம் என்பர்,

பெரியவர் ஒருவருக்கு ஒரு முக்கிய விஷயத்தைச் சொல்லி அனுப்பவேண்டுமானால் அதற்குத் தகுதி உள்ள ஒருவர் வேண்டும். போகிறவர் நல்லவராக இருக்க வேண்டும், ஒருவரது தன்மை பிறந்த அல்லது வளர்ந்த இடத்தையும் பொறுத்தது. ஆசை நாயகனுக்குத் தூது அனுப்ப ஒரு குயிலை வேண்டுகிறாள் ஒரு மங்கை. அது பெண் குயில். தன் கஷ்டத்தை உணர வல்லது. இக்குயில் சோலையில் பிறந்து சோலையில் வளருவது. ஒங்கி ஒன்றுமில்லாமல் வளர்ந்த மரங்களையுடைய சோலையன்று அது. இனிய நறுங்கனிகள் குலை குலையாகத் தொங்கும் மரங்களையுடையது. தேன் சொரிந்தும் பழம் நிறைந்துமுள்ள சோலையில் பயிலும் குயிலைத் துணைக் கொண்டாள். இனிமையும் பயனும் தரும். குளிர்ந்த சோலையில் குயில் பயிலும், சோலை இனிய பழம் தரும். சோலை பயிலுங் குயில் இனிய பலனைத் தரும். குயில் தான் செல்லும் தூதில் இனிமையும் பயனும் உள்ள செய்தி கொண்டு வரலாமென்று எதிர் பார்ப்பது இயற்கைதானே! விரும்பி ஏற்கப்பெறும் குயில் குஞ்சாகையால் அது எந்த இடத்திலும் எளிதாகப் புகவல்லது.

தேன் பழஞ் சோலை பயிலும் சிறு குயில் உதவிக்குக் கிடைத்த பின் குறையொன்றில்லை. அதனிடம் விஷயத்தை நன்கு சொல்லவேண்டும். வேறொன்றையும் கவனியாமல்

இதனையே கவனித்து அது கேட்க வேண்டும். குயிலை அழைத்து மங்கை “இது கேள் நீ” என்கிறாள்.

யாரிடம் தூதுபோக வேண்டும்? ஒரு வள்ளலிடம். அவன் ஒருவன், ஒப்பற்றவன். மற்றவர்களைப்போல் இருக்க மாட்டான். அடையாளம் நன்கு தெரியும். அவன் தேவாதி தேவர்கள் வாழும் வானில் இல்லை. பிழை மலிந்த மக்கள் வதியும் இப்பூமியிலேயே உள்ளான். வாளை இகழ்ந்து மண்ணுலகில் புகுந்தான். மக்களைக்காப்பதற்காகவே இறங்கி மக்களை எல்லாம் ஆட்கொண்டான். அப்பேர்ப்பட்டவன் இம்மங்கையைப் பாரானா? முன்னமும் பார்த்துள்ளான். அவளின் ஊனின் உள்ளே புகுந்து உள்ளத்துட் சென்று அவள் உணர்வுடன் கலந்து அன்று இருந்து விட்டுப் போனவன்இன்று திரும்பிவாரானா? நிச்சயமாக வருவான் வருவதாகச் சொல்லிப்போனான். குறிப்பிட்ட காலமும் வந்து விட்டது. ஆகையால் குயில் தைரியமாகப் போகலாம். இன்னும் ஒரு விஷயம். அவன் மங்கை மணுளன் மங்கையிடமிருந்து சென்ற தூதரை முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்பான். திரும்பி வரவும் கடமைப்பட்டவன். அவன் வள்ளல் ஆகையால் புகழாலே கேட்டுத் தெரிந்து, அவன் ஒருத்தன் ஆகையால் அடையாளத்தால் கண்டு அறிந்து, அவன் மணுளன் ஆகையால் அவன் தரும் ஆனந்தத்தால் உணர்ந்து அவனை நிச்சயம் செய்யலாம். சிறுகுயில் சிவபெருமானிடம் பேசும் போது பக்கத்திலிருக்கும் பெருமாட்டிக்குப் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அந்த அம்மைக்குக் கோபமே வராது. அவள் மென் நோக்கி ஆகையால் பிரியாது அவள் பக்கத்திலிருந்தாலும் பேசலாம். அவளுக்கு இயல்பாக உள்ள மருண்ட பார்வையைக் கண்டுகுயில் மருளவேண்டியதில்லை. மாளைப் பழித்த கண்ணுடைய மாதரசி தான் சொல்லியனுப்பியதைக் கேட்டாலும் கேடொன்றில்லை. அவள் கருணை நிறைந்தவள்; நலமே செய்யும் இயல்பினாள்.

சொல்லவேண்டியது என்ன செய்தி? கலந்திருந்தவன் பிரிந்திருப்பதால் மங்கை மழை காணாத செடி போல்

வாடுகிறாள். அவனை ஒருதரமாவது பார்க்கவேண்டும்; பக்கத்திலிருக்கவேண்டும். அதற்காக வரச் சொல்ல வேண்டும். சிறு குயில் தன் இனிய குரலில் கொஞ்சி கூவிச் சொல்லவேண்டும். அது செய்தால் பேருதவி. செய்ய வல்லது அச்சிறு குயிலே. அதனால் மங்கை அதனைக் கெஞ்சுகிறாள்.

தேன்பழச் சோலை பயிலும்
சிறுகுயிலே, இது கேள்நீ
வான்பழித்து இம்மண் புகுந்து
மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித்து உள்ளம் புகுந்து என்
உணர்வது வாய ஒருத்தன்
மான்பழித்து ஆண்டமென் நோக்கி
மணாளனை நீவரக் கூவாய்.

பயிலுதல்—இடைவிடாது தங்குதல், ஊன்—உடல்

தேன்போன்ற இனிமையான பழங்களைக்கொடுக்கும் சோலையில் சஞ்சரிக்கின்ற சிறிய குயிலே, நீ இதனைக் கேட்பாயாக. வாளைக் குறைவாகச் சொல்லி இம்மண்ணுலகத்தில் எழுந்தருளி மக்களை அருளாட்சிகொண்ட பெருங்கொடையாளன், ஊனை விட்டு மனதில் புகுந்து என் உணர்வினில் கலந்து நின்ற ஒப்பற்றவன். மாளை இகழ்ந்த மெல்லிய நோக்கினை உடைய உமையம்மை கணவனை வரும்படி நீ அழைப்பாய்.

உன் துணைத்தோழியும் ஆவன் என்று ஏழாம் பாட்டில் தலை மகள் கூறுவதால் இக்குயில் பெண் குயில் என்று தெரிகிறது. தேன் பழம் தேமாம்பழம் எனலுமாம். தேன் பழச் சோலையை ஞானத்திருவடி என்பர். இது கேள்நீ என்று குயிலின் கவனம் இழுக்கப்படுகிறது. தேவர்கள் தங்கும் வானத்தை இகழ்ந்து மக்கள் மேல் வைத்த அன்பால் பெருமான் அதைப் புறக்கணிக்கிறார். வாளைவிட்டு இறங்கியது அதனைப் பழித்தல் போலாகும். வான் பழித்து என் பதற்கு வானில் உள்ள தேவர்களை ஆட்கொள்ளக்

கருதாது இழிந்து என்றும் கூறலாம். குற்றம் மலிந்து இறை நம்பிக்கை குறைந்த மண் என்று இழித்து இம்மண் என்றார் அடிகள். மால் முதலிய தேவர்கள் மண்ணுக்கு வந்து வணங்கலாம். பாசத்தால் கட்டுண்ட உயிர்கள் இரக்கத்திற்குரியவர். அன்பும் அருளும் அறிவுக் கடையாளம் என்பர் உயர்ந்தோர். சிவன் வாக்கு என்பது ஈண்டு சைவசமயநெறி. பேரருளாளன் விட்டு வந்த வான் உயர்ந்த இடம். வந்த மண் தாழ்ந்த இடம். ஆயினும் பூமிக்கு வெளியே விலகி நிற்காமல் உள்ளே வந்ததால் “புகுந்து” என்றார். யாவற்றையும் கொடுத்து தம்மையும் நமக்குக் கொடுக்கும் தன்மையுடைய வள்ளல் நம் பெருமான். தகுதியற்றவர்க்கும் பெருவாரியாகக் கொடுப்பான். ஊன் ஆகு பெயர். உடலைக் குறிக்கிறது. மக்கள் உயர்நிலை அடைய உபயோகமாகவது உடல் உள்ளம் முதலியன. இறைவன் எங்கும் கலந்திருப்பினும் அவன் நம் உள்ளத்தில் கலந்திருப்பதால், நாம் அதிகசிறப்பு எய்தலாம். நம் கரணங்கள் யாவும் சிவகரணமானபின், உடல் கலப்பு பொதுவாக இருக்க வேண்டுமே யன்றி சிறப்பாக வேண்டு வதில்லை. ஆகையால் ஊன்பழித் தென்றும் உள்ளம் புகுந் தென்றும் கூறினார். என் என்பதனை ஊன், உள்ளம் என்னும் சொற்களின் முன்னும் கூட்டுக. கண்ணில் படாத கடவுள் கருத்தில் படுவதால் உணர்வது ஆனான். என் உணர்விலே அவன் கலப்பதற்காக என் உணர்வைக் கெடுத்து அவன் என் உணர்வில் புகுந்து என் உணர்வில் அத்துவிதமாய் நின்றான். ஒரு தனி முதல்வன் என்று காட்ட என் உணர்வதுவாய ஒருத்தன் என்றார். என் அறிவே சொருபமாக உடையவன். சிவ ஞானபோதம் ஒன்பதாம் சூத்திரத்தில் சொல்லிய பாச நீக்கமும், பத்தாம் சூத்திரத்தில் சொல்லிய பசு போத நீக்கமும் பதினோராம் சூத்திரத்தில் சொல்லிய சிவப்பேறும் ‘ஊன் பழித்து’ என்பதாலும், ‘உள்ளம் புகுந்து’ என்பதாலும், ‘உணர்வது வாய ஒருத்தன்’ என்பதாலும், முறையே இப்பாசுரத்தின் முன்னுவது அடியில் விளக்கமாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறி

இருப்பது வியந்து அனுபவிக்கத் தக்கது. பக்குவப்பட்ட அடியார்களுக்கெல்லாம் இறைவன் தனது பேரருளிஞலே பேரின்பம் அளிக்கிற வள்ளல் தன்மையை இரண்டாவது அடியில் பொதுவாகக் கூறி வள்ளல் தன்மையை தம்மிடத்தும் அருளிஞன் என்று தம்மைச் சான்றாகக் காட்டி மக்கள் யாவரும் அவன் தன்மையை அறியும்படி அடிகள் கூறினார். ஒருவன், ஏகப்பரப்பிரம்மம், சிவம். மான் நோக்கைவென்ற நோக்கையுடைய அம்மைபார்வதி. நோக்கு + இ = நோக்கி. இ வினை முதல் உணர்த்தும் விசுதி. நோக்கி - நோக்கை உடையவள் தேவி. உயிர்கள் மேல் பேரருள் கொண்டு கடைக்கண் சாதிப்பவளாகையால் மென் நோக்கி. மணம் + ஆளன் = மணவாளன். இங்கு மணாளன் என்று மருவி நின்றது. நித்தம் மணாளர் என்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. சொல்லாய் என்னுது கூவாய் என்றதால் தலைமகன் பக்கத்திலிருப்பதாகக் கூறுவர்.

குயிற்பத்து குயிலை நோக்கிச் சொல்லும் பத்துப் பாட்டுக்களை உடைய பதிகம். பிரிந்த தலைவனை எண்ணிப் பிரிவாற்றாமையால் மனம் வருந்தித் தன் துயரத்தை ஒரு குயிலினிடம் சொல்லித் தூது அனுப்புதல் இத்துறை.

ஆத்துமவிரக்கம் பதிகப் பொருள். ஆத்துமா என்பது ஆன்மா என்றும் கூறப்படும். ஆன்மா = உயிர். ஆன்மா இரக்கம் என்பது ஆன்மானினுடைய வருத்தம் என்றாகும் பெருமான் தன்னை விட்டுப்பிரிந்தால் துயரம் ஏற்படுகிறது. ஆண்டவன் எங்கும் நிறைந்தவன்; பிரிவதுமில்லை, வருவது மில்லை. அவனருளால் அவனைக் காண ஆரம்பித்த பின் அக்காட்சி மறைவதே பிரிவு. அதனால் வருத்தம் ஏற்படுகிறது.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. 'தூய அருட் குயிலே நற்சோதி எனைக் கூடுதற்கு உன் வாயினால் கூவென முன் வாழ்த்தல் குயிற் பத்தாகும்' என்பது உண்மை.

நாதனுடைய வள்ளல் தன்மையை நினைந்து,
முன்னர் அவன் தன்னில் புகுந்து நின்றதை எண்ணி இப்
பொழுது இல்லையே என்று ஏங்கி குயிலிடம் மனாளனை
கூவச் சொல்வது ஆத்ம இரக்கத்தைக் காட்டுகிறது.

நிலந்தன் மேல் வந்தருளி நீள் கழல்கள் காட்டி.

சிவபுராணம் : 59

கடலின்திரை யதுபோல்வரு
கலக்க மலம் அறுத்து என்
உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து
ஒழியாவண்ணம் நிறைந்தான்
சுடருஞ்சுடர் மதிசூடிய
திருப்பெருந்துறை யுறையும்
படருஞ்சடை மகுடத்தெங்கள்
பரன்தான்செய்த படிநே.

திருவாசகம். 34 : 6

மார்பின் கடுப்பாலே தரையிலே பாலைப் பீச்சு
வாரைப் போன்று கருணையினால் எம்பெருமான் தானாகவே
மண்ணில் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொள்ளுகிறான்.

28. கொடி எது

அரசர்களுக்குள்ள பல உறுப்புகளில் கொடி ஒன்று. அக்கொடி அந்த அரசனது பண்பைக் காட்டும். நாட்டின் பண்போ சரித்திரமோ அதில் அடங்கிக் கிடப்பதுண்டு. ஒருவன் தன்மையை அவன் உடை, அணி, இடம் முதலியன தெரிவிக்கும். சிவபெருமான் கொண்ட உறுப்புகளில் கொடி ஒன்று.

சிவபெருமானது கொடி இடபக்கொடி. ஏறு கம்பீரமும், பால் போன்ற வெண்மை நிறமும், வலிமையும் சுறுசுறுப்பும் உடையது. சிவபெருமானது ஒப்பற்ற பெருமையையும், தூயவெண்ணீற்றையும், அளவிலா ஆற்றலையும், வலிந்து விரைந்தருளும் பேரருளையும் ஏறு ஞாபகமுட்டும். ஏற்றை வாகனமாகவும் 'கொடியாகவும் உடையான் உம்பர் பிரான். அவனைத் தாங்குவது ஏறு; அவன் தாங்குவது ஏற்றுக்கொடி. ஏறு அறத்தின் அடையாளம். அறத்தைப் பாதுகாப்பவனும் அறத்தால் காக்கப் படுபவனும் சிவபெருமான். அவனுக்கு ஆதாரம் இடபம்; ஆதேயம் இடபம்; அவனது கொடி உயர்ந்த கொடி; எங்கும் விளங்கும் கொடி. அவன் அன்பரல்லாதார் பார்த்தாலே பயப்படுவார்கள்; 'துண்' என்று நடுங்குவார்கள் ஏதிலார் தவறு செய்யவில்லையானால் பயப்பட வேண்டாம். நியாயத்தையே நிலைநாட்டும் பழியிலாக் கொடி அது. அன்பர்களை ஈர்க்கும் எழில் கொடி.

சாலவும் ஏதிலார் துண் என்ன மேல் விளங்கி
ஏர் காட்டும் கோது இலா ஏறும் கொடி

கொடி என்ன வென்று சொல்கிறது சோலைப் பசுங்கிளி. சிறுகிளி சொல்வதும் நாம் அதன் வாயிலிருந்து கேட்பதும் ஒரு ஆனந்தம். துறையில் தூநீர் அருந்தி வாயாரச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அதற்கும் ஆனந்தம்.

“செய்ய வாய்ப்பைஞ் சிறகிற் செல்வீ” என்று திருத் தசாங்கம் என்னும் இப்பதிகத்தில் அமைக்கப்படுதலால் இது பெண்கிளி. கூடு புகாது. தலைவி பக்கத்தில் நின்று இப்பசுங்கிளி இயம்புமானால் அவள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவாள். அது வளப்பமான இடத்தில் வசிப்பது ; குளிர்ந்த நிழலில் இருப்பது. கூண்டில் அடைத்து வைத்த கிளி போலல்லாமல் சுயேச்சையாகத் திரிய வல்லது. இவ் வசதிகளையுடைய கிளி பதில் சொல்ல முடியும். உண்ண உணவும், இருக்க நிழலும், வாழச் சுயேச்சையும் அற்றவன் எவ்வாறு மாதேவனை அறியப் போகிருன்? ஆகையால் பைங்கிளி பெருந்துறைக்கோன் கோலம் பொலியும் கொடி என்னவென்று கூறுகிறது. தலைமகள் கிளியையும் சேர்த்து “நமை யாளுடையான்” “நமை ஆளும் மாதாடும் பாகத் தன்,” “நம் சிந்தை சேர் ஐயன்” என்றதாலும், கிளி “எம்பெருமான்,” “நாயேனை ஆளுடையான் என்பதாலும்,” கிளி தலைமகள் தலைமகள் இருவர் அருளையும் பெற்றதெனத் தெரிகிறது. தூது சென்ற குயில் தலைமகளோடு முன்னர் பயிலாதது.

சோலைப் பசுங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன் கோலம் பொலியும் கொடிகூராய் — சாலவும்
ஏதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி ஏர்காட்டும
கோதிலா ஏரும் கொடி.

பசுங்கிளி - பச்சை நிறமுடைய கிளி. தூ - பரிசுத்தம்.
ஏதிலார் - பகைவர். ஏர் - அழகு. ஏறு - இடபம்.

சோலையில் வாழ்கின்ற பசுங்கிளியே, பரிசுத்தமான நீர்க்குழந்த பெருந்துறைக்கு அரசனான சிவபெருமானது அழகு மிகுந்த கொடி எதுவென்று சொல்வாயாக. (அக் கொடி யாதெனில்) பகைவர் மிகவும் திடுக்கிடும்படி உயர்வாக விளங்கி, அழகு காட்டுகின்ற குற்றமில்லாத இட பக்கொடியாம்.

தூநீர் என்பதனை பரிசுத்தமான தன்மை என்று கொண்டு பெருமானுக்குச் சேர்க்கலாம். சாலவும் என்பதனை

துண்ணென்ன என்பதனோடும் கூட்டுக. துண் எனல் என்பது அச்சக் குறிப்பு, ஆண்டவன் அடையாளங்கள் பல வற்றுள், கொடி மிகச் சிறந்தது ; பெருமான் தன்மையை நன்கு காட்டுவது ஆகையால் பதிகத்தின் கடைசி பாட்டில் அது கூறப்பட்டது.

கொடி மரத்தில் மரம் ஒன்றும், கொடிச் சீலை ஒன்றும், இரண்டையும் பிணைக்கும் கயிறு ஒன்றும் காணலாம். அதே போல உலகத்தில் முப்பொருள் உண்டு. அசைக்கப்படாது உயர்ந்து, மேலோடு கீழாய், சீலைக்குத் துணையாய் நிற்கும் மரம்போன்ற பதியும், அசைவுடைய தாய், மேலும் கீழும் செல்லக் கூடியதாயுள்ள சீலையைப் போன்ற பசுவும், மரத்தையும் சீலையையும் பிணைக்க வல்ல தான கயிறு போன்ற பாசமும் காண்கிறோம். இடபம் தர்மத்தையும் தூய்மையையும் குறிக்கும். கொடி அந்த இரண்டு இலட்சியத்தையும் காட்டுகிறது.

திருத்தசாங்கம் என்பது இப்பதிகத் தலைப்பு. திரு, தசம், அங்கம் என்ற மூன்று சொற்கள் சேர்ந்தது. தசம் - பத்து. அங்கம் - உறுப்பு. ஒரு அரசனுடைய பத்து உறுப்புக்களைக் கூறும் பதிகம் தசாங்கம். ஒரு அரசன் அரசு புரிய இப்பத்து உறுப்புக்களும் துணைபுரிகின்றன. அவ்வாறே சிவபெருமான் பத்து உறுப்புக்களோடு அருளாட்சி செய்து, உயிர்களை மும்மலப் பிணியிலிருந்து நீக்கி, துன்பம் துடைத்து இன்பம் பெருக்கி வருகிறான். பத்து உறுப்புக்கள் சொல்வதில் வேறுபாடுகளுண்டு. “ஆறும், மலையும், யானையும், குதிரையும், நாடும், ஊரும் கொடியும், முரசும், தாரும், தேரும் தசாங்கமெனப்படும்.” இது திவாகர நிகண்டு. இப்பதிகத்தில் கூறும் உறுப்புக்கள் (1) நாமம் (2) நாடு (3) பதி (4) ஆறு (5) மலை (6) ஊர்தி (7) படை (8) முரசு (9) தார் (10) கொடி. திவாகரத்தில் சொல்லிய “தேரை” விட்டு இப்பதிகத்தில் அதில் சொல்லப் படாத ‘படை’ சேர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது.

அடிமை கொண்ட முறைமை இப்பதிகக் கருத்து. எல்லா உயிர்களும் இறைவனது அடிமை. அவைகள் அவன் அறிவிக்க அறியும். அவன் ஆட்ட ஆடும். அதனால் அவைகளின் அடிமைத்திறம் விளங்குகிறது. அநாதி காலந் தொட்டே இவ்வடிமைத் தொடர்பு ஏற்பட்டு விட்டதால் “கொண்ட” என்று இறந்தகாலத்தில் கூறினார். அடிமை கொண்டவர் அடையாளத்தை இப்பதிகம் கூறுகிறது.

இப்பதிகம் திருத்தில்லையில் அருளியது. ‘பேர் நாடு ஊர் ஆறு மலை ஊர்தி படை முரசு தார் கொடி யெலாம் அரற்குச் சாற்றல் தசாங்கமதாம், என்பது உண்மை.

பெருந்துறைக் கோன் அங்கத்தில் ஒன்று “ஏரும் கொடி” என்றும், “கோலம் பொலியும்” என்பதாலும் “ஏர் காட்டும்” என்பதாலும் அண்ணல் ஈர்க்கும் தன்மை யுடையவன் என்றும் கூறி தான் அவைகளால் இழுக்கப் பட்ட அடிமையென்று உய்த்து உணர வைத்தார்.

சிவம், சக்தி ஆகிய இரண்டும் சிருஷ்டிக்கு அத்யா வசியமானவை. உலர்ந்துபோன களிமண்ணை வைத்துக் கொண்டு எந்தக் குயவனாலும் சட்டி பண்ண முடியாது.. தண்ணீர் அதற்கு அவசியம் வேண்டும். அதுபோல, சக்தியினுடைய உதவியில்லாமல் சிவனால் மட்டும் சிருஷ்டித் தொழில் நடைபெறுது.

— பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

29. எம்மாலும் கூட்டம்

இறைவனை உள்ளன்போடு வழிபடுபவர் உளர். அவனை நினைக்கவும் காணவும் அணுகவும் சாதனைகள் தொடர்ந்து புரிவர். எடுக்கும் முயற்சி பலவகை.

எம்பெருமான் இரவிலே பள்ளிகொண்ட காட்சியைக் கண்ட பக்தர்கள் ஆண்டவனைத் துயில் எழுப்ப வைகறையில் நீராடி கோயிலுக்குச் சென்றார்கள்.

பக்தர்களில் பல திறம்படைத்தவர்கள் உண்டு. ஆற்றலிலே, அறிவிலே, கல்வியிலே அவர்கள் வேறுபட்டாலும் எல்லாரும் ஈசன் பேரில் அன்பு பூண்டவர்கள். அக் கூட்டத்தில் இசை வல்லுநர் ஒரு கோஷ்டி; இனிய இசையோடு வீணையை மீட்டுவர்; நல்ல கானத்தோடு யாழ்வாசிப்பர்; மத்தளங் கொட்டுவர். இன்னும் பல பல வாத்தியங்கள் வாசிப்பர். யாவும் கவர்ச்சி பொருந்திய ஒலியை எழுப்புகின்றன.

வேத பாராயணக் கோஷ்டி ஒரு பக்கம். இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களையும் கனஞ் சடையோடு கம்பீரமாக ஒதினர். தோத்திரப் பாக்களை நெஞ்சருகப் பாடினர் ஒதுவார்கள்.

இசை சேர்க்கவோ இனிமையாகப் பாடவோ வெகு காலப்பயிற்சி வேண்டும். அத்தகுதியில்லாதார் என்ன செய்யலாம்? எல்லாருக்கும் முன்னர் எழுந்து, இருட்டையும் முள்ளையும் பொருட்படுத்தாமல் நந்தவனம் சென்று நல்ல மலர் எடுத்து, நெருக்கமாகப் பூக்களை வைத்து அழகிய மாலை தொடுத்து, மகாதேவனுக்குச் சாத்த கையிலே ஏந்தி ஒருபால் நின்றனர்.

இப்பெரும் பணிகள் செய்ய முடியாதாரும் வந்து ஒரு பக்கம் நின்று பக்தியுடன் பரமனைத் தொழுவர்; பின்னர் ஆனந்தக் கண்ணீர் உகுத்து அழுவர்; இடையிடையே மெய் அரும்பி விதிர்விதிர்ப்பர். இவ்வாறு பக்திவசப்பட்டுத் தன்வயமற்றவர் ஒரு கூட்டம்.

இவ்வளவு தூரம் பக்தியில் தோய முடியாதவர் கூட்டமும் அங்கிருந்தது. அவர்கள் வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாதவராய், கை தூக்கி தலைமேல் குவித்து அண்ணலை வணங்கி நின்றனர்.

ஒரு சாரர்க்கு தாங்கள் பயின்ற கலை (aesthetic) சாதனமாயிற்று; ஒரு சாரர்க்கு படித்த நூலும் பாடல்களும் (vocal) சாதனை ஆயிற்று; ஒரு பகுதியார்க்கு தொண்டு (service) சாதனை ஆயிற்று; நான்காவது கூட்டத்தார்க்கு உள்ளம் பதைத்து உடல் நடுங்கிய அன்பே (emotional love) அவனை அடைய வழியாயிற்று; சென்னியில் அஞ்சலி செய்யும் வழிபாட்டை (worship) மேற் கொண்டனர் ஐந்தாவது பகுதியினர். வரவர.சுலபமான வழிகள். ஆனால் அது ஒன்றனையும் செய்யாத மணிவாசக அடிகளாரையும் ஆண்டார் இறைவன். அன்பராகி, அழல் என உருகி, அருந்தவம் முயல்வார் பலர் இருக்க, ஒன்றிலும் பற்று அடிகளை ஆண்டு கொண்ட பெருங் கருணையை அடிகள் வியக்கின்றார். ஐந்து முகத்தால் ஐந்து கூட்டத்தையும் பார்த்துத் தகுதியற்ற தன்னைப் பாராதிருப்பது நியாயமே என்று நினைத்தார். ஆனால் அவரையும் ஆண்டு கொண்டு இன்னருள் புரிந்தான் எம் பெருமான். தன்னைக் காக்கவும் கூடி நிற்கும் பக்தர் கூட்டங்களைக் காக்கவும் பள்ளி எழுந்தருளப் பரமனை வேண்டுகின்றார்.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்

துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்

தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்

சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
 என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே.

துன்னிய - நெருங்கிய; பிணை - சேர்த்த; துவள்கை - அசைதல்

இனிய இசையுள்ள வீணையைக் கொண்டவரும்
 யாழை உடையவரும் ஒரு பக்கம் (நிற்கின்றனர்). வேதங்
 களோடு துதிப் பாடல் சொல்லுவார் ஒரு பக்கம். நெருங்கித்
 தொடுக்கப்பட்ட மலர் மாலையையேந்திய கையினர் ஒரு
 பக்கம். தொழுவோரும், பேரானந்தக் கண்ணீர் விட்டு
 அழுவோரும், வாடி அசைவோரும் ஒரு பக்கம். திருப்பெருந்
 துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே, அடியே
 னையும் ஆண்டுகொண்டு அருள் செய்கின்ற எம்பெருமானே,
 திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந்தருள்வாயாக.

வீணைக்கும் யாழுக்கும் உள்ள சிறப்பைக் கருதி
 அவைகளை முதலில் சொன்னதோடு அமையாமல் இன்னிசை
 என்ற அடைமொழியும் தந்தார். இருக்கு நான்கு வேதங்
 களில் ஒன்று; இங்கு நான்கு வேதங்களையும் குறிக்கும்.
 தோத்திரம்-புகழ்ந்து பாடும் வணக்க மொழிகள். 'துன்னிய-
 நெருங்கிய, செறிந்த. 'துன்னிக் குழை கொண்டு குளிர்
 மரமெல்லாம்' என்பது நாலடியார். துவள்கை என்பதற்கு
 துவள்வினை. துவளுதல்-ஒசிதல், நெளிதல், துடித்தல்,
 வருந்துதல். 'பெருநீரறச் சிறு மீன் துவண்டாங்கு'
 (திருவாசகம்: நீத்தல் விண்ணப்பம் 26) என்பதில் துடித்தல்
 என்ற பொருளும், 'சோறு கூறையின்றியே துவண்டு'
 (தேவாரம்) என்பதில் வருந்துதல் என்னும் பொருளும்
 காண்க.

கோயிலின் முன்னர் நடக்கும் காட்சியை அழகாகச்
 சித்தரிக்கிறார் அடிகள். மக்களும் ஏனைய உயிர்களும்
 உலகமும் அவன் வரவுக்குத் தயாராயின. பின்னர் அவன்
 வருகிறான்.

திருப்பள்ளி எழுச்சி பள்ளியிலிருந்து எழுதல் அல்லது துயில் எழுப்புதல். பள்ளி என்பது படுக்கை அல்லது துயில். எழுச்சி-எழுதல். இறைவனை எழுப்பும் பிரபந்தத்திற்கு பள்ளி எழுச்சி யெனப் பெயர். பகல், உலகம் விரிந்த காலத்தையும் (evolution) இரவு, ஒடுங்கியிருக்கும் காலத்தையும் (involution) குறிக்கும். விடியற்காலம் ஐந்து நாழிகை படைப்புக் காலம். அவ்வேளை இறைவனைத் துயிலெழுப்பப் பாடவேண்டியது இப்பதிகம்.

திரோதான சுத்தி என்பது பதிகப் பொருள். இறைவன் ஐந்தொழில் புரிகின்றான். அவை படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்பன. திரோதானம். திரோதசக்தி, திரோதாயி, திரோபவம், மறைத்தல் சக்தி யாவும் ஒரு பொருள் தரும்; சிவபெருமானுடைய ஐந்தொழில்களில் ஒன்றும், ஆன்மாதன் கருமம் முடியும்வரை உலகானுபவங்களைக் கொடுத்து, அதில் உழன்று மயங்கும்படி உண்மையை மறைத்தல் செய்யும் சிவபெருமானது சக்தி. இருவினை யொப்புநிலை அடையும்வரை ஆன்மா நல்வினை தீவினைகளால் உலக அனுபவத்தில் கிடக்கும். அந்த அனுபவத்தால் மலம் நீங்கி உயிர் தூய்மை அடைகிறது. திரோதான சுத்தி என்பது இறைவன் செய்யும் மறைப்பால் உயிர் அடையும் சுத்தி விக்ரகத்திற்கு தூக்கம் உண்டா என்று ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். விக்ரகத்தைச் செம்பு என்று நினைத்தால் அதற்குத் தூக்கமும் விழிப்பும் இல்லை. அதற்கு அபிஷேகம் செய்யும் பாலும் வீண். பக்தனுக்கு மூர்த்தி பேசும்; பார்க்கும்; எப்பொழுது வந்தாய் என்று கேட்டுப் பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு புறப்படும். அது பக்தனுக்குத்தான் தெரியும். திரோதானம் நீங்குதல், ஆன்மாவை எழுப்புவதாகக் கொள்வது சித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்தாது.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது. ஏர்-மருவு. “திருப்பள்ளி எழுச்சி பணி விடை கேட்டு ஆர்வமுடன் ஆண்டவற்கு அன்பு செய்யும் இயல்பே” என்பது உண்மை.

எம்பெருமான் உயிர்களின் பொருட்டு ஐந்தொழில் புரிகின்றான். உடல் எடுத்த உயிர்கள் உலகம் அழிவதென்பதனை மறந்து அதில் உழன்று வினையைப் பெருக்கிக் கொள்ளுகின்றன. அதற்கு உதவியாகின்றான் உமாதேவன். அடியார்கள் அண்ணல் முன் நின்று தங்களைக்காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் இன்னருள் புரியவேண்டி அவனை எழுப்புவதால் பள்ளி எழுச்சியும் திரோதான சுத்தியும் இப்பாட்டில் கூறப்பெற்றன.

வானவர் புகழ்நவ வீரர்கள் ஒருபால்
மால்வரை யனகண நாதர்கள் ஒருபால்
தீனயில் எண்டிசைப் பாலகர் ஒருபால்
தேவர்கள் முனிவர்கள் பாதலர் ஒருபால்
தானம துதவிய கரங் கொடு பாரி
சாத நன் மலர்மழை பொழிந்தனர் பணிந்தே
ஏனலம் புனமலி சாரலம் போரூர்
இறையவனே பள்ளி யெழுந்தருளாயே,

மறைமுடி யுணர்ந்தவர் மறையவர் அடியார்
வருபரி சாகரர் அரசர்கள் வணிகர்
குறைவறு வளவர்கள் மற்றுளர் எவரும்
குழுமியே வடமொழி தென்மொழிப் பாவால்
நிறைதய வுறநினைப் புகழ்ந்து நின் றேத்தி
நீளுறு தண்டெனப் பணிந்து எழுகின்றார்
எறிமணி அருவிகள் சொரிகிரிப் போரூர்
இறையவனே பள்ளி எழுத்தருளாயே.

சிதம்பர சுவாமிகள் : திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை

50. அடியார் நடுவுள்

‘குழந்தையைப் பெற்று விடுதலினும் அக் குழந்தையைத் தொடர்ந்து காத்து, நன்கு வளர்த்துப் போற்றி வருதலே அருமை. அது தாயும் தகப்பனும் செய்ய வேண்டிய கடமை. தாயும் தகப்பனும் குழந்திருப்பதே குழந்தைக்கு மிக சந்தோஷத்தைத்தருவது. அவ்வாறே ஞானம் பெற்றவனும் ஒரே வழிப் பாசத் தாக்குதலால் அந்த ஞானத்தை விட்டுவிடாமல் காக்க குழநிற்கும் அடியார்கள் உதவுவர்.

நம்மைக் காக்கும் உலகமாதா எல்லா மேம்பாடுகளையும் உடையாள். உலகம் உயிர் அனைத்தையும் தன்னதாக உடையாள். நாமெல்லாம் அவள் உடைமையில் சிறு தொகுதி. ஆகையால் நம்மை உடையவளை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

அந்த அம்மை எங்கே உள்ளாள்? அப்பன் அருகிருப்பான். ஐயன் உமையொரு பாகன்.

“சத்தி பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்”

என்பது திருவருட்பயன். அன்னையைப் பிரிக்க முடியாது அப்பனோடு சேர்ந்திருப்பான். சிவத்தினின்றும் சிவசக்தி தோன்றுவதால் சிவத்தின் நடுவில் சக்தி உள்ளதென்பார்கள். ஆற்றல் உடையவன் சிவன். ஆற்றல் சக்தி. சிவதத்துவத்திலிருந்து சக்தி பிறந்து, அதிலிருந்து சதா சிவம் பிறத்தலால், சிவத்தின் இடையே சக்தி என்பதாயிற்று. உலகத்திற்கு ஆதாரமாகவும். உலகத்தின் எப்புறத்திலும் சக்தியிருப்பது போல் சக்திக்கு ஆதாரமாகவும் சக்திக்கு எப்புறமும் சிவம் இருப்பதால் சிவத்தின் நடுவே சக்தி என்பது ஆயிற்று.

அப்பன் இருப்பது எங்கே? உடையவன் இருப்பது உடையாள் நடுவுள். சிவம் சக்தியுடன் கலந்து அச்சக்தியின் உள்ளே போய் நீக்கமற நிற்கிருன்.

நெருப்பும் சூடும்போல, நீரும் ருசியும் போல பிரிக்க முடியாததாய் கலந்து நிற்பதால் ஒன்றன் நடுவுள் மற்றொன்று இருக்கிறதெனக் கூறப்பட்டது. இறைவனும் இறைவியும் குணியும் குணமும் போல பிரிவற்றவர்.

அவர்கள் இருவரும் இருப்பது எங்கே? அவர்கள் நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும், சில இடங்களில் பிரகாசமாய்த் தோன்றுவர். அவ்வாறு பிரகாசமாய்த் தோன்றும் இடங்களில் ஒன்று அடியார் உள்ளம். ஆகையால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் மனத் தகத்தே வீற்றிருப்பான் மாதேவன். அவனை வானத்தான் என்பது உண்மை. உம்பர்கோன் தானத்தான் என்பதும் உண்மை; அடியார் நெஞ்சத்தான் என்பதும் உண்மை.

“எனக்கினிய எம்மாளை ஈசனை என்றும்
மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தேன்”

என்பார் காரைக்கால் அம்மையார். முன்னர் எங்கு வேண்டுமானாலும் தந்தை இருந்திருக்கலாம். அடியார் மனம் பக்குவப்பட்டபின், அவன் அவர்கள் உள்ளத்தில் உறைய விரும்புவான்.

“அன்று நான் பிறந்திலேன் ;
பிறந்தபின் மறந்திலேன் ;
நின்றதும், இருந்ததும், கிடந்ததும்
என் நெஞ்சுளே”

என்பது திவ்யப் பிரபந்தம். அனைத்தினும் பெரிய ஆண்டவன் தொண்டர் உள்ளத்துள் அடக்கம்.

சிவமும் சக்தியும் என்னுள் இருப்பது உண்மையானால், என்ன குறை இருக்க முடியும்? கேட்டதெல்லாம் தருவார்கள் அவர்கள் ; ஆனால் என்ன கேட்பது?

உயர்ந்தவர்களிடம் உயர்ந்ததையே கேட்க வேண்டும்: அடியார் மத்தியில் இருப்பதே நல்லவை

யெல்லாம் தரும். மனந் தூய்மையாகும்; செய்வினை தூய்மைப்படும்; புகழும் அருளும் பெருகும்; நோய் உருது விலகும்; உற்ற நோய் நீங்கும்; ஆக்கம் பலவும் வரும்; அடியார் துணை அன்றி அரியது வேறில்லை. ஆகையால் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளை ஆண்டவனிடம் பெற வேண்டும்.

அருள வல்லவன், பொன்னம்பலவன் கேட்ட வரந் தருவான்; கேளாமலேயே நம் கருத்து அறித்து முன் நின்று முடித்து வைப்பான். வாழ்க்கையின் முதற்பொருளாகிய அவன்தானே முடித்துவைக்க வேண்டும். என்றுந் தீராத முதற்பொருள் என் பிறப்புத்தீர அடியார் உறவைத் தர வேண்டும்.

உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்;
உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி;
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
இருப்ப தானால், அடியேன் உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அரு
ளைப்புரி யாய் பொன் னம்பலத்துஎம்

முடியா முதலே. என் கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

முடியா முதலே — முடிவுற்ற முதற்பொருளே.

பொன்னம்பலத்தில் இருக்கின்ற முடிவுற்ற முதற் பொருளே, உடையவள் (சிவசக்தி) உன்னிடையே இருப்பள். உடையவள் நடுவே நீ இருக்கின்றாய். அடியே னிடையே நீங்கள் இருவீரும் இருப்பது உண்மையானால், அடியேனது விருப்பம் நிறைவேறும்படி. என் எதிரே நின்று அடியனேன் உன் அடியார் நடுவுள் இருத்தற்குரிய திருவருள் செய்வாயாக.

பொன்னம்பலத்து எம் முடியா முதலே உடையாள் உன் தன் நடுவிருக்கும்; உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி; அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதனால், என் கருத்து

முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே அடியேன் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய் என்று கூட்டி அமைத்துக் கொள்க.

உடையாள் என்பது எல்லா மேம்பாட்டையும் உடையாள் ; அல்லது உலகம் உயிர் அனைத்தையும் தன்னதாக உடையாள்.

சிவனும் சக்தியும் கூடி இருப்பது உயிரும் உடைய வனும் கூடி இருப்பது போலல்ல. உடையவன் உடையவனோடு கூடியிருப்பது அபின்ன சம்பந்தம். உடையவன் உயிரோடு கூடியிருப்பது அத்துவித சம்பந்தம். முன்னது இரண்டாகப் பிரிக்க முடியாதது. பின்னது இரண்டாயிருந்து முக்தி நிலையில் இரண்டறக் கலந்து நிற்பது.

அடியேன் நடுவுள் என்பது அடியேனது நெஞ்சில், நடுவுள் என்பதனை உள் + நடு என்று கொண்டு மனத்தினுள்ளே என்பர். இருப்பதானால் என்றது இருப்பது உண்மையானால் என்ற பொருளில் வந்தது. முடியா முதலே-ஈறில்லாத முதல்வனே. இறை உணர்ச்சி நிலைத் திருப்பதும், உலகப்பற்று நீங்குதலும், வீடு பெறுதலும் அடியார்கூட்டத்திலிருப்பதால் பெறலாம். சத்தங்கம் எல்லா வித நற்பயனையும் கொடுக்க வல்லது. நல்ல சாதனை. உலக விஷயத்திலேயே ஆழ்ந்து கிடக்கின்றவர் உறவு தீயது. 'அன்பரொடு மரீ இ' என்பது சிவஞானபோதம். இது ஜீவன்முக்தரும் கைவிடாது அநுசரிக்கும் சாதனையாகும்.

ஜீவாத்மாவிற்கு முதற்குரு யாரென்ற கேள்விக்கு ஒருவர் சொன்னார். "அடியார்களே முதற்குரு. அவர்களே ஆண்டவனைக்காண இட்டுச் செல்லுகிறார்கள்." மற்றவன்; "முதற்குரு இறைவனே. அடியார் இடையே ஒருவனை இருக்கச் செய்பவன் அவன்தானே. அடியார்கள் ஒருவனை ஆண்டவனிடம் கூப்பிடும்போது அவன் மறுக்காமல் மனத்தில் நின்று அவனை இசைவிக்கச் செய்வது ஆண்டவன் தானே."

இப் பாசுரத்தின் சிறப்பை தோக்கி இதனை ஹிருதய மந்திர சுலோகம் என்பர்.

பதிகப் பெயர் கோயில் மூத்த திருப்பதிகம். பெரும்பாலும் பத்துப் பாட்டுக்களால் தெய்வத்தைத் துதிக்கும் ஒரு பிரபந்த வகைக்குப் பதிகம் எனப் பெயர். திரு அடைமொழி. மூத்த என்ற சொல் கோயில் என்ற சொல்லுக்குப்பின் வருதலால் பதிகம் என்பதைத் தழுவுகிறது. மூத்த — சிறப்புடைய பழைய விஷயங்களை அல்லது அனாதியான பொருள்களைச் சொல்வதால் மூத்த திருப் பதிகம் என்றுயிற்று. காரைக்காலம்மையார் பாடி அருளிய ஒரு பதிகத்தை அதன் சிறப்பை நோக்கி, மூத்த திருப் பதிகம் என்பர். கோயில் என்பது சிதம்பரம். இப்பதிகம், சிதம்பரத்தில் பாடியதாலும், தில்லைப் பெருமானைப் போற்றி அவனிடம் முறையிட்டிருப்பதாலும் கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் என்றுயிற்று.

“கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்” என்பதனை “மூத்த கோயில் திருப்பதிகம்” என மாற்றி மூத்த என்ற சொல்லைக் கோயிலுக்கு அடையாக்குவர்; பெருந்துறையையும் கோயில் என்ற சிறப்போடு அடிகள் கொண்டு தில்லையை மூத்த கோயில் என்றதாகவும், கோயில் திருப்பதிகம் பெருந்துறைப் பெருமானிடம் முறையிடுவதாகவும், கோயில் திருப்பதிகத்திற்கு முன் உள்ள இப்பதிகத்தைக் கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் என்றதாகவும் கூறுவர்.

அநாதியாகிய சற்காரியம் இங்கு பேசப்படும் பொருள். அநாதி. ஆகிய ‘சத்’, காரியம் என நான்கு சொற்களில் ஆகிய என்ற சொல்லைத்தவிர ஏனைய மூன்றும் வடமொழி. அநாதி என்பது கால எல்லைக்கு உட்படாதது. என்றும் உள்ளது, சத் தோன்றி நின்று அழிந்து காரியப்படுவது காரியம், காரண நிலையில் சூட்சும மாய் என்றும் அழியாது உள்ள உலகம், உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு இறைவன் சங்கற்பத்தினால் தோன்றி, நின்று,

அழிந்து, ஒடுங்கி வருவதால் அநாதியாகிய சற்காரியம் என்று கூறப் பெற்றது. “பழமைக்கெல்லாம் பழமையான இறைவனின் வசப்பட்டு அருட்சக்தி இருக்கும் தன்மையும், பொது இலக்கணத்தில் அருட்சக்தியின் வசப்பட்டு இறைவன் நிற்குந் தன்மையும் அடியார் வசப்பட்டு இரு வரும் இருக்கும் தன்மையும் ஆகிய அனாதியாகிய சற்காரியத்தை உரைப்பதால் இது முத்த திருப்பதிகம் என்று அழைக்கப் பெற்றது. இவ்வாறே பதினேராம் திருமுறையில் திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகமும் சர்வ சங்கார காலத்தில் இறைவன் இருக்கும் இயல்பை அறிவிக்கிறது.” (திருவாசகம் - வித்வான் தண்டபாணி தேசிகர் உரை)

பழைய உரையில் — இப்பதிகம் நுதலிய பொருள் “சிவாநந்தத்தில் திகைப்பு” என்றும், அதன் விளக்கம் “சிவாநந்தம் அளவறுக் கொணமை” என்றும் கூறும்.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. “கோயில் முத்த திருப்பதிகம் சிதம்பரத்தில் அருளடையும் குறிப்பதாகும்”, என்பது உண்மை.

அண்ணலும் அருட்சக்தியும் சேர்ந்து காரிய உலகில் ஐந்தொழில் புரிந்து நின்றலையும், அடிகளை ஆட்கொண்டதையும் சொல்வதால் இப்பதிகம் அநாதியாகிய சற்காரியம் கூறுவதாயிற்று.

இரங்கு நமக்கு அம் பலக்கூத்தன்
என்று என்று ஏமாந்து இருப்பேனை
அருங்கற் பனைகற் பித்து ஆண்டாய்
ஆள்வார்இலிமா (டு) ஆவேனோ
நெருங்கும் அடியார் களும் நீயும்
நின்று நிலாவி விளையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வர எங்கள்
வாழ்வே வா என்று அருளாயே.

(கோயில் முத்த திருப்பதிகம்-7)

31. யார் பெற்றது அதிகம்?

ஆதிகாலத்தில் காசுநாணயங்கள் இல்லை. அப் பொழுது வியாபாரமெல்லாம் பண்ட மாற்றாக நடந்தது. பண்ட மாற்றில் கொண்ட பொருளின் மதிப்புக் கொடுத்த பொருளைவிட அதிகமாக இருந்தால் வியாபாரி கெட்டிக் காரன். மட்டமான வெள்ளி கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக மாத்துக்குறையாத தங்கம் நிறைய வாங்கினால் மிகுந்த சாமர்த்தியம் அன்றோ ! அதே மாதிரி ஒரு வியாபாரம் செய்துவிட்டதாக அடிகள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்.

அடிகள் செய்த பேரம் ஆண்டவனோடு. என்ன பேரம் செய்தார்? தன்னைக் கொடுத்தார் ; ஆண்டவனைப் பெற்றார். பேரறிவும் பேராற்றலும் திவ்ய குணங்களும் நிறைந்த சீமானைப் பெற்றார் ; அறிவில் சிறிய ஆற்றலில் குறைந்த குணக்கேடுடைய தன்னைத் தந்தார். மாற்றப் பெறும் இரு பண்டங்களுக்குமுள்ள வேற்றுமை எவ்வளவு? அழகிப் போகும் வெங்காயத்திற்கும் மாணிக்க மணிக்கும் சமம் ஆக்கியதுபோல இருக்கிறது. தேடியும் கிடைத்தற்கு அரிய பொருள் ஒன்றுக்கும், மலிந்து எண்ணில் பலவாய் கிடக்கும் உயிர்களில் ஒன்றுக்கும் பேரம்.

இருபொருளுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை நன்கு உணர்ந்து, அதனைத் திருப்பித் திருப்பி நினைந்து உருகு பவர் மணிவாசக அடிகள். அதனைப் பலவிடங்களில் பேசுவார். யாவர்க்கும் மேலானவன் ஆண்டவன் ; யாவர்க்கும் கீழானவன் தான். கூத்தாட்டுபவன் அவன் ; கூத்தாடு பவன்தான். அவன் பெருமான் ; தான் சிறியன். அவன் வினைகேடன் ; நான் வினையிலே கிடப்பவன். நானுக்கும் நாயேனுக்கும், முதல்வனுக்கும், கடையவனுக்கும், பொய்யிலா மெய்யருக்கும் மெய்கலவாப் பொய்யனுக்கும், ஈசனுக்கும் நீசனுக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு!

இனி மாற்றப் பெற்ற பண்டங்களின் பலனைப் பார்த்தால் உயர்வு தாழ்வு நன்கு தெரியும். ஆண்டவனைப் பெற்றதால் அடிகள் பெற்றது சிவபோதம்; பதிலுக்கு அடிகள் கொடுத்தது ஜீவபோதம். அடிகள் பெற்றது அந்தம் ஒன்றில்லா ஆனந்தம். ஆண்டவன் அடிகளிடம் பேரத்தில் பெற்றது பெரும் பாரம். மேலும் இந்த வியாபாரத்தில் தன் பொருள் ஒன்றையும் அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லையே. தான் தன்னைக் கொடுத்ததால் அவனுடைய பொருளை அவனுக்குக் கொடுத்ததாக முடியும். இலாபமடைந்தாலும் நஷ்டப்பட்டாலும் இந்த வியாபாரம் பெரிய வியாபாரம். சின்னதாக இருந்தால் அது பேசுந்தன்மையதன்று. இங்கு எல்லாம் (whole sale) முழுதும் கொடுத்தல். ஆண்டவன் பாக்கியில்லாமல் தன்னை முழுதும் தந்தார்; அடிகள் உடல் பொருள் ஆவியாவற்றையும் அர்ப்பணம் செய்தார். உலகத்தில் சில வியாபாரிகள் தங்களிடமுள்ள புறப்பொருள் ஒன்றையோ சிலவற்றையோ மட்டும் கொடுப்பதுபோல் அல்லாது இறைவனும் அடிகளும் தங்களையே கொடுத்து விட்டுப் பின் கொடுக்க வழி ஒன்றில்லாது இருக்கிறார்கள். ஆண்டவன் தன்னிடம் மட்டும் வியாபாரம் செய்ததாக எண்ணி அவன் கருணையை வியக்கிறார். அடிகள் அவனிடந்தான் வியாபாரம் செய்தார். இது தனிக் கொடுப்பு (sole agency) "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்பது பாசரம்.

இறைவன் நம்மிடம் விரும்புவது தேங்காயும் பழமும் அல்ல. நம் உள்ளத்தையும் உடைமையையும் நம்மையும் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு சிலர் தேங்காயையும் காயையும் கொடுப்பது ஒரு வியாபாரி நல்ல சரக்கை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு மட்டமான அழகின சரக்கை வியாபாரம் செய்வது போலாகும். நாம் கொடுக்க வேண்டியது நம்மையே. நம்மிடம் உள்ள உயர்ந்த பொருள் நாமே. நம்மைக் கொடுத்து விட்டால் நம்மிடமுள்ள உடைமையெல்லாம் அவனது ஆகிவிடுகிறது, அவன் தரக்கூடிய

உயர்ந்த பொருள் பொன்னும் மண்ணும் போகப் பொருளு மல்ல; அவனையே அவன் நமக்குத் தருதல் பேருபகாரம். எம்பெருமான் தம்மையே நமக்களிக்கும் வள்ளல். அடியார்க்கு "இல்லை" யென்று சொல்ல வழியில்லாது கொடுப்பவர் ஆண்டவன். "குறுகினோற்கு இனி என்ன குறை?"

வியாபாரம் செய்தால் நல்ல பேர்வழியுடன் செய்ய வேண்டும். அடிகள் ஆண்டவனைப் பிடித்ததுதான் கெட்டித் தனம். அடிகள் சதுரர். அண்ணல் நல்லவர். அவரோடு பழகிப் பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும். "நண்ணினர்க்கு நல்லன்" நன்மையே செய்பவர். அதனால் 'சங்கரர்' என்ற பெயர் பெற்றார்.

நல்லவரென்று அவரை ஏய்க்கலாமா? கூடாது. இந்த வியாபாரம் செய்ய வந்தது அவர்தானே. தந்ததும் கொண்டதும் அவர் செய்கையல்லவா? அதனால் வியாபாரத் தில் வரும் லாப நஷ்டத்திற்கு பிறர் பேரில் பழி போடக் கூடாதல்லவா?

தந்தது முந்தியா? கொண்டது முந்தியா? தந்தது முன்னர். நம் முயற்சிக்கு முன்னர் அவனருள் நம்மேல் தோன்றி நிற்கிறது. நம்பிக்கை வைத்து அவர் முன் நம்மைத் தருவது வள்ளன்மை.

வியாபாரம் முடிந்தது. இனிமேல் ஒரு சிரமம். வாங்கின பொருளைவைக்க இடம் வேண்டும். பொருளுக்குத் தகுந்த இடம் வேண்டும். பெரிய இடத்தில் இருந்தவர் சிவபெருமான். பெருந்துறைக் கோயில், அழகிய பெரிய கோயில், திருத்தமாம் பொய்கை உடையது; வானளாவிய மதில்களை உடையது. அங்கு எழுந்தருளியிருந்தவரை எங்கே வைப்பது? "என் அன்புக்கும் நன்றிக்கும் உரிய எந்தை; என் மரியாதைக்கும் வணக்கத்திற்கும் உரிய ஈசன்; குறைவிலா நிறை; குணக் குன்று; அன்பான இன்பம். இவரைப் பெரிய இடத்தில் வைப்பது என் கடமை

யல்லவா? எனக்கு இடமில்லை என்பது ஒருபுறம்; அஃறிணைப் பொருளாயின் ஏதாவது ஒரு இடத்தில் தள்ளலாம்; மட்டமான இடமாயின் அவர் இருக்கச் சம்மதிக்க வேண்டுமே என் சிந்தையில் வைக்கலாமென்றால், அது இருட்டறை! அழுக்கு நிறைந்தது, நாற்றம் மிகுந்த உடலுக்குள் இருப்பது, ஆயினும் அண்ணல் மனமிரங்கி உடலிடங் கொண்டான். என் சிந்தையைக் கோயிலாகக் கொண்டான். எவ்வளவு கருணை !

இவ்வளவு செய்த ஈசனுக்கு நன்றி காட்டும் வகையால் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? கொடுக்க அடிசுளிடம் பொருள் இல்லை. இருக்கும் பொருள் எல்லாம் சிவபெருமானது. அடிகளே ஆண்டவன் உடைமை. இத்தனை செய்த அத்தனுக்கு கடுகத்தனை செய்ய வழியில்லையே!

தந்தது உன்தன்னைக் கொண்டது என்தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்?
அந்தம் ஒன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்;
யாதுநீ பெற்றது ஒன்று என்பால்?
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பொருமான்
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவனே
எந்தையே, ஈசா, உடலிடங் கொண்டாய்;
யான் இதற்கிலன் ஓர் கைம்மாறே.

[சதுரர் - சமர்த்தர்; கைம்மாறு - பதில் உபகாரம்.]

எனக்குக் கொடுத்தது உன்னை; (அதற்குப் பதிலாக) என்னிடம் நீ பெற்றுக்கொண்டதோ என்னை. சங்கரனே, (இருவருக்குள்) சமர்த்தர் யார்? (உன்னை யான் பெற்றதால்) முடிபு என்பது சிறிதும் இல்லாத பேரின்பம் பெற்றேன். நீ என்னிடம் பெற்றுக்கொண்ட பொருள் யாதாவது ஒன்றேனும் உண்டா? (ஒன்றுமில்லை). என் மனத்தையே கோயிலாகக் கொண்ட எம்பெருமானே, திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே, எனது தந்தையே, ஈசனே, எனது உடலையே உனக்கு

இருப்பிடமாகக் கொண்டவனே, இந்த அருட் செயலுக்கு உனக்குப் பதில் உபகாரம் செய்ய ஏதும் இல்லேன்.

இறைவன் தன்னைக் கொள்வதற்குத் தான் இல்லாத பொருள் போலவும், அவன் தன்னைக் கொண்டதால் தான் ஒரு பொருளானது போலவும் அடிகள் கருதினார். ஆண்டவன் ஒரு பொருளாயிருப்பதுபோல் தானும் ஒரு பொருளானது காட்ட “உன்தன்னை” என்றது போல “என் தன்னை” என்றார். தந்தது, கொண்டது என்னும் சொற்கள் தந்த பொருளையும் கொண்ட பொருளையும் குறிக்கும். உன்தன்னை என் தன்னை என்றவற்றிலுள்ள தன் இரண்டும் அசை. ஜீவகரணத்தை விட்டு சிவகரணத்தைப் பெற்று வாழும் அடியார் உள்ளத்தே இறைவன் விளங்கி நிற்பதால் “சிந்தையே கோயில் கொண்ட” என்றார்.

அழியும் சிறு பொருளைக் கேட்காமல், தன்னையே தர ஆண்டவனை வேண்டுக. அவனே பெறும்பேறுகளுள் பெரும் பேறு. துரியோதனன் கண்ணன் தலைமாட்டில் நின்று அவனிடம் எல்லாச் சைன்யங்களையும், ஆயுதங்களையும், பெற்றும் தோற்றான். கண்ணனை மட்டும் பெற்ற பார்த்தன் அறப்போரில் வெற்றி பெற்றான். பகவானுக்கு ஈடு வேறு எது உளது?

இத்திருப்பாட்டு கோயில் திருப்பதிகத்தில் உள்ளது. கோயில் என்பது இங்கே சிதம்பரம். மற்ற கோயில்களைச் சொல்வதானால் ஊர்ப் பெயரோடு சேர்த்துச் சொல்லுகிறோம். இரவு அர்த்த ஜாமம் ஆனதும் திருவடிகளைப் பள்ளி அறையில் கொண்டுபோய் இறைவனுடன் சேர்த்து வைக்கிறார்கள். திருவடிகளை இறைவனுடன் சேர்த்து வைத்தல் சக்தி சிவத்தில் ஒடுங்குவதைக் குறிக்கும். எல்லா ஊர்களிலுமுள்ள சக்திகள் கடைசியில் சிதம்பரத்தில் ஒடுங்குவதாகக் கூறப்படும். ஆகையால் சிதம்பரம் கோயிலை மட்டும் அடையின்றி கோயில் என்ற பெயராலே வழங்குகிறோம்.

இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” என்று இறைவனை விளித்துக் கூறுகிறார் அடிகள். இரண்டாவது பாட்டில் “தென்பெருந்துறையாய் சிவபெருமானே” என்று வருகிறது. எந்தப் பாட்டிலும் தில்லையில் உள்ள பெருமானைச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் பாடப்பெற்றதாகக் கருதுவர்.

இப்பதிகமும், கோயின் மூத்த திருப்பதிகமும் தில்லையில் அருளியதாக திருவாதவூரர் புராணம் கூறும். கோயின் மூத்த திருப்பதிகத்தில் பொன்னம்பலவன் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் விளிக்கப்படுதலைக் காணலாம். திருப்பெருந்துறை எம்பெருமான் தன்பால் பேரருள் காட்டியதை நினைத்து அவரைப் பரவித் தில்லையில் பாடியது கோயில் திருப்பதிகம் என்று கொள்ளலாம்.

இப்பதிகம் நுதலிய பொருள் அநுபோக இலக்கணம். அநுபோகம் என்பது இன்ப நுகர்ச்சி. இறைவனுடன் கலத்தலால் பெற்ற பேரினபம். இலக்கணம் என்பது அடையாளம். இரண்டு சொல்லும் புணரும்போது மகர ஈறு கெட்டது. இறைவனைச் சேர்ந்ததால் ஏற்பட்ட வேறுபாடுகள் அநுபோக இலக்கணம். பழைய உரையின் குறிப்பு. “அநுபோக இலக்கணம் அதாவது சிவாநுபூதிக் கடையாளம். ஏயுங் கோயிற் திருப்பதிகம் பெருந்துறைத் தேசிகர் மோகம் இயம்பலாகும்” என்பது உண்மை.

ஆனந்தம் பெற்றதும், சிந்தையில் ஈசன் குடிகொண்டதும். அளவிலாப் பெருமிதம் அடைந்ததும், ஆண்டவன் கருணை கைம்மாறுக்கு எட்டாதென உணர்ந்ததும் இத்திருப்பாட்டில் கூறிய அநுபூதி இலக்கணங்களாகும்.

சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா முத்தை
வாளா தொழும்புகந்து
கடைப்பட் டேனை ஆண்டுகொண்ட
கருணையனைக் கருமால் பிரமன்

தடைபட்டினும் சார மாட்டாத்
தன்னைத் தந்த என் ஆரமுதைப்
புடைபட்டிருப்ப தென்று கொல்லோ [என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே

— திருவாசகம் 27 : 1

நஞ்செயல் அற்று இந்த நாமற்றபின் நாதன்
தன்செயல் தானே யென்றுந்தீபற
தன்னையே தந்தான் என்றுந்தீபற

உய்யவந்ததேவர் : திருவுந்தியார்

அந்தம் ஆதி இல்லவன் வந்து
குரங்கு மனத்துக் கொடியேன் பரக்கும்
பரப்பைக் குவித்து நிறுத்திப் பிடித்திட்டு
இருள்வெளி யாகும் மருளினே அறுத்து
வந்து புகுதலும் சென்று நீங்கலும்
இன்றி யொன்றாய் நின்ற அந்நிலையில்
ஒன்றுகாமல் இரண்டா காமல்
ஒன்றும் இரண்டும் இன்று காமல்
தன்னது பெருமை தாக்கான் ஆயினும்
என்னது பெருமை எல்லாம் எய்தித்
தன்னை எனக்குத் தருவதை யன்றியும்
என்னையும் எனக்கே தந்து தன்னது
பேரா நந்தப் பெருங்கடல் அதனுள்
ஆரா இன்பம் அளித்துத் தீரா
உள்ளும் புறம்பும் ஒளிவின்றி நின்ற
வள்ளன்மை காட்டி,

— இருபாவிருபது

சிந்தை மயக்கமறச்

சின்மயமாய் நின்றவுன்னைத்

தந்த வுனக்கென்னையும்

நான் தந்தேன் பராபரமே. — தாயுமானவர்

எனதாவி யுள் கலந்த

பெருநல்லுதவிக் கைம்மா(று)

எனதாவி தந்தொழிந்தேன்

இனியீள்வது என்பதுண்டோ

எனதாவி யானியும் நீ

பொழில் ஏழும் உண்டவெந்தாய்

எனதாவி யார்யானார் தந்த நீ

கொண்டு ஆக்கினையே.

நம்மாழ்வார்: திருவாய்மொழி 2 : 3 : 4.

பொன்னாற் பிரயோசனம் பொன்படைத்

தார்க்குண்டு; பொன் படைத்தோன்

தன்னாற் பிரயோசனம் பொன்னுக்கங்

கேதுண்டு? அத்தன்மையைப் போல்

உன்னாற் பிரயோசனம் வேணதெல்லாம்

உண்டு உனைப் பணியும்

என்னாற் பிரயோசனம் ஏதுண்டு?

காளத்தி ஈச்சுரனே.

—பட்டினத்தடிகள்

My true-love hath my heart, and I have his,

By just exchange one to the other given;

I hold his dear, and mine he cannot miss;

There never was a better bargain driven;

My true-love hath my heart, and I have his

(Golden Treasury-A Ditty) — P. Sidney.

என் உண்மைக் காதலன் என் உள்ளத்தை வைத்துளான்;

அவனுள்ளம் என்னிடம் உள்ளது. பரிவர்த்தனையாலே

ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்துக் கொண்டோம். அவன்

உள்ளம் அருமையானதென்று நான் கொண்டேன்; என்னது

அவனை விட்டுப் போகாது. அதைவிட நல்ல வியாபாரம்

இதுவரை என்றும் நடந்ததில்லை. என் உண்மைக்

காதலன் என் உள்ளத்தை வைத்துளான்; அவனுள்ளம்

என்னிடம் உள்ளது.

32. என் செய்கேன்?

ஒரு பணியை முடிக்கக் கருவி வேண்டும். கொல்லனுக்குத் துருத்தியும் தச்சனுக்கு உளியும் இன்றியமையாக் கருவிகள். அக்கருவிகள் கெட்டுவிட்டால், அவர்கள் பிழைப்பு நடவாது. பின்னர் அவர்கள் இருப்பினும் என்? இறக்கினும் என்?

உயிர்கள் கடைத்தேறுவதற்கு விடைப்பாகர் அவைகளுக்கு உடலைக்கொடுத்தார். உடல் மிக உபயோகமான கருவி. உடல் நாம் முன்னேற உதவாது தடையாகுமானால் அதனைப் போற்றியும், வளர்த்தும், பாரமாக வைத்துக் கொண்டும் இருப்பது அறியாமையன்றோ! ஆகையால் பாழான உடல் ஒன்று சேராதபடி அதைத்துண்டு துண்டாக வெட்டவேண்டும். உடல் துண்டுகளாகக் கிடக்கவும் தகுதி அற்றது. ஆகையால் உடலை அழலுக்கு இரையாக்கி விடுதல் நல்லது; அப்பொழுதுதான் அடையாளமும் இல்லாமல் உடல் அழிந்து போகும். வேண்டாத ரூப்பைகளைப் போகிப் பண்டிகையில் தீயில் போட்டு எரிப்பது போல, ஒன்றுக்கும் உதவாத உடலைத் தீப்புக்கு ஆர்க்க வேண்டும். நாமோ பெருந்துறையானே அடையும் வழியை நாடவில்லை. நாடினாலும் நம் உடம்பு நமக்கு உபகாரம் செய்வதற்குப் பதிலாகப் பகையாக இருக்கிறது. இந்நிலையை நினைந்து அடிகள் வருந்துகிறார். ஏதேர காரணத்தால் நான் உடலை அறுக்கிலேன்; துணிபட அறுக்கிலேன். தீப்புக்கு ஆர்கிலேன். அவைகளைச் செய்ய வல்லேன் அல்லேன். வேண்டாத உடலை வெறுத்து வெட்டிஎரிக்கும் தீரத்தைப் பெம்மான் எனக்குத் தராதது ஏனோ? அவன் திருவருள் எதுவோ? அதனைச் சிறிதும் அறியேன். ஆண்டவன் பேரன்பிற்குத் தடையாக இருக்கும் உடலை வைத்திருக்கவா சொல்லுவார்? உதவாத உடலைத் தூக்கிச் சுமந்திருக்க எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. அறுத்தாலும் தீயிட்டாலும் மாமிசத் துண்டமாகவும் சாம்பலாகவும் உடல் எஞ்சி

நிற்கும். அதுவும் பாக்கியில்லாமல் பாழும் உடலைப்போக்க வேண்டும். அவ்வாறு போக்க வழியறியேன். பொறுக்கிலேன். உடல் போக்கிடங் காணேன். போர் விடைப்பாகன் தான் எனக்கு வழிகாட்ட வேண்டும். உடலை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையாயினும், உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கலாமே ! அதுவுமில்லை. இறக்கிலேன், இறவாது உனைப் பிரிந்திருக்க வழி ஏதேனும் உண்டா ? அதனையும் அறிகிலேன். செழித்த நிலத்தில் நடுவிருக்கும் சிவபெருமானே, மனத்திற்கும் செழிப்புக் கொண்டு வரவேண்டும். அடைபட்ட நீருக்கு வழி திறக்க வேண்டிய அவசியம் இருப்பது போல அன்புக்கும் வழிகாட்ட வேண்டியது அவசியமே. பெருகி வரும் பெரு நீர் செல்வதற்கு இடம் காண வில்லையானால் அடைப்புக்கு ஆபத்து ; நீரும் வீண். அவ்வாறே உருகிப்பெருகி ஊற்றெடுக்கும் அன்பு அவனைக் கண்டு அ வ ன ி ட ம் செல்லவில்லையானால் உடலுக்கும் ஆபத்து ; அன்பும் வீணாகும்.

அறுக்கிலேன் ; உடல் துணிபடத் தீப்புக்
கார்கிலேன் ; திருவருள் வகை அறியேன் ;
பொறுக்கிலேன் ; உடல் போக்கிடங்காணேன்
போற்றி ! போற்றி ! யென்போர் விடைப்பாகா
இறக்கிலேன் ; உனைப் பிரிந்தினி திருக்க
என் செய்கேன் ! இது செய்கவென்றருளாய்
சிறைக்கணை புனல் நிலவிய வயல் சூழ்
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே.

துணிபட = துண்டுபட ; ஆ ர் கி லே ன் = புகுந்து இருக்கமாட்டேன்.

கரையின் கண்ணே நீர் நிறைந்ததும் வயல்களால் சூழப்பட்டதுமாகிய திருப் பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய பெருமானே, போரில் வல்ல ரிஷபவாகனம் உடையவனே, வணக்கம், வணக்கம். எனது உடம்பு துண்டுகள் ஆகும்படி அறுக்கிலேன். தீயிற் புகுந்து (இறக்குமாறு) தங்க மாட்டேன். நின் திருவருள் இன்னதென்று அறியேன்.

உடலைத் தாங்க முடியாது வருந்துகிறேன். போக்கு மிடமுங்கண்டிலேன். சாகவும் மாட்டேன். உன்னைப் பிரிந்து சுகமாயிருத்தற்கு என்ன செய்யக் கடவேன்? இன்னது செய்ய வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டருள்வாயாக.

“சிறைக்கணை புனல் நிலவிய வயல் சூழ் திருப் பெருந்துறை மேவிய சிவனே, என்போர் விடைப்பாகா, போற்றி போற்றி, உடல் அறுக்கிலேன், ஆர்கிலேன்..... அறியேன், பொறுக்கிலேன்..... கானேன், இறக்கிலேன், என் செய்கேன்? இது செய்க என்றருளாய்” எனக் கூட்டுக. செல்லக் கூடிய வரம்பு வரை நீர் நிறைந்து இருந்ததால் “சிறைக்கணை புனல்” என்றார். நீரைச் சேர்க்க அணை வேண்டும். பின்னர் விரைந்து சுயேச்சையாக அந்நீர் ஓடாமல் தடுப்பதும் அணைதான். இறைவன் அன்பை அறிய உடல் முதலிய கருவிகள் வேண்டியதிருப்பினும் பேரின் பத்தை அனுபவிக்க அவைகள் தடையாயிருப்பதை “சிறைக்கணை புனல்” என்பது மிகவும் பொருத்தமாகக் காட்டுகிறது. சிறை என்பது கரைகோலின இடம் “என்போர்” என்பதனை “என்று சொல்வோர்” எனக்கொண்டு, வணக்கமென்று சொல்வாருடைய விடைப்பாகன் என்று பொருள் கொள்ளலுமாம். “உடல்” என்ற சொல்வரும் இரண்டு இடங்களிலும் “என்” என்ற சொல்லை முன்னர் கூட்டி என் உடல் எனக்கொள்க. உடல்மேல்வைத்த வெறுப்பினால், உடலோடு கொண்ட தொடர்பை நினைக்கவும் சொல்லவும் அஞ்சி “என் உடல்” என்று சொல்லாது உடலென்றார். நிலைபெற்ற உயிரை ஒன்றும் செய்ய முடியாமையால் உடலை அறுக்கிலேனென்றார். அறுத்தபின் துண்டுபடாது இருந்தால் உடலில் காயம் ஆறி முன்போலாக ஏது ஏற்படக் கூடுமோவெனப் பயந்து “துணிபட”, அறுக்கிலேன் என்றார். உடல் துண்டுகளாகக் கிடக்கவும் தகுதியற்றதென எண்ணம் வந்ததும் தீப்புக்கு ஆர்கிலேன் என்றார். இப்பாவில் காண்பது பரபக்தி. அந்நிலையில் அடியார் நிற்கும்போது எம்பெருமானுடைய சம்பந்தத்திற்கு இவ்வுடல் சம்பந்தம் பெருந்தடையாவது கண்டு இவ்வுடல் சம்பந்தத்தை விலக்க வேண்டுமென வேண்டுவர்.

இங்கு எடுத்துக்கொண்ட திருப்பாட்டில் மணிவாசகர் விரும்புவது போல, ஈறில்லா அன்பின் மிக்க அடியார்கள் தங்கள் பணி தடைப்பட்ட போதெல்லாம் மாறிலா மகிழ்ச்சியுடன் சாவை நாடுவதையும், ஒரு கணநேரமும் உடலை வீணே சுமக்க ஒவ்வாமையையும் பெரிய புராணத்தில் பலர் வாழ்க்கையில் காண்கிறோம். அவர்களில் சிலர் ஏனாதி நாயனார், அரிவாட்ட நாயனார். திருக்குறிப்புத் தொண்டர், ஏயர்கோன்கலிக்காமர், புகழ் சோழ நாயனார், கலிய நாயனார் முதலியோர்.

இத்திருப்பாட்டு செத்திலாப்பத்தில் உள்ளது. பத்து என்பது பத்துப் பாட்டுக்கள் அடங்கிய பதிகம். உடலும் உயிரும் சாகவேண்டும் என்று இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்ற பதிகம் செத்திலாப் பத்து. பரம்பொருளை அனுபவிப்பதற்கு முழு உதவி புரியாதன இருந்து பயனில்லையாதலால் அவைகள் இறந்து போக இறைவனை வேண்டுகிறார். உடல் இறத்தலாவது, அது உயிரைவிட்டுப் பிரிந்து மண்ணாதல். உயிர் இறத்தலாவது ஆன்ம போதம் அறவே அழிதல் “செத்திலேன்” என்றும் “பிரியா உடல் தன்னைச் செற்றிலேன்” “என்றும் பதிகத்தின் முதல் இரண்டு பாட்டில் வேண்டுகிறார். “எனைச் செத்திடப் பணியாய்” “காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்” என்றும் பின்பாக்களில் கூறியவற்றைக் காண்க.

சிவானந்தம் அளவறுக்கொணுமை என்பதில் சிவன், ஆனந்தம், அளவு, அறுக்க, ஒண்ணுமை என்ற ஐந்து சொற்கள் உள்ளன. சிவானுபவத்தால் வரும் பேரின் பத்தை அளவுபடுத்த முடியாமை என்பது பொருள். அளவு படுத்த முடியாத அப்பேரின்பத்திற்குத் தடையாக உடல் தோன்றுகிறது. இப்பாசரம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது. “ஆய பசுபோதம் முற்றுங்கெட வேண்டலே செத்திலாப்பத்தாகும்” என்பது உண்மை.

“திருவருள் வகை அறியேன்” என்பதாலும் “பொறுக்கிலேன்” என்பதாலும் சிவானந்தம் அளவறுக்

கொணாமையும் “அறுக்கிலேன்” என்பதனால் சாக வரம் வேண்டுவதும் பெற்றும். இப்பாட்டில் ஆற்றுமை கரை புரண்டு ஓடுகிறது.

வினையென் போலுடையார்
பிறராருடையானடி நாயேனைத்
தினையின் பாகமும் பிரிவது
திருக்குறிப்பன்று மற்றதனாலே
முனைவன் பாதநன் மலர் பிரிந்திருந்தும்
நான் முட்டிலேன்றலை கீறேன்
இனையன் பாவனையிரும்புகல்
மனஞ்செவி யின்ன தென்றறியேனே,

— திருவாசகம் 5 : 37

ஓய்விலாதன வுவமனிலிறந்தன
வொண் மலர்த்தாள்தந்து
நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படு
மென்னை நன்னெறி காட்டித்
தாயிலாகிய இன்னருள் புரிந்த
வென்றலைவனை நனிகாணேன்
தியில் வீழ்கிலேன் திண்வரை
உருங்கிலேன் செழுங்கடல் புகுவேனே.

திருவாசகம் 5 ; 39

ஆண்டு கொண்ட பெருமானை சதாகாலமும் நினைந்து மனத்தால் நெருங்கியிருப்பவருக்குப் பிரிவு எப்படிவந்தது? பெரியவர்களெல்லாம் பிரிவு என்று துயரப்படுவது எதனால்? என்பனபோன்ற கேள்விகளுக்கு ஆராய்ந்து சொல்லும் பதிலாவது. “எம்பெருமானோடு சேர்க்கையாவது நேரில் கண்டால் போன்று அறிவினால் காண்டல். பிரிவாவது புறக் கண்களால் காணல் வேண்டும் என்று விரும்பி அது பொருமையாலே மனத்தின் அனுபவத்திற்கு வந்த கலக்கம். முற்றறிவினனாய் வரம்பி லாற்றலுடையவனாய் எல்லாரையும் நியமிக்கின்றவனாய் எல்லையற்ற அருட் பெருங்கடலாயிருக்கும் எம்பெருமான் இவருடைய அனு

பவத்தை முடிய நடத்தாதே. இவ்வனுபவத்தைப் பிரித்தற்குப் பயன் ஏன்? இவர்க்கு அனுபவித்த குணங்களைப் பொறுப்பித்தலும், மேன் மேலும் வேட்கை பிறப்பித்தலும் பயன் ஆம். ஆயின் ஆழ்வார்க்குச் சோக மோகங்கள் உண்டாகக் காரணம் யாது எனின் எம்பெருமான் பக்கல் பிறந்த காதல் முதிர்ந்து நினைத்தபடி பெருமற்போனவாறே சோக மோகங்கள் பிறந்தன.

— திருவாய்மொழி ஈட்டின் தமிழாக்கம்,
வித்வான் புருஷோத்தம நாயுடு, பக்கம் (28-29)

நெருங்கிய உறவு கொண்ட இருவர் பிரிந்திருப்பது கஷ்டம். அதில் ஒருவர் செத்துப் போனால் பிரிவு கூடவா? இல்லை; உறவுகூட, மகாத்மா காந்தி தனது சிஷ்யை மீராவுக்கு எழுதுகிறார். “நாம் பிரிந்திருப்பதால் நீ படும் கஷ்டத்தை நான் அறிவேன். சாவு கொண்டுவரும் பெரும் பிரிவிற்குச் சிலநாள் பிரிவு ஒரு பயிற்சி. மேல் எழுந்தால் போல் பார்க்கிறவர்களுக்குச் சாவு ஒரு பிரிவாகத் தோன்றும். ஆனால் சாவு நம்மை நெருங்கச் செய்கிறது. உடம்பு அறிமுகப்படுத்த ஒரு தடையன்றோ?

— காந்தியின் கடிதங்கள்

35. அடைக்கலம் புகக் காரணம்

அன்புக்கு வசப்படுத்தும் ஆற்றல் உண்டு. பெரியோரிடமிருந்து சிறியோருக்குக் கிடைக்கும் அன்பு அருளெனப் பெறும். அருளுக்கு ஈர்க்கும் ஆற்றல் அதிகம். ஈர்த்து அடியார்களை ஆட்கொள்ளுகிறவன் பெருமான். மனிதனுக்கு அளவிலாத ஆற்றல் உண்டு. அவன் நல்லதும் செய்யலாம்; கெட்டதும் செய்யலாம். அவன் சுய நலத்தின் வடிவெடுக்கலாம்; ஆண்டவன் தன்மையையும் கொள்ளலாம். ஆசைவலையில் அகப்பட்டுப் பலர் கொடியவர்களாகி விடுகிறார்கள். மனிதனுக்கு அறிவு இருப்பதாலும், சுயேச்சை இருப்பதாலும், அவன் பிசாசுத் தன்மை அடையும் சக்தி பெற்றிருக்கிறான். ஒரு பிராணியும் இம்மாதிரி செய்ய முடியாது. ஏனெனில் மிருகத்திற்கு இந்த கெட்டிக்காரத்தனமும், காரியக் கருத்தும், மனத்திடமும், ஒழுக்கமும் போதிய அளவு இல்லை. மக்கள் செயல்புரிந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செயல்களை மூன்று விதமாகப் பிரிக்கலாம். நல்லன, தீயன, நல்லதும், கெட்டதும் அல்லாதன. தீயவைபுரிதல் எளிது; நல்லவை செய்தல் அரிது. காம, குரோத, லோபம் முதலியன நம்மை இழுக்கின்றன. ஆணவம் அவைகளிடையே நம்மைத் தள்ளுகின்றது. அதனால் நிகழும் கெட்ட செயல்களைக் கொடிய தாக்க நம் அறிவு, சுயேச்சை முதலியன பரிபூரண உதவியைக் கொடுக்கின்றன. இவ்வாறு கொடிய செயல்களைப் பெருக்கிக் கொள்வார் மக்கள். அழகிய மாதர் என்னும் அலையில் அகப்பட்டு ஆசையென்னும் சுறாவால் ஓயாது அடிபட்டு இழிவு எய்துபவரே அநேகர். அவர்கள் செயல்கள் யாவும் வெறுக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் வாழ்நாள் போற்றத்தகுந்த செயல் இல்லாமலே போய்விடுகிறது. தொடர்ந்து வெறுக்கத் தகுந்த செயல்களைச் செய்வதற்குக்காரணம் அவர் சிறுமையே. இவ்வகையாரது இழிவையும், அதனால் எழும் இவரது தவறான

செயல்களையும் யாவரும் பழிப்பர்; அறவே வெறுப்பர்; பொறுப்பார் யார்? பொறுக்க அளவற்ற பொறுமை வேண்டும். பெருமான் ஒருவனே பொறுக்க வல்லவன். சிறியோர் செய்த சிறு பிழையைப் பெரியோர் பொறுப்பது கடனாயினும் பிழை மிஞ்சியபோது அதனைப் பொறுக்கும் பொறுமையும் விஞ்சியிருக்க வேண்டுமன்றோ? அடைக்கலம் புகுந்த ஒருவனைப் பொறுத்து மன்னித்தால் மட்டும் போதுமா? “உன்னை மன்னித்தேன். நீபோய் வா. நீ என்னிடம் இருக்கத் தகுதியில்லை” என்று இறைவன் சொல்லி விட்டால் என்ன செய்வது! பெருங்குற்றங்களை மன்னித்தும் மறந்தும் குற்றஞ் செய்தவனை ஆண்டவன் ஆதரித்தும் ஏற்றுக் கொள்வானோ? இல்லையானால் அடைக்கலம் புகுவதில் குற்ற மன்னிப்பைத் தவிர வேறு பெரும்பயனில்லையே!

கன்னிபங்கன் கருணைக் கடல். பிழை செய்தோரும் தம் பிழை உணர்ந்து அவனைச் சரண் புகுந்தால் அவர் களைக் கருணாமூர்த்தி ஏற்கத் தயாராக இருக்கின்றார். அவ்வாறு ஆண்டவன் அருளைப்பெற்றவர் உண்டா? எண்ணிலர் உண்டு. ஒரு உதாரணம் காண்போம். கொடிய விஷப் பாம்பு அண்ணலையே எதிர்த்து வந்தது. தாருகா வனத்து முனிவர்கள் ஒரு வேன்னி செய்து, அதிலிருந்து புலி, சூலம், மான், பாம்பு முதலியவற்றைத் தோன்றும்படி செய்தார்கள். முனிவர்களின் ஏவலினால் அவைகள் சிவபெருமானைக் கொல்லச் சென்றன. ஆண்டவன் முன்னர் அவைகள் ஆற்றல் அற்றன. ஆண்டவனைக் கொல்லச் சென்ற பாம்பு அவன் திருமுன்னர் அடங்கியது; பிழை உணர்ந்தது; வருந்தியது. தேவதேவன் அதனை மன்னித்தான். மன்னித்ததோடு அல்லாமல் தன் திருமேனியில் அதனை ஆபரணமாகப் பூண்டான். வெறுப்பனவே செய்யும் மக்கள் சிறுமையைத் தன் பெருமையினால் அண்ணல் பொறுப்பானென்பதற்கு அவன் அராப் பூண்டது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஆபரணங்களைக் கவித்தல், கட்டுதல், செறித்தல், பூணுதல் என்னும் பல விதங்களில் அணியலாம்.

பாம்பைக் கட்டிக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு இறுகக் கட்டிக் கொண்டால் அரவினுக்குச் சுயேச்சையும் சுகமும் இல்லாது போய்விடும். பூண்டதால் சிவபெருமான் திருமேனி எங்கும் செல்லவும் ஆடவும் அரவிற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

பொன்னம்பலத்தவன் பொல்லாதவரையும் திருத்தித் காப்பாற்றுகிறான். குற்றம் செய்யாதாருக்கும் அவனது உதவி தேவை. பிழை செய்யவில்லை யென்றோ, நன்மையே புரிவதாகவோ நினைக்கின்றவர்களும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். தான் குற்றம் அற்றவன் என்ற நினைப்பு செருக்கைத் தருகிறது. படித்தவர்களிடமும், ஒழுக்கமுள்ளவர்களிடமும் செருக்கு அதிகம் புகுந்து அவர்களை ஆட்டிவைப்பதைப் பார்க்கலாம். நம் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையான அச்செருக்கைச் செறுத்து நம்மை ஆட்கொள்பவன் அம்பலத்தவனே. பண்டொருநாள் புனிதமான கங்கை திரண்டு பெருக்கெடுத்து, அடங்காது வந்தபோது உலகம் அஞ்சி நடுங்கியது.

சிவபெருமான் தன் சடையை விரித்து, கங்கையை அதில் ஏந்தி, அதன் பெருக்கை அடக்கி, அதனை முடிக்கு அணியாகக் கொண்டான். நல்லவர்கள் ஏறும் செருக்கையும் அடக்கவல்லவன் நாதன் என்பதை இந்நிகழ்ச்சி காட்டுகிறது. அருளாளன் உதவி அத்தோடு நின்று விடவில்லை. பிறவி என்னும் கொடிய வேரை அவன் அடியோடு அறுத்துதவுவான்.

நாம் பொல்லாதவராயின் நம் பிழையைப் பொறுப்பான்; போக்குவான். நாம் நல்லவராயின், அதனால் செருக்கு ஏறாது காப்பான். நாம் எத்தன்மையராயினும் கடைசியில் நம்பிறவியைப் போக்குவான். ஆகையால் நாம் அவனைச் சரண்புக வேண்டாமா? இந்த உதவியெல்லாம் உத்தமன் நமக்குச் செய்யவில்லையாயினும், நாம் அவனது உடைமைப் பொருளென்பதாலும், அவனது அடிமை என்பதாலும், அவனை நாம் அடைய வேண்டும்.

அவன் உடையான் ; நாம் உடைமைப் பொருள். அவன் நாதன் ; நாம் அடிமை. ஆகையால் அவனே அடைக்கலம். அவனின்றிப் புகலிடம் வேறு ஒன்றுமில்லை.

வெறுப்பனவே செய்யும் என் சிறு
மையைநின் பெருமையினால்
பொறுப்பவனே, அராப் பூண்பவனே,
பொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவனே, நின் திருவருளால்
என் பிறவியை வேர்
அறுப்பவனே, உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

அரா-பாம்பு, செறுப்பவனே - அடக்குபவனே
வெறுக்கத் தக்கனவே செய்யும் என்னுடைய இழிவினை
நின் பெருந்தன்மையினால், பொறுத்தருள்பவனே, பொங்கி
வருங் கங்கையைச் சடையின்கண் அடக்குபவனே, நின்
திருவருளால் என்பிறவியை வேரோடு அறுப்பவனே,
உடையவனே, அடியேன் உன் அடைக்கலம்.

வெறுப்பன என்று பன்மையில் வருவதால் வெறுக்கத்
தகுந்த செயல்கள் பல என்பதாயிற்று. அத்தீச் செயல்
களோடு இரண்டொரு நற்செயலேனும் சேர்ந்திருக்
குமோனெனில் அவ்வாறு இல்லை என்பது வெறுப்
பனவே என்றதில் உள்ள ஏகாரத்தில் தெரிகிறது. என்
சிறுமை. நின் பெருமை என்பனவற்றால் தன் இழிவு
மற்றையோர் இழிவினும் அதிகம் என்றும் அவன் பெருமை
மற்றையோர் பெருமையினும் மேம்பட்டது என்றும் காண
லாம். தன் இழிவைத் தாங்கப்பிறரால் முடியாதென்றும்
அவன் அளவற்ற பெருமையே தாங்க முடியுமாதலால் நின்
பெருமையினால் பொறுப்பவனே என்றார்.

இறைவன் தொழில் படுவதில்லையாதலால்,
'திருவருளால்' என்றார். இறைவன் நோக்காமல்,
நோக்குவான்; சொல்லாமல் சொல்லுவான். தன்னை

உடைமையாகக் கொண்ட காரணமே அடைக்கலம் புகப் போதிய காரணமாகும் என்பதைக் காட்ட உடையாய் என்றார். “உடையாய்” என்று சொன்னதாலேயே தான் அடிமை என்பது பெறப்படுமாயினும், தான் அடியனாகுந் தன்மையுணர்ந்ததைக் குறித்து “அடியேன்” என்றார். எஜமானன் தன் அடியானை அறிந்திருந்தாலும் பணியாள் தன் நிலை உணரவில்லையானால் எஜமானை அணுகும் நிகழ்ச்சி நடைபெறாதென்பதை அறிக. அடைக்கலம் கொண்டவன் சிறப்பையும் அதனால் தான் கொண்ட பெருமிதத்தையும் “உன் அடைக்கலமே” என்றதில் உள்ள “உன்” என்ற சொல் வெளிப்படுத்துகிறது.

இப்பதிகம் அடைக்கலப்படுத்து. இது அடைக்கலம், பத்து என்ற இரு தமிழ்ச் சொற்கள் சேர்ந்தது. அடைக்கலம் புகலிடம்-அடைக்கலம் புகுதல், சரண் புகுதல், கஷ்டம் வந்தபோதும், அது வரும் முன்னரும், தன்னால் அதனைத் தடுக்க முடியாததை அறிந்து, தன்னிலும் பெரியார் ஒருவரை, அவரே கதியென அடைதல் அடைக்கலம். திருப் பெருந்துறையில் சிவபெருமான் அடிகளுக்கு உபதேசம் செய்து மறைந்தபோது பழுத்த மனத்தடியாரெல்லாம் எம்பெருமானுடன் போயினர். அடிகள் மட்டும் தனித் திருந்தமைக்கு வருந்தி அவ்வருத்தம் தீரத்தாம் அடைக்கலம் புகுவதாகக் கூறுகிறது இப்பதிகம்.

பக்குவ நிண்ணயம் பதிகம் நுவலும் பொருள். நிர்ணயம் என்ற வடமொழிச்சொல் நிருணயம் என்றாகி, நிண்ணயம் என்று மறுவிற்று. நிர்ணயம் என்றால் நிச்சயம் செய்தல் என்ற பொருள். தனது தகுதி இவ்வளவு என்று அளவிடும்போது தான் தகுதி பெறவில்லையென்றும் ஆண்டவனை அடைக்கலம் புகுதலே தனக்குத் தகுதியைத் தருமென்றும் அவனுக்குத் தன்னை அடைக்கலமாக ஒப்புவிக்கிறார்.

54. எனது கனவு

இராக்காலமடம் என்று பல புண்ணிய தலங்களில் செல்வர்கள் கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். அத்தலத்திலுள்ள மூர்த்திக்கு அந்த மடத்திலிருந்து பால் அபிஷேகம் போன்ற கட்டளை நடப்பதுண்டு. தேசாந்திரிகளுக்கு அன்னமிடுதல் அல்லது கஞ்சி வார்த்தல் முதலிய தர்மங்களும் நடக்கும். படுக்கத் திண்ணை இருக்கும். மடத்தை மேல்பார்த்து வந்தவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பவர், பெரும்பாலும் கோபக்காரராகவும் பெறுமையற்ற வராகவும் இருப்பார்கள். சில இடங்களில் நல்லவர் அமைவதும் உண்டு. மடத்தில் மின்மினிப் பூச்சிபோல் ஒரு விளக்கு இருக்கும். அங்கு இருக்கும் ஆட்களைக் குரலால் தெரிந்து கொள்ளலாமே யொழிய உருவத்தால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஒரு களைத்த தேசாந்திரி அங்குப் போகிறான். இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. விளக்கத்தை தூண்டி, “இங்கே வா அப்பா” என்று வரவேற்று உணவு கொடுத்து, உள்ளே படுக்கவும் உத்தரவு தந்தால், களைத்த மனம் எவ்வளவு ஆறுதல் அடையும்! எத்தனை நன்றி பாராட்டும்!

முன்னொரு காலத்தில் திருமால் தினமும் ஆயிரம் மலர்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டார். ஒருநாள் அர்ச்சனைக்கு ஒரு மலர் குறைந்தது. பக்தி முதிர்ந்த தாமரைக் கண்ணன் தன் கண்ணில் ஒன்றை அர்ச்சனைப் பூவாக எடுத்துப்போட எத்தனித்தார், சிவபெருமான் கண்ணைப் பிடுங்குவதைக் தடுத்து, பக்தியைப் பாராட்டி, சக்கரம் ஒன்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தார். அப்பேர்ப்பட்ட திருமாலே தேடியும் காணமுடியாத மூர்த்தியாகிறான் சிவபெருமான். “திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடி.”

யாரையும் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமானால் அதற்கேற்ற ஆற்றலும் ஆர்வமும் வேண்டும். அத்துடன்; வாகன வசதியும் வேண்டும். மாலுக்கு வாகனமும் கொடியும் கருடன் வட்டமிட்டுப் பாய்ந்து பறந்து போகக் கூடியவன் கருடன். மிக நல்லவன்; உதவி செய்வதில் ஆர்வமுடையவன். கருடக்கொடி இந்த எண்ணங்களுக்கெல்லாம் அடையாளம். கருடனை வாகனமாகப் பெற்றும், திருமால் சிவன் சேவடியைக் காணமுடியவில்லை. கருடக் கொடியோன் காணமாட்டாச் சேவடி. அன்றாது சர்வ வல்லமையைச் சப்தித்துக் கூறும் வீரக் கழல். அண்ணலின் பேரருளை உணர்த்தும் அழகிய கழல். கழல் அணிந்த அத்திருவடியே நமக்குப் புகலாவது, பொருளாவது தேட வேண்டுவது. மற்றப் பொருளெல்லாம் அழிவன. அதைத் தவிர நாம் அவனிடம் வேறென்ன வேண்டக் கூடும்? அதிலும் சிறந்ததாய் வேறென்ன அவன் நம்க்குக் கொடுக்கக் கூடும்? கழல் சேவடி என்னும் பொருளைத் தரவல்லவன் சிவபெருமான்.

சில வேலைக்காரர்களுக்கு முன் சம்பளம் வேண்டும்; இல்லையானால் அவர்கள் வேலைக்கு வரமாட்டார்கள்; வந்தாலும் வேலை ஒழுங்காக நடைபெறுது. ஆண்டவன் உயிர்களின் பலவினத்தை அறிந்து அவன் நம்மை நாடி நமக்கு அவன்மேல் பிரியம் வர நமக்கு வேண்டுவன முன்னர் தந்து நம்மை ஆட்கொள்ளுகிறான். நம்மை நல் வழிக்கு உய்விப்பதில் அவன் எடுக்கும் முயற்சி முன்னதா, நாம் எடுக்கும் முயற்சி முன்னதா என்றால் அவன் கருணையே முதலில் நாம் பெறுவது. பொருளைத் தந்து பின்னர் நம்மை ஆண்டான்.

அவ்வாறு மாணிக்கவாசகனாரை அன்பராம் அடியார்களைக் காட்டி, அரியதோர் நூலைக்காட்டி, அழகிய கழலினை காட்டி ஆட்கொண்ட பின்னர், ஆட்கொண்ட அந்தணர் மறைந்தார். வாசகனார் மயங்கினார். எங்கும் இருளாகத் தோன்றியது. அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் மறைந்தான் ஆண்டவன்.

ஆவைப் பிரிந்த கன்று போலக் கதறிஞர் அடிகள்.
 “அம்மானே நீ சென்றபின் நான் படுஇருட்டில் ஒன்றும்
 தெரியாது தவிக்கிறேன். எனக்கொரு துணையில்லை. நின்
 அழகிய வடிவமும் அருள்பொழி முகமும் கண்டேன் ; இப்
 பொழுது அக் காட்சி கனவாயிற்று. நின் திருவாயால்
 உபதேசம் கேட்டேன். இப்பொழுது நினது இனிய குரலைக்
 கேட்டிலேன். இந்த இருளைப் போக்க வேண்டுகிறேன்.
 நீ அங்குச் சென்றுவிட்டாய். நான் மட்டும் இங்கேயே தங்கி
 விட்டேன். “அங்கேயே இரு” என்று புறக்கணித்து விடா
 மல் திருவாய் மலர்ந்து உன் இனிய குரலில் அருமையுடன்
 “இங்கே வா” என்று சொல்லலாகாதா? நின் கோலத்தைக்
 காண விழைவன என் கண்கள். நின் குரல் கேட்க ஆசைப்
 படுவன என் செவிகள். அம்மானே என் ஆசை தீர அருள்
 புரிவாயாக.”

கருடக் கொடியோன் காணமாட்டாக்
 கழற் சேவடி யென்னும்
 பொருளைத் தந்திங்கு என்னை யாண்ட
 பொல்லா மணியேயோ
 இருளைத் துரந்திட்டு இங்கே வாவென்று
 அங்கே கூவும்
 அருளைப் பெறுவான் ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே.

பொல்லா - தொன்படாத ; துரந்திட்டு - ஓட்டி.

எனது தந்தையே, கருடக்கொடியை உடையவ
 னாகிய திருமாலும் அறியவொண்ணாத கழல்கள் அணிந்த
 செவ்விய திருவடிகளாகிய அரிய பொருளை எனக்குக்
 கொடுத்து என்னை ஆண்டருளிய தொன்படாத
 மாணிக்கமே, ஆ எனது (அறியாமையாகிய) இருளை ஓட்டி
 என்னிடத்தில் வருவாயாக வென்று (வீட்டுலகமாகிய)
 அங்கு அழைக்கின்ற திருவருளைப் பெறுவதற்கு மிக
 அன்போடு விரும்பினேன்,

கருடன் என்பதற்குச் சிறகுகளைக் கொண்டு பறப்பவன் என்றும், பாம்பைத் தின்பவன் என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்வர். கொடியோன் என்பதின் பின்னர் உயர்வு சிறப்பு உம்மை தொக்கு நின்றது. பொருளென்பது அரிய பொருளைக் குறித்தது. பொள்ளா என்பது பொல்லா என்றும். “மலைவில்லார் அருளிய பொல்லார்” என்று சிவஞான போத மங்கல வாழ்த்தில் காண்க. பொள்ளல் அல்லது பொள்ளுதல் துளைத்தல். பொளிதல்-உளியால் கொத்துதல், ஆகையால் பொல்லா என்பது உளி முதலிய வற்றால் சிதைக்கப்படாத என்ற பொருள் பெற்றது. மாணிக்கம் முதலியன செதுக்கிக் கடையப்படவேண்டும். அந்த மணிகளைப் போலல்லாமல் மாறுபடாது நிற்கும் சிறப்புடையவன் எம் குருமணி. அங்கே என்பது, வீட்டுலகம், ஆணவம் தொலைந்து அவன் அருள்பெற்று, வீடு அடைதல் வேண்டும். இருட்டிருக்கும் வரை வழி தோன்றாது. அவன் சென்றடையாத்திரு. அவன் கூவி அழைக்காவிட்டால் வழி எப்பக்கமெனத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இருளைத் துரந்திட்டு என்பதால் பாசநீக்கமும் இங்கே வா என்பதால் வீடு பேறும் வேண்டப் பெற்றன. இருள் கேவலத்தையும், கழல் காட்டுதல் சகலத்தையும், கூவி ஏற்றுக் கொள்ளுதல். சுத்தத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். கூவுதல் இனிமையைக் காட்டுகிறது. வீடு பேறு இல்லாவிட்டாலும் அவன் இனிய குரலைக் கேட்டலே போதும். அவன் குரல், தெவிட்டாத தேன். காதிலும் உள்ளத்திலும் உயிரிலும் பாய்வது போல் இருக்கும். “பவளத் திருவாயால் அஞ்சேல் என்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே” என்று இப்பதிகத்தில் பின்வரும் பாட்டைக் காண்க. இராக்கால மடத்திலே அன்ன மிட்டோர் முகம் பார்க்க முடியாமலிருக்கும். இருளைப் போக்கிய பின்னர் கூப்பிட்டால் அருள் ஒழுக்கும் முகத்தையும் காணும் பேறு கிடைக்கும். இருளைத் துரத்தல் அடியார் காரியமாகவோ அல்லது ஆண்டவன் காரியமாகவோ கூறலாம். “இருளைத் துரந்திட்டு இங்கே வா” என்று கூவினால்,

அவன் கட்டளைப்படி யான் இருளைப் போக்கிக் கொண்டு யான் அவனை நெருங்க வேண்டும். “இங்கே வா” என்பது மட்டும் அவன் அருள் வாக்கானால் ஆண்டவனே இருளை நீக்கி, நீக்கிய பின்னரும் அவனைக் கவனிக்காத என்னை வாவென்று அழைக்கிருன் என்று பொருள்படும்.

உலகப் பற்றுக்களை எல்லாம் அறவே விட்டுச் சிவபெருமான் அருளைப் பெறுவான் ஆசைப்பட்டு அவனைக் காண விரும்பிப்பாடிய இப்பதிகம் ஆசைப் பத்து எனப் பெறும்.

இப்பதிகம் நுவலும் பொருள் ஆத்தம இலக்கணம். ஆத்தமா, ஆன்மா, ஆத்மா, உயிர் என்பன ஒரு பொருளாவன. “ஆத்மன் என்ற சொல் எந்தத் தாதுவி லிருந்து தோன்றிய தென்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இருக் வேதத்தில் இச்சொல் மூச்சு அல்லது சத்தின் சாரம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. பின்னர் உயிர் என்ற பொருளைப் பெற்றது.” இவ்வாறு இந்திய தத்துவ ஞானம் என்ற ஆங்கில நூலில் திரு எஸ். இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் கூறுகிறார். இலட்சணம் என்ற சொல் லட்சண என்ற வட சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. சிறப்பியல்பு, இயல்பு அல்லது அடையாளம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. ஆத்மாவினுடைய அடையாளங் கூறப்படுகிறது. ஆத்மா என்பது இங்கே பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களைக் குறிக்கிறது. அவர்களுடைய மனோநிலையையும், குறிக்கோளையும், வேண்டுதலையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது இப்பதிகம். தோல் போர்த்த குப்பாயமாய உடலை வெறுப்பர். அப்பாலவர்க்கும் அப்பாலானே அடைய விரும்புவர்; முக்தன் தன் முகவொளி நோக்கி முறுவல் நகை காண ஏங்கி நிற்பர்; பேராயிரம் பரவித்திரிந்து நிற்கப் பேராசைப்படுவர். இது திறம்பட்ட அடியார்களின் இலக்கணம். ஆத்ம இலக்கணம் என்பது ஆன்ம ரூபத்தை அறிதல் என்று பழைய உரை கூறும். இப்பதிகம் பாடியது

திருப்பெருந்துறையில். “கருவியுறும் ஊனுடற் கண்
வாராமற் திருவருளிற் கலப்பதற்கே, அரனடியைப்
புகழ்ந்து பெரும் ஆர்வமொடு பாடுதலே ஆசைப் பத்தாம்”
என்பது உண்மை.

பக்குவ ஆத்துமா ஆரமுதைக் காண எவ்வாறு
ஆசைப்படும் என்பதை இத்திருப்பாட்டு நுவலுகிறது.

எய்த்தேன் நாயேன் இனி யிங்கிருக்க
கில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வாறோர் அறியா
மலர்ச் சேவடியானே
முத்தா உன்தன் முகவொளி நோக்கி
முறுவல் நகை காண
அத்தா சால ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே

திருவாசகம் 25 : 6

வல்லதெல்லாம் சொல்லி உம்மை வாழ்த்தினு
லும் வாய்திறந் தொன்(று)
இல்லை என்னீர் உண்டும் என்னீர்
எம்மை யாள்வான் இருப்பதென் நீர்

சுந்தரர் 7 : 5 : 4

இறைவன் அஞ்சேல் என்று சொல்லவில்லையானாலும்
பேரருள் சிந்தும் அவன் முகங் கண்டு மனங்குளிரலாம்.
“பவளவாய் திறந்து பாவி என்னுலும் போதும்; உன்
குரல் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைவேன்” என்கிறார் ஒரு
அடியார்.

35. அதிசயம்

ஒரு உத்தியோகத்திற்கு மனுப்போடுகிறான் ஒருவன். ஆனால் தனக்குக் கிடைக்க நியாமில்லை என்றும் எண்ணுகிறான். படிப்பு இல்லாததால் தகுதி இல்லையென்றும் அறிந்தான். பெரியோர்கள் உறவு தனக்கு இல்லாததால் சிபார்சும் இல்லை. உத்தியோகம் கிடைக்க வில்லையானால் அது நியாயமே. ஆனால் அப்பதவி கிடைத்து விட்டால் அது அதிசயம் அன்றோ?

அடியார்க்கு அமுதினை அடைவதற்கு எளியவழி அவனது நாமத்தைச் சொல்லுதல் நினைத்தல், கேட்டல் அவனது ஐந்தெழுத்தை ஜபித்தல் சாலச் சிறந்தது. பிறப் பென்னும் கடலுக்கு அது தோணி. செல்வமெல்லாம் தரவல்லது அம் மந்திரம். ஐந்தெழுத்தை ஜபித்தால் வாசனாமலம் தாக்காது உயிர் புனிதமாகி, சிவபெருமானைக் கண்ட காட்சி சலியாமல் நிற்குமென்று சிவஞான போதம் ஒன்பதாம் சூத்திரம் உணர்த்துகிறது. திருவைந்தெழுத்தை ஸ்ரீபஞ்சாட்சரம் என்பர். இதனைப் பொருளுணர்ந்து உச்சரிக்க வேண்டும். உயிர் அரன் உடைமை என்று ஐந்தெழுத்தால் அறியவேண்டும்.

பயன் தரும் ஐந்தெழுத்தைப் பலர் நினைப்பது கூட இல்லை. அதன் காரணம் என்ன? அறியாமையே! உயர்வற உயர்ந்தவன் மந்திரத்தைச் சொல்வது உயர்வழியென உணர்ந்தால் நாம் வீணில் காலம் போக்குவோமா? அறியாமையுடைமையினாலே திருநாம ஐந்தெழுத்தையும் எண்ணி லோம்.

இந்தச் சாதனையில் சிரமம் இருப்பதாகத் தோன்றினால் பெரியோர்கள் பக்கத்திலிருந்து, அவருக்குப் பணிவிடை செய்யலாம். கற்றறிந்தவரைத் தமராகக் கொள்வது இன்பந்தரும். மேன்மை தரும் சத்தங்கமே மோட்சத்திற்கு

அடிப்படை. ஞானிகள் கண்வட்டத்தில் நின்றவர்க்கு நலிவு ஏற்படுவதில்லை. அடியார் கூட்டத்தை நண்ணுவதே பெரிய சாதனையென்றும், அதில் எல்லாச் சாதனையும் அடங்குமென்றும் நாரத பகவான் பக்தி சூத்திரத்தில் கூறுகிறார்.

கலைஞானிகள் தம்மொடு நாம் நண்ணுவதில்லை. நல்வினைப்பயன் கூட்டி வையாததே அதற்குக் காரணம். பலருக்கு அறிஞர்கள் பேசும்போது கேட்டுக் கொண்டு இருக்க முடிவதில்லை. பலர் சொற்பொழிவுக்குப்போக மாட்டார்கள். கேட்கும் வினை பழக்கமில்லையாயின், எப்படிக்கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியும்? ஒரு நல்ல செயல் மற்றொரு நல்ல செயலில் விருப்பத்தைத் தூண்டுகிறது. நற்செயல் நயவாதவன் எப்படி நல்லாரோடு கூடுவான்!

இந்த நற்செயல் இரண்டில் ஒன்றும் நம்மிடமில்லை. ஆனால் தாழ்வான செயலையும், வீண் வேலையையும், கெட்ட போக்கையும் நம்மிடம் காணலாம். பிறந்தேன் ; இறந்தேன் ; மண்ணில் புக்கேன் ; இதுவே நம் சரித்திரமாகிறது. இப்போக்கில் நம் வாழ்க்கையை நடத்த நாம் கவலைப்படுவதில்லை. “நீ ஒரு குப்பை ; குப்பைக்கே நீ திரும்புவாய்” என்பதற்கு உதாரணமாக நிற்கிறோம். இலட்சிய வாழ்க்கை வாழாது மண்ணில் நம்மை பிணிக்கும் வாழ்க்கை நடத்துகிறோம்.

ஆயினும் நம்மேல் அண்ணல் இரக்கம் காட்டுகிறான் ; ஆண்டு கொள்ளுகிறான் ; கனிந்துருகும் அடியவர்களோடு நம்மையும் கூட்டுகிறான். என்னே அவன் கருணை ! இது என்ன அதிசயம் !

எண்ணிலேன் திருநாம வஞ்செழுத்தும்

என் ஏழைமையதனாலே

நண்ணிலேன் கலைஞானிகள் தம்மொடு

நல்வினை நயவாதே

மண்ணிலே பிறந்திறந்து மண்ணாவதற்கு

ஒருப்படுகின்றேனே

அண்ணல் ஆண்டு தன் அடியரிற் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே,
ஏழை-அறியாமை; ஒருப்படுதல்-சம்மதித்தல்

எனது அறியாமையினாலே பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை நினைத்திலேன்; நற்செயல்களை விரும்பாததால் கலைவல்ல ஞானிகளோடு சேர்ந்திலேன்; இந்த மண்ணுலகத்தில் பிறந்து செத்து மண்ணாய்ப் போவதற்கு இசைகின்ற என்னைப் பெரியோனாகிய சிவனார் ஆண்டருளி அடியவர் குழாத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

“ஏழைத் தொழும்பானேன்” (திருவாசகம்: திருத் தோனோக்கம் 13) என்பதில் ஏழையென்னும் சொல் அறியாமை என்ற பொருளில் வந்துள்ளமை காண்க. “ஏழுற்றவரினும் ஏழை தமிழனாய்ப் பல்லார் பகை கொள் பவன்” என்பது குறள். கலைஞானிகள் என்றது சைவசமய நூல்களைக் கற்று நன்குணர்ந்தவர்களேயாம். “பிறன் வரையான் பெண்மை நயவாமை நன்று” என்கிறது குறள். இதில் நயத்தல் விரும்புதல் என்ற பொருளில் பயிலுதல் காண்க. ஏழைமையதனாலே என்பதனை நண்ணிலேன் என்ற வினையோடும், நல்வினை நயவாதே என்பதனைப் பின் வரியோடும் கூட்டிப் பொருள் கொண்டால் கலைஞானிகளுடன் கூடாததற்கு அறியாமையும், பிறந்திறந்து மண்ணாவதற்கு நல்வினை நயவாமையும் காரணங்களாகும். ஐம்பூதங்களும் பிற தத்துவங்களும் சேர்ந்தது உடல். உயிர் உடலை விட்டுப் பிரியும்போது, உடல் மண் முதலிய பூதங்களில் கலந்து விடுகிறது, மண்ணாதல் அறிவின்றிச் சடமாதல்; இது தன்னை மாய்த்துக்கொள்ளல் போலாகும். நால்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப் பிறவி, என்பத்து நான்கு லட்சம் யோனி பேதங்களில் மண்ணில் தொடர்ந்து பிறப்பதனால் நம்மை மண்ணாகவே, சடமாகவே பாவித்துக் கொள்ளுகிறோம். அதிசயம் இங்கு உவகையுடன் கலந்து நிற்கிறது.

இப்பாட்டுள்ள பதிகம் அதிசயப் பத்து. இப்பதிகம் பத்துப்பாட்டுக்கள் கொண்டது. உலகத்தில் உழுன்று கிடக்கும் ஒருவனை அண்ணல் வலிய வந்து ஆண்டு அடியார் நடுவுள் வைத்தது எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி. பற்பல காலம் விடாது அருந்தவம் செய்தும் பெறுதற்கு அரிய பேற்றை எளிதில் பெற்றது அதிசயம்.

முத்தி இலக்கணம்

இது பதிகப்பொருள். முத்தி இலக்கணம் என்பது முத்தியின் அடையாளம் என்று பழைய உரை கூறும் மும்மலப் பிணிப்பு நீக்கமும் அருள் ஒளியோடு கூடிய ஆனந்தமும் அடையும் முன் அதற்கு அனுகூலமாகவும் அடையாளமாகவும் கிடைப்பது அடியார் இணக்கம். பெருந்துறைப் பெருமான் மாணிக்கவாசகரை அடியாரில் கூட்டியதை இப்பதிகம் கூறுகிறது. இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது.

“வெருவி மலத்தினைச் சீலத் தொன்றாகுமடியவர் குழாத்துடனே கூட்டும், பரமருட் பெருமை மிகுதியைப் புகழ்ந்து பாடல் அதிசயப்பத்தாமே” என்பது திருவாசக உண்மை.

முத்தி நெறி நில்லாது வாழ்நானைப் பாழ் நாளாக்கு பவனை அண்ணல் அடியாரில் கூட்டிய அதிசயத்தை வியந்து பாராட்டுவது இத்திருப்பாட்டு.

பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன்

பன்மலர் பறித் தேத்தேன்

குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று

குடிகெடு கின்றேனை

இரவு நின்றெரி யாடிய எம்மிறை

எரிசடை மிளர்கின்ற

அரவன் ஆண்டுதன் அடியரில் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே.

— திருவாசகம்

56. என்னு கொல்லோ?

சிறந்த அன்பரைப் பிரிந்துநிற்க மனம் இடந்தராது. மனம் பிரிவை நினைந்து வருந்தும்; கசியும்; வெம்பும். திரும்பிக் கூடும் நாளை எதிர்பார்த்து ஏங்கும். நனவிலும் கனவிலும் இந்நிலை மாருது. தீராத காதலால் துன்புறும்.

பெருந்துறைப் பெருமான் முழு மாணிக்க மணிபோல் அருமையும் அழகும் உடையவன். மேலும் மனதைக் கவரும் சிவந்த நிறம். மங்கையரை மயக்கும் தன்மையெல்லாம் அவனிடம் நிறைந்து இருப்பதைக் காண்கிறோம். “சொல்லும் பொருளை இறந்த சுடரை நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை நிறையின் அமுதை அமுதின் சுவையை” நெருங்கிப் புணர யார் தான் ஆசைப்பட மாட்டார்?

எட்டாத கொம்புத் தேனையின் ஆசைப்படுவதில் என்ன பயன்? அல்லிக் கமலத்து அயனும், மாலும் அமரர் கோனும் நெருங்க முடியாதவன் எம்பெருமான். “நினைப்பிறருக்கு அரிய நெருப்பு ஆனால் எனக்கு எளியவர்” என்று ஒரு நங்கை சொல்லுகிறாள். ஏன்? அவன் பண்டு வந்து அருள்செய்தவன். பிரிந்து போனால்; அவன் அன்பைப் பருகிய அவள் இன்று அவன் பிரிவால் தவிக்கிறாள். அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து, நெருங்கிப் புணர்ந்து நிற்பதென்றே என வருந்துகிறாள். அவனை அடையக் குழைந்து குழைந்து, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உருகி உருகித் தவிக்கிறாள். “ஊற்று மணல் போல் நெக்கு நெக்கு உள்ளே உருகி” வாடுகிறாள்.

எப்பொழுதும் அவள் நிலை இந்த நிலைதான். நின்றாலும் சரி; நிற்காது இருந்தாலும் சரி; இருக்காது கிடந்தாலும் சரி; கிடந்தபின் எழுந்தாலும் சரி; வேறு எது செய்து கொண்டிருப்பினும் சரி; இரவு பகலாய் எழிலார்

பாதத்தை நினைந்து அழல் உருகும் மெழுகது போல உள் உருகி நிற்பாள். மனநிலை மாறுபட்ட போதாவது மறந்திருப்பாளா? இல்லை, உலகத்தில் பல காரணங்களால் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருகின்றன. இன்பத்தில் சிரிப்பதும், துன்பத்தில் அழுவதும் இயல்பே. நன்மை வந்த போதும் கஷ்டம்வந்த போதும் அவனை மறக்கலாகாது.

அவள் அகத்தில் வைத்த அன்பை உலகத்தாருக்கு மறைத்து வைக்க முடியுமா? அது அவள் செயலில் வெளிப்பட்டுவிடும். அவள் பலமுறை தொழுவாள்; வாயார வாழ்த்துவாள்; ஆனந்த மேலீட்டால் கூத்து ஆடுவாள்; அண்ணலை உற்று உற்றுப் பார்ப்பாள்; ஆண்டவன் அழகில் ஈடுபடுவாள். அவள் உடம்பு மயிர்க்கூச்சல் எடுக்கும். அவன் பால் வைத்த அன்பைப் புறத்துறுப்புக்கள் காட்டி விடும்

மனம் வாக்கு காயம் என்ற முக்கரணங்களால் வழிபட்டும், அவனைத் தழுவி அவனோடு ஒன்றாய்ப் புணர்ந்து நிற்கும் காலம் வரவில்லையே யென்கிறாள் நங்கை.

நெக்கு நெக்கு உள் உருகி உருகி
நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும்
நக்கும் அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானு விதத்தாற் கூத்தும் நவிறறிச்
செக்கர் போலும் திருமேனி திகழ
நோக்கிச் சிலிர்சிலிர்த்துப்
புக்கு நிற்ப தென்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

நெக்கு—இளகி; செக்கர்—சிவந்தது அல்லது செவ்வானம்.

நெக்கு நெக்கு என்றும், உருகி உருகி என்றும் இரட்டித்து வருதல் அதிகத்தைக் காட்டுகிறது. உருகுதல் மன நிகழ்ச்சி; வாழ்த்துதல் சொல்லால் நிகழ்வது; தொழுதல் முதலியன மெய்நிகழ்ச்சி. இவ்வாறு முக்கர

ணங்கள் ஒன்றுபட்டு வணங்குதலே மேல் நிலைக்கு ஒருவரை உய்க்கும். ஏது செய்யினும், மனநிலை எவ்வாறாயினும் இறை உணர்ச்சி தொடர வேண்டுமென்பதைக் காண்க. “நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நினை என்றும் சிவன் தாளினை.” இருந்தும் = உட்கார்ந்து இருந்தும் ; நின்றும் என்பதை தலைகீழாக நின்றும் எனவும், இருந்தும் என்பதை சின்மயநிட்டை கூடி எனவும், ‘கிடந்தும் என்பதை சமாதி பொருந்தி எனவும், எழுந்தும் என்பதை ஆவேசம் கொண்டு எழுந்து எனவும் கொள்வர். சிலிர் சிலிர்த்தல் அளவற்ற அன்போடு வணங்கும் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் மெய்ப்பாடு. சிரிப்பும் அழுகையும் புறத்தே உலக நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்படலாம். அண்ணலை ஆழ்ந்து நினைக்கும் போது உள்ளக்கிளர்ச்சியால் சிரிப்பும் அழுகையும் தோன்றும். அடியார் சிரிப்பார் ; களிப்பார் ; அழுவார். அண்ணலையடைய எண்ணம் உதிப்பதற்கு என்ன தவம் செய்தேனென்ற பெருமிதத்தால் உவகை ஏற்படலாம். தன் சாதனக் குறையை நினைந்து ஏளனமாகச் சிரிக்கலாம். அழுகை ஆனந்தத்தாலும்’ இலட்சியம் கைகூட விடையேயென்ற ஏக்கத்தாலும் எழலாம்.

புகுந்து புக்கு நிற்பது என்றதால் இலட்சியமும், நெக்கு உருகி என்றதால் இலட்சியத்தை அடைய வழி முருகிய அன்பு என்பதும், நின்றும் - எழுந்தும் என்பதால் உடல் என்ன செய்து கொண்டிருப்பினும் தொடர்ந்து அன்பு கசிய வேண்டுமென்பதும், நக்கும் அழுதும் என்றதால் மனநிலை எவ்வாறு இருப்பினும் அன்பு இடையருதிருக்க வேண்டுமென்பதும், தொழுதும் என்பது முதல் நோக்கி என்பதுவரை வாயாலும் உடலாலும் செய்ய வேண்டிய சாதனை என்ன என்பதும் சிலிர்சிலிர்த்து என்றதால் வழிபாட்டின் போது நிகழக்கூடிய மெய்ப்பாடு என்ன என்பதும் இனிது விளங்கும். அடிகள் இப்பதிகத்தில் பரமனைப் பரிந்து பரிந்து வேண்டுகிறார்; அமுதினை நினைந்து நெக்கு நெக்கு மனம் உள்ளே உருகவேண்டும்; ஓலமிட்டுப்

பாடிப் பாடிப் புகழவேண்டும்; அவனருகில்நின்று திருமேனியை நோக்கிக் கைகூப்பி உரோமஞ் சிலிர்த்து அருவியாகப் பாயும்படி கண்ணீர் சொரிந்து உடல் பூரிக்கவேண்டும்.

பரிந்து வந்து பரமானந்தம் தந்த பரமனைப் பிரிந்து நிற்கமுடியாமல் அடியார் வருந்துகிறார். பொல்லாமணியைப் புணர்வது என்று கொல்லோவென இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டிலும் கூறுகிறார். ஆகையால் இப்பதிகம் புணர்ச்சிப் பத்து. இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலையே இங்கே புணர்ச்சி என்று கூறியது.

அத்துவித இலக்கணம் இப்பதிகப் பொருள். துவிதம் என்றால் இரண்டு. அ என்பது துவிதம் என்ற சொல்லோடு புணரும் போது, வடமொழிப் புணர்ச்சியில் அத்துவிதம் என்றாகும். அ என்றது உபசர்க்கம் அல்லது அடை. அது அன்மைப் பொருளை உணர்த்தும். இறைவனோடு உயிர் இரண்டற நிற்கும். இதனைச் சைவ சித்தாந்தத்தில் சுத்தாதிதம் என்பர். இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளப் பெற்றது.

பரிந்துவந்து பரமானந்தம் பண்டே அடியேற்கு அருள்
செய்யப்
பிரிந்து போந்து பெருமாநிலத்தில் அருமாலுற்றேன் என்
றென்று
சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உள்நீர் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப
உகந்து அன்பாய்ப்
புரிந்து நிற்பதென்று கொல்லோ என்பொல்லாமணியைப்
புணர்ந்தே.

— திருவாசகம்: புணர்ச்சிப் பத்து:6

57. மற்றேது மற்று?

தாயின் அன்பே குழந்தையின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம். அவளது பாலே அதன் ஜீவ அமுதம். அவள் மடியே அதன் கைலாசம். அவள் அடித்தலமே அதன் லீலைக்கு உகந்த இடம். அவள் புன்சிரிப்பே அதற்குப் பெரும் பேறு. அவளன்றி அதற்கு வேறு உறு துணையில்லை. சினத்தால் அடித்து அகற்றினாலும் அவள் முகமே பார்த்துக் குழவி அழும். அடியார் அம்மையப்பனாகிய ஆண்டவனிடம் காட்டும் அன்பும் அதனையே ஒத்தது.

இறைவன் எங்குமிருக்கிருன். அவன் இல்லாத இடமில்லை. அவனில்லாத பொருளில்லை. நீக்கமற ஊடுருவி எல்லாமாய்ப் பரந்தவன் அப்பரமன். மண்ணொடு புணர்ந்தான்; விண்ணொடு புணர்ந்தான்; ஐம்பூதங்களானான். “நிலம், நீர், நெருப்பு, உயிர், நீள் விசம்பு, நிலாப் பகலோன் புலனாயமைந்தனோடு எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்”, என்பது திருவாதவூடிகள் அருள்வாக்கு. “இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி இயமானாய் எரியும் காற்றுமாகி அரு நிலைய திங்களாய் ஞாயிருகி ஆகாசமாய் அட்ட மூர்த்தியாகி” எனவரும் அப்பர் அருள் மொழியையும் காண்க. “நெருப்பே அவனது தலை; சூரிய சந்திரர்கள் கண்கள்; திக்குகளே செவிகள்; விரிவான வேதங்களே வாக்கு; வாயுவே பிராணன்; அண்ட விலாசமே ஹிருதயம்; பாதங்களிலிருந்து தோன்றியது பூமி; அவனே எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அந்த ராத்மா” என்பது முண்டக உபநிஷதம். அவன் பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரன். இது இறைவன் உலகத்துடன் கலந்து நிற்கும் நிலை.

அண்டங்களையெல்லாம் கடந்து அப்பாலுக்கப் பாலாய்த் தனித்தும் நிற்பான். தேவர்க்குத் தேவனாய் யாவர்க்கும் அரசனாய்ச் சிவபுரத்தில் அருளாட்சி நடத்துவான். அவன் ‘சிவபுரத்து அரசு’ இது வேருன நிலை.

நம் பக்கம் நின்று நமக்கு உதவி புரிந்தால் தான் நாம் அதிகம் பயன் பெறலாம். அதற்காக அண்ணல் மண்ணின் மேல்வந்து காணற்கு எளியனாய்த் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி அங்கேயே மங்கள மூர்த்தியாய்த் தங்கியிருக்கிறான். இது உடனாய் நிற்கும் நிலை. இறைவனது இந்த மூன்று நிலையையும் விரிவாய்க் கூறுவது சிவஞான போதத்தில் 'அவையே தானேயாய்' என்ற இரண்டாம் குத்திரம். வழி நூலாகிய சித்தியாரில் "உலகெலாமாகி வேராய் உடலுமாய்" என்பதைக் காண்க. "கடவுள் கலப்பினால் இவ்வுயிர்களேயாய், பொருள் தன்மையால் அவற்றின் வேறுமாய், உடனாய் நின்றலின் இவ்வுயிர்கள் பலவும் தானேயாய் நிற்பன்" என்று விளக்குவர் சுப்பிரமணிய தேசிகர்.

அவனிடம் அடிகளார் முறையிடுகிறார்; தயாநிதி, நீயே கதி. உன்னையே அடைந்தேன். எண்ணம், உடல், வாய், மூக்கு, செவி, கண் என்றிவை நின்கணை வைத்தேன். எனக்கு நீ இன்றி வேறொருவர் இல்லை, பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய். உன்னை விடுத்துப் பிறரைத் தொழுவனோ? துதிப்பனோ? எனக்கோர் துணையென நனைவனோ? ஊடுவதும் உன்னோடு; உவப்பதும் உன்னை. உன்னைத்தானே நான் நொந்து கொள்ள முடியும்? உன்னிடந்தானே என் கஷ்டங்களை உரைக்க முடியும்? எவரையும் மதியாது யாரையும் நினையாது நீயே யாவும் என நனைந்தேன். நின்னையே யான் அடைய வேண்டிய இலட்சியமாகக் கொண்டேன். அது கிட்டவில்லையானால் வாழ்வு எதற்கு? ஆண்ட நீயே என்னைப் புறக்கணித்தால் எனக்கு வேறு வழியேது?

இலட்சியத்திற்கு இடையூறு வரும் போது, அதனைச் சகித்துக் கொண்டு உலகத்தில் உயிரோடு வாழ்வதே பெரிதென ஒரு போதும் நினையேன், இனி வாழ்வை முடிப்பதே எனக்கு வழி. இவ்வுலகில் எனக்கு ஒரு சிறிய இடமும்

இல்லை. உலகம் பெரியதாக இருந்தும் எனக்கு என்ன பயன்? வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்.

என் துயரத்தையும் கஷ்டத்தையும் கண்டு, மனம் இரங்கி அருளொடு ஒரு வார்த்தை சொல்லாயா?

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் யார்க்கெடுத்த துரைக்கேன்
ஆண்ட நீ அருளிலை யானால்
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

பொலிவாய் - விளங்குவாய், வார் - நெடிய

மண்ணுமாய் விண்ணுமாய்ப் பரந்த எங்கள் மேலோனே ! நான் வேறு பற்றில்லாதவன் என்பதைக் காண்க. சிறப்பாய் விளங்குபவனே ! சிவலோகத்து மன்னவனே ! திருப்பெருந்துறையில் தங்கியிருக்கும் சிவனே ! நான் யாருடன் நொந்து கொள்வேன்? யாருக்கு எடுத்துச் சொல்லிக் கொள்வேன்? என்னை ஆட்கொண்ட நீயே அருள் செய்யவில்லையானால் நெடிய கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தின் கண்ணே யான் வாழ்ந்திருக்க முடியாதென்பதைக் கண்டு கொள்க. உன்பால் என்னை வருகவென்று சொல்லி அருள் செய்வாயாக.

ஐம்பூதங்களில் மிகப்பருப்பொருளாகிய நிலமும் அவைகளில் நுண்ணியதாகிய ஆகாயமும் கூறியதால் மண்ணொடும் விண்ணொடும் பரந்ததன்றி, காற்றொடு கலந்ததும், நெருப்பொடும் நீரொடும் நின்றதும் கொள்க. நமக்கு எட்டும் வகையில் எளியனாகி மண்ணில் வந்து பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தது பொது நிலை. உற்ற இடருக்காகத் தன்னை நொந்து கொள்ளவும் மனதை ஆற்றிக் கொள்ளவும் ஆண்டவனைவிட அடிகளுக்கு வேறு இடமில்லை

என்பதாயிற்று. வாழ்விலும் அவன் அருள் சிறந்ததென்பதும் வாழ்வது அவன் அருள் பெறவே என்பதும் காண்கிறோம். ஆண்டவன் அருளிலையானால் யாரொடு நோக்கென் யார்க்கெடுத்துரைக்கேன் என்றும் கூட்டலாம். ஆண்டவன் அருளில் என்று அடிகள் நினைக்கக் காரணம் அடியார் கூட்டத்தோடு தன்னை ஆண்டருளிய இறைவன் அடியார்களைக் கைலைக்கு இட்டுச் சென்ற போது தன்னை விட்டுச் சென்றதேயாம்.

பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய் என்றும், அல்லது மற்று நான் பற்றிலேன் கண்டாய் என்றும் சிவபுரத்தரசே திருப் பெருந்துறை சிவனே என்றும் 'வருக என்று அருள் புரியாயே' என்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பாட்டுக்களில் வருவது ஒரு இனிய ஓசையை மனதில் மறக்க முடியாது பதித்து வைப்பதுடன் அடிகள் மனம் ஆண்டவனிடம் திரும்பித் திரும்பிச் சென்றதையும் காட்டுகிறது.

சிவபுரத்து அரசால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அடியார் அவரையே இடைவிடாது கருதினர். வேறு எப்பொருளும் அவர் மனதில் புகவில்லை. அண்ணலை அடைவதே பெரிதாகத் தோன்றியது. வையத்தில் வாழ்வது பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. அது தடையாகவே விளங்கியது. அதனால் 'இவ்வுலகில் வாழ்கிலேன்' என்று பதறுகிறார். அவ்வாறு பாடி அருளிய இப்பத்து வாழரப்பத்து. இப்பதிகம் திருப் பெருந்துறையில் அருளியது.

முத்தி உபாயம் இப்பதிகம் நுதலிய பொருள். முத்தி உபாயம் என்பது வீடு அடையக் கையாளவேண்டிய சாதனங்களைக் குறிக்கும். இப்பதிகம் சாதனங்களை விரிவாக விளக்குகின்றது.

58. அஹெந்தாவே

இருட்டிலே இருப்பவன் தனக்கு வரவிருக்கும் துன்பம் எவ்வளவோ என்று பதறும்போது பலமுறை சலிக்காது உதவக் கூடியவரைக் கூவி அழைப்பான். பன்னிப்பன்னி அழைத்தால் முதல்வன் “இவன் அழைப்பதை ஒழியான்” என்று உதவ வருவது உறுதி.

ஒரு நாமமும் இல்லா இறைவனுக்கு ஆயிரம் திரு நாமம் கூறுகிறோம்.

அவன் முத்தன். இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கிய தாலும், பிறருக்கு முத்தி கொடுப்பதாலும் அப்பெயர் பெற்றான்.

அவனைப்போல் முத்தி கொடுப்பவர்கள் பலரோ என்று ஐயப்பாட்டை நீக்கி அவனை முதல்வன் என்று அடியார் கூறினர். அவன் தலைவன் ஆகையாலும், அவன் ஆதி ஆகையாலும், அவனே யாவற்றிற்கும் காரணன் ஆகையாலும் அவன் முதல்வனாயினான். “நோய் நாடி நோய்முதல் நாடி அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்” என்ற திருக்குறளில் “நோய் முதல்” என்றதில் முதல் என்பது காரணம் என்ற பொருளில் வருதல் காண்க.

முதல்வனாயினும் ஆற்றலற்றவராயின் பயனில்லை என்று நினைப்பவர்க்கு அவனை முக்கணன் என்று கூறினர். நெற்றியில் ஒற்றைக் கண்ணோடு முக்கணன். சூரியன்; சந்திரன், அக் கினி முன்றையும் சிவபெருமானுடைய முக்கண்ணாகக் கூறுவர். ஆக்குவதும் அருள்வதும் கண்ணாலே; அழித்தலும் கண்ணாலே. முக்கண்ணுடைமை சிவனது தனிச்சிறப்பு. அவனது அளவற்ற ஆற்றலைக் கண்டு நல்லவர் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை. அவர் ஒருவர்க்கும் தீங்கு செய்யார். அவர் தவவேடம் தாங்கிய முனிவர்.

கோபத்தை முனிந்தவர். தவ வேடங் கொண்டவர். அடியாருக்குக் கொடுக்க ஒன்றும் உடையவரன்றே என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். அவன் சித்தன்; எல்லாம் வல்லவன்; வித்தைக்காரன்; வேண்டுவதெல்லாம் கொடுக்கக் கூடியவன்; பரகதியும் கொடுப்பான்.

பரகதி கொடுத்தான் செய்யும் சீத்தன்

நமக்குத் தகுதியில்லையாயினும் நம்மை எடுத்தாளக் கடமைப்பட்டவன். அவன் அத்தன். இவ்வாறு பல நாமங்களைப் பன்னிப் பன்னிச் சொல்வதால் அந்நாமங்களால் குறிக்கப் பெறும் அவனது அருட்செயலும் திருக்குணமும் நம் மனதில் படிவதோடு அவன் கிருபையும் நமக்குக் கிடைக்கும். ஆகையால் அடிகள் 'நிருத்தனே, அருத்தனே, விமலனே, அமலனே, துப்பனே, அப்பனே, மெய்யனே, செய்யனே, சித்தனே, அத்தனே' என்று பலவாறுகப்புகழ் கிரூர்.

இனியன் அருளுக்குப் பாத்திரமாக வேண்டில், அவனிடம் உன் காதலையும் கருத்தையும் செலுத்துக; உள்ளம் வெதும்புக; கசிந்து உருகுக; பக்தியாய் நினைக்க.

அவனைப்பாடுக; அவன் புகழை உரைக்க; அவன் நாமத்தை முறைப்படி ஓதுக. பரவுவார் வலையில் படுபவன் பரமன்.

அவன் ஆலயத்திற்குச் செல்லுக. வலம் வருக; வழி படுக. மொட்டு அருத தூயமலரெடுத்து ஆண்டவனுக்குச் சூட்டுக. பக்திப்பாடல்களால் உளங்கசிந்து உருகி ஆண்டவனைத் துதி செய்க.

இவ்வாறு மனம் மொழி மெய்யாகிய முக்கரண வழிபாடு செய்யும் அடியார்க்கு அண்ணல் அருள்செய்வான். உலகியல் சம்பத்தை நம்முடைய முயற்சியால் பெற்று விடலாம். நம்முடைய முயற்சியோடு தெய்வத்தின் துணையும் கிட்டுகிறபொழுது பரகதி என்னும் பெரிய பேறு கிட்டு

கிறது. முக்கரணவழிபாடு செய்து பக்தியோடு பகவானை அழைக்கிறபொழுது பகவான் பரகதி கொடுத்தருள்கின்றான். பரகதி கிட்டும்பொழுதே பகவான் அருள் புரீந்தவனாகிறான். பன்னிப்பன்னிப் பக்தியாய் அழைப்பவர்களுக்கு 'அஞ்சேல்' என்று அபயம் கூறி அருள் செய்வது உறுதி.

முத்தனே முதல்வா முக்கண முனிவா
மொட்டரு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பக்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதி கொடுத்தருள் செய்யும்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அத்தனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

மொட்டரு-அரும்புநிலை மாருத, அத்தன் - தந்தை.

இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கியவனே, ஆதியானவனே, மூன்று கண்களையுடையவனே, முனிவனே, அரும்புத் தன்மையருத பூவினைப் பறித்து அருச்சித்துத் தொழுது அன்புடன் உன்னை நினைந்து துதிக்கின்றவர்களுக்கு முத்தியைத் தந்து அருள் செய்கின்ற சித்தனே, வளம் பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில் செழுமையான புட்பங்களையுடைய குருந்தமரத்தடியில் எழுந்தருளிய சிறப்பமைந்த எமது தந்தையே, உன் தொண்டனாகிய நான் விரும்பி அழைத்தால் அஞ்சாதே என்று அருள் செய்வாயாக.

முத்தனே, முதல்வா, முக்கண, முனிவா என்பதில்—
உள்ள மோனை இன்பம் காண்க.

நீ சித்தன் - அறிவு நிரம்பியவன் எனலுமாம்.
அத்தன் என்பதனை அஸ்த்தன் என்ற வடமொழிச் சொல்லின் திரிபாகக்கொண்டு அபயக்கையை உடையவன் என்றும் கூறுவர்,

பல அற்புதங்களைச் செய்யவல்லவன் சித்தன். சிறிது தொழுதவர்களுக்குப் பெரியதோர் பயன் கிடைக்கச் செய்வது அற்புதம். எந்து என்பது திசைச் சொல். மலையாளம் அல்லது கன்னடத்திலிருந்து வந்த சொல்லாக இருக்கலாம். எந்து என்றால் என்ன என்பது பொருள். அது+எந்து என்பன அது என்ன என்ற பொருள்படும். தன்னை அண்டியவர்களைப் பார்த்து அருளோடு அது என்ன என்று கேட்கும் குறிப்பு அஞ்சாதே என்ற பொருளில் வந்தது.

ஆன்மாக்கள் ஆணவமல மறைப்பால் ஒன்றையும் அறிய முடியாது இருட்டில் இருப்பதுபோல் கிடக்கும்.

சூரியன் தோன்றி தன் வெளிச்சத்தை வீசி, உலக இருளைப் போக்குவது போல, ஞான சூரியனாகிய சிவ பெருமான் மனவிருளைத் தன் அருளால் ஒட்டுகின்றான். அவ்வருள் அண்ணலை விட்டுப் பிரியாத சக்தி. திருந்துவார் பொழில் சூழ் திருப்பெருந்துறை செழுமலர்க் குருந்த மரம் மேவிய சீர் ஐயனைக் கடும் இருளால் மருள் உறும் ஆன்மா அன்புடன் ஆதரித்து அழைத்து அவன் தரும் ஒளிபெறப் பாடிய பதிகம் அருட்பத்து.

இப்பதிகப் பொருள் மகா மாயா சுத்தி சோதியாய், சுடராய், சூழ் ஒளி விளக்காய் பரம்பொருள் அருள் சுரக்கு முன்னர், ஆன்மாவுக்குத் துணைபுரிவது குத்துவிளக்குப் போன்று சிறு ஒளியையுடைய மாயை; இம்மாயை சுத்திப் பட பேரொளி தோன்றும். மகாமாயை என்பது பெரிய மாயை. விந்து, மோகினி, மான் என்று சொல்லப்பட்ட சுத்த மாயை, சுத்தாசுத்த மாயை என்ற மூவகை மாயை யையும் மகாமாயை என்பது குறிக்கும். மாயையின் காரியங் கள் மாயையேயாம். மல நீக்கமும் அதன் சுத்தியும் இப்பதி கத்தில் வேண்டப்படுவன.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது, 'தேசாதி அருட்சுடர் விளக்கே துயர்பிறவிக் கடல்விடுத்து.

உன்தாள் சேர்தற்கு ஆதரித்து இங்கு உனை அழைத்தால்
அதெந்துவெனக் கேளெனுஞ் சொல் அருட்பத்தாகும்''
என்பது திருவாசக உண்மை. பெருக அருட்பத்துப் பெரு
மாயா சுத்தி என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

மதுரைத் திருவிளையாடல்கள் முடிந்த பின்னர்
மன்னனிடம் விடைபெற்று வாதவூரர் திருப்பெருந்துறை
யில் தங்கும் நாளில் குரு மூர்த்தியைக் கண்டார். குரு
மூர்த்தியும் ஏனைய அடியார்களும் மறைய, அடிகள் மட்டும்
அங்குத் தங்கினார். அப்பொழுது இப்பதிகம் பாடப் பெற்ற
தெனக் கடவுள் மாமுனிவர் வாதவூர்ப் புராணத்தில்
கூறுவர்.

குறித்தநாளில் குதிரைகள் வராமை கண்டு மனம்
நொந்து பாடியது இப்பதிகம் என்பது திருவாலவாயுடை
யார் திருவிளையாடற் புராணத்துட் பெரும் பற்றப்புலியூர்
நம்பிகள் கூறியது.

ஆண்டவனை அழைத்து 'அஞ்சாதே' என்று அவன்
அருள வேண்டுமென்று கேட்டலால் பதிகம் அருட்பற்றும்,
பிறப்பைப் போக்கும் முக்கரண வழிபாடு இதில் காட்டி
யிருப்பதால் விஷயம் மகா மாயா சுத்தியும் ஆயிற்று.

வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி
விரையார் மலர் தூவிப்
பூண்டு கிடப்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே

திருவா : 440

தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித்
தொழுது வாயினுற் பாடி மனத்தி
னாற் சிந்திக்கப் போய பிழையும்
புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினிற் தூசாகும் செப்பே
லோ ரெம்பாவாய்

ஆண்டான் ; திருப்பாவை : 5

59. கோலங்காட்டல்

குருவே யாவும் எனக்கொண்டு, பூணொணாததோர் அன்பு பூண்டு அவரைப் பொருந்தி நாள்தோறும் போற்ற, அடியார்களின் முன்னம் ஆட்கொள்ள அண்ணல் கழுக் குன்றிலே வந்து காணொணத் திருக்கோலம் காட்டினார். அப் பேரருளைப் போற்றுகிறார் அடிகள்.

சிறந்த சாதனைகளுள் ஒன்று பெருமான் நாமத்தைச் சொல்வது. அவனுக்கு நாமங்கள் பல. ஒருநாமமும் இல்லாத அவனுக்கு ஆயிரந் திருநாமம் சூட்டினோம். நாதா எனவும் நக்கா எனவும் நம்பா எனவும் நித்யா, நிமலா நிலகண்டா எனவும் பலபேர் சூட்டி அழைக்கிறோம். அவன் தன்மைக்குத் தகுந்தவாறும், அருட்செயல்களுக்குத் தகுந்தவாறும் மக்கள் அவனுக்குப் பெயர் வைத்தனர். அந்த நாமங்கள் எண்ணில. நாமங்களை எப்பொழுதும் எங்கும் சொல்லலாம். மந்திரம் சொல்லுவதற்குள்ள விதிகளை நாமம் சொல்வதில் அனுசரிக்க வேண்டுவதில்லை.

நாமங்களை மனத்திற்குள் சொல்லலாம். இது மானஸம். தன் காதளவில் படச் சொல்லலாம்; இது மந்தம். வாய்விட்டுப் பிறர் செவிப்படச் சொல்லலாம்; இது உரை. எவ்வாறாயினும் நாமங்களை விடாது பேசுவார் பெரியோர்கள்.

சிவனடியார்கள் சிறு தெய்வம் சேரார். பலரை அவனோடுவைத்துப் பாராட்டார். தனிப் பெருங்கருணையால் திருப்பெருந்துறை வந்து எழுந்தருளியுள்ளான். யாரிடத்தும் மாறுபாடில்லாதான். அவன் நாமங்களையே அடியார் பேசுவர்.

அவ்வாறு பேசுவதால் மனம் புறவிஷயங்களில் அலையாது. ஆகையால் புறவிஷயங்களால் ஏற்படும்

தொந்தரவு இல்லை. மங்கள மூர்த்தியை நினைக்க இன்பமே வரும். அவனிடம் பெறும் இன்பம் துன்பக் கலப்பற்றது; அதைப் போன்ற இன்பம் வேறு காணமுடியாது. “பிணக்கு இலாத பெருந்துறைப் பெருமான், உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு இணக்கிலாததோர் இன்பமே வரும்” என்றார் அடிகள்.

உயிர்கள் பிறப்பென்னும் சுழியில் பட்டு மீள முடியாமல் தவிக்கின்றன. மரம் வித்தைத் தந்து வித்து மரத்தைத் தந்து ஓயாது நடக்கிறது இச்சுழல். வித்து பூமியில் முளைத்துப் பின்னும் வேறு ஒரு மரத்திற்கு விதை வைப்பதுபோல, பிறப்பு பூமியில் உண்டாகி, பல வினையால் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பைத் தேடிக்கொள்ளுகிறது. தீயினால் வறுக்கப்பட்ட வித்து மீண்டும் முளைப்பதில்லை. ஞானச்சுடரில் படிந்த உயிர் மேலும் பிறப்பதில்லை வறுக்கப்படாத வித்து கதிரவன் வெப்பத்தாலும் நீரின் தட்பத்தினாலும் முளைவிட்டு வளர்ந்து பெருகும். அதுபோல நல்வினையாலும், கெட்ட வினையாலும் பிறப்பும் தொடருகிறது. பிறப்பிற்கு வித்து ஆகாமியம். ஆகாமியம் என்பது இப்பிறப்பில் செய்யும் வினையின் பயன். வினையை நல்வினை என்றும் தீவினை என்றும் பிரிக்கலாம். நல்வினையும் நமக்கு விலங்குதான். அது பொன் விலங்கு. இரண்டும் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துவதில் சமம் என்பதையும் இரண்டும் பிறவிப் பிணிக்கு முதலாகும் என்பதையும் உணர்ந்து அவ்விருவினைகளை ஒப்பநோக்குதல் இருவினை ஒப்பாகும்.

நாமங்கள் பேசுவார்க்கு வரும் பலன் பலவாகும். பேசப் பேச இன்பந்தரும். பெருகிப் பெருகி ஒப்பில்லாத இன்பமாகும். இந்த இன்பம் துன்பத்தோடு கலவாத இன்பம்.

துன்பம் குறைந்து குறைந்து அறவே ஒழியும்; நன்கு அதனைத் துடைத்து விடுவான் எம்பிரான்.

இருவினைகளையும் ஒப்ப நோக்கும்பேறு அவனருளால் கிடைக்கும். அப்பேற்றால் பிறப்பென்னும் பெருந்துன்பமும் தீரும்.

இருவினை ஒப்பிற்குப் பின் வருவது சிவ பெருமான் காட்சி. அவனது கோலம் அகண்டமாய் அளவு கடந்ததாய் எங்குமாய் நின்றது.

அடிகளை ஆட்கொண்ட பெருந்துறை பெருமானார் திருக்கழுக்குன்றத்தில் குருவாக வந்து, தன் அழகிய கோலங்காட்டி அருள் புரிந்தார்.

கோலங்காட்டல்

பிணக்கிலாத பெருந்துறைப் பெருமான்
 உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
 இணக்கிலாததோர் இன்பமே வருந்
 துன்பமே துடைத்து எம்பிரான்
 உணக்கிலாத தோர் வித்து மேல் வினையாமல்
 என்வினை ஒத்த பின்
 கணக்கிலாத் திருக்கோலம் நீவந்து
 காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

பிணக்கு = மாறுபாடு; இணக்கு = சமானம் உணக்கு
 இலாத = காயாத.

யாவரிடத்திலும் யாதொரு மாறுபாடில்லாத திருப் பெருந்துறை (எனும் பதியில் எழுந்தருளிய) பெருமானே, தேவீருடைய நாமங்களைச் சொல்லுவார்க்கு நிகரற்ற சிறந்த பேரின்பமே உண்டாகும். எனது தலைவனே, துயரங்களை ஒழித்து, எனக்கு இருவினை ஒப்புவந்த பிறகு, காய்ந்து போதல் இல்லாத ஒப்பற்ற (பிறப்பு என்னும்) வித்து இனி வினையாதபடி அளவு படாத உனது திருவடி வத்தை திருக்கழுக்குன்றிலே வந்து காண்பித்தாய்.

பிணக்கு என்பது பிணக்கம், பிணக்கிலாத என்ப தனைப் பெருமானுடன் கூட்டுக. யாரிடத்தும் எதற்கும் மாறு

படாத பெருமான். பேசுவார் - நினைந்துருகி வாயாரச் சொல்வார். நாமங்களில் சிறந்தது ஐந்தெழுத்தென்றும், அதில் எல்லா நாமங்களும் அடங்குமென்றும், நாமங்கள் என்று பாட்டில் பன்மையில் சொல்லியிருப்பினும் ஐந்தெழுத்தையே இங்கு குறிக்குமென்றும் சொல்வதுண்டு. உணங்குதல் - உலர்தல் ; உணக்குதல் - காய வைத்தல், துன்பம் துடைத்து என்றதால் துன்பம் போன பின் வரும் இன்பப்பெருக்கத்தையும் கொள்க. “இன்பம் பெருக்கி இருள் அகற்றி எஞ்ஞான்றும் துன்பம் தொடர்வறுத்து” என்று அடிகள் திருவெண்பாவில் அருளியதை காண்க. கணக்கிலா - அகண்டமான, அளவிலடங்காதது. அக்கோலம் காட்டினாய் என்னாது வந்து காட்டினாய் என்றதால், பெருமான் அடியார்களுக்கு இரங்கி, எளியனாகி, அடியார்களிருக்குமிடத்திற்கே வந்து அவர்களுக்குக் காட்சி அளிப்பது பெறப்படுகிறது. கணக்கிலாத என்பது எல்லைப்படாதது. “அதனைக் கண்டார் கண்ட காட்சியின் கரைகாணாராய்க் கண்டகண்ட குறிப்புக்களிலேயே அழுந்துவர்” என்பது நவநீத கிருஷ்ணபாரதியார் குறிப்பு.

திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் என்பது இப்பாட்டுள்ள பதிகப் பெயர். நுதலிய பொருளாலும் பாட்டின் அமைப்பாலும் இதுவரை பார்த்த பதிகங்களின் பெயர்கள் ஏற்பட்டன. இப்பதிகப் பெயர்பாடிய தலத்தினின்றும் வந்தது. இத்தலத்தில் கழுகு நாள்தோறும் வந்து மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈசனைப் பூஜிப்பதால் இப்பதிக்குத் திருக்கழுக்குன்றம் எனப் பெயர். இப்பதிகம் ஏழு பாட்டுக்களை உடையது. இப்பதிகத்திற்கு “திருக்கழுக்குன்றம்” என்ற பெயரையே சிலர் தந்துள்ளார்கள். “காட்சிப்பத்தாகும் திருக்கழுக்குன்றம், மாட்சிமை தரு சற்குரு தரிசனமாம்” என்பது அகத்திய சூத்திரம். இதில் பத்துச் செய்யுள் இருந்திருக்கலாம். பதிகம் காட்சிப்பத்தென வழங்கியிருக்கலாம்.

பலதலங்களைக் கண்டு மணிவாசக அடிகள் திருக் கழுக்குன்றம் சென்று அங்குச் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தின் கீழ் குருவாய் வந்து தன்னை ஆட்கொண்ட கோலத்தைத் திருக்கழுக் குன்றத்தில் வந்து காட்டியதை வியந்து போற்றுவது இப் பதிகம். ஒவ்வொரு பாட்டும் “வந்து காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே” என்று முடிகிறது. “சற்குரு தரிசனம் என்பது பசுத்துவம் கெட்ட இடம்” என்று பழைய குறிப்புக் கூறும். ஆன்ம இயல்பு கெட்ட பின்னரே குருவினுடைய காட்சி கிடைக்குமென்பதாம்.

இப்பதிகம் திருக்கழுக்குன்றத்தில் அருளப்பெற்றது. தொண்டை நாட்டில் நால்வர் பதிகங்களையும் ஒருங்கே பெற்றது இத்தலம். மணிவாசகனார் யாத்திரை முடிவு இங்கு. பின்னர் தில்லையில் ஓடுக்கம். திருப்பெருந்துறையில் அருளுரை கிடைத்தது. இங்கு அருள் நிறைவு கிடைத்தது.

“நீதிமறை பரவு திருப்பெருந்துறையில் குருவடி லாய்த் திகழ்ந்த கோலம் காதலோடுங் காட்டினையே யெனுங் களிப்புப் பகர்தல் திருக்கழுக்குன்றமே” என்பது உண்மை.

இப்பாட்டிலும் தலத்தின் பெயர் சொல்லியிருப்பதால் பதிகப் பெயரின் பொருத்தம் வெளிப்படையாக. பதிகம் நுதலும் பொருளாகிய குருதரிசனம் இப்பாட்டிலும் காண்க,

குலந்தரும்; செல்வம் தந்திடும்; அடியார்
படுதுய ராயின வெல்லாம்

நிலந்தரம் செய்யும்; நீள்விசும்(பு) அருளும்
அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கும்

வலந்தரும்; மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்;

நலந்தரும் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராயண வென்னும் நாமம்

இது நாமத்தின் பெருமையைக் காட்டுகிறது.

இறைவனது நாமம் ஓதப்படுகின்றளவு உள்ளத் திலுள்ள தீவினை மாளுகின்றது. உள்ளத்தில் தீவினையுள்ள வர்கள் இறைவன் நாமத்தை ஓதமாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஓதத் தொடங்கி விட்டாலோ அவர்களிடமுள்ள தீவினை அகல ஆரம்பித்து விடுகிறது. தீவினை நீங்கி நல்வினை ஓங்குகின்றபொழுது தெய்வத்தன்மை வளர ஆரம்பிக்கிறது. தெய்வீக இயல்பு நம்மைத் தெய்வமயம் ஆக்கிவிடுகிறது. இறைவன் நாமத்தை உச்சரித்து தீவினை நீங்கப்பெற்று நாம் தெய்வமயம் ஆக வேண்டும். இதுவே நாம்செய்யக் கிடக்கும் கடமையாகும்.

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவ சிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவர்
சிவ சிவ என்னச்சிவகதி தானே

என்பது திருமுலர் வாக்கு. இதுவும் நாமத்தின் மகிமையை விளக்குகிறது.

“கட்டிப் பொன்போல அவன்; பணிப்
பொன்போல அவன் திருநாமம்”

என்பது ஆன்றோர் அருள் வாக்கு.

“He saw the spirit of God descending”

—Bible.

கடவுளினது ஆவி இறங்கி வருவதை அவர் கண்டார்.

சோடியம் என்ற உலோகமும் குளோரைன் என்ற விஷக்காற்றும் சேர்ந்தால். இரண்டும் தங்கள் தன்மையற்றுப் பலருக்குப் பயன்படும் உப்பாதல்போலத் தத்துவமாகிய நாமத்தைக் கருவியாகிய உள்ளம் கலந்து சொல்வோர், தங்கள்தீய தன்மைகளைப் போக்கி உயர்ந்த தன்மையராவர். முன்னிருந்த கீழ்த்தன்மைகள் ஒன்றுமே காணமுடியாது.

40. கண்டேன்

புலி கரடி வாழும் காட்டுக்குள்ளே செல்லும் ஒருவனை அவ்வழி போகாது தடுத்து நாட்டுக்குள்ளே ஈட்டிவருவது போல இறைவன் இன்னருள் புரிகிறான். கீழே விழுவோரைத் தடுத்து மேலே தூக்கிவிடுகிறான். வேதனையிலகப்பட்டுத் தளர்வெய்தியவர்க்குத் துன்பம் துடைத்து இன்பம் தந்து ஊக்கமுட்டுகிறான். கண்கெட்டவர்க்குக் கண்ணும் கொடுத்து காட்சியும் கொடுக்கிறான். அலையும் உயிரை அலையாது தடுத்துத் தன் பாதங்களில் சித்தம் என்னும் 'திண் கயிற்றூல் கட்டி வைத்துக் கொள்ளுகிறான். என்னே பேரருள்! அப்பேரருளானனைக் காண்பது எல்லை யற்ற ஆனந்தம் தருமன்றோ? வண்டியில் பூட்டிய குதிரை வண்டியை ஒட்டுபவன் வசப்படாது தன் இஷ்டம் போல் செல்லுமானால் வண்டிக்கு ஆபத்து ஏற்படும். ஐந்து குதிரை பூட்டிய வண்டி; ஒன்றில் ஒன்று மாறியொன்று தன் போக்குப்படி வண்டியையும் மற்ற குதிரைகளையும் இழுக்கு மானால் ஆபத்து அதிகம். ஐந்து குதிரையும் ஐந்து பக்கம் இழுக்கு மானால் குதிரைக்கும் வண்டிக்கும் வண்டி ஒட்டு பவனுக்கும் பக்கத்திலிப்பவர்களுக்கும் எவ்வளவு ஆபத்து நேரும்!

அவ்வாறே ஒவ்வொரு இந்திரியமும் உயிரைத் தன் வழி இழுத்து அழிக்க வல்லது. உலகப் பொருள்களிலே அழுந்திப் படிந்து, தானும் மயங்கி, உயிரின் அறிவையும் மயக்க வல்லது இந்திரியம். அதன் வழி செல்வது தவறென உயிர் அறிவதில்லை. கெட்டதைக் கெட்டதென்று உணர முடியாமையும், கெட்டதை நல்லதென்று உணருவதும் அறிவு மயக்கம். உலகப் பொருளிலிருந்து பெறும் இன்பத்தைப் பேரின்பமென்று கருதுவது திரிபுணர்ச்சி. பொறிவழி சென்று, புலன்களைப்பற்றி, அவற்றிலிருந்து மீளமுடியாது உழன்று உயிர்கள் இறக்கின்றன. விட்டில் பூச்சி பிரகாசமான விளக்கைப் பார்த்து அங்குச் சென்று அழியும். நாட்

டில் மக்களொடு பழகிய பெண் யானே காட்டில் சுயேச்சையுடன் திரியும் ஆண் யானையை மெய்யுணர்ச்சியால் வசப்படுத்திக் குழியில் தள்ளும்; பின்னர் ஆண் யானையை அடக்கிப் பிடிப்பது எளிது. பாம்பு பாட்டைக் கேட்டு வெளியே வந்து பிடிபடும். அட்டை அதிக ரத்தத்தை உறிஞ்சி, உறிஞ்சிய இடத்திலிருந்து பெயர முடியாமல் நசுக்குறும். வாசனையால் எலி கூட்டுக்குள் அகப்பட்டு மாளும். இவ்வாறு பல உயிர்கள் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளில் ஒன்றில் அகப்பட்டு நாசமாகின்றன. ஐம்பொறிகளில் மாறி மாறிச் சிக்கிக் கொள்ளும் மக்கள் விரைந்து சாதலினின்று தப்ப முடியாது. இப்பொறிகள் மனிதனை வெவ்வேறு பக்கம் இழுக்குமானால் அவன் கதி என்னாகும்?

மனிதன் தன் வசம் இழந்து இந்திரிய வயப்பட்ட தோடல்லாமல் தன் அறிவு குழம்பி மயங்கி நிற்கிருன், பொறிகள் கையிலிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை; தப்பிக்க வேண்டு மென்பதும் தோன்றவில்லை.

வாழ்க்கை ஒரு சுழல். அச்சுழலில் அகப்பட்டோர் எண்ணிலர். சில ஆண்டுகள் சென்று ஒருவன் தன் நிலையை ஆராய்ந்தால், அவன் இரண்டுபடி ஏறியிருப்பதையும், மூன்றுபடி இறங்கியிருப்பதையும் காண்பான். ஒருபக்கம் போய் மறுபக்கம் வந்திருப்பான். மாறுபட்டு அல்லல் தரும் கருத்துக்களாலும், சூழ்நிலையாலும் ஆட்டப்பட்டு ஒரு துணையின்றி அலைந்து திரிகின்றான். பாபமூட்டைகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவும் ஒருங்கேயும் சம்பாதித்து அதன் சுமையால் அழுத்தப்பட்டுப் பொல்லா நரகத்தில் போய் விழுகிறான்.

இந்திரிய வயமானவன் விரைவில் இறந்தொழிவது உறுதி. துணையின்றி ஒரு நெறிப்படாத மனமுடையவன் இறப்பதோடல்லாமல் நரகமும் போய்ச் சேர்வது உறுதி.

இவ்வாறு நரகத்திற்கே விரைந்து செல்வோனைத் தடுக்க வேண்டுமானால் முதலில் அவன் மனதைக் குழப்ப மின்றித் தெளிவிக்க வேண்டும். இந்திரியத்தால் அவன் மனம் இங்கும் அங்குமாக இழுபடக் கூடாது. எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி ஏழை நெஞ்சம் புண்படக் கூடாது. பொறியும் மனமும் சலனமின்றியிருந்தால் மனதில் அமைதி ஏற்படும். அவைகள் சாலவும் வலியன; என்ன ஸ்திதை செய்பவர்க்கும் மனதை அடக்கும் வித்தை எளிதன்று. ஆகையால் ஆண்டவனே வந்து தெளிவித் தாலன்றி மனம் தெளியாது.

சிவபெருமான் அப்பேருதவி செய்கின்றான். சிந்தையைத் தெளிவிப்பதோடு அவன் உதவி நின்றுவிடவில்லை.

தெளிந்த சித்தம் மேலும் தெளிந்து, மாசு அறவே நீங்கி, தூய்மை நிறையப் பெற்று, தன்வயமற்று, அவன் வசப்பட்டு அவன் தன்மைகளைப் பெற்றுச் சிவமாக அருள் புரிக்ருன். சித்தம் சிவமானபின் வினையேது? செய்தன வெல்லாம் தவமாகும்.

சிந்தை தெளிந்தாரைச் சிவன் ஆட்கொள்ளுகிருன்.

ஆட்கொண்ட ஆலிங்கன் மாட்சிமை பொருந்திய தனது காட்சியை அடியார்க்கு அருளுகின்றான்.

அவ்வாறு மணிவாசக அடிகளார் அழகிய தில்லையில் அந்தமில்லா ஆனந்தம் அளிக்கும் அம்பலவனைக் கண்டு பரவசப் படுகிறார்.

இந்திரிய வயமயங்கி

இறப்பதற்கே காரணமாய்

அந்தரமே திரிந்துபோய்

அருநரகில் வீழ்வேற்குச்

சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச்

சிவமாகி எனையாண்ட

அந்தமில்லா ஆனந்தம்

அணிகொள்தில்லை கண்டேனே

இந்திரியம் - பொறி. வயம் - வசம். அந்தரம் - வேறுபாடு,

பொறிகள் வசப்பட்டு, இறந்தொழிவதற்கே ஏதுவாகி, பலவாறு வேறுபட்டே அலைந்து சென்று அரிய நரகத்தில் வீழும் தன்மையையுடைய எனது மனதைத் தெளிவித்துச் சிவமாகச் செய்து, என்னை ஆண்டருளிய முடிவில்லா ஆனந்தத் திருவுருவை அழகு கொண்ட தில்லை அம்பலத்தே கண்டேன்.

வயப்படுதல் காரணம் ; இறப்பது காரியம். உயிர்களின் இலட்சியமாகிய பேரின்பத்தைப் பெறுதற்குக் கருவியாகக் கிடைத்த இந்த மானுடப் பிறவியை நல்வழியில் உபயோகப்படுத்தாமல் அழிந்து சாதலையே விரைந்து நாடுதலை 'இறப்பதற்கே' என்பது குறிக்கிறது. அந்தரம் - வேறுபாடு, துணையின்மை. அந்தரம் என்பதற்கு வான் என்ற பொருள் கொண்டு, 'வானிலே அலைந்து கடைசியில் நரகத்தில் விழும் எனக்கு எனலாம். அந்தரமே திரிந்து என்பதற்கு அநேக புவனவாசியாகத் திரிந்து எனவுமாம். அந்தரமே என்னும் சொல்லில் ஈற்றிலுள்ள ஏ அசை. அரிய - கடத்தற்கு அரிய, கொடிய இலட்சியமின்றிப் பிறர் வசப்பட்டு அலைதலைத் திரிதல் என்றார். வீழ்வேன் வினையாலணையும் பெயர் ; உயர்தினை ஆண்பால் ஒருமைத் தன்மை எதிர் காலம். வீழ்வேற்கு-வீழ இருக்கும் எனக்கு, இந்திரியம் வீரட்டல் அந்தரம் திரிதலுக்குக் காரணம். வீழ்ச்சிக்குத் திரிதல் காரணம். பரமே கதியென உணராது, பொறி வசப்பட்டு மயங்கி நிற்கும் சிந்தையை அம்மயக்கத்திலிருந்தும் நீக்கி உண்மையைப் பெருமான் அ த ர் கு உணர்த்துவதால் "சிந்தை தனைத் தெளிவித்து" என்றார். "இனிதறிந்து இவை நனிபரம் உணர்ந்தோன் அந்தத் தத்துவ ஞானியாவான்" என்று சிவஞான சித்தியாரில் (சூ. 2-78) காண்க. சிவமாதல் சீவத்தன்மை நீங்கி சிவத்தன்மை அடைதல். அடையும் சிவத் தன்மையாவது மலத்தன்மை முற்றிலும் நீங்குதலும் அண்ணலுடைய எண்ணங்களைப் பெறுதலுமாம். தெளிந்த நீரிலே உருவத்தின் நிழல் நன்கு தெரிவதுபோல, அசைவற்றுத் தெளிந்த உள்ளத்தில் பரமன் பாத நிழல்படும். சிந்தை

தெளிவித்தல் சிவபெருமான் வேரூய் நின்று ஆன்மாக்களுக்குக் காட்டும் உதவியாகும்; சிவமாதல் ஆன்மாவோடு பெருமான் உடனாய் நின்று காணும் உதவியாகும். முன்னது மல நீக்கம்; பின்னது சிவப்பேறு. தெளிவின்மையைக் கொடுத்தலும் சிவத்தைக் கொடுத்தலும் தீட்சை. தீட்சை என்பதில் கெடுத்தல், கொடுத்தல் என்று பொருள் தரும் இருசொற்கள் உள. 'எனை' என்பது 'என்னை' என்ற சொல்லின் குறுக்கம். அனுபவிக்கும் காலத்தாலும் ஆழத்தாலும் எல்லையற்று நின்றது ஆனந்தம். ஆனந்தம் நல்கும் சிவபெருமானே இங்கு ஆனந்தம் என்றது. ஆனந்தம் ஆகு பெயர். பேரின்பத்தை அனுபவித்தல் ஆட்கொண்டவன் ஒன்றாய் நிற்கும் நிலை அவையேயாகி, தானேயாகி, அவையேதானேயாகி என்றமூன்று நிலையிலும் ஆண்டவன் அருள்புரிவது கூறப் பெற்றது. கண்டேனே என்பதில் ஏகாரம் அசை. கண்டது ஊனக் கண்ணால் அல்ல; அது உள் உணர்வால் அறிந்த காட்சி.

கண்டபத்து சிவபெருமானது கூத்தினைத்தில்லையில் கண்டுகளித்துப் பாடிய பதிகம்.

இப்பதிகப் பொருள் நிருத்ததரிசனம். நிருத்தம் என்பது கூத்து. ஐந்தொழில் புரியக் கூத்தப்பெருமான் நடனமாடுகின்றான். தில்லைநகர்ச் சிற்றம்பலத்தே நடக்கும் அற்புதக் கூத்தை மறையவரும் வானவரும் வந்து வணங்கிக் கண்டு ஆனந்தமடைகிறார்கள். எல்லோரும் இறைஞ்சும் இணையிறையை அடிகளும் தரிசனம் செய்கிறார். பழைய உரையில் இத்தலைப்பு பரமானந்த நிருத்த தரிசனம் என்றுள்ளது; 'எல்லையற்ற இன்பத்தைத் தரும் நடனத்தின் காட்சி' என்பது பொருள். இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது.

திருக்கழுக்குன்றில் பெருமான் தன் திருக்கோலம் கண்டு பின்னர் அனைத்துலகும் தொழும் தில்லையை அடைந்து அங்கும் அந்தமிலா அனந்தனைக் கண்டு அடிகள் வணங்குகிறார்.

“இந்திரிய வயமயங்காதே யெடுத்துத் தானாக்கும் எழிலானந்தம் கந்தமலி தில்லையினுள் கண்டேன் என்று வந்துரைத்தல் கண்டபத்தாம்” என்பது உண்மை.

தில்லையம்பதியில் கண்ட காட்சியை ‘கண்டேனே’ என்று கூறுவது பதிகப் பெயருக்கு ஏற்பதாயிற்று. திரு நடனம் செய்கின்ற, தில்லையாதலால் ‘அணி’ கொள்தில்லை என்றும், ஆனந்தம்தரும் திருநடனம் ஆடுவதைக் குறித்து ‘அந்தமிலா ஆனந்தம்’ என்றும் கூறிப் பதிகம் நுதலும் பொருளாகிய ‘நிருத்த தரிசனம்’ காட்டினார்.

குந்தியின் மகனே, முயற்சியுடையவனும் நல்லறிவுடையவனுமாகிய புருஷனிடத்தும் கலங்கச் செய்யும் இந்திரியங்கள் பலாத்காரமாய் மனதை இழுத்துச் செல்கின்றன அன்றோ?

கீதை 2-60

படகு நீரில் இருக்கலாம்; ஆனால் நீர் படகில் இருக்கக் கூடாது. அவ்வாறே மனிதன் உலகத்தில் இருக்கலாம்; ஆனால் உலக ஆசை அவனுள்ளத்தில் புகுந்து விடக்கூடாது.

— இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்

41. மரம்போல் நிற்பேனோ?

மேருமலையின் உச்சிக்கும் ஆழ்கடலின் அடித்தலத் திற்கும் எவ்வளவு எட்டாத தூரம்! செழித்துக் கொழித்து வளர்ந்த மரத்திற்கும் வாடி வதங்கி பசையற்றுப்பட்டு உளுத்து நிற்கும் மரத்திற்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை! அவ்வளவு வித்யாசத்தைப் பக்தர்களுக்கும் பாமரர்களுக்கும் இடையே காண்கிறோம். வாதவூர்ப் பெருமான் தனக்குத் தாழ்ந்த நிலையைக் கற்பித்து, பிற பேரன்பர்கள் பண்பை விபந்து, தனக்கும் அப்பேறுகள் கிடைக்கவேண்டு மென்று உமைபங்களை வேண்டுகிறார்.

ஒத்த இலட்சியமுடையார் ஒருங்கே இருக்கப் பிரியப் படுவர். மெய்யில்லாத வாழ்க்கையை மெய்யெனக் கொள்ளும் இவ்வையகம் தன்னொடுங் கூடாது, பொன்னையும் மாதரையும் விட்டு, பெரியார்களோடு அடியார்கள் கூடுவர். இடைவிடாது சேர்ந்திருப்பர். அதுவே பெறும் பேறென எண்ணுவர். சற்றேனும் பிரிந்திருக்க விழையார்

கூடிக் கூடிக் கூத்தன் அடியார் அவன் தரும் ஆனந்தத்தைப் பருகுவர். இந்த நிலையினின்றும் விலகா திருப்பர். இதுவே முத்தி நிலை “உலவா இன்பம்”, “கருணைக் கடல், பரமானந்தப் பழங்கடல்”, “மெய்யன்பு. பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா மறவர் நினையா அளவிலா மாளா இன்ப மாகடல்”, “கடலே அனைய ஆனந்தம்”, “பேரானந்தம்” என்பன அந்த முத்தி நிலையைக் குறிப்பன. அளவு கடந்து ஆனந்தத்தைப் பருகியவர், மது உண்டவன் போல், தம்மை மறந்து, பிறரை மறந்து கூத்தாடுவர்; சிரிப்பர். ஆனந்தப் பெருக்கால் சொல்தடைப்பட்டுச் சிரிப் பாமிற்று. பிறருக்கு அவர்கள் சிரிப்பதற்குக் காரணம் தெரியாது. பெற்ற பேற்றின் அருமையை நினைந்து நினைந்து இறுமாந்து மனத்தில் களிப்பெய்துவர். குனித்தல் அதாவது கூத்தாடுதல் உடற்செயலும், சிரித்தல் வாக்கின்

செயலும், களித்தல் மனச் செயலுமாகையால் முக்கரணங்களாலும் ஆனந்தம் வெளிப்படுகிறது என்பதாயிற்று. ஆனந்தம் சொல்லொணாதது. ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாகிய பிரேமை நிலையையும் விவரிக்க முடியாது. "அநிர்வசனீயம் பிரேம ஸ்வரூபம்" என்பது நாரத மஹரிஷியின் வாக்கு. அதாவது பேரன்பின் இயல்பு உரைக்கக் கூடியதன்று. ஆகையால் அடியார் பேரன்பையும் அதனால் பெறும் ஆனந்தத்தையும் அவர்கள் குணிப்பாலும் சிரிப்பாலும் களிப்பாலும் அறியலாம்.

அடியார்நிலை அவ்வாறிருக்க நம் நிலை என்ன? அவர்கள் களிப்பர் ; நாம் வாடுவோம். அவர்கள் குணிப்பர் ; நாம் மரம் போலிருப்போம். அவர்கள் சிரிப்பர் ; நாம்வாளா நிற்போம். அவர்களால் பலனுண்டு. அவர்கள் பக்தி வளர்ந்து கொண்டு போகும் ; நாமோ பட்டுப்போன மரங்கள். அவர்கள் எம்பெருமானை நெருங்க வழி அறிந்தவர்கள் ; நாம் வழி அற்றவர்கள்.

பக்தி இல்லாதார் உளுத்த மரம்போன்றவர் ; அவர்களுக்கு வாழ்வில்லை ; வளர்ச்சியில்லை ; பயனில்லை. அண்ணலை அடையும் நெறி நில்லாதார் பெருவாழ்வடையார் ; பேரன்பு எய்தார் ; பிறருக்கு வழி காட்டி ஆகார் ; அவர்களடைவது வாட்டமும் சாவு. "வாடி வாடி வழியற்றேன் வற்றல் மரம் போல் நிற்பேனோ?"

நானும் அடியார் போல் அனுபவிப்பது எக்காலம்? உடையானோடு கலந்து நிற்க வேண்டும். கலந்திருந்து பிணங்கிப் பெருமகிழ்ச்சி கொள்ள வேண்டும். கலத்தலின இடையே நிகழும் பல ஊடல்கள் கலத்தலினால் பெறும் இன்பத்தை அதிகப்படுத்துகின்றன.

சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச்
சிவன் திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி
மயங்கி நின்(று)

ஊடுவேன் செவ்வாய்க் குருகுவேன்

உள்ளருகித்

தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே

சிந்திப்பேன்

வாடுவேன் பேர்த்தும் அலர்வேன்

அனலேந்தி

ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண்

அம்மானாய்

என்ற வாசகத்தையும்,

ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கின்பம்

கூடி முயங்கப் பெறின்.

என்ற வள்ளுவரின் கடைசி குறளையும் காண்க. “குடும் பத்திற்குள்ளே தோன்றி மறையும் சிறு சச்சரவுகள் இல்லற இன்பத்தைப் பெருக்கும்” என்று கோல்ட்ஸ்மித் என்பவர் கூறுவர்.

உடையானோடு ஊடியும், கலந்தும் இன்பம் அனு பவிக்கும்போது பல மாறுதல்கள் ஏற்படும். உள்ளம் உருகும்; அன்பு பெருகும்; மனம் நெகிழும்; உடல் கூத்தாடும்.

இது நாமாகச் செய்யும் செயலல்ல. எவ்வளவு பக்தி பெருகினும் அவன் தயவு கிட்டவில்லையானால் பயனில்லை. அவன் அருள் கலக்கவேண்டும்.

அவ்வாறு அவனை ஏகபோகமாய் அனுபவித்து அவன் அருளால் நான் ஆனந்த மயமாக வேண்டும். வற்றல் மரம்போல் நிற்காது ஆனந்தமாகவே நிற்க வேண்டும் என்பதே வாதலூரடிகள் செய்யும் பிரார்த்தனை.

கூடிக் கூடி யுன்னடியார் குனிப்பார்

சிரிப்பார் களிப்பார்

வாடிவாடி வழியற்றேன் வற்றல்

மரம்போல் நிற்பேனோ

ஊடிஊடி யுடையாயொடு

கலந்துள்ளருகிப் பெருகி நெக்கு

ஆடிஆடி யானந்தம் அதுவேயாக

அருட்கலந்தே.

[குனிப்பார்-கூத்தாடுவார். வற்றல்மரம்-உலர்ந்த மரம்.
ஊடுதல் - பிணங்குதல்]

உன் அடியார் சேர்ந்து சேர்ந்து கூத்தாடுவர்; சிரிப்பர்; இறுமாப்புக் கொள்வர். அவர்கள் அவ்வாறாக வதங்கி வதங்கி வழியற்றவனாகிய நான் உலர்ந்து போன மரம்போல நிற்பேனோ? என்னை உடையவனாகிய உன்னோடும் நான் பிணங்கிப் பிணங்கி, கூடி, மனமுருகிப் பெருகி, நெகிழ்ந்து இடைவிடாது கூத்தாடி அருள்கலந்து இன்ப உருவமே ஆகும் வண்ணம் செய்வாயாக.

இறுமாந்திருத்தல் களித்தல் “முழுவதூஉங் கற்றன மென்று களியற்க” என்பதைக் காண்க. களிப்பாராக என்பதில் ஈறு தொக்கது. வழி இங்கு எம்பெருமானை அடையும் வழி. வாடி வாடி எப்பொழுதும் வாடி. இடையிலே தளிர்த்தல் இல்லாது மேலும் மேலும் வாடுதலைக் குறிக்கும். “நின்றேனே, நின்றேனே நெடுமரம் போல் நின்றேனே” என்பது கம்பன் வாக்கு. “வாடிவாடி வழியற்றேன் வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ? என்று கூறியிருப்பதிலுள்ள சொற் சுவையையும் பொருட்சுவையையும் நோக்குக. உடையாய்-என்னை உனது அடிமையாகக் கொண்டவனே. ஊடி என்பதில் ஊடு-பகுதி. ஊடி ஊடி - பலமுறை பிணங்கி. பலமுறை ஆடுதல் தொடர்ந்த இன்பத்தால் ஏற்படும் மெய்ப்பாடு.

பிரார்த்தனைப்பத்து - இத்திருப்பாட்டுடன் முடிகிறது. பிரார்த்தனைப்பத்து என்ற தொடரில் பிரார்த்தனை, பத்து என்று இரண்டு சொற்கள் உள்ளன. பிரார்த்தனை என்றால் வேண்டுதல் அல்லது துதித்தல். இங்கே சிவபெருமானை வேண்டுதல். பத்து என்பது பதிகம் என்றபொருளில் நின்றது. இப்பதிகம் பதினொரு பாட்டுக்களை உடையது.

இப்பதிகப் பாட்டுக்கள் பெரும்பாலும் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளன.

சதாமுத்தி பதிகப் பொருள். இரண்டு வடமொழிச் சொற்கள் கொண்ட தொடர். சதா—எப்பொழுதும், முக்தி—மோட்சம், இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களாகிய பதமுத்தியினை விலக்கி, அதற்கு மேலான பரமுத்தியைக் குறிக்கிறது.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது. குருமூர்த்தி தெரிசனம் காட்டி மறைந்த பின்னர் பாடிய பதிகங்களில் ஒன்று.

“அந்தமீலா அனந்தத்து அகலாமல் எனை அழுத்தி யாள்வாயென்று சிந்தை கலந்து உரைத்ததுவே பிரார்த்தனைப் பத்தாய் புகலும் செய்கையாமே” என்பது உண்மை.

இப்பாசுரத்தின் முதல் வரியில் சதா முத்தி நிலையின் அடையாளமும், முன்னுறுது நாலாவது வரியில் அந்த நிலையைப்பேசி, அந்த நிலையைப் பெருமான் தந்தருள வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையும் கூறப்படுகிறது.

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு
திரண்டுன் திருவார்த்தை
விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
வெவ்வேறு இருந்துன் திருநாமம்
தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடும்
தலைவா என்பார் அவர்முன்னே
நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனே
நம்பி இனித்தான் நல்காயே.

திருவா : 386

யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு விஷ்ணுமாயேதி சப்திதா |
நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||
யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு சக்திருபேண ஸம்ஸ்திதா |
நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||

யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்திருபேண ஸம்ஸ்திதா |
 நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||
 யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு சாந்திருபேண ஸம்ஸ்திதா |
 நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||
 யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு ச்ரத்தாருபேண ஸம்ஸ்திதா |
 நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||
 யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு க்ஷுதாருபேண ஸம்ஸ்திதா |
 நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||
 யா தேவீ ஸர்வபூதேஷு நித்ராருபேண ஸம்ஸ்திதா |
 நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமோ நம: ||

விஷ்ணு, சக்தி, பொறுமை, சாந்தம், சிரத்தை, பசி,
 நித்திரை வடிவமாக எந்த தேவி எல்லா உயிர்களிடத்தும் உறை
 கின்றாளோ அவளுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

— தேவீ மஹாத்மியம்

42. நானே நாயகம்?

ஒருவன் கடன் வாங்குகிறான் ; ஒரு கலப்பையைக் கடன் வாங்கலாம் ; சில காசைக் கடன் வாங்கலாம் ; வாங்கின பொருளைக் கொண்டு பல நன்மைகளை அடைகிறான். பின்னர் அந்தப் பொருளைத் தந்தவனிடம் திருப்பிக் கொடுப்பது தானே முறை. திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டால் அப்பொருளால் ஏற்படும் கவலை வாங்கினவனுக்கு இல்லை. திருப்பிக் கொடுத்து, "அப்பா, நீ பொருள் தந்ததற்கு நன்றி. நீ தந்த பொருளை நீயே பெற்றுக் கொள். இனி அவைகளை நீ என்ன செய்ய வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். என்ன செய்ய தாலும் எனக்குக் கவலையில்லை" என்று சொல்லுவான். ஒரு நகையை திருப்பிக் கொடுத்தபின் அது தொலைந்தால் நாமா பொறுப்பு? அந்த நகையை அழித்தாலும் திருத்தி வேறுவிதமாகக் கட்டினாலும் உடையவன் இஷ்டம். அதில் நமக்கு என்ன நாயகம்? அவ்வாறே இறைவன் தந்தது உடல், பொருள், ஆவி. அதனால் பலன் பெறுகிறோம். திருப்பி ஒப்புவிப்போம். திருப்பி ஒப்புவித்தால் நம் கவலை தீரும். நாம் ஒப்புவித்த உடல் பொருள் ஆவியை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம். அது நம்மை பாதிக்காது.

நம்மை நன்கு காத்து அருள் புரிகிறவன் ஆண்டவன். ஒரு நாட்டுக்கு மலை இயற்கைப் பாதுகாப்பு ஆவது போல, உலகத்திற்கும் உயிர்களுக்கும் அரண் அவன், குன்றே அனையான். "மலையே, மலைகூறிடு வாகையனே" என்று அருணகிரிநாதர் முருகனை அழைக்கிறார்.

அடியார்கள் அவன் குணத்தையும் வடிவத்தையும் நினைப்பார்கள். அவன் எட்டுத்தோளை யுடையான் ; மூன்று கண்ணுடையான். தோள் அவனது பேராற்றலைக் காட்டுகிறது. கண் அவனது பேரருளையும் பேரறிவையும் காட்டுகிறது. நாம் அவனிடமிருந்து பெறுவது அருளும்,

ஞானமும், வலுவும் நமக்கு எல்லா உதவியும் செய்ய முடியுமென்பதை அவனது எட்டுக்கையும், நம் நிலையை அறிய வல்லான் என்பதை அவனது முக்கண்ணும் காட்டுகின்றன. அதனால் அவனை “எண்தோள் முக்கண் எம்மானே” என்று அடியார் புகழ்வார்.

குருந்த மரத்தடியில் குரு புங்கவராக வீற்றிருந்த பெருமான் மணிவாசகனுக்குத் தன் கோலங்காட்டி குணங்காட்டி ஈர்த்து அருளியபோது, அடியார் உலகத்தை அறவே துறந்தார் ; முனிவர்வசப்பட்டார். குருநாதர் அருள் பெற்ற அன்றே அடிகள் தமது உயிரையும், உடலையும் உடைமைகள் யாவற்றையும் அவருக்கு ஒப்புவித்து அர்ப்பணமாக்கினார். அதுவே ஆண்டவனுக்கு அடியார் கொடுத்த நைவேத்தியம். அதனை ஆண்டவன் ஏற்றுக்கொண்டான். ஆண்டவன் குருவாய் வந்து அடியார்களை ஆட்கொள்வான்.

ஆகையால் அவர் உயிர், அவன் அடிமை ; அவர் உடல், அவன் கோயில் ; அவர் பொருள், அவன் உடைமை. இனி அடியாருக்கு அப்பொருள்களால் இடையூறு வரக்காரணமில்லை. அவைகளுக்கு இடையூறு வந்தால் அவைகளை ஏற்றுக் கொண்டவனைத்தானே பாதிக்கும். “இன்று ஓர் இடையூறு எனக்கு உண்டோ?” என்று அடியார் கேட்பது நியாயந்தானே?

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்.

எந்தெந்தப் பொருள்களிலிருந்து நாம் நீங்குகின்றோமோ அந்தந்தப் பொருள்களால் நமக்குத் துன்பம் ஏற்படுவதில்லை.

அம்மான் அப்பொருள்களைக் காப்பாற்றட்டும்; கைவிட்டட்டும்; நன்றே செய்யட்டும்; பிழை செய்யட்டும் அது அவன் உரிமை; அவை அவன் உடைமை. “இது

செய் என்று கேட்க எவருக்கும் உரிமை இல்லை. “ஏன் இவ்வாறு செய்தாய்?” என்று கேட்க அதிகாரமில்லை.

அன்றே யென்றன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் எனையாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூறு நெனக்குண்டோ
என்தோள் முக்கண் எம்மானே,
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே.

இடையூறு-தடை; நாயகம்-தலைமை.

மலையை நிகர்த்த பெருமானே, அந்தத் தினமே எனது உயிர் உடல் பொருள் யாவற்றையும் என்னை யாட் கொண்ட அச்சமயமே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா? எட்டுத் தோளும் மூன்று கண்ணும் உடைய எம் தந்தையே, இப் பொழுது இடையூறு எனக்கு ஏதாவது உண்டா? அருளே புரிக; தீமையே செய்க. இத்தகைய செயல்களுக்கு நானோ தலைவன்?

இன்று - ஆண்டநாளுக்குப் பின்வரும் 'இந்தநாள். உடலோடு வாழும்படி இவ்வுலகத்தில் இருக்கச் செய்தலைப் பிழை செய்தல் எனப்பட்டது. 'நானோ' என்பதில் ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது. 'இதற்கு நாயகம் நானல்ல; நீயே' என்பது பொருள். சாதனையில் சிறந்தது சரணுகதி. அதன் தத்துவத்தை விளக்கிக் கூறுவது இப்பாசரம்.

குழைத்தபத்து

இப்பதிகத்தில் வாதவூரடிகள் தன்னைத் தலைவன் குழைத்தவைகளைக் கூறுகின்றார். குழைத்தல் மனம் இளகச் செய்தல்; வருந்தச் செய்தல். குழைத்தல் பிறவினை. அடிகளுக்குக் காட்சி தந்தபின் இறைவன் மறைந்ததும், அடி

களை மண்ணில் விட்டுச் சென்றதும், தன் சீரை மறப்பித்ததும், இவ்வுலகில் அடிகளை விட்டு மண்ணில் உழலப் பண்ணியதும் அடிகளைக் குழைத்தன.

இப்பதிகம் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளது. 'குழைத்தால் என்று தொடங்கி' 'குழைத்தாயே' என்று முடிகிறது.

ஆத்தும நிவேதனம்

ஆத்தும நிவேதனம் பதிகப் பொருள். ஆத்மா—உயிர். நிவேதனம்—ஒப்புவிக்கை, கடவுளுக்குப் படைக்கும் அமுது நிவேதனம். இறைவனுக்கு உயிரை அவன் பொருளாக அவனிடம் ஒப்புவிக்கை ஆத்தும நிவேதனம். கேவலநிலையில் நாம் கிடந்தபோது நம் உயிருக்கு இயக்கமில்லை; உடல் இல்லை; பொருள் இல்லை; போகமில்லை; ஒன்றும் இல்லை. ஆணவ இருட்டிலே கிடந்தோம். நம்மைச் சகலநிலையில் வைத்துத் தனு, கரண, புவன, போகங்கள் யாவற்றையும் கொடுத்த இறைவனுக்கு உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தத்தம் செய்ய வேண்டுவது கடமையும் முறைமையுமாகும். அவ்வாறு செய்வதே ஆத்தும நிவேதனம்.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது.

குருமூர்த்தி மறைந்த பின்னர் அவரை வணங்கிக் கொண்டு திருப்பெருந்துறையில் தங்கியிருந்தபோது அடிகள் இப்பதிகத்தைப் பாடினார் என்று வாதவூரர் புராணம் கூறுகிறது. திருவாலவாயுடையார்திருவினையாடற் புராணத்துள், குறித்த நாளில் குதிரை வராதபோது வருந்திப் பாடியது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

“இழைத்தேன் இவ்வாக்கை பொறுத்து இனிக் கணமும் பொறுக்கிலேன் ஏழையேனைக் குழைப்பதேன் பிழைபொறுத்து ஆள் என இரங்கிக் கூறுதலே குழைத்த பத்தாம்” என்பது திருவாசக உண்மை.

அடியாரைவிட்டு ஆண்டவன் பிரிந்திருப்பதாலும், 'பிழை செவ்வாய்' என்பதாலும் குழைத்தலும், 'அன்றே என்றன் ஆனியும் உடலும் உடைமையெல்லாம் குன்றே யனையாய் எனையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ' என்பதால் ஆத்ம நிவேதனமும் காண்கின்றோம்.

நாயிற் கடையாம் நாயேனை நயந்து
நீயே ஆட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி உன்வசமே வைத்திட்
டிருக்கும் அதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான் என்ன
தோஇங் கதிகாரம்
காயத்திடுவாய்: உன்னுடைய கழற்கீழ்
வைப்பாய் கண்ணுதலே.

கண்ணார் நுதலோய் கழலினைகள் கண்டேன்
கண்கள் களிகூர
எண்ணாது இரவும் பகலும் நான் நவையே
எண்ணும் அதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன்
கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா, எண்ணக் கடவேனோ அடிமை
சால அழகுடைத்தே

குழைத்தபத்து8-9

எல்லா அறங்களையும் விட்டொழிந்து இங்கு
என்றனையே
நல்லாய், சரண்புகு; நானுன்னை - அல்லல்தரு
பாவங்களின் முற்றும் பற்றற்றவே விடுவிப்பேன்
மேவுதுயர் எல்லாம் விடு.

கீதை வெண்பா 18-66

'ஓ கடவுளே, நரகத்திற்குப் பயந்து நான் உன்னை வழிபட்டால், என்னை நரகத்தில் கொளுத்து. மோட்சத்தை விரும்பி நான் வழிபட்டால், என்னை மோட்சத்திலிருந்து

நீக்கு. உனக்காகவே உன்னை நான் வழிபட்டால், உன் அழியா அழகை என்னிடமிருந்து மறைக்காதே. -Rabi

கடவுளில் ஆசை தீர்த்துக் கொள்வது ஆத்மீகப் பெருந்தீனியாகும்.

— St. John of the Cross

அன்பு என்னை வாழ விதிக்கட்டும்; சாக விதிக்கட்டும்; எனக்குத் துன்பம் தரட்டும்; சுகம் தரட்டும். எனக்கு எல்லாம் சமமே. எனது ஆன்மா கஷ்டத்தில் ஒரு கெடுதலையும் காணவில்லை. உடல் நலத்திலோ சுகத்திலோ ஒரு நன்மையும் காணவில்லை. என் ஆன்மா ஒரு நன்மை நாடுகிறது ; அந்த நன்மை ஒன்றையே நாடுகிறது. எனது தன்னலச் சார்புகளினின்றும் விடுபட்டு, உன் விருப்பத்தையே எனதாகத் தேர்ந்தெடுப்பேன். உனக்குச் சந்தோஷமானால் அரியாசனத்திற்கு ஒரு குடிசையைப் பெரிதென எண்ணுவேன்; சுகத்திற்குப் பதிலாகத் துன்பத்தைத் தேர்ந்து எடுப்பேன்.

ஒப்புவித்தல் என்றால் என்ன? உயிரை ஒப்பு வித்தலாவது உயிரின் தன் முனைப்பை நீக்கி ஐயன் அடியை நாடுதல். “நான் என ஒன்று இல் என்று தானே எனும் அவரைத் தன் அடி இல் என்று வைத்துத்தான் ஆம் இறை” என்பது சிவஞான போதம். இறைவன் தந்த உடலை அவன் பணிக்கே ஆக்குதலும், கரணங்களைச் சிவ கரணங்களாக்க விடுதலும் சித்தத்தை ஆண்டவன் உறையு மிடமாக்கலும், நம் உடல் முழுதும் அவன் வியாபகமாகப் பொருந்தச் செய்தலும், ஒவ்வொரு நரம்பும் எலும்பும் அவனுக்காகத் துடித்தலும் உடலை ஒப்புவித்தலாகும். “அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்டு அளவிலா ஆனந்தம் அருளிப் பிறவி வேர் அறுத்து என்குடி முழுதாண்ட பிஞ்ஞகா” என்பதையும், “புன்புலால் ஆக்கை புரை புரை கனியப் பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்

என்பெலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்டஈசனே” என்பதையும் காண்க, ‘எனது’ என்று கூறப்பட்டும், அநுபவிக் கப்பட்டும் வரும் எல்லாப் பொருளையும் இறைவனுடைய தாகப் பாவித்து, மமகார உணர்ச்சியையும் விடுதல் பொருளை ஒப்புவித்தலாகும். “வைத்தநிதி பெண்டிர் மக்கள் குலம் கல்வி” என்று நம்மைக் கலக்கும் விகாரங் களை ஆண்டவனிடம் விட்டு சித்தம் தெளியவேண்டும்.

43. சூழ்ச்சி

இராஜதந்திரிகள் எதிரிகளை மயக்கக் கையாளும் சூழ்ச்சிகளில் ஒன்று கள் உண்பித்தல். கள்ளுண்டவனுக்குக் காலம் இடம் முதலியன தெரியாது. தன்னையே அறியான் ; தருக்கி நிற்பான். மதுவுண்ட ஒருத்தி கண்ணாடியைப் பார்த்தாள். அதில் தன்னுருவம் வேறு பட்டுத் தோன்றியது. கண்ணாடிக்கு முன்னின்று, "நிற்பது நானே ? என் போல் தோன்றவில்லையே ! வேறு யாரோ? ஆருயிர்க் கணவன் வந்து இங்கு என்னைத் தேடினால், என் செய்கேன்? ஆகையால், அவர் வருமுன் என்னைத் தேடித்தா தோழி" என்று அழுதாள். அவ்வாறே காதலால் மயங்கியவரும் தன்னையறியாத நிலையை அடைகிறார்கள். ஆசை காட்டிச் சூழ்ச்சி செய்து பலரை மயக்கினவன் கதையை நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள்.

ஒரு பெரியவன் ; அவர் பெருமையைச் சொல்லவும் முடியாது. நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது. அவன் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதான். "மாற்றம் மனம் கழிய" நின்றேன்,

அவன் பார்க்க முடியாது எட்டாது நின்றுவிட்டால் நமக்கு ஒரு வம்பும் இல்லை. அவன் பேரொளியாகப் பிரகாசிப்பதால் அவனை உணருகிறோம். அவன் தூரத்திலேயே இருந்துவிட்டால் நமக்குக் கவலையில்லை,

நாம் இருக்கும் திருப்பெருந்துறைக்கு எழுந்தருளி அங்கே வீற்றிருந்தால், அங்கிருக்கும் பெண்களுக்குக் கட்டழகனைப் பார்க்கும்போது ஒரு உணர்ச்சியும் சங்கடமும் ஏற்படுவது இயல்பு.

கோயிலிலே அவன் இருந்துவிட்டால் பாதகமில்லை. விடையேறி வீதிகளைச் சுற்றுகிறான். அவன் சினமால் விடை உடையான், அவன் காளை பெரியது; வலிமை உடையது; அதனாலே சுற்றுவதற்கு அது அஞ்சுவதில்லை.

விடையிலிருந்து இறங்கி வீடுதோறும் பிச்சை எடுப்பது போல் போய்ச் சிறு பெண்களோடு தனியே பகடி பேசுகிறான்.

ஒரு நாள் அழகிய பனவன் (அந்தணன்) உருவம் தாங்கி வெண்ணீறும் வெண்ணூலும் அணிந்து சென்றான். அவன் வலையில் அகப்பட்டான் ஒரு நங்கை. அன்று முதல் அவள் மாறுபட்டாள்; அவனையே எண்ணினாள்; தன்னைத் தான் என மறந்தாள்.

சுற்றி நடப்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை; காலம் போவது தெரியவில்லை. பகல் இரவாகத் தோன்றுகிறது; இரவு பகலாகத் தோன்றுகிறது.

உலகத்தார் நடையெல்லாம் விட்டு அவனுக்கே பிச்சியானாள். மயங்கிக் கிடப்பாள்; பின்னர் எழுந்து சிரிப்பாள். அவள் செயல் ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. (மத்தமும்-களிப்பும்) உன்மத்தமும் பெற்றாள்.

ஆர் அறிவார் அவள் நிலையை? ஆர் அறிவார் அவன் செய்த சூழ்ச்சியை? அவளுமே அறியாள் பனவன் செய்த படிற்றை.

எனைநானென்பது அறியேன் பகல் இரவா வதுமறியேன் மன வாசகங் கடந்தான் எனை மத்தோன் மத்தனாக்கிச் சினமால் விடையுடையான் மன்னு திருப் பெருந்துறையு
றையும்
பனவன் எனைச் செய்த படிறு அறியேன் பரஞ்சுடரே
பனவன் - அந்தணன். படிறு - உஞ்சகம். பரஞ்சுடர் - பேரொளி.

என்னை யான் என்பதை நான் அறிந்திலேன்; பகல் இரவு என்பதையும் அறிந்திலேன்; மனத்தையும் வாக்கையும் கடந்தவனும், வலிமையுடைய பெரிய காணையை ஊர்தி யாகக் கொண்டவனும், நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறையில் வாழ்கின்ற வேதியனும், பரஞ்சோதியும் ஆகிய சிவ

பெருமான் என்னை மிகக்களிப்புடைய பித்தனாக்கி, எனக்குச் செய்த சூழ்ச்சியை அறியேன்.

எனை நான் என்பதறியேன்; பகல் இரவாவதும் அறியேன்; மனவாசகங் கடந்தான், சினமால் விடையுடையான், மன்னு திருப்பெருந்துறையுறையும் பனவன், பரஞ்சுடர் எனை மத்தோன்மத்தனாக்கி எனைச் செய்த படி அறியேன் என்பது உரைநடை.

சுட்டறிவு அறுத்தபின் நான் என்றும் அவன் என்றும் பிரித்து அறியார். தன்னுணர்ச்சி அற்று இறையுணர்ச்சியில் அழுந்திக் கிடக்கும் ஆன்மா தன்னைத் தான் என்று உணராதது. பேரொளி கண்ட பக்தர்க்கு இருட்டில்லை. இராப்பகல் இல்லா இடத்தே இருப்பவர் அவர். பகல்இரவு கேவல சகலத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்வர்.

மனத்தாலும் வாக்காலும் அறியப்படும் பொருள் அசத்து. இறைவன் “மனவாசகம் கடந்தவன்.” இதன் விளக்கத்தை சிவஞான போதத்தில் காணலாம். அவனை அவன் அருளாலே தான் உணரலாம்.

‘சினமால் விடையுடையான்’ என்பதற்கு ‘வலிமையுடைய திருமாலைத் தனது ஊர்தியாகக் கொண்டவன்’ எனினுமாம். காளை எதிரிகளைச் சீறும் தன்மையாதலால், சினம் என்பதற்குக் கோபம் என்ற பொருளும் பொருந்தும்.

அடிகளை ஆட்கொண்டபோது சிவபெருமான் அந்தணவடிவம் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தான். “அந்தணனாகி ஆண்டு கொண்டருளி” என்றும் அடிகள் கூறியுள்ளார். பரஞ்சுடரே என்பதில் ஏ அசை.

இறைவன் மக்கள் கண்ணுக்கு அடங்காத பிரகாசமுடையவன். இங்கு சோதி என்பது மல இருளை ஒழிக்கும் ஞானமுமாம். மனவாசகம் கடந்தோன் என்பதால் கடவுளின் அருவநிலையும், சினமால் விடையுடையான் என்ப

தால் உருவ நிலையும், பாஞ்சுடரே என்பதால் உருவாரூப நிலையும், பனவன் என்பதால் குருமூர்த்தியாக வந்த நிலையும் அடிகள் கூறுகிறார்.

மத்தன் + உன்மத்தன் = மத்தோன்மத்தன். மத்தம் = களிப்பு. “மத்தக்கரியுரியோன்” (திருக்கோவை 388) மத்தம் என்பதற்கு பைத்தியம் என்றும் பொருள். “மத்த மனத்தொடு மாலிவனென்ன” (திருவா. 7) என்பதைக் காண்க. உன்மத்தன் - பித்தன். ஆண்டவன் பித்தன். அடியார்கள் அவனைப் பித்தனென்று அழைத்தனர். “பெற்ற மனம் பித்து” என்பது போல, ஆண்டவன் அடியார் பேரில் மால் கொண்டவன். அவனது கருணை வெள்ளத்து மூழ்கிய அடியார்கள் வேறு பொருள்களில் நினைப்பொழிந்து அவனையே சதாகாலமும் நினைக்கிறார்கள். அவ்வாறு நினைப்பதால், அவர்கள் செயல், நாட்டவர் செயல்போலிருக்காமல் நகைப்பிற்குரியதாக அமைகிறது. பக்தர்களைப் பித்தராக்குகிறான் பரமன். “வல்லாளன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி” (திருவா. 179) என்பதைக் காண்க. எனை - எனக்கு உருபு மயக்கம். எனை ஆட் கொண்டவரையும் ஆண்டு கொண்ட வகையையும் யான் அறியேன். நிறைய உண்டவனைப் போலவும் நீரில் மூழ்கியவனைப் போலவும் கிடக்கிறேன்.

உயிருண்ணிப் பத்து. இப்பதிகப் பெயரில் முதற் சொல் உயிர். உயிர் ஆன்மா, ஜீவன் எனப் பலபெயர் பெறும். இரண்டாவது சொல் உண்ணி. உண் + இ = உண்ணி. இ-ஊனமுதற்பொருள் விசுவதி, உண்ணி-உண்கின்றவன். எதை உண்ணி? உயிர்க்குப்பின் ஐ உருபு தொக்கு நின்றது; உயிரை உண்ணி. உயிர் என்பது இங்கே சிவபோதத்தைக் குறிக்கிறது. சிவபோதத்தை உண்கின்றவன் சிவபெருமான். ஆகையால் சிவபெருமான் உயிருண்ணி. உண்ணுதலாவது சிவபோதத்தைச் சிவ போதத்தால் மறைத்தல். உண்ணப்பட்ட பொருள் கெட்டு விடும். சிவபோதம் கெட்டுச் சிவபோதம் நிறைந்து நிற்கும் நிலையைக் கூறுவது உயிருண்ணிப்பத்து. “உளஞருடல்

புகுந்தான், உயிர் கலந்தான், உளம் பிரியான்" என்றும், "எனைத்தான் புகுந்து ஆண்டான் எனது என்பின் புரையுருக்கிப் பினைத்தான்" என்றும் 'மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான்' என்றும் "உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து ஒழியாவண்ணம் நிறைந்தான்" என்றும், "நெஞ்சில் மன்னியனாகி நின்றானே" என்றும் இப்பதிகத்தில் கூறியிருப்பவை சீவபோதம் கெட்டுச்சிவபோதமாதலைக் குறிக்கின்றன. "தழைத்து வளர் பேரின்பம் தானாகி உயிர் தோன்றாத் தன்மையாய்த் துன்பு ஒழித்து நிறைவைப் பெறுதல் உயிருண்ணிப் பத்தாய் இங்கு உரைத்தாமே" என்பது திருவாசக உண்மை.

சிவானந்தம் மேலிடுதல் பதிகப்பொருள். சிவம் + ஆனந்தம் = சிவானந்தம். உயிர் சீவபோதத்துடனிருக்கும் போது உலகத்தோடு கலந்து இன்பமடைய விரும்புகிறது. அப்பொழுது உயிர்க்கு ஏற்படும் இன்பம் சிற்றின்பம் எனப்படுகிறது. அவ்வின்பத்தைத் தொடர்ந்து துன்பமும் வரும். உயிர் சீவபோதங் கெட்டுச் சிவனோடு கலக்கும் போது, உயிருக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. அந்த ஆனந்தம் பேரானந்தம் எனப்படுகிறது, அது துன்பம் கலவாத இன்பம். அவ்வின்பம் உயிர்க்குக் கிடைத்தற்கரியது. அவ்வின்பத்தைப் பெறுதல் உயிரின் குறிக்கோளாகும். உயிர் உண்ணப்பட்டபோது, சிவத்தில் வியாப்பியமாக அடங்கி அவனிடமிருந்து ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறது. அவ்வானந்தம் அளவிடற்பாலதன்று, ஆனந்தம் மேலும் மேலும் பொங்கி நிறைந்து வழிதலால் சிவானந்தம் மேலிடுதல் எனப்பெற்றது.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது.

இராப்பகல் அறியாமையும் களிப்பும் சிவானந்த மேலீட்டின் காரியம் "மத்தோன்மத்தனாக்கி" என்பதால் மனம் போனதும், 'எனைச்செய்த படிநு' என்பதால் உயிரும் உடலும் கெட்டதும் தெரிகிறது. உயிரும் அத்துடன் பலவும் உண்ணப் பெற்றது சொல்லப்பெற்றது.

பத்திமையும் பரிசுமிலாப்
 பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
 பித்தனிவன் எனஎன்னை
 ஆக்குவித்துப் பேராமே
 சித்தமெனும் திண்கயிற்றால்
 திருப்பாதம் கட்டுவித்த
 வித்தகனார் வினையாடல்
 விளங்குதில்லை கண்டேனே

— திருவாசகம் ; 481

பித்து என்னை ஏற்றும் ;
 பிறப்பறுக்கும் : பேச்சரிது ஆம்
 மத்தமே யாக்கும், வந்தென்
 மனத்தை;—அத்தன்
 பெருந்துறையான் ஆட்கொண்டு
 பேரருளால் நோக்கும்
 மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து.

— திருவாசகம் : 622

இராப் பகலற்ற இடத்தே இருந்து
 பராக்கற ஆனந்தத் தேறல் பருகார் ;
 இராப் பகல் அற்ற இறையடி இன்பத்து
 இராப் பகல் மாயை இரண்டிடத் தேனே.

— திருமந்திரம் ; 331

—*—

44. எதனை அஞ்சுவது?

உலக மக்கள் பலவற்றிற்கு அஞ்சுவர். பேயென்பர்; பூதமென்பர்; இடியென்பர்; மிடி என்பர். அனைத்திற்கும் அஞ்சுவர். அஞ்சி அஞ்சிச் சாவர். வீரனுக்கு ஒருமுறை சாவு; கோழைகளுக்குப் பலமுறை சாவு. பரமனை நாடும் பக்தர்களுக்கு அச்சமில்லை; அச்சமென்பது சிறிதும் இல்லை. அஞ்ச வருவதும் இல்லை. அவர்களைப்பிணி என் செய்யும்? பிறப்புத்தான் என் செய்யும்? வீர நெஞ்சுடைய அடியார் பிறர் கெடுவதைப் பார்க்க சகியார். நாதன் செய்த நன்றியைக் கொண்டு, உலகில் உழன்று, அவனை மறந்து, விரைந்து கேடு தேடிக் கொள்பவர்களைப் பார்த்து அடியார்கள் அஞ்சுவர்.

பாம்பைக் கண்டால் படையும் நடுங்கும் என்பது பழமொழி. பாம்பு மறைந்து புற்றில் வாழும்; தெரியாது தீண்டி மறையும்; திருப்பித் தாக்கமுடியாமல் போகும். விரைவில் கொல்ல வல்ல கொடிய அரவிற்கும் பக்தர்கள் அஞ்சார். பாம்பைவிடக் கொடிய விஷமிகளும் உண்டு. பாம்பு புற்றில் தானிருக்கும்; இவர்கள் பக்கத்திலிருப்பார்கள். பாம்பைப் பாம்பெனக் கண்டு கொள்ளலாம். இவர்களைக் கண்டு கொள்ள முடியாது. பாம்பு ஒருதரம் தீண்டும்; இவர்கள் பலமுறை தீண்டுவார்கள். பாம்பு செய்யும் தீங்கு உடலுக்குத்தான்; பாவிகள் தீண்டினால் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் கேடு.

பொய்யர்தம் பொய் அஞ்சப்படுவது. சில சமயங்களில் மெய்யர்தம் மெய் அதனினும் அச்சந்தரும். உலகத்தில் நடந்த அல்லது நடக்கப் போகும் உண்மைகளையோ, பேருண்மையையோ அவர்கள் சொல்லும்போது அவைகளைப் பலர் மனம் தாங்காது. ஆகையால் சோதிடன், வைத்தியன், ஞானி, யாவரும் சொல்லவேண்டிய அளவைத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். வாங்குவோன் நிலை

தெரிந்து சொல்லுக. அதனினும் அச்சம் தருவது மெய்யர்தம் பொய். உண்மையாளர் பொய் சொன்னால் யாருக்குத் தான் தாங்கும்? இவையெல்லாவற்றினும் அதிக அச்சம் தருவது பொய்யர் வஞ்சனையோடு சொல்லும் மெய்போன்ற பொய். அதனையும் அடிகள் அஞ்சார்.

புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன்;
பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்

என்று அடிகளார் அருளுகின்றார்.

அடியார்க்கு ஆண்டவன்மேல் அளவிலாத அன்பு அண்ணல் அழகில் ஈடுபட்டார். பெருமானாருக்குக் கத்தை கத்தையாகச் செஞ்சடை தொங்குகிறது. அச்சடைக்குக் கங்கையும் கொன்றையும் சந்திரனும் அழகும் மணமும் ஒளியும் தந்து கொண்டிருக்கின்றன. நீறு அணிந்த நெற்றி; நெற்றியில் அழகிய கண். இவைகளைக் கண்ட கண்கள் அக்காட்சியை விட முடியுமா? மெய்யன்பர்கள் அவனையே சதாகாலமும் எண்ணுவர்; அவனது தூக்கிய திருப்பாதத்தைத் தொழுவர். அவனுக்கு ஒப்பாக மற்றுமோர் தெய்வமுண்டோ?

சிவந்தும், தாழ்ந்தும் விரிந்தும் கொத்துக்கொத்தாய் விளங்கும் சடை அவன் செம்மையையும், எளிமையையும், பெருமையையும், தொன்மையையும் காட்டுகிறது. 'முக்கண் இருந்தாலும் முடியாது' என்ற பழமொழியிலிருந்து முக்கண் ஆற்றலைக் காட்டுகிறதென்று அறியலாம். அக்கண் காமனை எரித்தது; நக்கீரனை வருத்தியது; நம் கர்மங்களை மாற்றவும் நம் அகங்காரங்களைப் போக்கவும் வல்லது. இக்குணப் பெருங்குன்றை மறந்து எவ்வாறு பிற தெய்வங்களை நினைக்க முடியும்?

ஒரு தெய்வத்தைத் தனது உபாசனா மூர்த்தியாகக் கொண்ட பத்தன் பிற தெய்வங்களை ஒப்ப மதியான். கற்புடைய மனைவிக்குக் கணவனினும் உயர்ந்த தெய்வம்

உண்டோ? அதுபோல தன் தெய்வமே தெய்வமெனக் காதலிப்பன் ; மறந்தும் பிற தெய்வம் தொழான் ; ஆனால் பிற தெய்வங்களைப் பரந்த அறிவுடையோர் இகழார் ; இகழவும் அவர்களுக்கு நேரமில்லை. தன் தெய்வமே மனம் முழுவதையும் இழுத்துக்கொள்கிறது. உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்தவர்க்கு வேறு நினைப்பேது?

கற்றைவார் சடையெம் அண்ணலின் பாதம் நண்ணும் பாக்கியம் பெற்றும், அவரிடம் முழு அன்பு செலுத்தாது, அவரைப்போல் மற்றும் தெய்வம் உண்டென நினைப்பவரைப்பற்றி நாம் என்ன நினைப்பது?

எதற்கும், எவருக்கும் அஞ்சாத அடிகள் ஒருமைப் பாடில்லாத போலிகளைக் கண்டால் பதைப்பர் ; அஞ்சுவர் ; நடுங்குவர். எல்லாருக்கும் ஒரு கும்பிடு ; நமக்கு என்ன நஷ்டம் என்று நினைப்பவனது அன்பின் ஆழம் என்ன !

புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன் ;
 பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன் ;
 கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல்
 கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
 மற்றுமோர் தெய்வம் தன்னை
 உண்டென நினைந்துஎம் பெம்மாற்
 கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
 அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே

கற்றை-தொகுதி.

புற்றிலே வாழுகின்ற கொடுமையான பாம்பையும் அஞ்சமாட்டேன். பொய்யர்களுடைய மெய் போன்ற பொய்க்கும் அஞ்சமாட்டேன். தொகுதியான நீண்ட சடையையுடைய எமது பெரியோனாகிய நெற்றிக்கண்ணை உடைய சிவபெருமானது திருவடியைச் சேர்ந்தும், வேறு ஒரு கடவுள் இருக்கிறதென்று எண்ணி எம்பெருமானைக்

கல்லாதவரைக்காணில், ஐயோ, நாம் பயப்படும் வகையில் உள்ளோம்.

வாள்-கொடுமை; வாள் போன்ற ஒளிபொருந்திய மாணிக்கத்தை வைத்திருப்பதால் பாம்புக்கு ஒளி உண்டாகும். புற்று, இல் என இரண்டு சொற்களாகக் கொண்டு, புற்றை வீடாகக் கொண்ட என்று பொருள் கொள்ளலுமாம். கற்றை-தொகுதி அல்லது திரள். தென்னோலைக் கற்றை என்பது காண்க. பெம்மான் + கற்றிலாதவரை = சிவபெருமானுடைய புகழையும் அவன் தன்மையையும் தெரிந்துகொள்ளாதவரை அல்லது, பெம்மான் + அற்று + இலாதவரை = சிவபெருமானுக்கு உண்மை அன்பு இல்லாதவரை, நுதல் கண் என்பது கண் நுதல் என்றாயிற்று. அது சிவபெருமான் பெருங்கருணைக்கு அடையாளம். நெற்றிக்கு நேரே புருவத்திடை வெளியில் மூளையின் அகத்தே எல்லா மாந்தருக்கும் இக்கண் உள்ளதாகச் சொல்வார்கள். அஞ்சுமாறே என்பதில் ஏ அசை.

பக்தி முக்கோணமுடையதென்பர். ஒரு பக்கம் ஆட் கொண்டவனுக்கு முழு அன்பைப் பயன்கருதாது செலுத்துதல் (No bargaining) வேறு தெய்வங்களை நாடாதுதன் தெய்வத்தையே நண்ணுதல் (Exclusiveness) இரண்டாம் பக்கம். தன் அன்புக்கு எத்தடை வரினும், அவைகளுக்கு அஞ்சாது அவைகளைவெல்லுதல் முன்னுவது பக்கமாகும். "அற்றிலாதவர்" என்பதால் முதல் பக்கமும் "மற்றுமோர் தெய்வம் தன்னை உண்டென" என்பதில் இரண்டாம் பக்கமும், 'அஞ்சேன்' என்பதால் மூன்றாம் பக்கமும் இப்பாசுரத்தில் காட்டி பக்திஇலக்கணத்தை அடிகள் தெளிவுபடுத்துகிறார்கள்.

பரமனையே பற்றிய மனம், வேறு மாருன அல்லது புறம்பான எண்ணங்களை எழுப்பும் எப்பொருளையும் எவரையும் கண்டு அஞ்சும். அவ்வாறு அஞ்சுவதைச் சொல்லும் இப்பதிகம் அச்சப்படுத்து. சிவபெருமான்மேல் அன்புவைத்து, அவன் தாள் புனைந்து, கசிந்துருகி, அவன் அருள் பருகும்

ஆண்மையற்றவரைக் கண்டு அடிகள் அஞ்சுவார். திருநீறு அணியாதவரைக் கண்டால் அஞ்சுவார். தன் தெய்வத் தோடு பிற தெய்வங்களை ஒப்பவைத்துப் பேசுவார்தமைக் கண்டு அஞ்சுவார்.

சிவபெருமானையே இடையருது சிந்தித்து, திருநீறு நிறையப்பூசும் அடியார்களைக் கண்டுகொண்டே இருந்தால் சிவ நேயர்கள் பேரானந்தம் அடைவர். உலகத்தில் அழுந்தி நிற்கும் மக்களின் காட்சி தொடர்ந்து அனு பவிக்கும் பேரின்பத்திற்குத் தடையாகும். அத்தடை நீங்கி ஆனந்த ழுறுதல் இப்பதிகம் நுதலியபொருள். ஆனந்த முறுதல் என்பதற்கு நேயத்திலே ஒன்றுபட்டுச் சிக்கென அழுந்தல் என்று பழைய உரை கூறும்.

இப்பதிகம் திருத்தில்லையில் அருளியது. “தரையில் வளர் வினை முழுதும் வரினுமஞ்சேன் சிவசமயத் தவஞ் சாராதார் அருகில் வரக் காண்கின் மனம் அஞ்சுமென இகழ்ந்துரைத்தல் அச்சப் பத்தாம்” என்பது உண்மை.

அரவும் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன் என்ப தாலும், மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை உண்டென நினைந்து பெம்மானுக்கு அற்றிலாதவரைக் கண்டால் அஞ்சவேன் என்பதாலும் அச்சப்பத்தில் வந்தது. அடிகள் தன் தெய்வத் திற்கே அன்பு முழுதும் செலுத்தி ஆனந்தமுறுகிறார். பிற எப்பொருளுக்கும் அஞ்சாது அவர் அன்பு ஆண்டவனிடம் செல்லுகிறது. தன்னைப்போல் ஆனந்தம் அனுபவிக்காதவர் நிலையைக்கண்டு அஞ்சுகிறார். இதனால் ஆனந்தமுறுதல் இப்பாட்டில் கூறப்பெறுதல் காண்கிறோம்.

கிளியனார் கிளவியஞ்சேன் அவர் கிறி

முறுவல் அஞ்சேன்

வெளிய நீருடு மேனி வேதியன்

பாதம் நண்ணித்

துளியுலாங் கண்ணராகித் தொழு
 தழுது உள்ளம் நெக்கிங்கு
 அளியிலாதவைரக் கண்டால் அம்ம
 நாம் அஞ்சுமாறே.
 கொள்ளேன் புரந்தான் மாலயன்
 வாழ்வு குடிகெடினும்
 நள்ளேன் நினதடி யாரொடல்லால்
 நரகம் புகினும்
 எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப்
 பெறின் இறைவா
 உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லாது
 எங்கள் உத்தமனே.
 ஈசனே நியல்லதில்லை
 யிங்குமங்கு மென்பதும்
 பேசினேனோர் பேதமின்மை
 பேதையேனென் எம்பிரான்
 நீசனேனை ஆண்டுகொண்ட
 நின்மலாவொர் நின்னலால்
 தேசனேயோர் தேவருண்மை
 சிந்தியாது சிந்தையே

— திருவாசகம் ; 517, 6, 82

வானம் துலங்கிலென்? மண்கம்பம் ஆகில்
 என்? மால்வரையும்
 தானம் துளங்கித் தலை தடுமாறில் என்? தண் கடலும்
 மீனம் படில் என்? விரிசுடர் வீழில் என்? வேலை நஞ்சுண்டு
 ஊனம் ஒன்றில்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே,
 — திருநாவுக்கரசர்.

45. அலயண்டாரம்

ஒரு அரசன் தன் அன்பினால் ஒருநாள் கஜானாவைத் திறந்து வைத்து, “வேண்டிய அளவு நிதியினை எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்” என்று சொன்னால் அதை அடைய முந்தாமல் வாளாயிருப்பவர் எவரும் உண்டோ? நிதி இருப்பது தெரியாமல் இருக்கிறோம். “எடுத்துக் கொள்” என்று சொல்வதைக் கேட்டிலோம்,

மக்களாய்ப் பிறக்கும் பேறு பெற்ற நாம், நம் வாழ்நாளை வீணாக்காது உய்யும் வழியைத் தேடவேண்டும். தேடாது நிற்பது பேதமை.

எவ்வழி உய்யும் வழி? மாதவனை நினைந்துருகி, அவனுக்கு அன்பு செய்தலே சிறந்த வழி. அது பல அடியார் அருளிய வழி; காட்டிய வழி. ஆராய்ச்சியாலும் அனுபவத்தாலும் பக்தி மார்க்கமே சிறந்ததென உணர்ந்து பல இடங்களில் அடிகள் வற்புறுத்தி அருளியுள்ளார். ஆகையால் “காதல் செய்து உய்யின்.”

வயது வந்தபின் வழிதேடுவோம் என்றிருந்தால் அது கண் கெட்ட பின் பார்க்க ஆசைப்படுவதாகும். ஐம்பொறிகளும் மனமும் நம் வசப்பட்டிருக்கும்போது, நின்மலனை நினைக்கவில்லையானால், வேறு எப்பொழுது நினைக்கக் கூடும்? பொழுது சடக்கென்று போகின்றது கண்டும், வாது செய்து வாழ்நாளை வீணாக்குவது ஏன்? நாளை நினைப்போம் என்றவர் மறுநாளைக் காணாது அழியலாம். “நீ நாளும் நன்னெஞ்சே நினை கண்டாய்; யார் அறிவார் வாழ்நாளும் சாநாளும்?”

காலம் நம்மிடம் இருக்கும்போதே கண்ணுதலை நினைக்க வேண்டும். “தென்னன் நன்னாட்டிறைவன் கிளர்கின்ற காலம் இக்காலம்.” அரிய வாய்ப்பு வந்துள்ளது. காலமுண்டாகவே நினையாதார் வாய்ப்பை இழந்து அழிவர்.

பிரானைக் காணுவது எளிதன்று. அவனை அரியும் அயனும் தேடிச் சென்றனர். திருமால் பன்றியாகக் கீழே திருவடியைத் தேடினான். சென்று சென்று கிடந்தும் ஒன்றையும் கண்டிலன் ஞால முண்டான். நான்முகன் அன்னப் பறவையாக உயர்ந்து பறந்து திருமுடியைத் தேடிப்பார்த்தான். சிவபெருமானது திருமுடியைக் கொஞ்சமும் நண்ண முடியவில்லை. போகப் போகத் தூரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. வானவர் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் அண்ணலை அடைய முடியவில்லை.

ஆனால் துன்பம் வரும்போது கண்ணுதல் காக்க விரைந்து வருகிறான். திருப்பாற்கடல் கடைந்த போது அங்குக் கொடிய விஷம் தோன்றியது. சுரர்களும் அசுரர்களும் அதைக் கண்டு அஞ்சினர்; நடுங்கினர்; விரைந்தோடிச் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார்கள். பெருமான் நண்ணரிய நஞ்சைக் கையால் எடுத்தான்; உண்டான்; உலகம் உய்ய அதனைக் கண்டத்தில் நிறுத்தினான். இவ்வாறு ஆலமுண்டு அடியவர்களைக் காப்பாற்றினான்.

கருதுதற்கும் அறிதற்கும் அரிய அப்பெருமான் முன் ஒரு காலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டிற்கே எழுந்தருளினான்; அங்கு ஆட்சிபுரிந்தான்; காட்சி கொடுத்தான்.

இப்பொழுது மனத்தை உருக்கும் தன் கோலத்தை நமக்குக் காட்ட இருக்கிறான். அழகிய குதிரை மேல் ஆனந்தமாக ஏறி வருகிறான். கண்குளிரக் கடாட்சிக்கக் காத்திருக்கிறான். அளவில்லாத அருள் நிதி தருகிறான். அதனை அவனிடம் பெறுவோமாக.

அரியதொரு நிதியை 'நமக்குக்கொடுப்பானோ?' என்று பின் வாங்க வேண்டாம். தன்னை அடைந்தார் யாவராயினும் குலம் கல்வி செல்வம் என்ற வேற்றுமைகளைப் பார்க்காது நிதி வழங்குகிறான். அவர்கள் குற்றங்களுக்கும் குணமெனக் கொள்வான். மாயவனப்பரிமேல் ஏறி, மதுரையர் மன்னன் ஓரின்ப வெள்ளத்து ஒருருக் கொண்டு வந்தபோது மாணிக்கவாசக அடிகளும் கண்டார். அன்பர்கள் யாவரும் வள்ளலைக் காணலாம். சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியனைப் பக்திவலையால் யாவரும் பிடிக்கலாம்.

“ஆகையால் விரைந்து வாருங்கள். அரிய சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிடாதீர்கள். இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ? எல்லாரும் வாருங்கள்; வந்து முந்துங்கள்; பெறலரிய பேற்றினைப் பெறுங்கள்; பெற்று உய்யுங்கள்”. தாம் பெற்ற இன்பம் யாவரும் பெறவேண்டுமென்ற பெருநோக்கால் இவ்வாறு அடிகள் மக்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்.

காலமுண்டாகவே காதல் செய்து உய்மின்; கருதரிய ஞாலமுண்டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய ஆலமுண்டான் எங்கள் பாண்டிப் பிரான்தன் அடியவர்க்கு மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் : வந்து முந்துமினே.

உய்மின் - ஈடேறுங்கள். ஞாலம் - பூமி. மூலபண்டாரம் - மூலமாகவே யுள்ள பொக்கிஷம்.

காலம் கிடைத்திருக்கும் போதே அன்புசெய்து பிழையுங்கள். எண்ணுதற்கரிய இப்பூலோகத்தை உண்டாதிருமாலும், பிரமதேவனும் வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் அடைதற்கரிய ஆலகால விஷத்தை அமுதாகக் கொண்ட எங்களது பாண்டிநாட்டுப் பெருமான் தன்னுடைய அடியவர்க்கு மூலமாகவுள்ள நிதியினைக் கொடுக்கிறான் (ஆனதால் அங்கு) வந்து (வாங்கிக் கொள்ள) முந்துங்கள்.

காதல் செய்து உய்மின் ; அவன் வழங்குவதை வாங்கிக் கொள்ள வந்து முந்துமின். கருதரிய என்பதனை ஞாலமுண்டான் அல்லது அல்லது ஆலமுண்டான் என்பதனை ஞாடு கூட்டலாம். நண்ணரிய என்பதனை ஆலம் அல்லது ஆலமுண்டானுக்கு அடையாக்கலாம். யாவரும் அஞ்சும் நஞ்சை உண்டான். “நஞ்சே அமுதாய் நயந்தாய்” (திருவா 4-173.) “விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா விழுப்பொருள்” சிவபெருமான். முன் ஒரு காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் ஆண்ட மலையத்துவச பாண்டியனுக்கு மகளாக அவதரித்த தடாதகைப் பிராட்டி யாரைச் சிவபெருமான் சோமசுந்தரப் பாண்டியனாகத் தோன்றி மணந்ததால் அவர் பாண்டிப்பிரான். சேர்த்து வைப்பாக, வைத்த நிதி மூலபண்டாரம். ஆண்டவன் வழங்குகிறான். அடியவன் அவனிடம் வரவேண்டியது ஒன்றுதான். “இன்பதனை எய்துவார்க்கு ஈயும் அவர்க் குருவம் இன்ப கனம்”. நம்மை அடையும் ஆன்மக் களுக்குச் சிவபெருமான் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளு வார் ; அவர் திருமேனி நிறைந்த ஆனந்தம் திருவருட் பயன். காலத்தை வீணாக்காது வரவும், வந்து முந்தவும் அடிகள் உபதேசம் செய்கிறார். மூலபண்டாரம் ஆண்டவ னது அருள்பொழியும் திருமேனிக்காட்சி அல்லது அவனது பேரருளின்பம். அவன் “ஆராத இன்பம் அருளுமலை” (திருவா. 1-16.)

நாலுவது ஞாலம் ; நாலுவது - தொங்கிக் கிடப்பது. அந்தரத்திலே தொங்கிக்கிடக்கும் உலகத்திற்கு ஞாலம் எனப்பெயர்.

தீதும்பாண்டிப்பதீகம் இத்திருப்பாட்டை உடையது. தமிழ்நாடு முன்றனுள் பாண்டியநாடு ஒன்று. பாண்டி

என்பது பாண்டிய நாடு. பாண்டியன் என்பது பாண்டி நாட்டு அரசனைக் குறிக்கும். சிவபெருமான் சோமசுந்தர பாண்டியனாக வந்து பாண்டியநாட்டு அரசன் மகளை மணந்து அந்நாட்டை ஆண்டதால் பாண்டியன் என்பது சிவபெருமானைக் குறிக்கும். இப்பதிகத்தில் 'பார் மேற் கொண்ட பாண்டியனார்' 'எங்கள் பாண்டிப்பிரான்' 'பாண்டியனார்', 'பரம் பாண்டியனார்,' என்றும் வருதலைக் காண்க. இங்கு பாண்டி என்பது ஒரு பெரும் பதவியைக் குறிக்கிறது. அது பாண்டியன் பதம். பாண்டியன்-சிவன். அவன் தரும் சிவபதம். "ஆண்டவன் பாண்டிப் பெரும் பதமே முழு துலகும் தருவான்" என்று இப்பதிகத்தின் எட்டாவது பாட்டில் காண்க. பாண்டி என்பதோடு திரு என்ற அடையும் பதிகம் என்ற சொல்லும் சேர்ந்து திருப்பாண்டிப் பதிகமாயிற்று. சிவ பதத்தைச் சொல்லும் சிறந்த பத்துப் பாட்டு.

சிவானந்த விளைவு இப்பதிகப் பொருள். பாண்டிப் பிரான் பரிமேல் வந்த திருக்கோலம் பரிந்து வந்த அடியார்களுக்குச் சிவானந்தந்தை விளைவிக்கிறது. அவ்வானந்தம் இப்பாட்டுக்களில் கூறப் பெறுவதால் சிவானந்தவிளைவு அல்லது சுகமேலீடு என்பது பொருள்.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளப்பெற்றது.

"புரவியின் மேற் பாண்டியன் முன்வரும் பதத்தையாம் பெறும் அற்புதம் போல் யாரும் விரவுமின்களென்று அடியார்க்கு உறுதி சொல்ல திருப்பாண்டி விருத்தமாமே". என்பது உண்மை.

அடியவர்க்கு மூ ல ப ண் ட ா ர ம் வழங்குகின்றான் என்றதால் மோட்சமுகிய பாண்டிப் பதமும், அதனால் பெறும் பயனாகிய சிவானந்த விளைவும் கூறப் பெற்றன.

அரியொடு பிரமற்கு அளவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெய் அடியாரை பரம்பரத்துய்ப்பவன்.

திருவா. 2. 115-9

அண்டர் காவலன் அருள்நிதி வைப்பினை
தொண்டர்காள், வம்மின், குறையாடுதும்.

சத்வகுணமுள்ளவர்களுக்குக் கருமங்கள் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. கருமங்கள் தாமாகவே அவர்களை விட்டு விலகி விடுகின்றன. வலிய முயன்றாலும் அவர்களால் கருமம் செய்ய முடியாது. சடவுள் அவர்களைக் கருமம் செய்ய விடமாட்டார். கர்ப்பமாயிருக்கும் மருமகப்பெண், வீட்டு வேலை. களிலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விடுவிக்கப்படுகிறாள் குழந்தை பிறந்த பிறகு அவள் முழுக்கவனத்தையும் குழந்தையைப் பராமரிப்பதிலேயே செலுத்தும்படி விடப்படுகிறாள். அதேபோல, சத்வ குணமுள்ளவர்களின் கருமங்களை பகவான் அகற்றி விடுகின்றார். ஆனால் சத்வகுணம் வாய்க்கப் பெறாத மக்கள் எல்லா உலகக் கடமைகளையும் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு பணக்காரனுடைய வேலையாள் போலத் தன்னைப் பாவித்துக் கொண்டு, வீட்டு அலுவல்களையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். இதுவே கருமயோகமெனப்படும். இவ்விதப் பரித்யாக புத்தியோடு சகல கருமங்களையும் புரிந்து கொண்டு, பகவான் நாமத்தை உச்சரித்து அவனைத் தியானம் செய்வதிலேயே கருமயோகத்தின் சாரமெல்லாம் அடங்கும்.

— ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உபதேசம்

46. சீக்கெனம்பரித்தேன்

பல பாடுபட்டு, பலகாலம் அலைந்து ஒருவிதத்திலும் அகப்படாத அரிய பொருள் ஒன்று கைக்குக் கிட்டி விட்டால், அதனை ஒரே பிடியாய்ப் பிடியாது ஏமாந்து விடுவார் எவரேனும் இவ்வையகத்தில் உண்டோ?

எல்லாரிடத்திலும் அன்பு இருக்கிறது. அன்பில்லாதார் எவரும் இல்லை. ஆண்டவன் உயிர்களுக்குக் கொடுத்த பேறு அன்பு. அதை வளர்த்தோர் சிலர்; அதனை வளராதார் பலர். ஆகையால் பல இடத்தில் அன்பு குறைந்தும் சில இடத்தில் பெருகியும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். பெருகிய உண்மை அன்பைப் பார்க்க வேண்டுமானால், தாயிடத்தில் காண்பதே எளிது. அவள் தன் சுகத்தைக் கவனியாது தன் குழந்தையைப் பிரியத்தோடு வளர்க்கிறாள். குழந்தை பொல்லாதது ஆயினும் அவள் அன்பு குறைவதில்லை. அவளது வாஞ்சை பயன் கருதாதது; ஆகையால் அது தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது. அவள் கவனம் முழுதும் குழந்தையிடம் இருக்கும். அது பேசும் மழலைச் சொல் அவளுக்குத்தான் புரியும், அச்சிசுவுக்கு வேண்டியதை அவள் நன்கு உணருவாள், அறிவிலா இளஞ் சிசு சுழலுவதற்கு முன்னரே அதன் கருத்தையும் உரிய காலத்தையும் அறிந்து அதே நினைவாய்ப் பால் ஊட்டுவாள் உயர்ந்த தாய். அமுதபின் ஊட்டுபவள் அடுத்த தரம். அமுதும் வெகு நேரம் சென்று பால் கொடுப்பவள் மிக மட்டம்.

நினைந்து பாஷுட்டும் தாய் மக்களில் அன்புக்கு அடையாளம். ஆண்டவன் பேரன்பை அறிய அவள் அன்பு ஒரு வழி காட்டி. ஆகையால் இறைவனை அம்மையே என்றழைக்கிறோம். அவன் “தாயான தத்துவன்” A; “தாயிலாகிய இன்னருள் புரிந்த என் தலைவன் B”

“எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையும் நீ” என்றார் அருணகிரியார் “தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற

தெய்வம்" என்பது வள்ளலார் வாக்கு "அப்பன் நீ அம்மை நீ" என்றருளிநூர் அப்பர் பெருமான். இவ்வாறு ஆண்டவன் அன்பை அன்னையின் அன்பிற்கு ஒப்பிட்டவர் பலர்.

அண்ணல் அன்பு பேரன்பு. இரவிக்கு முன்னர் மின் மினிப்பூச்சி எவ்வாறே அவ்வாறே அண்ணல் அன்புக்கு முன் அன்னையின் அன்பு. அவள் ஊட்டுவது பால்; அவன் ஊட்டுவது பேரானந்தம். பாலை ஓரளவுதான் ஊட்ட முடியும்; அளவிலா ஆனந்தத்தை அண்ணல் உயிர்களுக்கு ஊட்டுவான். அவள் 'நினைந்து ஊட்டுவாள்; அவனுக்கு நினைப்பும் மறதியும் இல்லை. அவள் ஊட்டுவாள்; அவன் இடைவிடாது சொறிவான். பால் இனியது; உடலுக்கு ஓரளவு நல்லது போற்றப் பெற்ற உடல் பிரபஞ்சத்தில் உழலவும் உதவுகிறது; அமுதம் பாலினும் தேனினும் இனியது; உயிருக்கு உறுதி பயப்பது, அன்பு கலந்து தாய் பாலைத் தருவாள். பேரருளைக் கலந்து அவன் அமுதம் தருவான் தாய் ஒரு குழந்தைக்குக் கொடுப்பாள்; அவளே உலகனைத்திற்கும் தாயானவன் ஆகையால் அவன் 'தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவன்" C; 'தாயிற் பெரிதும் தயவுடைய தம் பெருமான்" D; தாயினும் நல்ல சங்கரன் E; சாலப் பரிந்து காப்பவன்.

நல்லவர்களுக்கு உதவுவதில் ஒரு மகிழ்ச்சி ஏற்படும். கொடிய செயல் புரியும் தீயர்களுக்கு உதவ மனம் இடங் கொடுக்காது. ஆனால் கண்ணுதல் குற்றங்களை மன்னித்தும் குணமெனக் கொண்டும் யாவார்க்கும் அருள் புரிகிருள். பாவிக்கும் விமோசனம் உண்டு. பெரியவர்கள் தங்களைப் பாவங்களாகக் கருதிக் கொள்வர். அதிக தகுதி அடைய வேண்டுமென்று ஏங்கி நிற்பார்; எவ்வளவு உயர்ந்த நிலை அடைந்தாலும் அது ஆண்டவன் அருளைப் பெறப் போதாதென்றும் தன் நிலை மிகத்தாழ்ந்ததென்றும்

நினைந்து வருந்துவர் ; தேம்பித் தேம்பி அழுவர். பேரடியார்கள் தம்மைப் பாவியென்றும் கடையன் என்றும் கூறிக் கொள்வர். பிறர் குற்றங்களை தன்னுதறகக் கொள்வான் எனினும் அமையும். அண்ணல் நம்மைத் தேடி வந்தும் அவனை ஏற்க மறுப்பதும் பெரும் பாவம். அவன் வலியத் தேடி வருகிறான் ; நாம் வன்மையாகப் புறக்கணிக்கிறோம். “மறுத்தனன் யான் உன் அருள் அறியாமையில்” F என்பது காண்க.

தாயினும் சாலப் பரிந்து, பரமன் பல உதவிகள் நமக்குச் செய்கிறான். தாய் தரும் பால் உளனைப் பெருக்கும்; தயாநிதி அருளும் பால் உளனை உருக்கும். அவனிடம் அன்பு பெருகி, விரதம் பல மேற்கொள்வதால் உளன் சுருங்கி உள்ளம் பெருகும். தாய்க்குப் பால் கொடுப்பதோடு பல வேலை. ஆண்டவனுக்கு சதா நமக்குதவும் வேலையைத் தவிர வேறு பணியில்லை.

உடம்புக்குள்ளே உத்தமன் கோயில் கொண்டு, அங்குள்ள இருளைப் போக்கி. சுடர்வீட்டுச் சோதியாய்ப் பிரகாசிக்கிறான்; “இடர் கெடுத்தென்னை யாண்டு கொண்டு என்னுள் இருட் பிழம்பற வெறிந்து எழுந்த சுடர்மணி விளக்கினுள்ளொளி விளங்குந் தூய நற் சோதியட் சோதி” யாய் G நிற்கின்றான். அதனால் மல விருள நீங்குகிறது; புலப் பற்றும் அகப்பற்றும் ஒழிகிறது.

உளனை உருக்கியும் உள் ஒளி பெருக்கியும். உதவுவதோடு ஆனந்தத்தையும் அண்ணல் தருகிறான். அது என்றும் கெடாத ஆனந்தம்; தேனைப்போன்று பிறப்புக்கு மருந்துமாய் ஏற்க இனிமையுமாய் உள்ளது. அதனை அளவின்றிப் பொழிகிறான்.

F திருவா 6 : 6

G. — திருவிசைப்பா : 2

இவ்வாறு சொரியும் ஆனந்தத் தேனை உண்ணாது. உலக இன்பங்களையே தேடித்திரியும் அடியவனைத் தொடர்ந்து, அவன் போருமிடமெல்லாம் போய், அவனை உலகப் பொருள்களில் செய்ய வொட்டாது, ஆனந்தத்தை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஊட்டுகிறான். தேனினைச் சொரிந்தும் அடியவன் அதனை உண்ண அவன் பின் புறம்புறம் திரிந்தும் வருகின் உயிரின் விளைப்பயனை ஊட்டுவதற்காக மந்த நிலையில் திரோதான சக்தியாயும், விடுபட்ட நிலையில் அருள் சக்தியாகவும் கூடவே நிற்கிறான் சிவபெருமான். சிவபெருமானாகிய செல்வப் பெருந்தகை அழியும் செல்வத்தை எங்கும் தேடித்திருந்த அடியவர்க்கு அழியாப் பெருநிதி கிடைத்தது.

தேன் ருசியையும் அதன் நன்மையையும் அடைந்தார் அதனை விடுவதனோ? மங்களமூர்த்தியின் தன்மை உணர்ந்தவர் அவரைப் பற்றாது விடுவாரோ? ஒரு வியாபாரி தன் பொருள் விளம்பரம்படும் வரை வீடு வீடாகச் சென்று விலையில்லாமல் பொருளைக் கொடுக்க அலைவான், பின்னர் தேடி வாங்க வேண்டுமல்லவா?

ஆண்டவன் அருமை தெரிந்த அடியார் அண்ணலைப் பிடித்தார். ஒளியாது பற்றினார். கெட்டிப்பிடி.

இனி நமுவ முடியாது. சிக்கெனப் பிடித்தபின் தப்புவது ஏது? எழுவது எங்கே? விழுவது யார்? உடல் புதுந்து, உயிர் கலந்து பிரியாது என்றும் நிலையாக நிற்க வேண்டியதுதான்.

“பால் நினைந் தூ ட்டுந் தாயினுஞ்சாலப் பரிந்துநீ

பாவியேனுடைய

ஊனினை உருக்கி, உள்ளொளிப் பெருக்கி, உலப்பிலா

ஆனந்தமாயத்

தேனினைச் சொரிந்து, புறம் புறந்திரிந்த செல்வமே,

சிவபெருமானே,

யானுனைத் தொடந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்;

எங்கெழுந்தருளுவதினியே”?

சால = மிக உலப்பிலா = அழிவில்லாத, புறம் = இடம், சிக்கென = கெட்டியாக.

குழந்தைக்குப் பசிக்குங் காலத்தில் அது அமு முன்னரே அறிந்து ஊட்டுகின்ற தாயை விட மிகவும் இரங்கிப் பாவியாகிய எனது உடலை உருக்கி என் மனத் திடத்தே இருக்கின்ற சோதியைப் பெருக்கி அழிவிலா ஆனந்தமாகிய தேனினைப் பொழிந்து, எப்பக்கமும் என்னோடு திரிந்த செல்வமே, சிவபெருமானே, நான் தேவரீரைப் பின்பற்றி கெட்டியாகப் பிடித்தேன்; ஆகையால் இனிமேல் எவ்விடத்து எழுந்து போவது?

உளன் என்றதில் உயிரும் உடலும் அடங்கும். அகத்தேயுள்ள மல இருளை நீக்குதலால் உள்ளொளி உருக்கி என்ற வினையெச்சமும் பெருக்கி என்ற வினையெச்சமும் காரண காரியப் பொருளில் வந்தன. இவையிரண்டும் ஆனந்தம் சொரிதலுக்குக் காரணம். புறம் புறம் இடங்கள் தோறும்'' புறம் புறமே திரியாதேபோது நெஞ்சே'' என்பது திருநாவுக்கரசர் (6:31:10) திருவாக்கு. செல்வம் இங்கு இன்பச் செல்வம். ஆனந்தத்தின் ருசி அறியாது சிறு சிறு இன்பங்களிலே அலையும் மக்களுக்கு ஆனந்தத்தை அவர் செல்லுமிடமெல்லாம் சென்று ஊட்டுகிறான், ருசி யறிந்து அடியார்கள் அவனைத் தொடரும்போது அவனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. தன்னை யறியாத இளம் பருவம் தன்னிலே தனித்து வந்து மாலையிடுகிறான்; காதலாகி கண்ணுதலைத் தேடும் போது அவனைக் காணமுடிவதில்லை. எங்கெங்கே தேடினாலும் அங்கங்கே ஒளிகிறான், இனியே என்பதில் ஏ அசை. சிவானு போகம். புறம் புறம் திரிதல் வேருகாமல் அபேதமாய் கலந்து உதவுதல். செல்வம் ஞானச் செல்வம் சிக்கெனப் பிடித்தல் கலந்து வியாப்யமாதல். கலந்தபின் பிரிவதில்லை என்பதை எங்கெழுந்தருளுவது என்றும் வினா காட்டுகிறது.

பிடித்த பத்து இப்பதிகம் பிடித்தல் பற்றுதல்; இங்கு இறைவனைப் பற்றுதல் மல இருளை நீக்கி, உள்ளொளியோடு திகழ்ந்து தற்போதம் இழந்து, சிவ போதம் பெற்று ஆண்ட

வனோடு கலந்து நிற்பதே அவனைப் பற்றுதல். இது அத்து வித நிலை. அந்நிலை அடைந்தார் அவனை விடுவதில் அடிகள் அண்ணலைப் பிடித்ததை ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும், “உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவது இனியே” என்று கூறுகிறார். இப்பதிகம் பத்துப் பாட்டுக்கள் கொண்டது. ஆகையால் இதற்கு பிடித்த பத்து எனப்பெயர்.

முத்திக் கலப்புரைத்தல் என்பது பதிகப் பொருள். முத்தி நிலையில் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையை கூறுகிறது இப்பதிகம். முத்தியில் பெறும் பேரின்பம் சொல்ல ஒண்ணுதது; ஆதலால் அடிகள் அவனைப் பற்றியதைக் கூறுகிறார்.

இது திருத்தோணிபுரத்தில் அருளிய பதிகம் என்று கடவுள் மாமுனிவர் வாதவூரடிகள் புராணத்தில் கூறுகிறார். பெரும் பற்றப் புலியூர் திருவால வாயுடையார் திருவிளையாடல் புராணத்தில், குதிரைப்பாகருக்கு பாண்டியன் பரிசளித்த போது மதுரையில் பாடிய பதிகம் என்பர்.

“மிக்க பிறவித் துயரெலாம் ஒழித்து விபுத்துவம் இங்களித்தலாலே, பிக்கறச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் நின்னையென்று துணிவு செம்மல் பிடித்த பத்தாம்” என்பது திருவாசக உண்மை. “நடித்த பாதம் பிடித்த பத்து, சித்த மலமறு முத்திக் கலப்புரைத்தல்” என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

‘யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன். எங்கெழுந்தருளுவது இனியே’ என்பதால் பிடித்தபத்து என்பதும், ஆனந்தமாய தேனினைச் சொரிபவன் அடிகள் கையில் விலகாது அகப்பட்டான் என்பதால் முத்திக் கலப்புரைத்தல் என்பதும் ஆயிற்று.

நற்பதத்தார் நற்பதமே, ஞான மூர்த்தி,
 நலம் சுடரே நால்வேதத்து அப்பால் நின்ற
 சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற
 சொலற்கரிய சூழலாய், இதுஉன் தன்மை;
 நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சம் தன்னுள்
 நிலவாத புலால்உடம்பே புகுந்துநின்ற
 கற்பகமே, யான் உன்னை விடுவேன் அல்லேன்;
 கனகமா மணிநிறத்துளம் கடவுளாளே

— திருநாவுக்கரசர் 6 : 95 : 4

—*—

47. செய்தேனா?

ஆண்டவனை நாடும் அடியார் மனம் துடித்துக் கொண்டே இருக்கும். அண்ணலை நாடும் போது அளவிலா உற்சாகம் ; விரைந்து நாடவில்லையென்று கண்ணீரும் கம்பலையும். பெம்மானை நெருங்கினால் பெருமிதம் ; அப்பொழுது தன் தகுதியின்மையை நினைந்து அவர்கள் திடுக்கிடுவார்கள்.

சிவபெருமானுக்குப் பல திவ்விய குணங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று அவனது இனிமை. கட்டி பட்ட கரும்பினும் அருமையான கனியினும் இனியன் கண்ணுதலான் நினைத்தொறும் காண்டொறும் போந்தொறும் எப்போதும் தித்திப்பான். தேன்போல்வான் ; அமுதம் போல்வான் தேன்மலக் கட்டலுக்கும் ; அமுதம் அழியாமையைத் தரும் அன்னல். நம் குற்றங் களைந்து குணங்களை ஊட்டுவான். தேனுய் இன் அமுதமுமாய் தித்திக்கின்றவன் சிவபெருமான்.

அக் கருணைக் கடலின் காற்று யார் மேல் சிறிது வீசினாலும் அப்பொழுதே பல காலம் செறிந்து கிடந்த மல வாசனை நீங்கும். தோலால் மறைத்து முடி வைத்திருக்கும் புழு அழுக்கு மூட்டையில் விருப்பம் போய் வெறுப்புத் தோன்றும். உளைபுப் பெருக்கும் உயிர் வாழ்க்கை தொலையும். தேனல் மனம் இளகி நீங்குவது போல, அவன் அருளை ஏற்பதால், ஒறுத்தும் வெறுத்தும் ஊனரும் உயிர் வாழ்க்கை நீக்கலாம்.

மலங்கெட்டு இறை வாழ்க்கை வாழலாம். அதற்கும் அருள் செய்கிறான். தானே வலிய வந்து, தன்னை உணர்த்தி நம் உள்ளம் புகுந்து, அங்கே நிலைத்து வீற்றிருந்து எங்கும் பரவ அருள் பொழிகிறான், அமுதம் போன்ற அண்ணல்.

இவ்வளவும் பெருந்தகம் செய்யவில்லையானால் கிடைக்குமா? வேதங்களுக்கும் எட்டாத விமலன் அருள்

பெறுவதென்றால், பலபல பிறப்பில் படிப்படியாக தவத்தினில் நின்று மேம்பட வேண்டும். மணிவாசக அடிகள் இறைவன் அருள் பெற்றதால் அவர் அரிய தவங்கள் பல செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தான் தவம் செய்ததாக அடிகள் எண்ணவில்லை; “கற்றறியேன் கலைஞானம்; கசிந்து ருகேன்: இரும்புதரு மனத்தேன். பஞ்சாய அடி மடவார் கடைக் கண்ணால் இடர் படுவேன். இவ்வாறு இழிந்த நிலைக்குச் சென்ற யானாதவஞ் செய்தேன்! யானோ தவம் செய்யவல்லேன். வேனில் வேள்மலர்க் கணைக்கும் வெண்ணைகைச் செவ்வாய்க்கரிய பானலார் கண்ணியார்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ் நெஞ்சா திருவைந்தெழுத்தை நினைந்திருக்கும்! நினைத்துவிட்டேன் போலும். மண்ணில் புரளும் மதியிலியாகிய நான் வானத்திலுள்ள அவன் அருளைப் பெறுதற்குரிய அத்தனை தவம் செய்ததும், சிவாயநம வென்று ஓதியதும் எனக்கே ஆச்சர்யத்தை தருகிறது. தானே தன்னைக் கண்டு அதிசயித்து பெருமிதத்தோடு பேசுகிறார் அடிகள். தனக்கே கூடியது பிறருக்கும் கூடுமென்று உணர்த்துகிறார்.

நானேயோ தவம் செய்தேன்! சிவாயநம எனப்பெற்றேன்! தேனாய்இன் அமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான் தானேவந்து எனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான் ஊனாரும் உயிர் வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே.

ஊனாரும்—உடலோடு கூடிய, ஒறுத்து—ஒடுக்கி.

தேன் போலவும் இனிய அமுதம் போலவும் தித்திக்கின்ற சிவபெருமான் (திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட) அப்பொழுது உடம்போடு பொருந்திய உயிர் வாழ்க்கையை ஒடுக்கி வெறுக்கதான் வலிய வந்து என்னுடைய மனத்திலும் புகுந்து தொண்டனுக்கு கிருபை புரிந்தான். (இவ்வாறு அவனது கிருபையைப் பெறுவதற்கு ஒன்றுமில்லாத) நானா தவம் செய்தேன்! நானா ஐந்தெழுத்தை ஒதினேன்!

சிவபெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்து அநுபவிக்கும் இன்பத்தைச் சொல்லமுடியாது. இங்கு தேனென்றும் அமுதென்றும் உவமையால் கூறினர்.

தேன் இனிமையும் நெகிழ்ச்சியும் உடையது. அவ்வாறே சிவபெருமான் இனியனாயும் எளியனாயுமிருக்கின்றான். தேன் நாக்கில் பட்ட உடனே இனிக்கும். அவன் சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேன். மலக்கட்டு அறுத்தலும், துன்பம் துடைத்தலும் இரண்டிற்கும் பொது. ஆனால் அவன் “உலப்பிலா ஆனந்த மாயதேன்” (திருவா. பிடித்த பத்து 9) அமுதம் என்பது தேவர்கள் உணவு. அது பிணி மூப்புக்களைப் போக்கி நீண்ட வாழ்வைத்தரும். அமுதம் என்பது பாடையும் குறிக்கும் “தேனாய் அமுதமாய் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்” (திருவா 8:16) என்பதையும் “தேனையும் பாடையும் கன்னடையும் ஒத்து” (திருவா 8:14) என்பதையும் காண்க. பால் ஆகாரமாவது; உடலுக்கு நல்ல பயன் விளைவிப்பது. சிவப்பேறு தருபவன் பெருமான். “அந்தப் பரம்பொருள் சுவை உருவம்” என்பது தைத்திரிய உபநிஷதம். அவன் “சர்வ ரஸம்” என்பது மழைமொழி, “O! taste and see that the Lord is good! (Psalm 34-8.) சுவைத்துப்பார்; இவைவன் இனியன் என்பதை அறி” ஆய் இரண்டும் உவமை உருபுகள். தேன் பாசநீக்கத்தையும் அமுதம் சிவற்பேற்றையும் காட்டும்.

ஒறுத்தலும் வெறுத்தலும் ஒன்றிற்கு ஒன்று காரண காரியம். உளனாகும் உயிர் வாழ்க்கையை வெறுத்தலால் அதனை அடக்குதலும், உயிரை ஒடுக்குதலால் ஐம்புலப் பொருளை வெறுத்துத்தள்ளுதலும் ஏற்படுகிறது. அவ்வாறே சிவபெருமான் உள்ளம் புகுதலும், உளனாகும் உயிர் வாழ்க்கையை வெறுத்தலும் ஒன்றிற்கொன்று காரண காரியமாகும் அவன் புகுதலால் உடலை வெறுத்தலும், உடல் வாழ்க்கையை வெறுத்தலால் அவன் அருள் காட்டி உள் புகுதலும் ஆகும்.

உளன் என்பது உடலைக் குறித்தலால் ஆகு பெயர். வெறுத்திடவே என்பதில் ஏ அசை. நானேயோ என்பதில் ஓ இழிவு சிறப்பு. இரும்பு மனத்தனாய் அருநாகத்தில் வீழ்வேனாய்க் கடைப் பட்டுக் கிடக்கும் நான் தவம் செய்ததும் ஐந்தெழுத்தைச் சொன்னதும் அதிசயம் என்றும், அல்லது நான் ஒரு தவமும் செய்யவில்லை, ஐந்தெழுத்தும்

சொல்லவில்லை என்றும் கொள்ளலாம். செய்யவில்லை என்று கொள்ளும் போது ஒ எதிர்மறைப் பொருளது. தவமென்பது சரியை, கிரியை, யோகம், சிவஞான போதம் எட்டாஞ் சூத்திர உரைக்கு விளக்கமாக சிவஞான முனிவர்,

“ஈண்டுத் தவம் எனப்பட்டன பிறவல்ல வென்பார்
சரியை கிரியாயோ கங்களை யெனக் கிளந்துரைத்தார்”

என்பார். சிவாய நம என்பது நுண்ணிய ஐந்தெழுத்து ; பேரின்பத்தைத் தருவது. நமச்சிவாய தூல பஞ்சாட்சரம் ; அது உலக இன்பத்தைத் தருவது, “சிவமுதலே யாமாறு சேருமேல் தீரும் பவம் இது நீ ஒதும்படி” (திருவருட்பயன் 87) சிவ ஐந்தெழுத்திலுள்ள சிம் என்ற சிவபீஜமும் சக்தி பீஜத்தைக் குறிப்பதாகிய வவும் சேர்ந்து வேத சாரமாய், நிற்பது. சிவ என்பது உடலின் மத்தியில் உயிர் இருந்து உடல் முழுவதிலும் பரந்து இயக்குவது போல சிவ சப்தம் வேதத்தின் நடுவிலிருந்து அதனைப்பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. சிவனென்னும் நாமத்தைச் சொல்பவன் சண்டாளனாயிருப்பினும் அவனோடு பேசுக, உண்க, உறைக என்று முண்டகோபனிடதம் கூறும். அதனைச் சிவஞான சுவாமிகள் “சிவன் எனும் மொழியைக் கொடிய சண்டாளன் செப்பிடிள் அவனுடன் உறைக; அவனோடு கலந்து பேசுக; அவனோடு அருகிருந்து உண்ணுக என்னும் உவமையிற் சுருதிப்பொருள்” என்று உரைத்தருளினார்கள். “சிகாரதி பஞ்சாட்சரத்தில் சி சிவத்தையும், வ அருட் சத்தியையும், ய ஆன்மாவையும், ந திரோதான சத்தியையும் ம மலத்தையும் காட்டுவன. ஐந்தெழுத்தையே இறைவன் திருமேனியாகத் தியானிப்பர் பெரியோர். வேதம் ஆகமம் முதலிய நூல்களின் சாரமும் மகா வாக்கியப் பொருளும் இவ்வைந்தெழுத்தில் உளதென்பர்” “பெரும் பெயர் எனினும், மகா வாக்கியம் எனினும், ஒரு வார்த்தை எனினும் ஒக்கும். பெரும் பெயர் பொருளே அஞ்செழுத்திற்கும் ஆதலின், பெரும் பெயரோடு அஞ்செழுத்திடை வேற்றுமையின்மையுணர்க” என்பது சிவஞான பாஷ்யம் சிறப்புப் பாயிரம்.

துஞ்சலும் துஞ்சலி லாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாடொறும்
வஞ்சகம் அற்றுஅடி வாழ்த்த வந்தகூற்று
அஞ்சவு தைத்தன அஞ்செ முத்துமே

என் திருஞானசம்பந்தர் அருளியதையும்,

சிகார வகார யகார முடனே
நகார மகாரம் நடுவுற நாடி
ஓகார முடனே ஒருகால் உரைக்க
மகார முதல்வன் மதித்து நின்றானே

என்று திருமந்திரம் உபதேசிப்பதையும்

சிவாய நமஎன்று சிந்தித் திருப்போர்க்கு
அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை - உபாயம்
இதுவே மதியாகும் அல்லாத எல்லாம்
விதியே மதியாய் விடும்

என நல்வழியில் கூறியிருப்பதையும் காண்க.

இன்பத்தில் இச்சையுடைய ஒரு பெண் தன் உடம்பிலே
அழுக்கினைப் போக்கி வாசனை ஊட்டி தன் கணவனோடு
இன்பம் நுகர்தற்குரிய காலத்தை எதிர் நோக்கிக் கொண்
புருத்தல் போன்று அடியவனும் அழுக்குடலை வெறுத்துத்
தள்ளி நற்பேறு பூண்டு ஆண்டவனைக் கூடுங் காலத்தை
எதிர் பார்த்திருக்கக் கடவன் என்று கூறும் பிரபந்த உரை
யாகிய ஈடு. "ஒடுங்க அவன் கண்; ஒடுங்கலும் எல்லாம்
விடும்; பின்னும் ஆக்கை விடும் பொழுது எண்ணே" ஊன்
வாழ்க்கையை ஒறுத்து வெறுத்து அவனுக்குக் காத்திருந்த
அடியாரது உள்ளத்தில் புகுந்து கலந்து அருளசெய்தான்.

கா. திருவேசறவு இப்பதிகம், ஏசறவு என்றால் விருப்
பம், தோத்திரம் அல்லது துக்கம் என்று பொருள். ஈசா
என்றேத்தி நான்ஏசற்று என்றும் பின்பினே திரிந்து
(4:62:2) என்பது திருநாவுக்கரசர் வாக்கு. வேசறவு என்றால்
மனச் சோர்வு அல்லது துக்கம். ஏசறவு என்றாலும் வேசறவு

ஒன்றெனக் கொள்ளலாம் ஈசனைக் காணவேண்டுமென்ற அளவிலா விருப்பமும், காணாமையால் வருத்தமும் கலந்து பாடிய படுதியாகையால் இப்பதிகம் திரு என்ற அடைமொழியுடன் திருவேசறவு ஆயிற்று.

சுட்டறிவொழித்தல் பதிகப்பொருள். சுட்டி அறியும் அறிவு சுட்டறிவு. அதாவது உலகப் பொருள்களை அவற்றிற்கு வேருக நின்று, பொறி மனம் முதலாய கருவிகளால் ஒன்றொன்றாகப் பிரித்து அறிதல். இவ்வாறு அறியும் அறிவு ஒழிந்தாலன்றி பரம்பொருளை அதன் கண் கொண்டு காணமுடியாது. ஆகையால் சுட்டறிவு ஒழித்தல் இங்கு வேண்டப் படுவது.

இப்பதிகம் அருளிய இடம் திருப்பெருந்துறை என்பர் கடவுள் மாமுனிவர். பரிகளெல்லாம் நரியாக மாறின போது மதுரையில் இப்பதிகம் பாடியது என்பர் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி. திருவாசக உண்மை இவ்வரலாற்றை அனுசரித்துள்ளது.

“தக்க பரியாய் நரியை யாக்குதல்போல் எனைப் பெரிதாய்த் தாக்கித் தாட்கீழ் அக்கணம் வைத்தனையே யென்றிரங்கல் திருவேசறவென்றியம் பலாமே” என்பது திருவாசக உண்மை.

“தேனாய் இன் அமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவ பெருமான்” என்றதால் அடிகள் பெருமான் மேல் வைத்த விருப்பும் “நானேயோ” என்றதால் அடிகள் தன்னிலையை எண்ணி வருத்தமும் காண்கிறோம். ஆகையால் இப்பாட்டும் பதிகப் பெயருக்கு இணங்க நிற்கிறது. “ஊனாரும் உயிர் வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே” என்றதால் பதிகப் பொருளுக்கேற்ப சுட்டறிவொழித்தலைக் காண்கிறோம்.

யானே தவமுடையேன் என்றெஞ்சே நன்றெஞ்சம்
யானே பிறப்பறுப்பான் எண்ணினேன் யானே அக்

கைம்மா உரிபோர்த்த கண்ணுதலான் வெண்ணீற்ற
அம்மானுக்கு ஆளா யினேன்

— அற்புதத் திருவந்தாதி : காரைக்காலம்மையார்.

யானே தவம்செய்தேன்; ஏழ் பிறப்பும் எப்பொழுதும்
யானே தவமுடையேன்; எம்பெருமான்-யானே
இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே சொன்னேன்;
பெருந்தமிழன்; நல்லேன்; பெரிது

— பூதத்தாழ்வார் : திருவந்தாதி

—*—

48. வேண்டுவது யாது?

உலகத்திலே நல்லன பல; அல்லனபல; ஆக்கத்தை தருவன பல; அழிவைத்தருவன பல. உதவியாக இருந்தவை பின்னர் வேண்டாதனவாய் தடைகளாய் மாறக் கூடும். ஆகையால் தன் நிலையில் தனக்கென்ன வேண்டும் என்பதை அவரவர்களே முடிவு கட்டவேண்டும்.

பிறந்தநாள் முதல் ஒருவனைக் காப்பாற்றி வருபவர் அவனது பெற்றோரும், உற்றோரும். அவனுக்கு உற்றோரோடு, ஊராரும் பல உதவி செய்கிறார்கள். அவனது அன்பு உறவினரிடையே வளருகிறது, ஓரளவு வளர்ந்த பின் அவனது அன்பு ஆண்டவன் அருளாலே அண்ணல் பக்கம் செல்லுகிறது. கண்ணுதலான் கருணை நம் அன்பை அதிகம் ஈர்க்கிறது. அன்பன் உற்றாரை மறக்கிறான்; அவர்களை அவன் தேடவில்லை. அன்பனுக்கு தன் ஊர் என ஒன்றில்லை; ஆண்டவன். சிருஷ்டித்த ஊரெல்லாம் தன் ஊரே; ஆண்டவன் எழுந்தருளும் திருப்பதிகளே அவனுக்குச் சொந்த ஊராகிறது. மணந்த மங்கை பெற்றோரை விட்டு தன்னாரை விட்டு காட்டிற்காயினும் சரி, பிற நாட்டிற்காயினும் சரி, தன் மணளைத் தொடர்ந்து செல்வது போல் பக்தனும் ஆண்டவனே கதியென நம்புகிறான். இனி பக்தனுக்குப் புகழும் இலட்சியமில்லை. ஆண்டவன் புகழே உலகமெல்லாம் பரவ அவன் விரும்புகிறான்.

நன்கு கற்ற அறிஞர்களையும் அவன் பின் தொடருவதில்லை. பக்தன் தன் மூர்த்தியைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் அறியான். உண்மைப் பக்தியானது மனதை வேறு இடத்திற்குச் செல்லவிடாது. கற்க ணேடியதும் ஒன்று மில்லை. கல்வியின் பயனை அடையும் போது, கற்பது எதற்கு? "கற்றதனால் ஆய பயன் என் கொல்? வாலறிவன் நற்றூள் தொழாரெனின்" என்பது வள்ளுவனார் வாக்கு. கல்வி

இலட்சியமில்லை. அது ஆண்டவனை அடைய ஒரு சாதனம்; நின்மலனை அடையும் வழி நேசித்து நின்றலே என்று அறிந்தபின் வேறு அறிய வேண்டுவது ஒன்றில்லை. ஒரு சட்ட அறிஞருக்கு ஏசுநாதர் சாஸ்திரங்களையெல்லாம் சுருக்கிச் சொன்னார்; அதில் யாவும் அடங்கு மென்றார்; அது என்ன? ‘‘நேசி, நேசி, நேசி’’ அதனை அறிந்த பின்னர் ஒன்றும் கற்க வேண்டியதில்லை.

கற்றபின் செய்ய வேண்டுவது அதற்குத்தக நின்றல். படித்து. படித்த பின் படிப்பினை வாழ்க்கையில் அனுசரிக்காது, ஒழுக்கத்தைவிட்டு, கடவுளைப் புறக்கணிப்பாராயின், படித்ததெல்லாம் வீண் என்பதில் ஐயமில்லை. கடவுள் ஒருவனே நமக்கு நன்மை தரும் பரம்பொருள் என்று கண்ட பின் அவனை இடைவிடாது உருகித் தேடுவதன்றோ அறிவுடையார் கொள்ள வேண்டிய பணி.

சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் சிறந்த பதிகளில் திருக்குற்றலம் ஒன்று. அது சித்திர சபை. இது இயற்கை வளம் நிறைந்து பொலியுமிடம். பச்சை மரங்களெல்லாம் வானத்தை நாடி ஒங்கி வளருகின்றன. அங்குள்ள அருவிகளெல்லாம் கடலை நாடி ஒமென சப்தித்து விரைந்து ஓடுகின்றன. அழகிய பூக்களெல்லாம் கதிரவனையே நாடுகின்றன. ஜோதியாய்ப் பக்தர்களெல்லாம் குற்றலத்து அமர்ந்துறையும் கூத்தனை நாடுகின்றனர். அங்குள்ள காட்சிகளெல்லாம் உயர்ந்த இலட்சியத்தை நாட வேண்டுமென்று நன்கு சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இவைகளைக் கண்டும், கண்ணுதலை நாடாது வாளாகிடப் பவரை நாம் என்னென்று சொல்வது?

அங்கு சென்ற மாணிக்க வாசக அடிகள் ஆண்டவனை வேண்டுகிறார். ‘‘எம்பெருமானே, நீ என்னைக் காப்பாற்றினாய்; எனக்கு அருள் புரிந்தாய்; நான் அவைகளை நினைந்து நினைந்து மனம் உருகவிலையே. அடித்த தாயை அகலாது குழவி அவன் அன்பை வேண்டி அழுகிறது.

பசு தன் கன்றைப் பிரிய மனம் பொருது, சற்று பிரிந்தால் வாய்விட்டு அலறிக் கதறும்; நிலை கொள்ளாது. அம்மாதிரி என் அன்பு பெருகாதா? மனம் கசியாதா? கசிந்து உருகாதா? கற்றுவைப் போல் கதறேனா? எனக்கு நின்னை ஞாபகமுட்டுதற்குச் சப்திக்கும் கழலை மறப்பேனோ? குற்றலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தா, உன் குறை கழற்கு கற்றுவின் மனம் போல கசிந்துருக வேண்டுவனே. வேண்டுவது அதுதான்; அது ஒன்றுதான், கருணை கூர்ந்து அருள்புரிவாயாக. இதுவே என் விண்ணப்பம்.

உற்றாரை யான் வேண்டேன்;

ஊர் வேண்டேன்; பேர் வேண்டேன்;

கற்றாரையான் வேண்டேன்;

கற்பனவும் இனியமையும்;

குற்றலத் தமர்ந்து உறையும்

கூத்தா உன் குறை கழற்கே

கற்றுவின் மனம் போலக்

கசிந்து உருக வேண்டுவனே

வேண்டேன் = விரும்பேன், குறை - சப்திக்கின்ற, கற்றா = கன்றோடு கூடிய பசு.

நான் என் சுற்றத்தாரை விரும்பு வேனல்லேன்; எனக்கென ஒரு ஊரையும் விரும்புவேனல்லேன், புகழையும் விரும்ப மாட்டேன். (சுட்டறிவைத்தருவதாகிய கலை நூற்கள்) கற்றாரையும் விரும்பேன்; இனி கற்றுக்கொள்ளப் படுபனவும் போதும்; திருக்குற்றல மென்னும் பதியில் வீற்றிருந்தருளும் கூத்தப் பெருமானே, ஒலிக்கின்ற, கழலை அணிந்த தேவரது திருவடிக்கே கன்றையுடைய பசுவின் இளகிய மனத்தைப் போலக் கசிந்து உருக விரும்புகின்றேன்.

கற்றார் என்பதை சுட்டறிவனவற்றைக் கற்றார் என்று கொள்ள வேண்டும்; சுட்டறிவு பேரறிவுக்குத் தடையாகவின் சமயத்தைக்கற்று அதன்வழி நில்லாது கற்ற அளவோடு நிற்பவரையும் குறிக்கும். "கற்பனவும் இனி

அமையும்" என்றதால் இனிக்கற்க வேண்டுவதில்லை. வாழ்நாள் முழுதும் நூல் கற்றலிலே கடந்தால், அதன் வழி நின்றலுக்கு நோமேது? கற்றது சிறிதாயினும் அதன்படி நடந்தால் பேரறிவுதானே வந்தமையும். நற்றூள் தொழுவேண்டுமென்பதை அறிந்து வாலறிவனைத் தொழுதால் கல்வியின் பயன் கிடைத்து விட்டது. கல்வியென்னும் பல கடலில் அழுந்திவிடலாகாது.

“கிறிஸ்துவ வேதநூல் முழுமையும், தத்துவஞானிகளின் அருள் மொழிகள் யாவும் மனப் பாடமாகத் தெரிந்திருந்தாலும், ஆண்டவன்மேல் நமக்கு அன்பின்றி, அவனுக்கு நம் மேல் அருளின்றி கற்றன யாவும் என்ன பயன்? உத்தமனையன்றி உற்றாரை வேண்டார்; அவன்பதியின்றி தனக்கென ஊர் வேண்டார்; புண்ணியனது பொருள்சேர் புகழைப் பரப்புவதைத் தவிர தனக்குப் பேர் தேடார். கருணை வள்ளல் மேல் கருத்து வைத்த பின் கற்றாரைக் கருதார். இனி ஆராய்ச்சி வேண்டுவதில்லை; அநுபவமே வேண்டும்.

மணந்த மங்கை மனாளை வேண்டி அன்னையையும் அத்தனையும் விடுவது போல பெருமானை நாடிய பக்தன் எவற்றையும் விட்டுவிடுவான். பிரகலாதன் தகப்பன் ஆணையை மீறியதும், விபீஷணன் தன் சகோதரனை விட்டதும், பரதன் பெற்ற தாயை வெறுத்ததும், கோபிகள் தங்கள் கணவர்களைப் புறக்கணித்ததும், பலிச்சக்கரவர்த்தி தனது குருவாகிய சுக்ராச்சாரியாரின் ஆணையை மீறியதும் கண்டோம்.

ஊர் ஆகுபெயராய் நின்று ஊராரைக் குறிக்கிறது எனலாம். கன்று+ஆ=கற்று. எதுகை நோக்கி மெல்லொற்று வல்லொற்றாயிற்று. “ஆன்கன்று தேடி அழைக்குமது போல், நான் கன்றாய் நாடி அழைத்தேன் என் நாதனை” என்பது மந்திரம்.

இப்பாசுரத்தில் முதல் இருவரியில் விட வேண்டியவைகளையும், பின் இரண்டுவரியில் தேட வேண்டிய பொருளையும் தேடும் வகையையும் அடிகள் கூறியுள்ளார். முன்னது வைராக்கியம், பின்னது பக்தி. எல்லா சாதனங்களும் இவைகளில் அடங்கும். சிவஞான போதம் பத்தாம் சூத்திரம் பாச கூடியம் பண்ணுமாறு உணர்த்திற்று. பதினேராம் சூத்திரம் பரமசிவனது சீபாதங்களை அனையுமாறு உணர்த்திற்று. இரண்டு சூத்திரங்களின் சாரத்தையும் இங்கு காணலாம். கழல் தேவன் திருநாமத்தைப் பரப்ப ஒலிக்கின்றது.

இத்திருப்பாட்டு திருப்புலம்பல் என்னும் பதிகத்தில் ஒரு பாட்டு. புலம்பல் = இரங்குதல். அம்மானின் அடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டு, அக்காட்சி காலந்தாழ்ப்பதைக் கண்டு வருந்தி இரங்குதல் கூறும் மூன்று பாட்டுக்களை உடையது இப்பதிகம். திரு அடைமொழி.

இப்பதிகப் பொருள் சிவானந்த முதிர்வு. சிவானந்தம் பெற்றும். அது பெருகி முதிராமையால் அது முதிர வேண்டுமென இங்கு அடிகள் கேட்கிறார்.

இப்பதிகம் திருவாரூரில் அருளியது. நம்பி திருவிளையாடல் இப்பதிகம் சிறையில் பாடியதாகக் கூறும். “கரைந்து உருகும் பேரன்பு உன் கழலிணைக்கே கற்றுவின் மனம் போலென்றும், திருந்தும் வகை எனக்கருள்க வெனக் கேட்டல் திருப்புலம்பலாகும்” என்பது உண்மை.

கற்றுவின் மனம் போல கசிந்துருக வேண்டுமெனக் கேட்பதால் திருப்புலம்பலும், யாவற்றையும் வேண்டாமெனப் புறக்கணித்தலாலும், கூத்தனுக்கு உருகுவதே விரும்பப்படுதலாலும் சிவானந்த முதிர்வை காரணத்தால் காட்டியிருக்கிறது.

கற்று மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது

"Once having sojourned there the soul will barter for the experience nothing that the universe holds, no not heaven itself; for nothing is more exalted than this nothing more blessed... All that she welcomed of old authority power, riches, beauty, learning the soul scurns" plotinus.

I wish not for anything that comes from thee, but only for thee O, Sweetest Love.

St. Catherine of Genoa

ஓ! இனிய அன்பே, உன்னிடமிருந்து வருகின்ற ஒன்றனையும் நான் விரும்பவில்லை; ஆனால் உன்னை மட்டும் நான் விரும்புகிறேன்.

"அறிவதற்கு அதிக ஆசை வேண்டாம். அதனால் மூளை சிதறிச் செல்லும்; கர்வம் பெருகும்."

"உனக்கு நியாயம் வழங்கும் போது என்ன படித்தா யெனக் கேட்க மாட்டார்கள்; என்ன செய்தா யென்று தான் கேட்பார்கள். எவ்வளவு நன்கு பேசினா யென்று கேட்கமாட்டார்கள். எவ்வளவு வரை சமய வாழ்க்கை வாழ்ந்தாயென்று தான் கேட்பார்கள்" தாமஸ் எ. கெம்பிஸ்.

No use to praise the ocean to a frog who lives in a well. No use to speak of the grandeur of winter to a fly that lives and dies in a summer day. Is it worth while then to speak of Tao to a pedant who has shut himself in a prison of intellectual knowledge Laotse.

கிணற்றில் வாழும் தவனையிடம் கடலைப் புகழ்வதில் பயனில்லை; ஒரு கோடை நாளில் வாழ்ந்து அன்றே

சாகும் ஈயிடம் பனிக்காலத்தின் பெருமையைப் பேசுவதில் பயனில்லை; அதனால் மூளை அறிவு என்னும் சிறையில் தன்னை அடைத்துக் கொள்ளும் பண்டிதனிடம் தர்வோவைப் பற்றிப் பேசுவது ஏதாவது பயன் தருமா?

அதனிடம் ஒரு தரம் வசித்த பின், அதற்குப் பதிலாக உலகத்திலுள்ள எந்தப் பொருளின் அநுபவத்தையும் ஆன்மா வேண்டாது; அது மட்டுமல்ல; ஆன்மா மோட்சத்தையும் வேண்டாது; ஏனெனில், அதனைவிட உயர்ந்தது வேறொன்றில்லை; அதனைவிட அதிக ஆசி பெற்றது வேறொன்றில்லை... ஆன்மா முன்னர் விரும்பி ஏற்றவையாவற்றையும் — அதிகாரம், ஆற்றல், செல்வம், அழகு, கல்வி—ஆன்மா புறக்கணிக்கிறது.

49. வம்பு பழுத்தல்

பூத்தது; காய் த்தது; பழுத்தது; வெம்பியது. விழுந்தது; இதுவே பலருடைய கதையாக முடிகிறது. சாலமன் என்பவன் திங்கள் பிறந்தான்; செவ்வாய் நாம கரணம்; புதன் திருமணம்கடைசிக் கிழமை மரணம். இப், படியே வாழ்வு என்று ஒரு ஆங்கிலப் பாட்டு உண்டு. செயற்கரிய செய்யும் சிலர் வாழ்க்கையே அதற்கு விலக்காகும்.

மங்கை பங்கன் நமக்குக் கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியைத் தந்தான். நற்குடியில் தோன்றி கண் கெடாமல் காது செவிடாகாமல் வளர்ந்தோம். நல்ல கொம்பொன்றில் அரும்புபோலக் காணப் பெற்றோம். கல்வி, அறிவு, குணம் யாவும் பெருகி குவிந்த மலர் போன்று காமுறும் இளைஞரானோம். பூவிற்கும் இளைஞனுக்கும் அழகும், போற்றப் படுதலும் இருக்கின்றன. இரண்டிற்கும் உபயோகப்படும் தன்மை இனித்தான் வரவேண்டும். இளைஞன் இல்லத்த வனாகி எல்லாருக்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணை ஆகிறான். பூ கனியாகி அநுபவிக்கக் கூடிய பொருளாகிறது. இல்லறத் தான் அநுபவத்தாலும், ஆற்றலாலும், பொருளாலும் முதிர்ந்து பலருக்கு ஊன் நடுவேயுள்ள மரத்திலிருக்கும் பழம் போலாகிறான். காய் பழுத்து, நிறம் பெற்று, வாசனை முதிர்ந்து எல்லாரையும் அழைக்கிறது.

வளர்ச்சியின் நடுவில் பட்டுப் போவதும் உண்டு. கொம்பிலும் படுதல் உண்டு; குடியிலும் படுதல் உண்டு. அரும்பாய்க் கருகி, மலராய் உதிர்ந்து காயாய் கொத்தப் பட்டு அழிதல் உண்டு; பாலனாய்த் தவழ்ந்த போதும், இளைஞனாய்த் திரிந்த போதும், இல்லறம் தொடங்கிய போதும் எமன் வந்து கூட்டிப் போகலாம். அவன் முதியோரென்னான்; இளைஞன் என்னான். இவ்வாறு முதிராது, சிறிதும் பயன்படாது மறைவது எத்தனை! எத்தனை!

பழுத்த பின்னரும் மரத்திலிருந்தே வெம்பி வீணாவது மிகப் பரிதாபம். வயது முதிர்ந்தும், தன் குடும்பத்திலேயே உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஒட்டிக் கொண்டு நோயுற்று நொந்து சாவார் கதியை எவ்வாறு நினைப்பது! வீணாய்ப் பழம் பழுத்துப் பாழாகிறது; இங்ஙனமே உடலமும் பெருகி முதிர்ந்து மாண்டு மண்ணாய்ப் போதலோ முறை?

கொம்பில் அரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டு இங்ஙன் போகாமே காக்க வழியேதேனும் உண்டோ?

இறைவன் கொடுத்த உடலையும், கருவி கரணங்களையும் நல்ல வழியில் உபயோகப் படுத்தலே அவைகளைக் காக்கும் வழி. உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் உடுப்பதற்கு மட்டுமே உடல் என்று ஏமாந்து போகாமல், உடலைக் கொண்டு பல சாதனைகள் செய்து முன்னேறலாம். என நம்புகிறவன் பாக்கியசாலி. உடலுக்கு உயர்ந்த உபயோக முண்டு என்று நம் சிந்தை நம்பினால் அதுவே சாதனைக்கு முதல்படி ஆகிறது.

உடல் பெற்றதால் பெறும் பயன் அண்ணலை நெருங்கி ஆனந்தத்தைப் பருகுவது. அவன் திருப்பதிகள் தோறும் சென்று, அவன் அழகைக் கண்ணாரக் கண்டு, அவனை வாயாற வாழ்த்தி உடலாரக் கும்பிட்டால், சிந்தையை அவனிடம் நிறுத்தலாம். நம் சிந்தை அவனை நணுகும் பொருட்டு நாம் அழகிய தில்லை ஆண்டவனிடம் போவோமாக.

கொம்பில் அரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்ஙன் போகாமே நம்புமென் சிந்தை நணுகும் வண்ணம் நான் அணுகும் அம்பொன் குலாத்தில்லை ஆண்டவனைக் கொண்டன்றே வம்பு = வீணே நணுகும் = சேரும்

மரக் கொம்பில் அரும்பாகவும், குவிந்த மலராகவும், காயாகியும், பாழுக்குப் பழுத்து அழிதல் போல, உடலும் இங்ஙனம் (வளர்ந்து) அழிந்து போகாது (நல்வழிக்குச் செல்ல முடியுமென்று) நம்புகின்ற என் சிந்தை (என்றும் பிரியாமலிருக்க, இறைவனை) அணுகும் பொருட்டு நான் அடையப் பெற்ற அழகிய பொன்னின் விளக்க முடைய தில்லைப்பதியிலுள்ள ஆண்டவனை உறுதியாகப் பிடித்தேன்.

கொம்பை உலகத்திற்கோ, பிறந்த குடிக்கோ ஒப்பிடலாம். அரும்பு, மலர், காய் உடல் வளர்ச்சிப் பருவங்களைக் காட்டும். குவி மலரொடு விரி மலரும் கொள்ளலாம். பாதிரிபோல பூத்துக்காய்க்காத மரமும் உள. அடிமரத்தை உலகமாகக் கொண்டு வாதுகளை குடிக்கு ஒப்பிடுக. ஆய் என்ற சொல் இரண்டும் ஆகி என்ற சொல்லும் போன்று என்ற பொருளில் நின்றன. ஒருவருக்கும் பயன்படாமல் மரத்திலே பழுத்து அங்கேயே கெட்டுப் போவது வம்பு பழுத்தல் எனப்பட்டது. என் சிந்தை நம்புவது எதை? உடல் எடுத்ததால் பெரும்பயன் உண்டு என்று நம்புவது என் சிந்தை; ஆண்டவன் அடியை நம்புவது என் சிந்தை. நம்பும் என் சிந்தை என்பதற்கு நான் நம்பி எனக்குத்துணையாக நான் கொண்ட என் சிந்தை எனவும் கொள்ளலாம். யாரை நணுகும் வண்ணம்? கடவுளை நணுகும் வண்ணம், குனித்த புருவத்தையும் கொவ்வை செவ்வாயையும், பனித்த சடையையும் பவளம் போல் மேனியையும், எடுத்த பொற்பாதத்தையும் இலங்கு நூல்மார்பையும் தில்லைக்குச் சென்று கண்ணாரக் கண்டால் சிந்தை அவனிடம் சேர்ந்து நிலை பெற்று நிற்காதோ? ஆகையால் ஆண்டாளை அங்கு காணுவதே வழி.

குலாப்பத்து என்பது பதிகப் பெயர். குலாவுதல் என்பது மகிழ்தல். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் தில்லை என்ற சொல்லுக்கு முன்னர் இச்சொல் சேர்ந்து குலாத்தில்லை என்று வருகிறதே பதிகப் பெயருக்குக் காரணம்.

பதிகப் பொருள் அனுபவம் என்பது இடையீடு படாமை. அனுபவம் என்பது இங்கு சிவாநுபவம்; சிவனோடு இரண்டறக் கலந்து பேரானந்தம் பெறுதல். இடையீடு என்பது இடையிலே பிளவு. படாமை = பொருந்தாமை சிவனுடன் உயிர் கலந்து நுகரும் பேரின்பம் கலைந்து விலகி விடாமல் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பது தான் அனுபவம் இடையீடு படாமை. அழகிய தில்லையில் பெற்ற ஆனந்தத்தை கூறுவது இப்பதிகம்.

தில்லையில் அருளியது இப்பதிகம். “உள்ளம் விரும்பி சிவானந்த வெள்ளம் விளைந்த தில்லை நாயகனை மிகக் கொண்டாடி நிரம்பு மனம் களிமிகுந்த விறுமாப்பே குலாப் பத்தாய் நிகழ்தலாமே” என்பது திருவாசக உண்மை.

“அம் பொன் குலாத்தில்லை” என்ற ஈற்றடியால் குலாப்பத்து என்பதும், “ஆண்டானைக் கொண்டனவே” என்பதாலும், “நான் அணுகும்” என்றதாலும், ‘நம்புமென் சிந்தை’ என்றதாலும் தொடர்ந்த அனுபவம் கூறப்பெற்று பதிகப் பொருள் அநுபவம் இடையீடு படாமை என்பதும் காண்கிறோம்.

ஓம் த்ரயம்பகம் யஜா மஹே ஸுகந்திம் புஷ்டிவர்தனம் உர்வாருகமிவ பந்தனாத் மிருத்யோர் முகூய மாம்ருதாத்.

நறுமணமிகுந்தவரும் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் புஷ்டி அளிப்பவரும் முக்கண்ணனுமான சிவபெருமானே பூசிக்கிறோம். வெள்ளரி தன் கொடியினின்றும் விடுவிக்கப் படுவது போல எங்களையும் அமரத்துவத்தின் பொருட்டு மரணத்தினின்றும் அவன் விடுவிப்பானாக.

ம்ருஞ்சயமந்திரம்.

கருவினுள் அழிவ தாயும்,
கழிந்திடாது அழிவ தாயும்,
பரிணமித்து அழிவ தாயும்,
பாலனாய் அழிவ தாயும்,
தருணனாய் அழிவ தாயும்,
தான் நரைத்து அழிவ தாயும்,

உருவமே அழிவே யானால்,
உள்ளபோ தேபார் உய்ய

சிவஞானசித்தியார் 183

“பழம் முற்றும் பழுத்து விட்டால் அது சித்தியாய் விட்டது எனலாம். அதற்கு முன்பு அது காய்த்து முதிர்ந்து கனிகிற செயல்களெல்லாம் அதனுடைய கர்மமாகிறது. முற்றும் கனிந்த நிலை நைஷ்காம்யம் ஆக, நைஷ்காம்யமும் சித்தியும் ஒன்றே. பழுத்த பழம் மரத்தை விட்டுப் பிரிவது அதன் சந்யாசம். பிஞ்சு அல்லது காயாக இருக்கும் பொழுதே அதை மரத்தை விட்டுப் பிரித்து விட்டால் அது சித்தி அடைந்ததாகாது. மனிதனுடைய வாழ்க்கை இதற்கு ஒப்பானது. ஓயாது காய் முதிர்வது போன்று கர்மத்தின் மூலம் மனிதன் முதிர்ச்சி அடைகிறான். பரிபூரணம் அடைவதற்கு முன்னர் அவன் கர்மத்தைத் துறப்பதால் ஒரு நன்மையும் பெறுகிறதில்லை”.

பகவத்கீதை 3:4 சுவாமி
சித்பவானந்தர் விரிவுரை

மனிதன் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நாளும் வீணாகிறது. அரியைப் பற்றிப் பேசும் நேரமே உபயோகமான நேரம். மரம் வளரவில்லையா? அலைகள் மூச்சு விடவில்லையா? வீட்டில் மிருகங்கள் உண்ணவில்லையா? குட்டிகளைப் பெறவில்லையா? — பாகவதம்

பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்ற ஒருவன் படித்து முடிந்த பின்னரும் பள்ளிக்கூடத்தில் இருப்பதில்லை. அவன் அதை விட்டு வெளியே வந்து விடுகிறான். காயும் முதிர்ந்து பழுத்து பயன்பட வேண்டுமானால் வெளியே வந்து விடுகிறது. அதுபோல மனிதனும் வளர்ந்து முதிர்ந்த பின், இல்லறமாகிய பள்ளிச்சாலையில் குடும்பமாகிய கொம்பில் இருப்பது அறமன்று. வெள்ளரிப்பழம் கொடியை விட்டு விலகுவது போல சுற்றஞ் சூழ்ந்த உலகவாழ்க்கையாகிய மரணத்தினின்றும் விடுபட்டு அழியாமை எய்த வேண்டும்.

..மாதா உதரத்தில் அரும்புபோல் உளதாகி, வெளி யிலே உருவான பூவாகி, யௌவனக்காலக் காயாகி, அறிவு விவேகம் வீண் வம்பான வினை பழுத்து, வீழ்வதான மரண மாகி விருதாவாக உடல் போகாவண்ணம் அன்பே இன்பாய் அருள்வான்" என்று திருவாசக வியாக்கியானம் அழகாகக் கூறுவது படித்தின்புறத் தக்கது.

50. யார் செய்ய வல்லார் ?

ஒருவனை இரண்டு பாம்புகள் சேர்ந்து கடித்தன; விஷம் தலைக்கேறியது; உளர ஆரம்பித்தான், பின்னர் பல் கிட்டியது. அகப்படாத வைத்தியன் ஒருவன் பார்த்தான்; மருந்தை எப்படியோ வாய்க்குள் செலுத்தினான்; பிழைக்க வைத்தான். இதனை யார் செய்ய வல்லார்?

பல மக்கள் இருக்கும் நிலமையைப் பார்த்தால் படுமோசம் என விளங்கும். உலகமே ஒரு நாடக மேடை. பசப்பு, வஞ்சகம் வேஷம் தாண்டவமாடுகின்றன. ஏழை பணக்காரனாகக் காட்டிக் கொள்ளுகிறான்; படியாதவன் நிரம்பப் படித்தவன் போல் பாசாங்கு செய்கிறான்; நெஞ்சில் இருட்டும், வாயில் இனிமையும் எங்கும் சகசம், இது நாகரீக மெனக் கருதப்படுகிறது. நானும் அதிலொருவன் என் கிறார் மாணிக்கவாசக அடிகள்.

நான் செய்யும் அறச் செயல் அரிது; பொய்ச் செயல் களோ எண்ணில. தையலார் மையலிலே மயங்குவதும், போகத்தில் மூழ்குவதும், ஐயனையும் ஐந்தெழுத்தையும் மறப்பதுவும் போன்ற பலவே என் வாழ்க்கையை நிரப்பு கின்றன.

இவ்வாறு நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பல செய்து திரியும் என்னை இரண்டு பாம்புகள் கடித்தன. ஒன்று 'நான்' என்ற பாம்பு, மற்றொன்று 'எனது' என்ற பாம்பு. இரண்டும் சேர்ந்து கடித்தன; நன்கு கடித்தன. கடித்த இடத்திலே வினை என்ற விஷம். அவ்விஷம் கடித்த வாயிலே முன் நிற்பதுடன் அது மிகுந்து எங்கும் பரவிற்று. விஷம் மூளைக்கேற ஓயாது புலம்பினேன். அங்கும் இங்கும் வெறி பிடித்தவன் போல் திரிந்தேன்.

இந்தநிலையில் அரும் பொருள் ஒன்றைக் கண்டேன். பலகாலம் தேடியும் காணமுடியாத பொருள் அது. பல்லோர்

அலைந்தும் அதனைக் கண்டிலர். அது என் முன் நின்றது பெருமறை தேடிய அரும் பொருளாகிய பெருமானைக்காண என்ன பாக்கியம் செய்தேன்! ஆயினும் என் உளறலும் திரிதலும் நிற்கவில்லை. என் கையைப் பிடித்தார் அப் பெருமான். பெரும்பிணிக்கு மருந்தை விரைந்து கொடுத்தார். மருந்து இனிப்பது, ஆயினும் நான் உண்ண மறுத்தேன். என் நன்மையைக் கருதி, மா மருந்தை ஊட்ட வேண்டி பல முறை அடித்தார். அடித்து அடித்து அக்காரத்தை ஊட்டினார். வினையென்னும் விஷம் இறங்கியது. அமைதி பெற்றேன். இவ்வாறு யாரே செய்ய வல்லார்? என்ன பரங்கருணை? என்ன பேராற்றல்? இம்மாதிரி அற்புதத்தை எங்கும் கண்டதில்லை.

நடித்து மண்ணிடை பொய்யினைப்
பல செய்து நான் எனது எனும்மாயக்
கடித்த வாயிலே நின்று முன்
வினைமிகக் கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து முன்னின்று அப் பெருமறை
தேடிய அரும்பொருள் அடியேனை
அடித்து அடித்து அக்கார முன்
தீற்றிய அற்புதம் அறியேனே.

கழறல் = புலம்பல்

அக்காரம் = சர்க்கரை. தீற்றிய = உண்பித்த

மண்ணுலகத்திலே தக்கவன் போல் நடித்து, பொய்ச் செயல்கள் பல செய்து, நான் எனது என்னும் மாயப் பாம்புகள் கடித்த இடத்திலே முன்னிருந்து வினையாகிய விஷம் அதிகரிக்க பலவிடத்தும் ஏங்கிப் புலம்பி உழல்கின்ற அடியேனைக் கைப்பற்றி எதிரே எழுந்தருளி, அந்தப் பெரிய வேதங்களும் தேடியுங் காண அரும் பொருளாகிய இறைவன் அடியேனை அடித்து அடித்து சர்க்கரைக் கட்டியை அந்நாளில் ஊட்டின அதிசயத்தை இன்னதென்று அறிந்து கூற முடியவில்லை.

நடித்தலும் பொய் செய்தலும் மண்ணிடை. ஒரு பாம்பு கடித்தாலே நாசம் உறுதி; இங்கு கடிப்பன இரு பாம்புகள். மாயம் என்பது மயக்கம். கடித்து என்ற தால் மாயம் என்பதை பாம்பாக்கி வினை என்பதனை விஷ மாக்கிக் கூறப்பெற்றது. கடித்தவாய்-கடித்த இடம். முன் என்பதை முற்பிறவியில் என்றும் வினைமிகக் கழறியே, என்பதை வினையைப்பற்றி மிகுதியாகக் கூறுகின்ற என்றும் கொள்வதுண்டு. கிடைக்காத வைத்தியநாதன் முன் நின்றாலே எல்லா வியாதியும் போகும்; அவன் நம் கையைப் பிடித்தால், பெரும்பிணி நம்மைப் பீடிக்காது. இனிக்கும் மருந்து தந்தால், அது என்ன கருணை! அத்தோடு அமையாது வற்புறுத்தி தாய் போல் அடித்தடித்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஊட்டினால் அது கருணை வெள்ளமல்லவா?

தன் வசமற்று, மதியிழந்து, வினை வசப்பட்டு கிடக்கும் நிலையில் உதவி தேடும் எண்ணம் உதிப்பதில்லை; உதவி கிடைத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் எண்ணமும் எழுவதில்லை. வந்து நின்ற வைத்தியநாதனுக்கு ஒரு வரவேற்பில்லை; கையைப் பிடித்த கண்ணுதலுக்கு ஒருநன்றி செலுத்தவில்லை; கொடுத்த மா மருந்து மறுக்கப்பட்டது. தந்நிலையில் அவனைத் தேடிச் சென்றிருந்தால் மருந்து கேட்டிருக்கலாம்; அமுதம் கேட்டிருக்கலாம்; அவைகளை உண்ண உதவியாய் தண்ணீர் கேட்டிருக்கலாம். கேட்க வில்லையாயினும் வள்ளல் அருகிருந்து எப்படியாவது ஊட்டி விடுகிறார்.

இப்பதிகம் அம்புதப்பத்து. அற்புதம் என்பது வியப்பிற்கு உரிய செயல் அற்புதம், அதிசயம், ஆச்சரியம் என்பன ஒரு பொருளுடையன. முன்னும் தோன்றாது, பின்னும் நடக்கக் கூடாத ஒரு நிகழ்ச்சி அற்புதம் சிவ பெருமான் தன் கருணையினால் அடியாரின் நன்மையை கருதிச் செய்த அருஞ் செயல்களை இப்பதிகம் கூறுகிறது படுகுழியில் வீழ்ந்து பாழ்படாமல் காப்பாற்றியதும், திருவடி காட்டியதும், வலிய வந்து ஆண்டதும், அடியாருடன் கூட்டி வைத்ததும் எண்ணுதற்கும் அரியன. இந்த

அனுபவத்தை முன்னும் கண்டதில்லை. இனி அதற்கு வாய்ப்பும் இல்லை.

அநுபவமாற்றுமை பதிகப்பொருள். அநுபவம் என்பது இங்கு சிவானுபவம். சிவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரானந்தத்தை நுகர்வதாகும். இந்நுகர்ச்சி மேலும் மேலும் வளர்ந்து பெருகும்போது அது தாங்கமுடியாத எல்லைக்கும் செல்லுகிறது. ஆற்றுமை என்பது தாங்க முடியாமை. அத்தகைய வரம்பிலா அனுபவத்தைக் கூறுவதால் அனுபவ மாற்றுமை பதிகப் பொருளாயிற்று. “அனுபவம் முற்றுதல் பொருமை விம்முதல்” என்பது பழைய உரை.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது.

“மாய உருக்கொண்டு உளத்தை மயக்கும் : மின்னார் கண்வலையுள் மயங்குவோற்கு இங்கு ஆயும் அறிவளித்து ஆளல் அதிசயமென்று உரைத்தல் அற்புதப் பத்தாகும்”. என்பது உண்மை.

கடிபட்டு, வினைமிக்கு, கழறியே திரிபவன் பெருங்கருணையால் பிழைத்ததும் பேரின்பம் பெற்றதும் அற்புதம். பெருமறை தேடிய பொருள் தகுதியற்ற ஒருவன் முன் நிற்பதும், கையைப் பிடிப்பதும், அக்காரம் கொடுப்பதும், அடித்து அடித்து ஊட்டுவதும் தாங்கமுடியாத பேரின்ப அனுபவத்திற்குக் காரணம். இதனானே பதிகப் பெயரும் நுவலும் பொருளும் இத்திருப்பாட்டில் விளங்கும்.

வழங்குகின் ருய்க்குன் னருளார்

அமுதத்தை வாரிக் கொண்டு

விழுங்குகின் றேன்விக்கி னேன்வினை

யேன்என் விதியின்மையால்

தழங்கரும் தேனென்ன தண்ணீர்

பருகத்தந் துய்யக் கொள்ளாய்

அழுங்குகின் றேன்உடை யாய்அடி

யேன்உன் அடைக்கலமே.

திருவா : அடைக்கலப்பத்து.

51. பண்பு பல

அண்ணல் உயர்ந்தோன். ஆற்றலுடையவன் ; அரியவன் ; எளியவன் ; முதல்வன் ; ஆனந்தன் அழகன் ; அன்பன் ; ஒளியன் ; தண்ணளியன் ; அவன் பண்பு பல.

மக்கள் நிலை தேவர் நிலைக்கும் நரகர் நிலைக்கும் இடையில் உள்ளது. நரகர் தாழ்ந்தவர் ; தேவர் உயர்ந்தவர், தேவர் என்ற சொல்லுக்குக் கொடுக்கிறவன் என்பது பொருள். ஞாயிறும் மதியும் வெளிச்சம் கொடுப்பதால் தேவர்கள், உடல் கொடுத்த தாயும் அறிவு கொடுத்த தந்தையும் கல்வி கொடுத்த ஆசாரியனும் தேவர்கள். “மாத்ரு தேவோ பவ ; பிதிர் தேவோ பவ ; ஆசார்ய தேவோ பவ” என்பர். தேவர்கள் மனிதருக்குப் பல நலன் கொடுப்பவர். கடவுள் எல்லா உலகத்திற்கும் கொடுக்கிறவர் ; கொடுக்கும் தேவர்களுக்கும் கொடுக்கும் வசதியைக் கொடுப்பவர். சூரியன் வெளிச்சத்தை கடவுளிடமிருந்து பெற்று நமக்குக் கொடுக்கிறான். ஆகையால் கடவுள் தேவ தேவன். தேவன் என்றால் பிரகாசமானவன். கோடி சூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய கடவுள் தேவதேவன். கடவுள் நிலை எட்டாத நிலை.

ஆனால் நம்மை ஆபத்திலிருந்து காக்க துணை நிற்பான். அவன் மெய்ச் சேவகன். வேலையாளாக வந்து அடியார்க்கு அடியனாகப் பணிசெய்வான்; ஆயுதம் ஏந்திய வீரனாக வந்து இன்னல்களை மாய்ப்பான்.

மெய்ச் சேவகன் நமக்காக திருப்பெருந்துறையில் வந்து எழுந்தருளியுள்ளான். நமக்கு நணியான். நாயகனாக நம்மைக் காத்து நலம் புரிகிறான். எளியவர்க்கு எளியன் எம் இறை.

நம் ஏழமையை அறிந்து நம்மிடம் அவ்வளவு எளிமை காட்டுகிறான். ஆனால் அவன் அரியவன். யாரா

யிருந்தாலும் அவன் அருளன்றிக் காணமுடியாது. பிர்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற மும்மூர்த்திகளும் அவனைக் காண முடியாது. முன் ஒரு காலத்தில் பிர்மா அன்னமாய்ப் பறந்து பறந்து சென்றும் சிவபெருமான் திருமுடிக்குப் பாதி தாரமும் சென்றிலன். திருமால் பன்றியாய்ப் பூமியை தோண்டினும் திருப்பாதம் கண்டிலன். முதல்வனை யார் அறிய வல்லார்?

அன்பர்கள் மட்டும் அறிய முடியும். அவனை கதியென ஏங்கி நிற்கும் எளியார்க்கு எளியன் எம்மிறை, சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியனாயினும், அவன் “பக்தி வலையில் படுவோன் காண்க.” யாவராயினும் அன்பரன்றி அறியெனாதவன்.

கண்ணுதலைக்காண கண்கள் கோடி வேண்டும். அப்பொழுதே சோதியின் அழகை ஓரளவு பருகலாம். அவன் பிரகாசத்தைப் பார்க்க கண்கள் கூசா அது வெப்ப மில்லாப் பிரகாசம்; தண்மை பொருந்தியது; அவன் மலர்ச் சோதியான் அவன் அழகைப் பொலிவதோடு ஆனந்தத் தையும் பொழிகின்றான். அவன் ஆனந்த முர்த்தியான். அவன் அழகு நம்மை ஈர்க்கும்; அவன் ஆனந்தம் எல்லையில்லா நன்மையைத் தருகிறது.

இவ்வளவு பேருதவி செய்கின்றவன் பாதங்களில் விழுந்து பணிவோமாக. ஆணவ அழுக்கைப் போக்கும் தூய்மை உடையன அவை. பவக்கடலில் ஆழாமல் காத்து அவனொடு உயிர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் பெருமையுடையன அத்திருவடிகள்; நிறத்தாலும், தண்ணளியாலும், அழகாலும் மலர் போன்றன. தூய மாமலர்ச் சேவடியை நம் சிந்தையில் வைப்போமாக; தலையில் அணிவோமாக.

நம் சென்னி அவன் பாதம் சேர்வதால் நாம் பெரும் பயன் பெறுகிறோம். தாளும் தலையும் சேர்ந்தது இணைபிரியாச் சேர்க்கை. தாள் + தலை = தாடலை. அங்கு தாளும் இல்லை; தலையும் இல்லை, ஒன்றுபட்டு ஒலிக்கிறது.

அது போல சிவமும் ஆன்மாவும் இரண்டறக் கலப்பதால் ஆன்மாவின் தற்போதம் கெட்டுப் பேரின்பம் கிட்டுகிறது. நம் சென்னி அவன் பாதங்களில் பொருந்தி நிலை பெற்று நிற்பதால் நம் சென்னி பிரகாசம் எய்துகிறது.

தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன்
தென்பெ ருந்துறை நாயகன்
முவ ராலும் அறியொண
முதலாய ஆனந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினும் அன்பரன்றி
அறியொ ணாமலர்ச் சோதியான்
தூய மாமலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னிச் சுடருமே.

மன்னி = நிலைபெற்று. சுடரும் = விளங்கும்.

தேவர்களுக் கெல்லாம் தேவனாகிய மகாதேவன், உண்மை வீரன். அழகிய திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் ஆத்ம நாயகன், மும்மூர்த்திகளாலும் அறியக் கூடாத ஆதியான பேரின்ப வடிவினன், அன்பரைத் தவிர வேறு எவரும் அறிய முடியாத மலர்ச்சோதியான், அவரது பரிசுத்தமான பெருமையுடைய மலர் போன்ற சிவந்த அடியின் கண் நமது தலை நிலைபெற்றுப் பொருந்தி விளங்கும்.

தேவரும், சேவகரும், நாயகரும் பலர். தேவ, மெய், பெருந்துறை என்ற அடைகளால் அவைகள் சிவபிரானையே குறிக்கும். சேவகன் என்றால் சேவகம் அல்லது ஊழியம் செய்பவன் என்று பொருள். குற்றேவல் செய்பவனும், போருக்குப் படையாளாகப் போகிறவனும் சேவகனே. சிவபெருமான் அடியாருக்கு அடியவனாய் குதிரை வீரனாய் உதவுகிறான். மும்மூர்த்திகளும் சிவபெருமான் உதவிகொண்டே படைத்தல், கா த் த ல், அழித்தல் தொழிலைச் செய்கிறார்கள். “நம்மவரவரே முவரென்றே எம்பிரானொடும் எண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேல் தேவ ரென்றே இறுமாந்து என்ன பாவம் திரிதவரே” என்பதும் “தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன் செழும் பொழில்கள்

பயந்து காத்து அளிக்கும் மற்றை மூவர்கோனாய்'' நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி?'' என்பதும்,¹ ''முந்திய முதல்நடு இறுதியுமானாய் மூவரும் அறிகிலர்,''² என்பதும், அரியாகிக் காப்பான், அயனாய்ப் படைப்பான் அரனாய் அழிப்பவனும் தானே'' என்பதுவும் காண்க. அயனையும் மாலையும் சகலரென்றும், சீகண்ட ருத்திரன் பிரளயாகல பக்குவ முடையோனென்றும் சிவஞான சுவாமிகள் கூறுவர். தேவதேவன் என்பதும் மூவராலும் அறியொணா முதலாயவன் என்பதும் சிவபெருமானுடைய பெருமையையும், மெய்ச்சேவகன் என்பதும் ஆனந்தன் என்பதும் பாசம் நீக்கிக்காத்து சிவப்பேறு கொடுக்கும் உபகாரத்தையும். பெருந்துறை நாயகன் என்பதும் மூர்த்தியான் என்பதும் சிவபெருமான் வடிவங்கொண்டு அநுக்கிரகம் செய்ய வந்த எளிமையும் காட்டுகின்றன. தென்பெருந்துறையில் அருளிய நிலை தடத்த நிலை; அறியொணா முதலாய நிலை ஆண்டவனது சொருபநிலை. இத்திருப்பாட்டின் மூன்றாவது வரியில் அடையும் வழி அன்பே என்று வற்புறுத்துவதைக் காண்க. மலர்ச்சோதியான் என்பதற்குக் குளிர்ச்சி அழகு முதலிய மலரின் தன்மைகளை உடைய சோதியான் என்றும், மலர்ந்து விரிந்த ஒளியினன் என்றும், மலரின் மேல் பிரகாசிப்பவனென்றும் கூறலாம். பிரகாசம் பொருந்தியவன் ஆனால் அறியொணாதவன் என்றும் அழகுடன் அமர்ந்திருக்கும் மூர்த்தி ஆனால் காணமுடியாதவன் என்றும் முரண்படுவது போல் கூறிய நயத்தைக் காண்க. சேவடிக்கண் நம் சென்னி என்பது அவனுடன் கூடுவதைக் காட்டுகிறது.³ நங்கைமீர் எனே நோக்குமின்; நங்கள் நாதன் நம்பணி கொண்டவன், தெங்கு சோலைகள் சூழ் பெருந்துறை மேய சேவகன் நாயகன் மங்கைமார் கையில் வளையுங்கொண்டு எம் உயிருங் கொண்டு எப்பணி கொள்வான் பொங்கு மாமலர்ச் சேவடிக்கண் நம் சென்னி மன்னிப் பொலியுமே'' என்று இப்பதிகத்தில் பின் வரும் திருப்பாட்டில் காண்க ''தாடலை

1. திருவா : 8; 2. திருவா 34. 3. திருவா 375.

4 திருக்கைலாச ஞானவுலா : 9

போல் கூடியவை தானிகழா வேறின்பக் கூடலை நீ யேக
மெனக்கொள்" எனத் திருவருட்பயன் (74) அத்வைத
நிலையைக் கூறுகிறது. இறைவன் தான் நம் சென்னியில்
'கூடும்'; "மலரும்"; "திகழும்". என்று அடிகள்
அருளுகிறார். அவன் பாதங்களிலிருந்து அவனது அறிவும்
அருளும் நம் சென்னி வழியாக நம்மில் பரவி நம்
கரணங்களும் நம் அறிவிச்சை செயல்களும் ஒழிந்து அவன்
தன்மை அடைகிறோம். மணிவாசக அடிகள் திருப்பெருந்
துறையில் குருவாக வந்த சிவபெருமானது திருவடி தீட்சை
பெற்றார். அப்பேற்றையே எல்லா அடியார்களும் வேண்டி
நிற்பார். மூர்த்தி நாயனார், அரசப்பதவி வந்த போது
வயிரக்கிரீடத்திற்குப் பதிலாக அதைவிடப் பிரகாசமான
ஆண்டவன் திருவடியையே அணிய வேண்டுமெனக்
கேட்டார். அருங்காணம் அடைந்த இராமனது பிரிவு
ஆற்றாமையாலும், அவனது பாதசேவை இழந்தமையாலும்
வகுந்திய பரதனை நோக்கி தாய் கேட்டாள்: "பிள்ளாய், உன்
உள் வெதுப்பு ஆறுவது எப்போது?" அதற்குப் பரதாழ்வான்
சொன்னான்; "பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி, யானும்
எனக்கு வகுத்த முடிசூடின அன்று", பரதனுக்கு வகுத்த
முடி இராமபிரானது திருவடித் தாமரைகளே. "தூயமா
மலர்ச்சேவடி" என்பதற்கு பூக்கள்கொண்டு அடியார் வழி
படுகின்ற தூய சேவடி எனலுமாம்.

சிவலோகநாயகன் திருவடி தன் சென்னிக்கு
அணியாக வேண்டுமென்று விரும்புவதாலும், இப்பதி
கத்தின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் "நம் சென்னி மன்னி"
என்று வருவதாலும் இப்பதிகம் சென்னிப் பதது என்னும்
பெயர் பெற்றது.

அத்தன் திருவடி தூய்மையானது; நம்மைத்
தூய்மையாக்குவது. செம்பொன் மாமலர்ச் சேவடி அடியார்
கட்கு, அளவிலா இன்பம் தழைத்திடும். இப்பதிகம் அன்பர்
ஆனவர்க்கு இன்பம் பெருகுவதை கூறுகிறது. கடைசித்
திருப்பாட்டில் இன்பம் பெற'பக்தர்காள், இங்கே வம்மின்''

என்று யாவரையும் அடிகள் அழைக்கிறார். இப்பதிகப் பொருள் சிவ விளைவு. சிவம் என்பது இன்பம். அல்லது சிவத்தன்மை. அவன் பாதம் நம் சென்னியில் படுவதால் பேரின்பம் பெறுகிறோம். ஜீவ போதம் அகன்று சிவபோதம் தழைத்து விளைகிறது.

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது இப்பதிகம்.

தூயவருட் குருபதத்தைச்சூட்டுதற்குப் பெற்றவுயிர்
சுகத்தை நோக்கிச் சேய் மலர்ப் பதத்தருமை யடியரொடும்
வியந்துரைத்தல் சென்னிப்பத்தே. "இது திருவாசக
உண்மை." "மன்னு திருவடிச் சென்னிப் பத்துத் தன்னிக
ரான, தனிச்சிவ விளைவு" என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

தேவ தேவன் என்ற இத்திருப்பாட்டில்
"சென்னி மன்னிச் சுடருமே" என்றதால் சென்னிப்பத்து
என்ற பதிகப் பெயரும், ஆனந்தமூர்த்தியானது அரிய
தன்மைகளைச் சொல்லி அவனது தூய மாமலர்ச் சேவடி
சேரும் விருப்பத்தைக் கூறுவதால், சிவ விளைவு என்னும்
பொருட்தலைப்பும் பொருத்தமாவதைக் காண்கின்றோம்.

அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை; அவனன்றிச்
செய்யும் அருந்தவம் இல்லை;

அவனன்றி மூவரால் ஆவதொன்றில்லை;
அவனன்றி ஊர் புகுமாறு அறியேனே.

திருமந்திரம்

பாம்புரிஞ்சி மதிகிடந்து திரைகளேங்கப்
பணிக்கொன்றை சடை வைத்தார் பணி
செய் வாணோர், ஆம் பரிசு தமக்கெல்லாம்
அருளும் வைத்தார் அடு சுடலைப் பொடி
வைத்தார் அழகும் வைத்தார்
ஓம்பரிய வல்வினை தீர வைத்தார்
உமையை ஒருபால் வைத்தார் உகந்து

வானோர், நாம் பரவும் திருவடியென் தலை
மேல் வைத்தார் நல்லூரெம் பெருமானார் நல்லவாறே.

திருநாவுக்கரசர் 6: 14 : 10

தேவரின் ஒருவன் என்பர்; திருவுருச் சிவனைத்தேவர்
மூவராய் நின்ற தோரார்; முதலுருப் பாதிமாதர்
ஆவதும் உணரார்; ஆதி அரிஅயற்கு அறிய ஒண்ணு
மேவரு நிலையும் ஓரார்; அவனுரு விளைவும் ஓரார்

சித்தியார் கு 1:49

“நலமில்ன் நண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமில்ன் பேர் சங்கரன்”. திருவருட்பயன்.

— * —

52. எம்மிரான் ஆவார் யார்?

ஒரு மருத்துவன் நாம் வேண்டும் போது தன் மருத்துவப் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து நம் வீட்டில் உட்காருகிறான். அவன் பெட்டியைத் தூக்குவதும் நமக்காக. அவன் நம் வீட்டில் இருப்பதும் நமக்காக.

தொன்னை நெய்யைத் தாங்குகிறது. தாங்குவது தொன்னை; தாங்கப்படுவது நெய். தொன்னை நெய்க்கு ஆதாரம். நெய் தொன்னைக்கு ஆதேயம்.

சிவபெருமான் பலவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் எண்ணற்ற பொருள்களுக்கு ஆதாரம். அவன் தாங்கும் பொருள்களில் முன் தோன்றுவது உமையம்மை. பெண்ணை இடது பக்கத்தே தாங்குகிறான். பெம்மான் '‘சுவளைக் கண்ணி கூறன்’'.

மங்கைபங்கன் தாங்குவதில் வெளிப்படத் தோற்றாததில் ஒன்று மறை. வேதத்தை நாக்கில் தாங்குகிறான். எப்பொழுதும் பயின்று வருகின்றான். வேதம் ஒதிப் பூதம் சூழ பொலிய வருகின்றவன்.

இவ்வாறு அவன் மேனியில் தாங்குவன பல. பெண் சுமந்த பாகத்தான் முடி கொன்றையும் கூவிள மத்தமும், நதியும் மதியும்செஞ்சடையும் சுமந்தது; அவன் நெற்றி கண் சுமந்தது; காதுகள் குண்டலம் சுமந்தன. கழுத்து கழுநீர் தொடையும் தாளி அறுகின்தாரும் எலும்பு மாலையும் வெண் நூலும் நீலவிஷமும் சுமந்தது. மேனியில் எழில் நீறும் சந்தனச்சாந்தும் ஏனத் தொல் எயிறும் கரியுரி போர்வையும்; இடையிலே கரும்பணக்கச்சை; கைகளிலே கணக்கற்ற பொருள்கள். இவ்வளவையும் யார் அறிவார்? அவன் அருளை யார் அளப்பார்?

பெரியவர்கள் கால் வைத்த இடம் புனிதமடையும் என்பார்கள். சிவபெருமான் இவ்வளவு சுமையையும் தாக்கிக்கொண்டு விரும்பிக் கூப்பிட்ட இடத்திற்கு வருவான். அது எந்த இடமானாலும் சரி. இரண்டு வெப்பம் மிகுந்து துர்நாற்றம் நிறைந்த குகையாயினும் அங்கு குடிபுகுவான். எழில் கொள் சோதி எம் ஈசன் பக்தர் மனக் குகையில் நின்றதும் அங்கு விளக்கம் தோன்றும்; தூய்மையும் தன்மையும் மணமும் தோன்றும். அவர்கள் அகம் மலர்ந்த அரிய தாமரை போலாகும்.

மாமலர் மேய சோதியான் வெளிப்பட கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பான். போது அலர் சோலை சூழ்ந்த பெருந்துறையில் மணிவாசக அடிகளுக்காக வந்து வீற்றிருந்து உபதேசம் அருளிய புண்ணியன். உயிருக்குயிராய் உள்ளே நின்றும் வெளிப்படக் கோயிலில் வீற்றிருந்தும் அருளுந் தன்மையை யார் அறிவார்?

அருள் மிகப்புரிவதே ஆண்டவன் தன்மை. அதை இரண்டுவிதமாகச் செய்யலாம். ஒன்று அடித்துத் திருத்தி ஆட்கொள்ளுகிறான்; பிழைக்கு ஒறுத்தல் நியதி; இது மறக்கருணை. அனைத்துத் திருத்துதல் ஒருவழி. இது அறக்கருணை. நியாயம் ஒருபக்கம்; இரக்கம் ஒரு பக்கம். தண்டிப்பு ஒரு பக்கம்; மன்னிப்பு ஒரு பக்கம். பிரம்பு கையில் இருந்தும் அதனை ஆசிரியர் பெரும்பாலும் உபயோகிக்காதது போல, எம் பெருமான் அடியார் செய்யும் பிழைகளுக்கு நீதி வழங்காது கருணை வழங்குகிறான். நியதிப் பண்பு பாங்கருணையாக மாறி விடுகிறது. அடியாரிடம் அவன் நிலைக்கச் செய்யும் நீதிப்பண்பு பாங்கருணையே. குற்றத்தை குணமெனக் கொள்ளுகிறான்; பிழைக்கு நன்நயம் செய்தலையே உறுத்தலாகக் கொள்ளுகிறான். கோதில் பரங்கருணையை யார் அறிவார்?

அறியொணாத் தரத்தில் அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் நிற்கும் கடவுள், நம் நன்மைக்காக அண்ணல் ஒவ்வொரு

படியாய் கீழிறங்கி வருகிறான். மன்னன் மண்ணுக்கும் வருகிறான். வந்து, நின்று, மக்கள் உய்ய, தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளுகிறான். உணர்வரிய மூலப்பொருளாகிய அவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளா விட்டால் ஒருவரும் அப்பிரம நிலையை அறியார். மண்ணிடை வந்து இழிந்து ஆதிப்பிரமம் வெளிப்படுத்துகின்ற அவன் பேருளே யார் அறிவார்?

இவ்வளவையும் ஒருவர் அறிந்தால் அவன் பெருங் கருணையை நினைந்து நினைந்து உருகி உருகி அவனைப் பிரியாது நிற்பார். அவனை அவ்வாறு அறிந்து, அடைந்து, ஆனந்தம் பெற்ற அன்பரைப் பார்த்தாலும் போதும்; பக்கத்து நின்றாலும் போதும். அவர்களை நாம் கடவுளாகவே கொண்டுவிட்டால் வேறு பேறு என்ன வேண்டும்? கடவுளைக் காட்டிலும் அவ்வடியார் நமக்கு அதிக உதவி செய்யக் கூடியவர்கள். அவர்கள் கண்ணில் கண்ட தெய்வம்; பேசுந்தெய்வம். ஆண்டவன் அருளை அறிவாரே எம்பிரான் ஆவார்.

மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற
வாசகன் மாமலர் மேயசோதி
கோதில் பரங்கரு ணையடியார்
குலாவுநீதி குணமாக நல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்(து)
ஆதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
அருள்அறி வார்எம் பிரானுவாரே

இவர்தல் = அமர்தல், கோது = குற்றம், போது = விரியும் பருவத்து அரும்பு. ஆதிப்பிரமம் = முதன்மையான சிவ சொரூபம்.

பெண்ணமர்ந்த பாகத்தானும், வேதங்களைப் பயிலும் மொழியினனும், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் ஒளி வடிவினனும், குற்றமற்ற நிரம்பிய அருளையே நிலைத்

திருக்கும் நீதிப்பண்பாக அடியார்களுக்கு நல்குகின்ற, அரும்புகள் விரியா நின்ற, சோலை சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய எனது புண்ணிய மூர்த்தியுமானவன் பூலோகத்தின்கண் இறங்கி இருந்து முதன்மையான சிவ சொரூபத்தை வெளிப்படுத்திய அருட்தன்மையை அறியும் வல்லமை உடையவரே எமது தலைவராவார்.

இவர்தல் = ஏறுதல்; இங்கே தங்குதல், இடப்பாகத்தில் தாங்குவது உமையம்மையை. உமை இறைவனோடிருந்து திரோதான சக்தியாய் மறைப்புத் தொழிலைச் செய்து, ஆன்மாக்களைப் பஞ்சக்கிருத்தியங்களுக்குட்படுத்தி, அவர்கள் மலப் பிணிப்பை சிறிது சிறிதாக நீக்கி அருள் புரிகிறாள். நாவால் தாங்குவது மறையை, “வேதம் ஓதி-பொலிய வருவார்” இங்கு மறை என்றதில் வேதம் ஆகமம் மந்திரங்கள் முதலியன அடங்கும். “ஆரணம் ஆகமங்கள், அருளினால் உருவு கொண்டு காரணன் அருளானாகில் கதிப்பவர் இல்லையாகும்; நாரணன் முதாலாயுள்ள சுரர் நார் நாகர்க்கெல்லாம் சீரணி குரு சந்தானச் செய்தியும் சென்றிடாவே” என்று கூறியிருப்பதால் (சித்தி 1 : 46) வேத ஆகமங்களை திருவுருக் கொண்டு சிவபெருமான் மக்கள் உய்யும் பொருட்டு அருளினால் என்பதை அறிகிறோம். மாமலர் இங்கே அடியார் உள்ளத்தாமரை. கூற்று அறியாத பெருந்தவர் உள்ளத்தையே கோயிலாக் கொண்டவன், “அகனமர்ந்த அன்பினராய் யறுபகை செற்று ஐம்புலனும், அடக்கி ஞானப்புகலுடையோர் தம் உள்ளப் புண்டரிகத்துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்” என்று அருளியுள்ளார் திரு ஞானசம்பந்தர். “துஞ்சும் போதும் சுடர்விடு சோதியை, நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கும் நீதியை” என்பது (5 : 93 : 8) அப்பர் பெருமான் அருள் வாக்கு. “சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்” என்னும் திருவாசகத்தையும் “வினைபடும் உடல் நீ புகுந்து நின்றமையாமல் விழுமிய விமானம் ஆயினதே” என்ற திருவிசைப் பாவையுங்

காண்க. நியதி என்பது நீதி என நின்றது. நீதி + குணம் வடமொழிப்புணர்ச்சி. குணம் என்பது இங்கே பண்பு. அடிகள் தமக்கு அளவிலாப் பேரின்பமளித்த பெருமானே புண்ணியன் என்கிறார். “புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியர் உன் அடி என் மனத்தே வருவாதிருக்க வரந்தர வேண்டும்” (4:94:8) என்பதும். “புண்ணியர் உன் அடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே” (6-99-1) என்பது அப்பர் பெருமான் திருவாக்கு. ஐந்தொழில் செய்யும் கடவுள்களுக்கு முதலாய் நின்ற மூர்த்தியே ஆதிப்பிரமம். அவனன்றி ஐவரால் ஆவதொன்றில்லை. ஆதிப்பிரமம் தானே என வெளிப்படுத்துகிறான் புண்ணியன். அவன் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டால் மக்களால் அவனை அறிய முடியாது. அவன் தான் வணங்க அவனருள் வேண்டும். வெளிப்படுத்த அருள் என்பது வெளிப்படுத்திய அருள். வெளிப்படுத்தப் பெயரெச்சம். பாகன், வாசகன், சோதி, புண்ணியன் என்பன இறைவனைக் குறிப்பன. அத்துடன் கருணை, நீதி, பிரமம் என்பனவும் இறைவனைக்குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்வதுமுண்டு.

திருவார்த்தை என்பது பதிகப் பெயர். வார்த்தை என்பது செய்தி. இறைவனாகிய சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு அருள் செய்கின்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது. இறைவனைப்பற்றிய செய்தியாகையால், அது திரு வார்த்தை. ஆண்டவன் அருள் அறிகின்றவர்களே தன் பிரான் என்ற செய்தியையும் இப்பதிகத்தில் காண்கிறோம். அக்காரணத்தாலும் இப்பதிகப் பெயர் பொருத்தமாயிற்று.

அறிவித்தன்புறுதல் பதிகப்பொருள். ஆண்டவன் தன்னைப் பரம்பொருள் என குருமூர்த்தமாக வந்து அறிவிக்க அறிந்து, அவன் அருட்திறத்தில் ஈடுபட்டு அவனிடம் அன்புறுதல் அறிவித்தன்புறுதலாம்.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது. அப் பதியில் அடிகளை ஆண்டதை வியந்து கூறுகிறது.

“அறம் பெருகும் பெருந்துறையில் தமையாண்ட செயன் முதலா அரன் சீராட்டின் திறம் அறிவார் எம் பிரான் ஆவாரென வுரைத்தல் திருவார்த்தையாகும்” என்பது உண்மை.

பாகன், வாசகன், சோதி, புண்ணியன் என்பனவும் அருளறிவார் எம் பிரான் என்பதும் திருவார்த்தைகள். அவைகள் ஆண்டவன் தன்மையை அறிவுறுத்துகின்றன. தன்மைகள் யாவர் அன்பையும் ஈர்க்கும் இதனாலே பதிகத் தலைப்பின் பொருத்தமும் பொருட் தலைப்பின் பொருத்தமும் காண்க.

விண்ணின் மாமதிசூடி விலையிலி கலன் அணி விமலன் பண்ணின் நேர்மொழி மங்கை பங்கினன் பசுவகந்தேறி அண்ணலாகிய ஆனைக்காவுடை ஆதியை நாளும் எண்ணுமாறு வல்லார்கள் எம்மையும் ஆளுடையாரே
சுந்தரர்: தேவாரம் 7-75-6

வாய்க்க தமிழேற்கு ஊழிதோறு ஊழியூழி மாகாயம் பூக்கொள் மேனி நான்குதோள் பொன்னுழிக்கை

யென்னம்மான்

நீக்கம் இல்லா அடியார் தம் அடியார் அடியார் அடியார் எங்கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்பாடே
நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி 10:10

ஆதுமில்லை மற்று அவனில் என்றதுவே துணிந்து, தாதுசேர் தோள் கண்ணனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன

தீதிலாத ஒண்தமிழ்கள் இவை ஆயிரத்துளிப்பத்தும், ஒவ்வல்ல பிராக்கள் நம்மை ஆளுடையார்கள் பண்டே
திருவாய் மொழி 9: 11

53. என்ன வேண்டும்?

என்ன வேண்டுமோ அவையாவற்றையும் மனிதன் பெறமுடியும். எண்ணம் திண்ணமானால் எய்த முடியாதது ஒன்றில்லை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் எடுத்த பிறவிகள் எத்தனையோ? கடல் மண்ணை எண்ணினாலும் எடுத்த பிறவியை எண்ணமுடியாது. ஆணவம் தேயவும் வினேதீரவும் ஆண்டவன் நமக்கு உடல் கொடுக்கிறான். பிரகிருதி மாயையிலிருந்து நம் உடலைத் தருகிறான். உடல் தத்துவக் கூட்டம். தத்துவங்களில் பருமனானது மண். ஆகையால் மண்ணாலாயது இவ்வுடம்பு எனலாம். மண்ணுக்குப் போவது இவ்வுடம்பு. பிறப்பு ஒரு பெரிய நோய். அதனை அநுபவிக்கும் நோயாளி உயிர். அதனைத் தீர்க்கக்கூடிய வைத்தியன் பேரருளாளன். அவனாலே பிறப்பு என்னும் பிணி அற வேண்டும். மண் முதலிய தத்துவங்களால் ஆய உடல் மண்ணிலே ஓயாது தோன்றி அழிவது ஒழிய வேண்டும். இப்பெரும் பிணி தீர்ந்தால் நித்தம் உறு சிறுநோய்கள் விலகிவிடும். ஆகையால் பாருருவாய் பிறப்பற வேண்டும், என்பதே எனது முதல் வேண்டுகோள்.

தொல்லை இரும்பிறவி தொலையும் வழி எது? "பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்" என்பது பொய்யாமொழி. அவன் இணையடிக்குத் தூராத காதல் இல்லையானால் நம் கவலை ஒன்றும் மாருது. பக்தியே பிறவியின்றும் விடுதலை தருவது ஆகையால் முக்திக்குக் காரணமாய் பக்தியை வேண்டுவேன்.

சிவபெருமான் வழிபட்டு வணங்கும் அடியவர் விரும்பிய வாரெல்லாம் உருவம் தரிப்பான். வேறுவேறு உருவம் நூறு நூறுபிரம் கொள்வான். யாவும் நம் கருமேனி

கழிக்கவந்த திருமேனி. அருட்செயல் செய்து அடியாரைக் காக்க வந்த புகழும் அழகும் உடைய வடிவம். அவன் சீருருவாய் சிவபெருமான்.

எடுத்த உருவமெல்லாம் அரியன; இனியன. நினைக்க நினைக்க அவ்வருவங்கள் நம் மனத்திலுள்ள வெம்மையைப் போக்கி குளிர்ச்சி தருவன. செந்தாமரை போல கண்ணுக்கும் கருத்திற்கும் ஆனந்தத்தை கொடுக்கும். அவன் தெவிட்டாத அமுதம் போல்வான். அவன் காட்டும் காட்சிகளை ஒப்பிட வேண்டுமானால் செந்தாமரை மலருக்கும் அமுதத்திற்கும் ஓரளவு ஒப்பிடலாம். அதனால் அவனை “செங்கமல மலர் போல் ஆருருவாய் என் ஆரமுதே” என்று போற்றுவர் அடியார்.

மாணிக்க வாசக அடிகளுக்குக் காட்டிய கோலம் அழகிய கோலம். பச்சைப் பசும் சோலையின் மத்தியில் செம்மேனி எம்மான் செஞ்சடை தாங்கி, வெண்ணீறு அணிந்து அடியார் புடை சூழ பொலிந்திருக்கும் காட்சியைக் கண்டு அன்றொரு நாள் மயங்கினார் அடிகள்; அன்று கண்ட ஒரு தனித்திருவுருவம் என்றும் அவர் கண்ணைவிட்டு அகலவில்லை.

பக்தியைப் பெருக்கவல்ல அக்காட்சியையும் அடியார் உறவையும் வேண்டுகிறார் அடிகள். “அடியவர் தொகை நடுவே ஒருருவாய் திருவருள் காட்டுக; காட்டினையும் உய்யக் கொண்டருள்க” இதுவே அவரது மனத்தில் கிடக்கும் எண்ணங்கள்.

பாருருவாய் பிறப்பற வேண்டும்;

பக்தியையும் பெறவேண்டும்;

சீருருவாய் சிவ பெருமானே;

செங்கமலமலர்போல்

ஆருருவாய் என் னாரமுதே உன்

அடியவர் தொகை நடுவே

ஒருருவாய்நின் திருவருள் காட்டி

என்னையும் உய்யக்கொண்டருளே.

பார் = பூமி சீர் = புதல், சிறப்பு

சிறப்புடைய திருவடிவங்களைக் கொண்ட சிவ பெருமானே, செந்தாமரை மலர்போல் சிவந்து ஒப்பற்ற உருவங்கொண்ட எனது ஆரமுதே; மண்ணில் பிறவித்தனை அறவேண்டும்; உங்கள் அன்பர் கூட்டத்தின் இடையே, உங்கள் ஒப்பற்ற திருவருளைக் காண்பித்து, என்னையும் உய்யும்படி ஆட்கொண்டருள்வாயாக.

பாருருவாய = பூவுலகில் உடம்பெடுப்பதாகிய பிரகிருதியின் வடிவாகிய பெருத்த உருவாகிய பக்திமை — தெய்வ பக்தி உடைமை. “செங்கமல மலர்போல” என்பது “செந்தாமரைக்காடு அனைய மேனி” என்ற திருவாசகத்தை ஞாபகப்படுத்துகிறது. ஆருருவாய என்பதற்கு அரிய இயல்புடைய என்றும் கொள்ளலாம். ஒருருவம் ஒப்பற்ற உருவம். அனைத்தும் சிவமாகக் காட்சி தரும் உருவம். இது அடிகள் கண்ட ஞான குருவின் வடிவம். கடலைக்கடைந்து தேவர்கள் கண்டது அமுதம். எங்கு மிருப்பினும் தேவர்கள் காணமுடியாதது ஆரமுதாம் ஆண்டவன். அழகிய வடிவம் கொள்ள வல்ல அமுதம் ஆண்டவனே. என்னையும் என்பதில் உம்மை இழிவு சிறப்பு. பிறப்பறக்காரணமாவது பக்திமை; பக்திமைக்குக் காரணம் அடியார் உறவும் ஆண்டவன் அருளும் பிறப்பறுதலும் பக்திமையும் வேண்டுமானால் அவைகளைப்பெற்ற அடியார் உறவு வேண்டும். அடியார் உறவு பெரிதா ஆண்டவன் அருள் பெரிதா என்ற கேள்விக்கு என்ன பதில் கூறுவது? அடியார் உறவு இல்லையானால் ஆண்டவன் தரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும். முத்தி எப்படிக்கிட்டும்? ஆனால் அடியார் தொகை நடுவிலிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்கு எவ்வாறு எழும்? ஆண்டவன் நம்முள் ளிருந்து நமக்கு அந்த எண்ணத்தை ஊட்டாவிட்டால் நமக்கு உயர் நோக்கு வராது. அடியாரன்பு வராது. ஆகையால் ஆண்டவன் அருள் பெரிதென்பர். இரண்டுமே ஒன்றுக்கொன்று காரண காரியமாகையால்

“அடியவர் தொகை நடுவே திருவருள் காட்டி” என்று அடிகள் வேண்டினார்.

எண்ணப்பதிகம் என்பது பதிகப்பெயர். எண்ணம் உள்ளக்கருத்து, அடிகள் தன் உள்ளக்கிடக்கையை அண்ணலிடம் கூறி அவன், அருள் வேண்டுவது இப்பதிகம். எண்ணம் என்றால் கவலை. தன் கவலையை ஆண்டவனிடம் கூறும் பகுதி எனவுமாம். இப்பதிகத்தில் உள்ள பாட்டுக்கள் ஆறே.

ஒழியா இன்பத்து உவகை என்பது பதிகப்பொருள். ஒழியா இன்பம் என்பது இடையீடு இல்லாத ஆனந்தம். உவகை என்பது மகிழ்ச்சி கொஞ்சமும் நீக்கமின்றி தொடர்ந்து அநுபவிக்கப் பெறும் பேரின்பத்தால் ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சியை இப்பதிகம் கூறுகிறது. இதனை ஆனந்தக்களிப்பு எனலாம். இதனை அடைய வேண்டி சிவபெருமானிடம் பல விண்ணப்பங்கள் செய்கிறார் அடியார்.

இப்பதிகம் திருத்தில்லையில் அருளியது.

“நிறம் வளரு மலர்ப்பொழில் சூழ்ந்தோங்கு திருத்தில்லை மன்னுள் நிமலன் நாமத்திறம் பெருகும் இன்பம் அருள் என்றல் எண்ணப் பத்து எனவும் திகழ்த்தலாமே” என்பது உண்மை. அழியாவுயிர் நிவேதன எண்ணப்பத்து ஒழியா இன்பத்து உவகை உறைத்தது” என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“பிறப்பற வேண்டும். பக்திமை வேண்டும்; அடியார் தொகை நடுவே இருக்க வேண்டும்; திருவருள் காட்ட வேண்டும்” என்ற எண்ணங்களை எம்பெருமானிடம் கூறுவதால் எண்ணப்பதிகத்தில் இப்பாட்டின் பொருத்தமும், அவ்வேண்டுதல்களால் அடையும் பயன். இடையறப் பேரின்பமும் உய்தலும். ஆதலால் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பொருத்தமும் காணலாம்.

மகா புருஷர்கள் அருளும் மகாதேவன் அருளில்
சிறிதும் ஆத்ம ஞானத்திற்கு முக்கிய வழி

நாரதபக்தி சூத்தரம் 38.

அருளாநான் வேண்டுதல்கேட்டு அருள்புரிதல்

வேண்டும் ; அணுத்துணையும் சினம்

காமம் அடையாமை வேண்டும் ;

மருளாய உலகமெலாம் மருள் நீங்கி

ஞானமன்றி டத்தே வள்ளல் உனை

வாழ்த்தியிடல் வேண்டும்

இருளாமை யுறல் வேண்டும் எனையடுத்தார்

சுகம் வாய்ந்திடல் வேண்டும் ;

எவ்வுயிரும் இன்படைதல் வேண்டும்,

பொருளாமோர் திருவடியில் உடையாயும்

நானும் புணர்ந்து கலந்து ஒன்

ருகிப் பொருந்து தல்வேண்டுவனே

இராமலிங்க சுவாமிகள்

— திருவருட்பா

“He may well be loved ; but not thought.

By love may He be gotten and holden ;

but by thought never” : Cloud of Unknowing

(அவனை நன்கு நேசிக்கலாம் ; ஆனால் நினைக்க

முடியாது. நேசத்தால் அவனை அடையலாம் ;

வைத்திருக்கலாம் ; ஆனால் நினைப்பால் முடியாது.)

54 காலம் வந்தது.

அதிகாலைமில் ரயில் பிரயாணம் புறப்படவேண்டும். மங்கை எழுந்திருக்கவில்லை; விரைவில் எழுந்திருக்கா விட்டால் ரயில் போய்விடும். தோழி எழுப்புகிறாள். “அம்மா காலம் வந்தது யாவரும் தயார்; விரைவில் புறப்படுவோம்”. இந்த சந்தர்ப்பம் தப்பினால் பின்னர் அது என்று வாய்க்குமோ?

மன்னரெல்லாம் ஒரு சிறுநாட்டையோ அல்லது ஒரு பெரிய நாட்டையோ ஆள்வார்கள். அண்டங்கள் யாவற்றையும் அப்பாலையும் ஆளும் சிவபெருமான் மன்னர் மன்னவன். அவன் பேரழகன். செந்நிறமும்; கவர்ச்சியான உருவமும் சுடர்விடும் ஒளியும் கொண்டதோடு அவன் பூண்பன பல. தலைமுடியிலே மணம் வீசும் கொன்றை மலர்; உடலிலே அசைந்தாடும் பாம்பு. இந்த அலங்காரத் தோடு நர்த்தனம் ஆடுகிறான். அவன் ஆடும் நர்த்தனங்கள் பல. ஒரு நடனத்திற்குப் புயங்கம் என்று பெயர்.

கோமான் ஆடும் கூத்தில் யாவரும் உள்ளத்தைப் பறிகொடுப்பர். உள்ளத்தில் உள்ளே புகுந்து கலந்து ஓயாது தங்கி புண்ணிய ஆன்மாக்களை உணர்வாய் உருக்குவான். இவ்வாறு நலன் ஊட்டுவதற்குக் காரணம் அவனது அளவற்ற கடல் போன்ற கருணையே.

மேலும் அவன் அன்பர்களை “பயப்பட வேண்டுவ தில்லை நான் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று அபயம் கூறு கிறான். கூறி ஆட்கொள்ளுகிறான்.

அவ்வாறு அபயவரம் வாங்கிய அடியார்கள் அவனை நெருங்கி நிற்பது கடமையல்லவா? அருள் பெற்றவர் இன்ன உலகம் புகார். மெய் போலக் காட்டும் பொய். உலகை அறவே விட்டுவிடுவார்கள். அண்ணலைக்

கூடும் காலம் வந்தது. இனித் தாமதம்கூடாது விரைந்து வருக; ஒன்று சேருக. புறப்பட்டு போவோமாக.

பூவார் சென்னி மன்னன் எம்
புயங்கப்பெருமான் சிறியோமை
ஓவாது உள்ளங் கலந்து உணர்வாய்
உருக்கும் வெள்ளக் கருணைமினல்
ஆவா என்னப் பட்டு அன்பாய்
ஆட்பட் டீர்வந்து ஒருப்படுமின்
போவோம் காலம் வந்ததுகாண்
பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே

புயங்கம்=பாம்பு அல்லது ஒரு விதக் கூத்து.
ஓவாது=இடைவிடாது. ஒருப்படு மின்=ஒன்று சேருங்கள்.

மலர் பொருந்திய முடியை உடைய அரசனாகிய எமது பாம்பணிந்த பெருமான் சிறியவர்களாகிய எங்களை நீங்காமல் மனத்திடத்தே கலந்து உருகச் செய்கின்ற கருணைப் பெருக்கால் "அந்தோ" என்னப் பட்டு அன்பாய் தொண்டு பட்டீர். வந்து ஒன்று சேருங்கள்; நிலையாதன வற்றை விட்டு எல்லாவற்றையும் உடைய சிவபெருமானது திருவடியைச் சேர்ந்து வாழ நற்சமயம் நேர்ந்தது. யாவரும் போவோமாக.

சென்னி என்பது தலை; இங்கே முடியைக் குறித்து நின்றது. பல பூக்களை அணிந்திருந்தாலும் சிவ பெருமானுக்கு சிறப்பானது நறுங்கொன்றைப்பூவும், தும்பையும், ஊமத்தமும். கொன்றை சிவனைப்போல் சிவந்த நிறம். கொத்துக் கொத்தாய் அவன் சடையைப் போல தொங்கும். பெருமானைப்போல் பிரகாசித்துத் தோன்றும். அவனது ஐம்முகம் போல் புறவிதழ் ஐந்து; அகவிதழ் ஐந்து. அழகாலும், மணத்தாலும் சிவபிரானை ஒக்கும். அண்டத் தவர் நாதன் நஞ்சைக் கண்டத்தில் வைத்திருப்பது போல், ஊமத்தை நஞ்சுடையது; அழகனுக்கு அழகு செய்வது;

பிறப்பை அறுக்கும் மருந்து அவன்; அது பல பிணிகளை போக்குவது. இப்பூவிற்கும் புறவிதழ் ஐந்து; அகவிதழ் ஐந்து.

“செஞ் சடாடனி மேல் ஆற்றைப் பணியை இதழியைத் தும்பையை அம்புலியின் கீற்றைப் புனைந்த பெருமான்” என்பது கந்தர் அலங்காரம்.

பல அண்டங்களை ஆளும் சிவபெருமானை ஒரு நாட்டையாளும் மன்னனுக்கு ஒப்பிடுதல் ஏகதேச உவமை. பாம்பணிந்ததாலும், புயங்கம் என்ற நடனத்தை ஆடுவதாலும், சிவபெருமான் புயங்கப்பெருமான். ஆணவத் தோடிருப்பதும் கருணை காட்டிய பெருமானைத் தேடாதிருப்பதும் சிறுமை ஒவாது கலந்து நிற்பது அத்துவிதம். அல்லது இரண்டறக் கலத்தல். “நான் வேறு நீ வேறு” எனாது நின்றல். மலப்பிணியில் கட்டுண்டவர்க்கு உள்ளத்தில் இருப்பினும் மறைய நின்றுளன். உலகக்கட்டிலிருந்து நீங்கிய போது உள்ளத்தில் சுடர் போல் பிரகாசித்து விளங்கி நிற்கிருன். உணர்வு — பெருமானை உள்ளத்தில் வைத்து நினைந்து நினைந்து நினைவொழியாதிருத்தல். அடியார்கள் அவனைக் காணக் கசிந்து ரு கு வார்; கண்டு மகிழ்ந்து கருணையை வியந்து ரு கு வார். இங்கே உருகுதலுக்குக் காரணம் கருணை. ஆவா—இரக்கக் குறிப்பு. உயிர்களின் நிலையைக் கண்டிரங்கி அன்பையும் தேறுதலையும் தெரிவிப்பார், எம்பிரானாவார். ஆட்பட்டர் ஊனையாலனையும் பெயர். ஆட்பட்ட அன்பர்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கூவுகிறார் அடிகள். ஒருப்படுதல் போவதற்கு ஒன்று சேரல். போவோம் என்று தன்னையும் சேர்த்து தன்மைப்பன்மையில் கூறுகிறார். காலம் என்பதால் அரிய வாய்ப்பு குறிப்பிடப் பெற்றது. “மிகவோர்காலம் இனியில்லை” என்பதும், “பெருஞ்சாத்தோடு” என்பதும், “திருமாமணிசேர் திருக்கதவம் திறந்தபோதே” என்பதும் காண்க. காண்—அசை. இங்கே பொய் என்பதற்கு இல்லாதது என்ற பொருளல்ல. பொய் என்பது நிலையாதனவற்றைக் குறிக்கும். “மிக்கவெல்லாம்” என்றும் “செடி சேர் உடலம்” என்றும் “வெகுளி

வேட்கை நோய்'' என்றும், ''அல்லல்'' என்றும் ''நில்லாத உலகு'' என்றும் இப்பதிகத்தின் ஏனைய திருப்பாட்டுக்களில் கூறியிருப்பன ''பொய்'' என்பதில் அடங்கும். பிரிந்து ஒடுங்குகின்ற தத்துவக் கூட்டம் பொய். கழல் என்பது கழலை அணிந்த திருவடி. ஆகுபெயர். கழல் புகுதல் என்பது ஆண்டவனுடன் அத்துவிதமாய் கலந்து நிறைவு, பரமுத்தி 'அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே'' என்பது சிவ ஞான போத சூத்திரம். புகவே என்பதை போவோம் என்பதனோடு கூட்டுக. போவதற்கு புகவே காரணம்.

இப்பாட்டு யாத்திரைப்பத்தில் ஒன்று. யாத்திரை என்பது வடமொழிச்சொல். உருவமாய் சிவபெருமான் கழலடிக்குச் செல்லுதல் யாத்திரையெனப் பெற்றது. வெகுளி வேட்கை நோய் முதலியவற்றை விட்டு காலந்தாழாது புறப்படுவதைக் கூறுவதால் இப்பதிகம் யாத்திரைப் பத்து.

அனுபவாதிதமுரைத்தல் பதிகப் பொருள். அநுபவம் - ஆழ்ந்து நன்கு அறிதல். அதீதம் - எட்டாதது. எளிதில் கிடைக்காத மோட்ச வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது இப்பதிகம். அளவு கடந்த அநுபவத்தை தான் பெற்று, அது நிறைந்து, ஏராளமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதைக் கூறல் என்றும் சொல்லலாம்.

இப்பதிகம் திருத்தில்லையில் அருளியது. முதிர்ந்த அடியார்கள் யாவரையும் தில்லையில் கண்டு அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு பெருமானை அடைய முயற்சிப்பதைக் காண்கிறோம்.

''பொல்லாத பவத்தைவிட்டுச் சிவன் கழற்கீழ்ப் புகுங்கரலம் புணர்ந்த தெற்கிங் கெல்லாரும் வாருமெனக் கருணையினால் அழைத்திடல் யாத்திரைப்பத்தாகும்''. உண்மை. ''யான் எனது அறுமுரை யாத்திரைப்'' பத்து ஊனமில் அனுபவாதிதம் உரைத்தது.

அகத்திய சூத்திரம்

இத்திருப்பாட்டில் “வந்து ஒருப் படுமின்;
போவோம்; காலம் வந்தது காண் பொய்விட்டுடையான்
கழல் புகவே” என்பதால் யாத்திரைப்பத்து என்ற தலைப்புப்
பொருத்தமும், ஓவாது உள்ளம் கலந்து என்பதாலும்,
உணர்வாய் உருக்குதல் என்பதாலும், வெள்ளக் கருணை
என்பதாலும், ஆவா என்னப்பட்டு அன்பாய் ஆட்பட்டார்
அடியார் என்பதாலும் அநுபவாதீதமுரைத்தல் என்ற
பொருள் பொருத்தமும் காணலாம்.

ஒன்றி இருந்து நினைமின்கள் ;
உந்தமக்கு ஊனம்-இல்லை ;
கன்றிய காலனைக் காலால்
கடிந்தான், அடியவற் காச்
சென்று தொழுமின்கள் ; தில்லையுள்
சிற்பம் பலத்து நட்பம் :
என்று வந்தாய்? என்னும் எம்பெரு
மான்தன் திருக்குறிப்பே ;

திருநாவுக்கரசர்

ஒரு நாயகமாய் ஓட உலகுடன் ஆண்டவர்
கரு நாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பாணையர்
பெரு நாடு காண இம்மையிலே பிச்சை தாம் கொள்வர்
திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சித்தித்துய்ம்மினோ
நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி 4...1...1.

55. படையெடுப்பு

உலகம் துன்பமயம். பிறவித்துன்பம்; சாவில் துன்பம்; இடையே ஓயாத துன்பம். வியாதியால் வறுமையால், அறிவின்மையால், அருளின்மையால், பிறரால், இயற்கையால் வருந்துன்பம் அளவில். சுருங்கச் சொல்லில் துன்பத்தை உண்டாக்குவது மாயப்படை. துன்பம் தொலைய வேண்டுமானால் மாயப்படை அழியவேண்டும். அதனை அழிக்க ஒரு நல்ல படை திரட்டவேண்டும். படையெடுப்பு விரைவில் நிகழ வேண்டும்.

சிவபெருமான் ஒரு பெரும்படை திரட்டுகிறார். அடியார்களெல்லாம் சேர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள், அளவற்ற பேர். ஒரு பெரிய சைன்யத்திற்குப் போதும். யாவார்க்கும் பயிற்சி அளிக்கப் பெறுகிறது. அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவி யாவற்றையும் கொடுக்கத்தயாராக இருக்கிறார்கள்.

உடனே அணிவகுப்பு நடக்கிறது. யார் யார் எந்த அணிக்குத் தகுதியென்று ஆராயப்படுகிறது. நான்கு பிரிவுகளாக சேனை வகுக்கப்பெற்றது. தொண்டர் படை ஒன்று; பக்தர் படை ஒன்று; யோகிகள் படை ஒன்று; சித்தர் படை ஒன்று. இந்த நான்கு பெரும்படையும் எங்கெங்கு நிற்க வேண்டும்?

முன்னர் நிற்க வேண்டியது தூசிப்படை; இப்படை தான் கொடி ஏந்திச் செல்லும். ஏந்திச் செல்லும் கொடி தர்மத்தைக் காட்டும் ரிஷபக் கொடி. இப்படையில் தொண்டர்கள் நின்றனர். இவர்கள் ஆர்வம் உள்ளவர்; அயர்ச்சி அற்றவர். இவர்களுக்கு இருமருங்கிலும் உதவியாய் பக்க பலமாய் நின்றது பக்தர் படை. இவர்களுக்கு தலைவர் மேல் அதிக விஸ்வாசம். இது பக்த அணி. தொண்டர் படைக்குப் பின்னரும் பக்தர் படைக்கு நடுவிலும் ஒரு பெரும் படை வகுக்கப்பெற்று நின்றது. இப்பேரணியில் உள்ளவர்கள் கூர்மையான அறிவும் வலிமை

யும் பெற்றவர்கள். இது யோகிகளைக்கொண்ட பெரும் படை. இவர்களுக்குப் பின்னர் இருந்தது கடைக்கூழை. இப்படையில் சித்தர் கூட்டம். இவர்கள் வெற்றியே பெறும் வீரர்கள். காரியங்களை நினைத்தபடி எளிதில் முடிக்க வல்லவர்.

அணி வகுத்தாயிற்று. இனி எப்படையைத் தாக்க வேண்டும்? ஐயன் ஆணை என்ன? நாதப்பறை கேட்கிறது. அல்லற்படை வாராது. நெருங்காது தாக்க வேண்டும். அதனை அடியோடு தொலைக்க வேண்டும். அதனை அழித்து மேற்சென்றால் அண்டர் நாட்டைப் பிடித்து ஆளலாம். யாவரும் அமைதியாக இன்பமாக இருக்கலாம். நாமிருக்கும் இடத்தையோ நாட்டையோ சிவலோகமாக்கி வைக்கலாம். அன்புக் கொடியை நடலாம், சேர்ந்து வந்து சென்று செறுச்செய்தால் வெற்றி பெறுவது திண்ணம்.

தொண்டர்கள், தூசி செல்லிர் ; பக்தர்கள் சூடிப்போகீர் ; ஒண்திறல் யோகிகளே, பேரணி உந்தீர்கள் ; திண்திறல் சித்தர்களே, கடைக்கூழை செல்மின்கள் ; அண்டர்நா டாள்வோம் நாம் அல்லற்படை வாராமே

தூசி=கொடிப்படை. திறல்=வலிமை. உந்தீர்கள் = செலுத்துங்கள். கடைக் கூழை = பின் அணி.

தொண்டர்களே, முன் அணியாகச் செல்லுங்கள். ஒளி மிகுந்த வலிமையுடைய யோகிகளே. பெரும்படை வகுப்பாகச் செல்லுங்கள். பெரு வலிமையமைந்த சித்தர்களே. பின் அணியாகச் செல்லுங்கள். நாம் துன்பப்படை இனிவாராமல் ஜயித்து, அண்டர் நாட்டை ஆள்வோமாக.

இத்திருப்பாட்டையும் இதற்கு முன் உள்ள திருப்பாட்டையும் சேர்த்துக் காண்க. படை தொண்டர் முதலியோர். ரதம், கஜம், துரகம், பதாதி எனச்சதுர்விதப்படை இருப்பது போல இங்கும் நான்குபடை. வீரர் அன்பர், அவர்கள் அணியும் வலிய கவசம் திருநீறு. போர்ப்பறை

பிரணவமாகிய நாதம். எதிரி மாயப்படை. பிடிக்கவேண்டிய தேசம் அண்டர் நாடு. தலைவர் சிவபெருமானாகிய ஐயர். அவர் கையில் கொண்ட வாள் ஞான வாள். அவர்பிடித்த குடை சாந்தமாகிய வெண்குடை. அவர் ஏறும் ஊர்தி தர்மமாகிய இடபம். இன்ப அன்புக்கும் அல்லலுக்கும் இடையருப்பேரர். ஒவ்வொருவரும் இறவாத இன்ப அன்பைப் பெருக்க வேண்டும். பிறர் துன்பத்தைத் துடைக்க வேண்டும். தொண்டர்கள் விளிப்பெயர், புலன் அடக்கத் தால் மனத்தூய்மையும் வலிமையும் பெற்றவர்கள் யோகிகள் ஆகையால் ஒண்திறல் யோசிகள் என்று கூறப்பெற்றது. ஞானத்தால் பல சித்திகளே யாரும் வெல்ல முடியாதென்பதால் திண்திறல் சித்தர்கள் எனப் பெற்றது. பெரியவர் பிறரைத் திருத்துவதால், பெரியவர்கள் இருக்குமிடம் சீர்பெறும்; அங்கு அறம் பெருகும். அந்த இடம் சிவலோகம் போலாகும். தென்பாண்டி நாட்டை சிவலோகமாக்குவித்தான் சிவபெருமான். அவனோடும் கூடிப்பணி செய்யும் அடியார் தாங்கள் சென்ற நாட்டை எல்லாம் அண்டர் நாடாக்குவர். அல்லல் படை = அல்லலாகிய படை. அல்லல் உலகத்துன்பங்கள் ; பிறவித் துன்பமுமாம். மும்மலங்களால் ஏற்படும் தொல்லைகளையாவும் தீரவேண்டும். வாராமே - எதிர்காலம். வாராமை என்பது ஆள்வோம் என்பதற்குக் காரணம்.

தொண்டர் என்பது சரியையாளரையும், பக்தர் என்பது கிரியையாளரையும், யோகி என்பது யோக நிலை நிற்பாரையும், சித்தர் என்பது ஞானிகளையும் குறிக்கும் என்று சொல்வதுமுண்டு. மணிவாசக அடிகளே செல்லீர் போகீர் என்று ஏவல் செய்வதால், அடிகளே சிவனது பிரதிநிதியென்றும் சிவகணங்களுக்குத் தலைவரான நந்தி யெம்பெருமானென்றும் கொள்ளலாம். திருப்பெருந்துறையில் நந்தி யெம்பெருமானில்லை யென்பது இக்கொள்கைக்கு ஆதரவு அளிக்கிறது.

திருப்படை எழுச்சி பதிகப்பெயர் படை = சேனை. அன்பர் படை யாகையால் திருப்படை எனப்பெற்றது.

எழுச்சி = புறப்படுகை. அன்பர் படை புறப்படுகை திருப் படையெழுச்சி.

உலகத்தில் நடக்கும் பெரும் போருக்கு இப்படை செல்லுகிறது. துன்பமும் மயக்கமும், மும்மல காரியங்களும் நிறைந்த உலகத்தில் அவைகளோடு பெரும் போர் நடத்த வேண்டும். ஆகையால் பதிகப்பொருள் பிரபஞ்சப் போர். பிரபஞ்சம் = உலகம். உலக வாழ்க்கையில் நடை பெறும் சண்டை இப்பதிகத்தில் இரண்டே பாட்டுக்கள் உள-எல்லா பதிகங்களிலும் இதுதான் சிறு பதிகம்.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. அடிகள் நடத்த முயலும் போருக்குத் தில்லை பாசறையாயிற்று. "அல்லாத துர்க்குண மாயப்படைகள் விளையாமல் அருள்வாளேந்தி நல்லோர்களியாரும் எம்மோடெய்துமெனப் படையெழுச்சி நவிறலாகும்" என்பது திருவுண்மை.

தூசி செல்லீர், சூழப்போகீர், பேரணி உந்தீர்கள். கடைக்கூழை செல்மின்கள் என்று கூறுவதால் பதிகம் திருப்படை எழுச்சி என்பதும், அல்லல் படை வாராமே. நாம் அண்டர் நாடு ஆள்வோம் என்று கூறுவதால் பதிகப் பொருள் பிரபஞ்சப்போர் என்பதும் காணலாம்.

ஞானவாள் ஏந்தும் ஐயர் நாதப் பறையறையின்
மானமா ஏறும் ஐயர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீர் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம் நாம் மாயப்படை வாராமே
இப்பதிக முதல்பாட்டு

Great is the general who defeats many armies; but he who conquers himself achieves a greater victory; Lao tse

பல படைகளைத் தோற்கடிக்கும் போர்த் தலைவன் பெரியவன்; ஆனால் தன்னை வென்றவன் அதைவிடப் பெரிய வெற்றியை அடைகிறான்.

56. குடி புகழன்

ஒரு வீட்டில் குடி புகுவதென்று முடிவு செய்தால் அந்த வீட்டில் பல மாறுபாடுகள் செய்ய நேரிடும், வேண்டியவாறு செப்பனிட வேண்டும். இருட்டடைந்த வீட்டில் புது ஜன்னல் வைத்து, வெளிச்சம் உள்ளே போகச் செய்யவேண்டும். இன்னும் பல புதிய ஏற்பாடுகள் அமைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த வீடு வசிக்கத்தகுந்ததாகும்.

மக்கள் வீடு தேடுகிறார். மோட்ச மென்ற வீடும் தேடுகிறார். குடிபுக இல்லம் தேடுகிறார். அவ்வாறு ஆண்டவனும் வீடு தேடுகிறான். எங்கும் உள்ளவனாயினும் அவன் இனி திருப்பது சில இடங்களில். அவ்விடங்களில் அடியார் உள்ளம் ஒன்று. பெருந்துறை பெரிய தலமாயினும் அழகு பொருந்திய தாயினும் அடியார் மனத்தைத் தன் அகமாகக் கொள்வதில் அவனுக்கொரு தனிப்பிரியம். நெஞ்சம் விசால மில்லையாயினும் இருண்டு கிடந்தாலும். துர்நாற்றம் வீசினாலும், பெருந்துறைப் பேராளன் அங்கும் புகுவான்; அரசாய் அமர்வான்; ஆனந்தங் கொள்வான்.

நம் சிந்தையையே தன் சொந்த ஊராக உவந்து கொள்ளும் முன்னர் செல்லுமிடத்தைச் சீர்திருத்துகிறான். முக்கியமான திருத்தங்களை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம்.

ஒன்று வீட்டிற்குள் இன்பம் பெருக வேண்டும். அது பெருக வேண்டுமானால் துன்ப வாடை கூட இருக்கக் கூடாது. எந்தக் காலத்திலும் துன்பம் எட்டிப்பார்க்கக் கூடாது. அது வரும் வழியையும் நன்கு அடைத்து விட வேண்டும். துன்பத்தின் தொடர்பை அறுப்பது முதல் வேலை. பாவி மனந்தான் துன்பத்தைப் பற்றிக் கொள்ளும். நக்கன் அடியார்க்கு அச்சமேது? பாவமேது? துன்பமேது? இன்பத்தென்றல் கொஞ்சம் வந்தால் போதாது, பெருகிக்

கொண்டேயிருக்க வேண்டும். பரிபூரண ஆனந்தமாக வேண்டும். எஞ்ஞான்றும் துன்பம் தொடர்பறுத்து இன்பம் பெருக்குவது எம்பிரான் வேலை.

இரண்டாவது இருட்டைப் போக்க வேண்டும். இருட்டறையில் எப்படி வாழமுடியும்? அங்கு முட்டிக் கொள்ளலாம்; இழறிவிழலாம். இருட்டுக்குக் காரணமான பகுதிகளை இடித்துத் தள்ளவேண்டும். மறைப்புக்களை மகாதேவன் அகற்றுவான். உள்ளே வெளிச்சத்திற்கு விளக்குத் தேவையில்லை. ஆண்டவன் உள் புகுந்து அவனே பிரகாசத்தைப் பரப்புவான். இருளகற்றி சோதியாய் நிற்பன். சோதியாய், சுடராய், சூழ் ஒளி விளக்காவான்.

நம் நெஞ்சு ஈரமில்லாதது; வரண்டது; பாலைவனம் போன்றது. இந்த வெப்பத்திற்குள்ளே இருக்க முடியாதா கையால், அதனையும் திருத்தவேண்டும், வேகம், வெப்பம், வெறுப்பு இவைகளை அன்பு நீரால் கழுவி விடவேண்டும், புது வீடுகளில் எந்த இடத்திலும் நீர்க் குழாய் வைப்பது போல், ஆண்டவன் அன்பை நிறைய அமைக்கிறான். இத் திருத்தங்களால் கொடியவனுளமும் அழகிய ஆனந்த சபை ஆகிவிடும். சீரார் பெருந்துறையைவிட்டு வாதவூடிகள் உள்ளத்தை வதியும் தலமாக கொண்டான் எம்பெருமான்.

இன்பம் பெருக்கி இருள் அகற்றி எஞ்ஞான்றும் துன்பம் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய்-அன்பமைத்து சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே ஊராகக் கொண்டான் உவந்து.

இருள் = அஞ்ஞான இருட்டு. தொடர்பு = பற்று.

சிறப்பு பொருந்திய பெருந்துறையான் எக் காலத்தும் துன்பத்தின் தொடர்ச்சியை அறுத்து பேரின்பத்தை பெருக்கி, அறியாமை என்னும் இருளை நீக்கி

ஒளியாய் நின்று அன்பை நிறைத்து என்னுடைய உள்ளத்தையே தமது பதியாக விரும்பிக் கொண்டருளினன்.

இன்பம்-பேரின்பம். ஆண்டவன் தருவது இன்பம், சோதி, அன்பு. இதனை ஆனந்தம், அறிவு, அன்பு என்று கூறலாம். சோதி பேரறிவுப் பிரகாசம். இவைகளுடன் தன்னையே தந்து நம் சிந்தையில் குடிகொள்ளுகிறான். அவன் விலக்குவது துன்பமும் இருளும், வெறுப்பும். அன்பு தரும் போது வெறுப்பு விலக்கப்படுகிறது. ஆண்டவன் பெருந்துறையிலும் நம் மனத்தைப் பெரிதாகக் கொள்ளுகிறான். அவன் நம் சிந்தைபுக எண்ணிவிட்டால், பேரின்பம் பெருகும்; சோதி தோன்றும்; அன்பு அமையும். துன்பத்தின் தொடர்ச்சி அறும்; இருள் அகலும்; வெறுப்பு நீங்கும். சோதி என்பது வேராய் அப்பாலுக்கப்பாலாய் நிற்கும் நிலையையும், அன்பு என்பது அவன் உடனாய் நின்று உதவும் நிலையையும், இன்பம் என்பது அவன் அத்துவிதமாய் நம்முள் கலந்து ஆனந்தம் ஊட்டும் நிலையையும் ஞாபகப் படுத்துகிறது. ஆண்டவன் வேராய், உடனாய், ஒன்றாய் நிற்பன் என்பது சிவஞான போதம் இரண்டாம் சூத்திரம். சிந்தை திருத்தப்பெற்ற இடமாகலின் 'உவந்து' என்றார். ஆண்டவனுக்காக சிந்தை சாக்கிராதீதத்தில் விரிந்து நின்றலான், சிந்தையை வீடென்னாது ஊர் என்றார். மாணடி சேர்ந்தார்க்கு இருள் சேராது; இருவினை சேராது; இடும்பை தொடராது; மனக்கவலை நில்லாது. பிறவிக் கடலைக் கடக்கலாம்; நீடு வாழலாம். இவ்வாறு பொய்யா மொழியார் கடவுள் வாழ்த்தில் கூறியிருப்பது காண்க. அறிவுக்கு அன்பு காரணம், இன்பத்திற்கு அறிவு காரணம். அன்புக்கு அறிவு காரணமாயிருப்பதாலும் யாவும் ஒன்றை யொன்று ஒட்டி வளர்தலாலும், அவன் திருப்பார்வை விழுந்தவுடன் மங்களமெல்லாம் ஒடோடி வருதலானும், அமங்களமெல்லாம் வெரித்தோடிப்போதலானும் யாவும் முறை புரண்டன. அகம் சீர்திருத்தலும் ஆண்டவன் வருதலும் ஒன்றிற்கொன்று காரண காரியமாகலாம், 'ஞானக்

கண்ணில் சிந்தை நாடி'' என்று மெய்கண்ட தேவர் அருளியதைக் காண்க.

திருவெண்பா என்பது பதிகப் பெயர். முதன்மை யான பாவினம் நான்கில் வெண்பா ஒன்று, இப்பதிகத்தி லுள்ள பதினொரு பாக்களும் அவ்வகையே. திரு என்னும் அடைமொழிச் சொல்லோடு திருவெண்பா என்ற பெயர் வந்தது.

அணைந்தோர் தன்மை பதிகப் பொருள். தன்மை என்பது இயல்பு. அணைந்தோர் = சேர்ந்தோர்; இங்கு இறைவனுடைய திருவடிப்பேற்றைச் சார்ந்தவர். அவ்வாறு சார்ந்து உடலோடு வாழும் சீவன் முத்தர்களையும் ஒரோ வழி மலங்கள் தாக்கும்போது, அவர்கள் சிவக்காட்சியை அகலவிடாதிருக்கப் பல வழியை நாடுவர். அவ்வழிகளை சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் கூறுகிறது. அவைகள் இப்பதிகத்திலும் கூறப்பெற்றுள்ளன. சிவனடி யார்களை சிவாலயத்தையும் சிவனெனவே கொண்டு அன்பரொடு மருவி தன் சித்தத்தை திருத்திக் கொள்வார் கள். "அணைந்தோர் தன்மை என்பது பரிசு வேதிபோல" என்பது பழைய குறிப்பு. சிந்தையால் சிவனைக்காட்டுபவை களைத் தீண்டி. இரும்பு பரிசு வேதியால் பொன்னாவது போல, தாங்களும் உயர்நிலை அடைந்து வழுவாதிருத்தலை இப்பதிகம் கூறுவதால் அணைந்தோர் தன்மை பதிகப் பொருளாயிற்று.

இப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது. தொந்தமா மலமொறுத்துச் சுகம் பெருக்கிப் பெருந்துறை வாழ் சோதி என்றன் சிந்தனையே ஊராகக் கொண்டிருந் தார் என்றுரைத்தல் திருவெண்பாவாம் என்பது திருவாசக உண்மை.

இப்பாசரமும் நேரிசை வெண்பாவாகையால் தலைப் புப் பொருத்தம் காண்க. பெருத்துறையான் அடியார் சிந்

தையை அணைவதால் அண்ணலுடைய அன்பும் சோதியும்
இன்பமும் அடியாருக்கு ஏற்படுகிறதென்று கூறியிருப்ப
தால் அணைந்தோர் தன்மை என்னும் பதிகப் பொருளுக்கு
ஏற்றதாயிற்று.

தடக்கை நெல்லிக்கனியெனக் காயினன்.

திருவா — 4 : 162

சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து

மாயப்பற்று அறுத்து

தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்க திருத்தி

வீடு திருந்துவான்

ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி அகலம், கீழ்மேல்

அளவிறந்து

நேர்ந்த உருவாய் அருவாடும் இவற்றின்

உயிராம் நெடுமாலே

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி 1:5:10

—*—

57. யாரை வணங்குவது?

யாரை வணங்குவது என்ற கேள்விக்குப் பதில் கூறுவது சிரமம். எந்த தெய்வத்தை வணங்குவது? சிறு தெய்வங்களை வணங்கலாமா? தேவர்களை வணங்கலாமா? மக்களை வணங்கலாமா? எந்த கோயிலில் வீற்றிருக்கும் தெய்வத்தை இறைஞ்ச வேண்டும்? இக்கேள்விகளுக்கு அடிகளார் இப்பாட்டில் பதில் கூறுகிறார்.

அடிகளார் பல தலங்கள் சென்று வணங்கித் திருப் பெருந்துறையில் தங்கியிருக்கும்போது, குருநாதன் நல்கிய பேரருள் பெருகிப் பெருகி வளர்ந்து பேரானந்தம் தருவதை நினைந்து நினைந்து உருகுகிறார். பெருந்துறை திவ்யஸ்தலம் செழிப்பும் செல்வமும் அழகும் பொலியும் ஊர். மனதைக் கவரும் இடம். பரியின் மேல் வந்த வள்ளல் மருவும் பதி. அங்கு வீற்றிருந்து கொண்டு அளவற்ற நன்மைகளைப் புரிகிறான். மனமருளைக் கெடுக்கிறான்; பிறவிக்காட்டை அழிக்கிறான். எல்லா இடரையும் நீக்குகின்றான்.

ஆகையால் பெருந்துறையைப் பிரியாத பேராளனை யாவரும் நாடுகிறார்கள். நாடி உய்ந்தவர் பலர். திருவார் பெருந்துறையை தேவரும் தேடுகிறார்கள். பக்தர்களும் விரும்புகிறார்கள். அமரர் கூட்டத்தையும் மணிவாசகரைப் போன்ற பக்தர் கூட்டத்தையும் அங்கு எப்பொழுதும் காணலாம். யாவரும் சேர்ந்து அண்ணலை ஏத்துவார்; பலகாலும் இறைஞ்சுவார்.

தேவர்கள் இறைஞ்சுவதற்கும் நம்மவர்களாகிய பக்தர்கள் வழிபடுவதற்கும் இரண்டு வித்தியாசம் உண்டு. தேவர்கள் வானலோகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்குச் சென்று வணங்க வேண்டும். பூலோகத்திலிருக்கும் அடியார்கள் திருவார் பெருந்துறையில் அருகிருந்து

வணங்கலாம். லோகத்தை விட்டு லோகம் செல்ல வேண்டாம். மகாதேவன் மக்கள் மேல் வைத்த கருணையினால் இப்பேறு பூவுலகர்க்கு எட்டியது, மற்றொரு வித்தியாசமும் உண்டு. தேவர் பயன்கருதி வணங்குகிறவர்கள். என்ன பயன் பெற்றால் நல்லதென ஆராய்வார்கள். அவ்வாறு சூழ்ந்து ஆண்டவனிடம் செல்வார்கள். துறக்கம் வேண்டுவர். வானுலக இன்பம் வேண்டுவர். சுய நலம் நிறைந்த வழிபாடாக இருக்கும். ஆனால் அடியார்களோ வீடும் வேண்டா விறலினர். பயன் கருதாது வழிபடும் அவர் வழிபாடே நல்ல வழிபாடு. சென்று சூழ்ந்திறைஞ்சுவார் தேவர்; நன்று இறைஞ்சுவார் நமர். எம்பிரானுக்குப் பிரீதியான வணக்கம் மக்களிடமே காணலாம். சிவ பெருமானே வணங்கத்தக்கவனென்றும், அதிலும் பெருந்துறையிலுள்ள பேராளன் பெருவள்ளல் என்றும் அடிகள் கூறுகிறார். 'அத்தேவர் தேவர்; அவர் தேவர்' என்றெல்லாம் பொய்த்தேவு பேசித் தேவரை வணங்காது தென்பாண்டி நாட்டானையே வணங்குதல் வேண்டும்.

அவ்வாறு வணங்கி நமர் பெற்ற பேறு உயர்ந்தது; சிறந்தது. அவர்கள் இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தார்; வாழ்க்கையில் இலட்சியம் பொருந்தியது; மாயக் கட்டுக்கள் அறுபட்டன. அத்துடன் வல்வினையை மாய்த்தார். ஆண்டவனை அன்புடன் வாழ்த்தியதால் ஆணவம் தளர்ந்தது. நல் வாழ்க்கையால் மாயப்பற்று தளர்ந்தது; வல்வினையும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. ஆகையால் உயர்ந்த நிலையடைந்து யாவரும் தங்களுக்கு வழிகாட்டியெனப் போற்றும் தகுதியைப் பெற்றனர். அவர்களைத் தாழ்ந்து உலகம் வணங்கும். மக்களில் அவர்களே வணங்கத்தக்கவர். ஆகையால் அண்ணலையும் அடியார்களையும் வணங்கு.

வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும்

வல்வினையை மாய்ப்பாரும்

தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத்தகுவாரும் சூழ்ந்தமரர்

சென்றிறைஞ்சி ஏத்தும் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி ஏத்தும் நமர்.

தகுவார் — தகுதி உடையவர். நமர் = நம்மவர்.
வானவர்கள் ஆராய்ந்து சென்று வணங்கித் துதிக்கும் சிறப்புப் பொருந்திய திருப்பெருந்துறைப் பதியை நன்கு வணங்கித் துதிக்கும் நம்மவர்கள் உயர்ந்த வாழ்விற்கு உரியவரும் வினைகளைக் கெடுப்பவரும் உலகத்தார் வணங்கித் துதிக்கத் தகுதியுடையவரும் ஆவார்.

வாழ்ந்தார்களும் மாய்ப்பாரும் தகுவாரும் ஆவார் என முடிக்க. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்தரும்படி வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்களே வையத்துள் வாழ்ந்தார். நிகழ்காலத்தில் கூறுது வாழ்ந்தாரென இறந்த காலத்தில் கூறியது தெளிவுபற்றி. வாழ்ந்தார்கள் ஆவார் என்பதற்கு ஞானவிடு அடைந்து சுகமானார் எனினுமாம். தொலைக்கும் சிரமம் கருதி வல்வினையெனப்பட்டது. வினை மலம் இங்கே சொல்லப்பட்டதால் அதற்கிருப்பிடமாகிய மாயா மலமும் அதன் காரணமாகிய ஆணவ மலமும் உடன்கொள்க. மும்மலங்களையும் மாய்ப்பார் நமர். மாய்ப்பார் என எதிர் காலத்தில் கூறியது இயல்பு பற்றி. மலம் அழியாது; ஆனால் ஒடுங்கும்; அகலும். ஆகையால் இங்கே மாய்த்தல் என்பதற்குக் கெடுத்தல், அகற்றுதல் என்பது பொருள். சைவசித்தாந்தத்தின்படி உள்ள பொருள் அழியாது. உலகம் என்பது உலகத்திலுள்ள நல்ல மக்கள். நல்ல மக்கள்தான் மற்றவர் பெருமையைக் காணமுடியும். உலகம் ஏத்த என்பதனை உலகம் ஏத்தி இறைஞ்ச எனக்கொள்க. சூழ்ந்து = ஆராய்ந்து. பகை வெல்லுதல். பதவி பெறுதல் முதலிய நன்மைகளில் எவற்றை பெறலாமெனக் கருதுதல் இங்கு சூழ்தல். சூழ்தல் என்பதற்கு வலம் வருதல் என்ற பொருளும் கொள்ளலாம். வானுலகத்திலிருந்து பூவுலகத் திற்குச் செல்லுதலால் சென்று என்றார். இறைஞ்சியேத்தும் என்பனவற்றை ஏத்தி இறைஞ்சும் என மாற்றிக் கொள்க. ஏத்துதல் வாயால்; இறைஞ்சுதல் உடலால். மனத்தால்

நினைத்தலும் உடன் கொள்க, பெருந்துறை என்பது பெருந்துறைப் பெருமானே. நன்று வணங்குதலாவது உள்ளன்போடு கசிந்து பயன் கருதாது வணங்குதல். நமர் = நம்மவர். நமர் நந்தமர், நமரங்கள் என்பன ஒரு பொருளன. நமர் ஆவார் என்று முடிக்க.

இப்பதிகத்தின் முதல் பாட்டு பண்டாய நான்மறை என்று ஆரம்பிக்கிறது. இப்பதிகம் முதல் குறிப்பால் பெயர் பெற்றது. பண்டாய = பழமையான. நான்மறை = இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்கள்.

அனுபவத்திற்கு ஐயமின்மை இப்பதிகப்பொருள். அனுபவம் என்பது இங்கு சிவபெருமானது அடியைச் சார்ந்து அநுபவிக்கும் பேரின்பம். ஐயம் = சந்தேகம். இன்மை = இல்லாதிருத்தல். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நெறி நின்று ஒவ்வொரு படியாக ஏறும் அடியார்கள் சிவானுபவம் பெறுவார் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. பெருந்துறையானே ஏத்தும் அடியார் இடர் சேர் பாச பந்தம் அறுத்திடுவரென்று உறுதி கூற அடிகள் தன் அநுபவத்தைக் காட்டுகிறார். "வாழ்த்தக் கருவும் கெடும் பிறவிக்காடு" காணுங் கரணங்களெல்லாம் பேரின்பம் வரும்.

ஏழுபாக்களை உடையது இப்பதிகம். இது திருப் பெருந்துறையில் அருளியது.

"ஏந்தும் திருப்பெருந்துறையை யேத்தும் நமரே வாழ்வுற்று, இடர் சேர் பாசபந்தமறுத்திடுவரெனப் பண்டாய நான்மறையும் பகர்ந்த தாமே" என்பது உண்மை.

பெருந்துறையானே ஏத்தும் நமர் "வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும், வல்வினையை மாய்ப்பாரும், தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாரும்" என்றதால் அநுபவத்திற்கு ஐயமின்மை சொல்லப்பெற்றது. இதுவே வேதமும் கூறுவதாகையால் பண்டாய நான்மறை என்ற பதிகத்தலைப்புக்கு இத்திருப் பாட்டு ஏற்பதாயிற்று.

எனக்கினிய எம்மாளை ஈசனையான் என்றும்
 மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தேன் - எனக்கவனைக்
 கொண்டேன்பிரானாகக் கொள்வதுமே இன்புற்றேன்
 உண்டே எனக்கரிய தொன்று
 காரைக்காலம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி.

இனியோ நாம் உய்ந்தோம் இறைவன்
 தாள்சேர்ந்தோம்
 இனியோர் இடரில்லோம் நெஞ்சே - இனியோர்
 வினைக்கடலை ஆக்குவிக்கும் மீளாப்பிறவிக்
 கனைக்கடலை நீந்தினோம் காண்.

ஈசனையென்றும் இமயமயில் ஒப்பனையாள்
 நேசனையென்று நினைந்துருகிப் — பேசினேன்
 நல்வினையைக் கண்டேன் நவையற்றேன் ; வாழ்வுற்றேன்
 வல்வினையைக் கண்டிலேன் மற்று.
 திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி

“அப்பனைப் பெருமை பிதற்ற வல்லாரைப்
 பிதற்றுமவர் கண்டர் மறுமையும்
 இம்மையும் நன்மை அளிக்கும் பிராக்களே”
 திருவாய்மொழி 293

58 என்ன ஆகும்?

தேன் வெள்ளம். வண்டு ஒன்று வந்து நக்குகிறது. கால் அதில் படிந்து விடுகிறது. பிறகு உடம்பெல்லாம் தேன். தேனை விட்டு இனி ஓடமுடியுமா? தேன் இனி புளிக்குமா? இனிக்குமா? இனி அவ்வண்டுக்கு எது ஆகும்? எது ஆகாது? அது இனிச் செய்வது என்ன இருக்கிறது? அதே நிலையில் தான் ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்திய அடியார் இருக்கின்றார்கள்.

பாண்டி நாட்டில் உமையம்மை வலைஞன் மகளாகவும் நந்தி சுருமீனாகவும் அவதரித்தார்கள். சுருமீனாகத் திரிந்த நந்தி தேவரைப்பிடித்து உமையை மணந்து கொள்வதற்காக, சிவபெருமான் வலைஞர் குலத்து இளைஞனாகத் தோன்றினான். சிறு துணிகளை மட்டுமே அணிந்திருந்ததால் அவன் அழகு முழுதும் பிரகாசித்தது. அவன் இளமையும் வீரமும், தோற்றமும், பொலிவும், வண்ணமும் தண்மையும் யாவர் மனதையும் ஈர்த்தன. செயல் மறந்து சிவபெருமானைக் கண்டனர். கண்ணுதல் கடலருகே சென்றான். ஸ்தம்பித்து நின்ற மக்களின் கண்கள் அவன் பின்னே சென்றன. கையிலிருந்த வலையை அக்கானவன் வீசினான். அவன் வலையில் மீன் வீழ்ந்ததையும் பார்க்க வில்லை, விழாததையும் பார்க்கவில்லை. மனம் அவன் வலையில் வீழ்ந்தது. மன்னவன் மகளைப் பிடிக்க வந்தானோ? மீனைப் பிடிக்க வந்தானோ? மீனைப்பிடிப்பது என்பது வெளிக் காரணம். யாவர் உயிரும் அவனிடம் சென்று நின்றது. மீன் வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படுமாயிடினான் என்ன சூழ்நிலை ஏற்படும்?

ஒரு அன்பன் கோயிலில் சென்று ஈஸ்வரனுடைய உருவத்தைக் கண்களால் கண்டதும் அவன் பாதாரச் சிவந்தங்களில் வணங்கிக் களிப்பு எய்துவான், மெய்சிலிர்ப்பான், கண்ணீர் உகுப்பான். சிவலோக நாதனை மீன்

வலைஞனாகக் கண்டதும் மக்கள் செயலற்று, பேச்சிறந்து. நெஞ்சத்துடிப்பற்று நிற்கிறார்கள். அவன் கழல்களை கண்களிரண்டும் கண்டும் களிக்கவில்லை.

நல்ல விஷயங்கள் செய்யவில்லையானாலும், இந்திரியங்கள் வழக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த கீழ்த்தரப்பலன்களில் முன் பழகியபடி போருமாவென்றால் அப்படியுமில்லை. காரிகையார் மேல் காம இச்சை செல்லுமா? அவர்கள் வாழ்விற்கும் அடியார் வாழ்விற்கும் எவ்வளவு தூரம். “காரிகையார் தம் வாழ்வில் என் வாழ்வு கடைப்படுமாகாதே”

கண்கொளாக் காட்சியைக் கண்ட அடியானுக்குப் பிறப்பேது? பிறப்பின் நினைப்பு ஏது? பிறப்பின் நினைப்பு ஆண்டவனைப் பார்த்தபின் இருந்தால்தானே அதனை மறப்ப தென்ற நிகழ்ச்சி ஏற்படும். ஆகையால் பிறப்பை மறப்பது எங்கே? “மண்களில் வந்து பிறந்திடுமாறு மறந்திடுமாறு மாகாதே”

அக்கமல பாதமே அடியார்க்குத் தஞ்சம். அது அரிபது. மாலும் அறியாதது. “அச்சீரடி இரண்டினையும் நினைமின்; ஏத்துமின்; இறைஞ்சுமின்” என்பார்கள் செய் பவனும் செய்யப்படு பொருளும் செயலும் ஒன்று கூடிய போது செய்பவன் யார்? செயல் ஏது? செய்யப்படு பொருள் எங்கே? இதனை திரிபுடி என்பர். ஞாதுரு. ஞானம், ஞேயம் என்று மூன்றும் கூடினிடம் இதுவே. அந்நிலையில் வணங்குவது என்னும் செயல் நிகழாமையைக் காட்ட “மாலறியா மலர்ப்பாதம் இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே” என்பர்.

அவ்வாறே பண் பொருந்திய பாடலும் அங்கில்லை; அமுத பொருந்திய ஆடலும் இல்லை. பண்கள் இனி மையாக இருக்கும். அளவற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரும். இசையில் ஈடுபடாதார் யாருமில்லை. நான் என்னில் இல்லாததால் “பண்களி கூர்தரு பாடலோடாடல் பயின்றிடும் ஆகாதே”

இறைவனுக்குள் பட்டு ஒன்றானவனுக்கு இறைவனது அருள் செயல்களைப்பாடுவதில் பிரியமா? சோம சுந்தரப் பாண்டியனாக அரசாட்சி செய்த சிவபெருமான் அரிய வீர அருட் செயல்கள் பல புரிந்தான்; அவை ஒவ்வொன்றும் மனதை ஈர்க்கத் தக்கன. ஆயினும் “பாண்டி நன்னாடுடையான் படையாட்சிகள் பாடுதும் ஆகாதே”.

மண்ணில் சிவபெருமான் காட்டிய பெருமைகளைப் பாராட்டுதல் செய்யாதது போல அவனுக்கு விண்ணிலுள்ள சிறப்பையும் பாராட்ட முடிவதில்லை. தேவர்க்கு தேவனென்பதும், ஒப்பற்ற தனிச்சிறப்புடைய பெருமான் என்பதும், உதியா மரியா ஒருவன் என்பதும் உணர்ச்சியில் நிற்க வில்லை. கடலில் வலைவாணனாய் பெருமான் காட்சி தரும் போது, கண்ணும், கருத்தும், உயிரும் அவனோடு ஒன்றி விடுகிறது.

கண்களிரண்டும் அவன் கழல் கண்டு

களிப்பன ஆகாதே

காரிகை யார்கடம் வாழ்விலென்

வாழ்வு கடைப்படு மாகாதே

மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு

மறந்திடு மாகாதே

மாலறி யாமலர்ப் பாதம் இரண்டும்

வணங்குது மாகாதே

பண்களி கூர்தரு பாடலோ டாடல்

பயின்றிடு மாகாதே

பாண்டிநன் னாடுடை யான்படை

யாட்சிகள் பாடுது மாகாதே

விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து

வெளிப்படு மாகாதே

மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து

வெளிப்படு மாயிடிலே

காரிகை = பெண் : வேதகம் = வேறுபடுத்திக் காட்டுந் தன்மை.

மீன் பிடிக்க வலையை வீசிய வலைஞனாகிய சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவானாயின், இரண்டு கண்களும் சிவபெருமானது திருவடி பார்த்து மகிழ்தல் நிகழாது; பெண்களுடைய வாழ்க்கையில் என் வாழ்வு கீழ்ப்படுதல் நிகழாது; உலகங்களில் போய் பிறந்திடும் வழியை மறத்தல் நிகழாது; திருமாலும் தேடியும் காணாத் திருவடிகளை வணங்குவதும் நிகழாது; இசையொடு பொருந்தி மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற பாடலும் ஆடலும் பயின்றிடுதல் நிகழாது; நல்ல பாண்டிய நாட்டினையுடைய சிவபெருமான் படையின் வீரச் செயல்களைப் பாடுவதும் நிகழாது ஹிண் உலகத்திலிருந்து மகிழ்தற்குக் காரணமாகிய ஒரு வேற்றுமைத் தன்மை வந்து வெளிப்படுதல் நேராது.

கானவன் காட்டிலுள்ள வேடன். இது வலைஞனைக் குறித்தது. வெளிப்படுதல் என்பது சீவன் முதல்கள் ஞானத்துள்ளே உள்ளடங்கி இன்பந்தந்து நிற்பல். அந்நிலையில் தொழிலின்றி அரிதுயிலில் நிற்பர். இது அத்துவித நிலை. மும்மலங்கள் அற்ற நிலை. அழகன் வெளிப்பட்டால் என்ன நடை பெறும் என்பது இங்கு கூறப்பெற்றிருக்கிறது. வெகு நாள் சென்று ஒரு அரிய நண்பனைப் பார்த்தாலே பேச்சு வரவில்லை. அச்சம் பயம் மகிழ்ச்சி என்ற ரசங்கள் பூரணப்பட்டபோது பேச்சு மனம் செயல் நின்றுவிடுகின்றன. அவ்வாறே ஆனந்தக்கூத்தன் காட்சியும் நம் செயல்களை ஒடுக்குகிறது. அது நல்ல செயலாயினும் சரி, கெட்ட செயலாயினும் சரி. ஆகாதே என்ற சொல்லுக்கு நிகழாது என்று பொருள் கொள்வதே மிகப் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. “ஞானானந்த வஸ்துவாகிய சிவத்தைத் தரிசித்த வர்கள் தூயஞ்ஞான நாட்டம் பெற்றவர்களாதலின் அவர்களுக்கு வேறு விவகாரங்கள் நிகழ்த்தலாகாவாம்” என்ற அருணகிரி முதலியார் குறிப்புரை நோக்கத்தக்கது.

ஆகாது என்பது எதிர்மறைப் பொருளில் வந்த தெனக் கொண்டு ஆகும் எனப்பொருள் கொள்வதும் உண்டு. ஆண்டவனைக் கண்டவன் எச்செயல் செய்யினும் சரியே; அது ஆகும். விதித்தன என்பதும் விலக்குவன.

என்பதும், நல்லது கெட்டது என்பதும் கிடைப்பதும் கண்-புறக்கண், வாழ்வில்-வாழ்வினில் என்று கடைப்படுத்தற்குக் காரணமாகவும், வாழ்வைக் காட்டிலும் என்று தம் வாழ்க்கையை காரிகையார் வாழ்க்கைக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். மறந்திடுதல்-பிறந்திடும் வழியை மறந்திடுதல் அல்லது திருவடியை மறந்திடுதல், வேதகம் - வேறு படுத்துகை. விண்ணவர்களெல்லாம் களிக்கும் வேறு தனிச்சிறப்புடைய பொருள் ஒன்றும் தோன்றப் போவதில்லை. இது துறக்க இன்பத்தைக் குறித்தது என்பர்.

தீருப்படையாட்சி பதிகப் பெயர்; படை என்பது வீரர்கள் கூட்டம். ஞானம் பெற்ற வீரர்களாகையால், திரு என்ற அடைமொழி சிவபெருமான் இப்படையினைக் கொண்டு ஆன்மாவைப் பிணிக்கும் ஆணவம், கன்மம். மாயைஆகிய மும்மலங்களைக் களைவதுதான் ஆட்சி.

சீவ உபாதி ஒழிதல் பதிகப் பொருள். சீவன் என்பதும் உபாதி என்பதும் வட சொற்கள், சீவன் என்பது உயிர், உபாதி என்பதற்கு வேதனை, வியாதி, இடையூறு என்ற பொருள்கள் உண்டு. மாயா காரியத் தொகுதிக்கும் உபாதி என்ற பெயர். எல்லாப் பொருளும் இங்கு பொருந்தும். சீவன் இவ்வுலகில் அநுபவிக்கின்றது வேதனையும் வியாதியும் இடையூறும். பஞ்ச கஞ்சகம் தரித்து முக்குண வயப்பட்டு உழலும் போது உயிருக்கு அமைதியில்லை. வினையால் நம்மைப் பிடித்த பிறப்பு ஒழிய வேண்டும். ஆண்டவனுடைய அருளாட்சி ஏற்பட்டபோது மாயா காரியங்களால் ஏற்பட்ட தனு மறைந்துவிடும். ஆகையால் எவ்வகை உபாதியையும் இங்கு குறிப்பிட்டதாகக் கொள்ளலாம். சீவன், உபாதி என்ற இரண்டு வட சொல்லும் சீவோபாதி எனச் சேருகிறது. இது குணசந்தி என்பர் வடமொழியார். ஆண்டவனுடன் அத்துவிதமாய் கலந்த அடியார்கள் எவ்வாறு சீவோபாதியிலிருந்து தப்புகிறார்கள் என்பதைக் கூறுவது இப்பதிகம். இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது. 'வாடு திருப்பெருந்துறையார் எழுந்தருளப்பெறில் எல்லா

வளங்கள் முற்றும் ஆகும் எமக்கு அல்லாதது ஆகாதென்று இயம்பல் படையாட்சியாகும்" என்பது திருவாசக உண்மை. கருப்படை மாறுந் திருப்படையாட்சிப் பரசீவ உபாதிப் பாவகமொழிதல் என்பது அகத்திய சூத்திரம்.

களிப்பது, கடைப்படுவது, மறப்பது முதலியன நிகழாத நிலை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் ஆண்டவன் முப் மலத்தைப் படையெடுத்ததும், அப்படை தந்த வெற்றி யால் ஜீவன் சகல உபாதிகளினின்று நீங்கியதுமாம். இதனாலே பதிகத்தலைப்பின் பொருத்தமும் பொருட்தலைப் பின் பொருத்தமும் விளங்கும்.

ஒங்குணவின் உள்ளடங்கி

யுள்ளத்துள் இன்பொடுங்கத்

தூங்குவர்; மற்றேது உண்டு சொல்?

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் — திருவருட்பயன்

பக்தன் ஒருவன் தான் வணங்கும் தெய்வத்தின் சுந்தர சொருபத்தைக் கண்டான பிறகு வேறு எந்தவித நாட்டமும் அவனுக்கு உண்டாவதில்லை. மலரின் கண் உள்ள தேனை அருந்தும் ஈ தன்னையே மறந்துவிடுவது போன்று, தன் தெய்வத்தின் பொலிவில் பக்தன் தன்னை மறந்துவிடுகிறான். பின்பு மாறுபடும் சமயங்களைப் பற்றி பேச அவனுக்கு அவகாசமில்லை. அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், துவைதம் என்னும் மதக் கோட்பாடுகளெல்லாம் அவனுக்குப் பொருளற்றவைகளாம். உருவ வழிபாடு செய்கிறவர்களெல்லாம் பிறகு அகண்ட சச்சிதானந்தமாகிய அருவ வழிபாட்டுக்குத் தகுதியுடையவர்கள் ஆகிறார்கள் என்னும் பேச்செல்லாம் அறிவினிகள் பிதற்றுதலாக அந்த பக்தனுக்கு தோன்றுகிறது. தனது அருள் ஜோதி தெய்வத்துடன் மாருத இணக்கம் வைப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் அவன் அறியான். கண்கள் என்றும் கடவுள்: சுவாமி சித்பவானந்தா.

59. கூரும் ஆசை

கண்ணுதலானைக் கலந்த பின் பிரிவதில்லை; பிரிவு சகிக்க முடியாதது. ஆனந்தனைக் கூடிப் பேரானந்தம் கண்டவர் அதனை சிறுகணமும் விட ஒவ்வார். அதற்காக அமுதலும் ஆனந்தம் தரும்.

எல்லாச் சாதனைகளுக்கும் ஒழுக்கம் அடிப்படை. அஃதின்றேல் வாழ்க்கை வீணாகும். இயமமும் நியமமும் இராஜ யோகத்தின் முதல் இரு படிகள். எந்த நெறியானாலும் ஒழுக்கம் தேவை. ஆகையால் சீலத்தைப் போற்ற வேண்டும். அது இல்லையானால் உண்மைச் சமயவாழ்க்கை யில்லை.

ஒழுக்கத்திற்கு உதவியாகவும் தூண்டுதலாயுமிருப்பது விரதம். உண்டி சுருங்குதல், கட்டுப்பாடு, நற்செயல்கள், தர்மம் முதலியன.

இந்தப் புண்ணியப் பணிகள் யாவும் ஆண்டானிடம் அன்பில்லையானால் தோன்றா. அன்புள்ளவன் அண்ணலை நெருங்கியிருக்க நினைப்பான். இறைவனை நெருங்க உதவும் செயல்களே புண்ணியமென்றும், அவனிடமிருந்து விலகிப் போகப் பண்ணும் செயல்களே பாவமென்றும் ஒரு மேல் நாட்டு ஆசிரியர் கூறினார். செயலுக்கு அன்பு வித்து.

நாயனுடைய பெருமையையும் இனிமையையும் அறியாதார் அவன் பேரில் அன்பு காட்ட முடியாது. தங்கத்தின் உயர்வு தெரிந்தவனே அதனைப் பேணுவான். முத்தின் அருமையை அறிந்தவன் ஆழக்கடலில் புகுந்து வரும் ஆபத்தைப் பொருட்படுத்தாது அதனைப் பெற முயல்வான். அண்ணலை ஓரளவேனும் அறிந்தால்தான் அவனிடம் செறிவு அதாவது அன்பு தோன்றும்; அன்பிருந்தால் விரதங்களை மேற்கொள்ளலாம். விரதங்களாலே சீலம் பெருகும்.

ஒரு குணத்திற்கு மற்றொன்று உதவி. இலட்சிய வாழ்க்கையில் ஒரு குணம் பிற நற்குணங்களுடன் கைகோர்த்துச் செல்லுகிறது. ஒருவனுக்கு சீலம் வேண்டும்; நோன்பு வேண்டும். செறிவு வேண்டும், அறிவு வேண்டும். இந்த நான்கு நற்பண்புகளில் ஒன்றேனும் இல்லாதவன் வாழ்க்கை எப்படி உருப்படும்?

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ காரியங்களைச் செய்து கொண்டு தானிருக்கிறான். உண்பதும் உறங்குவதும், போவதும் வருவதும், பேசுவதும் அலைவதும் தொடர்ந்து நடக்கின்றன. இவ்வளவையும் திட்டமிட்டு முனையோசனையுடன் செய்கிறானவென்று பார்த்தால் அவ்வாறில்லையென ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் விஷயத்தில் கூறிவிடலாம். காட்சி வந்தால் காண்பான்; பேச்சு வந்தால் விடமாட்டான்; நல் உணவைக் கண்டபோது உண்பான். இந்திரியங்கள் இழுக்கும் இடமெல்லாம் செல்வான். எலும்பு இருந்தும் எலும்பில்லாத தோல் பாவையைப் போல ஆடுவான். மரப்பாவை உடையும். தோல் பாவை உடையாது. மானம் போனாலும் மனிதன் உயிரைப் பெரிதாகக் கருதி வாழ்கிறான். பல முறை தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய் சுழலுகிறான். சுழன்று ஆதாரம் ஒன்றுமின்றி கீழே விழுகிறான். பாவையின் கயிறு அறுந்தபோது பாவை விழுவது போல அவன் நிலை வந்துவிடுகிறது. அந்த நிலையில் எழுந்திருக்க வழியில்லை. சக்தியில்லை. வீணே கிடக்கின்றான். அவனை யாரும் வந்து கருணை வைத்துக் காப்பாற்றினாலன்றி கிடந்தொழிய வேண்டியது தான். வீணாய் கிடந்தாலும் பாவம் ஏறுது. ஆனால் அவன் பிறருக்கு கொடுமை செய்வதில் பின் வாங்குவதில்லை. கடிய மனத் தோடு கொடியன பலவற்றிற்கு காரணமாகிறான்.

அவன் வாழ்க்கையை நான்கு செயலில் அடக்கி விடலாம். கூத்தாட்டாய் சுழலுவான்; பலமுறை விழுவான். எடுப்பாரின்றி கிடப்பான்; துன்பமே புரிவான்.

அந்த நிலையில் பெருங்கருணைப் பேராளனால் காப்பாற்றப்படுகிறான். நல்லவற்றில் அன்பும் இலட்சிய வாழ்க்கையில் விருப்பமும் வளரும் பக்தியும் அவனிடம் விதைக்கப்படுகின்றன. இது அண்ணல் செய்யும் பெரு நல் உதவி. இடையரு அன்பு தளிர் விட்டுப் பூத்து கனிந்த போது, முயற்சி தேவ்னுகிறது. அப்பொழுது அவனுக்கு அண்ணல் நன்னெறி காட்டுகிறான்.

ஆண்டவன் செய்த அடுத்த உதவி அது.

நல்வழியில் காலெடுத்து வைத்து அதிலே நடக்கின்றவனுக்கு களைப்பும், மனத்தளர்ச்சியும் ஏற்படுவது இயல்பு. செல்ல வேண்டியது வெகுதூரம்; “மருவா நெறி” உயர்ந்தது, உயர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கும் பாதை. கத்தி முனையில் நடப்பது போல் அங்கும் இங்கும் விலகாமல் நடக்க வேண்டும். இவ்வளவு சிரமத்தையும் எப்படி சமாளிப்பது என்ற எண்ணம் வருமுன்னே அண்ணல் அவனை உற்சாகப்படுத்துகிறான். அன்புகாட்டி, பின்னர் வழியுங் காட்டிய ஆண்டவன் தன் அழகிய திவ்வியத்திருமேனியையும் காட்டித் தன்னிடம் ஈர்த்துக் கொள்ளுகிறான். நெறியேறுவதில் சிரமந் தோன்றுவதில்லை. இன்பமே தோன்றுகிறது. மேலும் போகும் இடமோ உயர்ந்தது. அங்கு போனால் திரும்பி வர வேண்டுவதில்லை. என்றும் அங்கு சுகத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

மேல் சென்றதும் அங்கு ஆண்டவன் நம்மை கட்டி அணைகிறான். திருவடியைத் தருகிறான். வீடு தருகிறான். நம்மை அவனது உடமையாக ஏற்கிறான். இவ்வாறு ஆண்டவன் நான்கு உதவி செய்கிறான். 1. பிரேமையை மனத்தில் விதைத்து நம்மை தருதியாக்குதல். 2. நன்னெறியிதுவென உபதேசித்தல். 3. திவ்ய தரிசனம் தருதல். 4. ஆட்கொண்டு சிவப்பேறு தருதல். நான்கு முக்கிய பண்புகளில் ஒன்றும் இல்லாமலும் வீண் காரியங்கள் நான்கில் ஈடுபட்டும் இருக்கிற ஒருவனுக்கு நான்கு பெரு நல் உதவி செய்யும் புண்ணியன் சிவபெருமான்.

சீலமின்றி நோன்பின்றிச் செறிவேயின்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய் சுழன்று விழுந்து

கிடப்பேனை
மாலுங்காட்டி வழிகாட்டி வாராவுலக நேறியேறக்
கோலங்காட்டி ஆண்டானைக் கொடியேன் என்றோ கூடுவதே

சீலம் = ஒழுக்கம். நோன்பு = விரதம். மால் =
விருப்பம். கோலம் = வடிவம்.

ஒழுக்கமின்றி, விரதமின்றி, மெய்யன்பின்றி, அறி
வின்றி, தோலினால் செய்த பாவை கூத்தாடுவது போலச்
சுற்றியலைந்து, கீழே விழுந்து, உதவியின்றிக் கிடந்து,
கொடுமையே செய்கின்ற அடியவனுக்கு தன்பால் விருப்பம்
காட்டி, நன்னெறியைக் காட்டி முத்தியுலகத்திற்குச்
செல்லும் வழியிலே மேலும் ஏறிப்போக தனது திருவடி
வத்தையும் காட்டி, ஆட்கொண்டு அருளியவனை எந்நாள்
இத்தீவியேன் சென்று அடைவதோ !

நோன்பு தவத்தின் அங்கம். மனம் பிறவழி செல்லாது
அடங்கி இறைவனை நாடுவதற்காகக் காப்பது விரதம்.
செறிவு என்பது நெருக்கம். மனத்தால் ஒன்று பட்டு நெருங்கி
கலந்திருக்கும் அன்பைக் குறிக்கிறது அறிய வேண்டுவன
வற்றை அறியாதது ஒருகுறை. "உன்னை வந்திப்பதோர்
நெறியறியேன் நின்னையே அறியேன்; நின்னையே அறியும்
அறிவறியேன்". என்று அடிகள் (24:9) கூறியிருப்பதைக்
காண்க. ஒழுக்கம் நோன்பிற்குக் காரணம்; நோன்பு
அன்பிற்கும், அன்பு அறிவிற்கும் காரணமாகக் கொண்டு
இம்முறையை வியக்கலாம். நோன்பு (doing) செயல்;
செறிவு (willing) இச்சை; அறிவு (Knowing) ஞானம்.
புனிதமான செயலும் (தவம்). புனிதமான அன்பும்
(பிரேமை), புனிதமான அறிவும் (ஞானம்) திருவடிப்பேற்றை
அடைவதற்கு வேண்டப் பெறுவன. சீலம், நோன்பு,
செறிவு, அறிவு என்பதில் பின்னது முன்னதற்கு காரணம்
என்பதும் உண்டு. சீலம் முதலிய நான்கும் முறையே சரியை,
கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற படிசுளைக் குறிக்கும்.

எனக் கொள்ளலாம். தனக்கு குறிக்கோள் இல்லையென்பதும், செயலில் சுதந்திரம் இல்லையென்பதும், வாழ்க்கை பிறரால் ஆட்டுவிக்க ஆடுகிறதாக முடிகிறதென்பதும் பாவைக் கூத்து என்பதால் அறிகிறோம். இங்கே மனிதனை ஆட்டுவிப்பது ஐம்புலன்கள். “கடக்கும் திறல் ஐவர் கண்டகர் தம் வல்லாட்டை அடக்கும் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்றே” (திருவா 40-8) என்று அடிகள் கூறியிருப்பதை நோக்குக. “நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில் நலம் மண்மாண் புனைபாவையற்று” என்னும் வள்ளுவனார் வாக்கை ஓர்க. தோலின் பாவை எப்படி விழுந்தாலும் உடையாதது போல மனிதன் மதம் முதலிய பாதையில் தாக்கினாலும் வாழ்க்கையை விடான். சுழன்று என்பதால் உலக போகங்கள் ஒன்றும் திருப்தி தராமையும், அமைதியின்மையும், தன்வயின்மையும், விழுந்து என்பதால் வலியற்றமையும், கிடந்து என்பதால் உதவியின்மையும் காண்கிறோம். மால் இறைவனிடத்தில் செய்யும் பேரன்பு. மாலும் என்பதில் உள்ள உம்மைவழி என்னும் சொல்லொடு கூட்டுக. வழியும், உம் இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை. வழிகாட்டுதல் மனத்தின்கண் நின்று அறிவுறுத்தல். உயிர்கள் அடைய வேண்டுவது மோட்சம். அது இருவினை ஒப்பு முதலிய நிலைகளைத்தாண்டி அடைய வேண்டுவது. அவ்வளவு உயராது புண்ணியம் மட்டும் செய்தோர் சொர்க்க நிலையில் இன்பங்களை சில காலம் அநுபவிப்பர். நில்லாது திரும்ப வேண்டிய உலகம் சொர்க்கம். மோட்சத்திற்குச் சென்றவர் திரும்பாது என்றும் பேரின்பத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பர். வாரா உலக நெறி ஏற ஆண்டவன் உதவுகிறான். உலகம் வாரா நெறி எனக்கொண்டு மீண்டு இவ்வுலகத்தில் வந்து பிறந்து உழலாது தப்பும் நெறியை குறிப்பதாக உரைப்பதும் உண்டு. திருப்பெருந்துறையில் ஆண்டருளி நன்னெறிகாட்ட அந்தண வேடத்தில் குருமணியாக கோலத்தை அடிகள் இங்கு குறிப்பிட்டிருக்கலாம். அல்லது குஞ்சித பாததரிசனமாகக் கொள்ளலாம்.

சீலமற்றவன் அதன் காரணமாகக் கொடுமை பல செய்யினும் அவனை மன்னித்து ஆண்டவன் ஆட்கொள்ளுகிறான். நோன்பற்றவன் மனவலுவும் உடல் வலுவும் இன்மையால் விழுந்தாலும் கோலங்காட்டி நெறியேற உதவுகிறான். ஆண்டவன் பக்கல் செறிவில்லாததால் ஒன்றிலும் ஈடுபடாது கிடந்தவனை தன்பால் மால்படச் செய்கிறான். அறிவில்லாமையால் பல பக்கங்களிலே சுழன்று கொண்டு திரிவேனுக்கு வழிகாட்டுகிறேன். இவ்வாறு மனிதனது குறைபாடான நான்கு பண்புகளையும், அதனால் ஏற்படும் நான்கு செயலையும் அதைத் தடுத்து ஆண்டவன் செய்யும் நான்கு உதவிகளையும் பொருத்திப் பார்த்தால் இன்பந்தரும். குருவாய் வந்து ஆட்கொண்ட அந்தணரைப் பிரிந்து நின்றல் தன் தகுதியின்மையையே காட்டுமென்று நினைத்து தன்னை அடிகள் கொடியேன் என்று கூறுகிறார். 'நம் சென்னி' என்றும் 'அண்டர் நாடு ஆள்வோம் நாம்' என்றும் நன்மையைக் குறிக்கும்போது பிறரைச் சேர்த்துப் பன்மையாகவும், இப்பாட்டில் 'கொடியேன்' என்றும் 'கிடப்பேனை' என்றும் தன்னைப் பிரித்து ஒருமையாகவும் கூறுவதைக் காணலாம். 'என்றோ கூடுவது' என்பது 'எவ்வளவு காலங் கழித்து கூடப்போகிறோ' என்பதையும், 'என் தலைவனை நான் கூட அவன் எந்த நாளைக் குறித்துள்ளானோ' என்பதையும் காட்டுகிறது. "உன்னை அறிய உடல் கொடுத்தாய் ; சீலமின்றி நோன்பின்றி அதனைக் கெடுத்தேன் ; உன்னைக் கருதவும் நேசிக்கவும் கரணங்கள் தந்தாய். ஆசையை நீ உண்டாக்கியும் அதனையும் நான் தப்பினேன். வழிகாட்டியும் வாளா நின்றேன், அழகுமயமான உன்னையே காட்டியும் நான் புறக்கணித்து நின்றேன். நீ விரும்பி உதவிய உறுப்புக்களையும் சரி உபாயங்களையும் சரி உபயோகிக்காது விடுத்தேன்.

இவ்வழிகள் யாவற்றையும் இழந்த எனக்கு இனி அநுபவிக்கும் காலம் கிட்டுமென எதிர்பார்த்தல் கூடுமோ?" என்கிறார் அடிகள்.

இப்பதிகப் பெயர் ஆனந்த மாலை. ஆனந்தம் என்பது வடமொழிச்சொல். பேரின்பம் என்பது பொருள். மாலை என்பது தொடுப்பு அல்லது வரிசை என்ற பொருளில் நின்றது. ஆனந்தத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு இரங்கிக் கூறிய பாடல் வரிசை. மாலை என்பதில் ஐகாரம் சாரியை எனக் கொண்டு, மால் விருப்பம் எனலாம். அதாவது பேரின்பத்தை அடையும் பொருட்டு ஏற்படும் விருப்பம். பதிகத்தில் "கல் நேர் அனைய மனக்கடையாய்க் கழிப்புண்டு அவலக் கடல் வீழ்ந்த" என்றும் "யான் அறியாதே கெட்டேன்" என்றும் பலவிதமாக இரங்குவதால் ஆனந்தத்தைச் சொல்லும் மாலையெனக் கொள்ள முடியாது.

பதிகப்பொருள் சிவானுபவ விருப்பம்; சிவம், அனுபவம், விருப்பம் என்ற மூன்று சொற்கள் சேர்ந்தது. நான் என்பது அற்று சிவத்தோடு கலந்து அதனுள் அடங்கி பேரின்பத்தை அநுபவித்தல் சிவானுபவம். அதனை விரும்புதல் சிவானந்த விருப்பம். ஆனந்த மாலை என்பதும் சிவானந்த விருப்பம் என்பதும் ஒரு பொருளையுடையன. "சிவானுபவ விருப்பம் என்பது சிவானந்த மேலீட்டில் கிரியா சக்தியழிவுரைத்தல்" என்பது பழையவுரை.

இப்பதிகம் அருளியது தில்லையில். "மோகமிரும் அடியரொடும் கூட விரும்பியது ஆனந்தம்" என்பது உண்மை.

பண்பாலும் செயலாலும் ஆண்டவனை அணுகி ஆனந்தம் பெறவழியில்லையே என்று இரங்குவதும் அவனை

அனுபவிக்க அவன் செய்த உபகாரத்தைப் போற்றுவதும் கொடியேன் என்றோ கூடுவதே என்று கூடி ஆனந்தம் பெறுவதில் விருப்பம் காட்டுவதும் பதிகப் பெயருக்கும் பதிகப் பொருளுக்கும் ஒத்து நிற்கின்றன.

அடிகள் தன்னைத் தாழ்த்தி, தன்னைக் கருதிய அளவில் தனக்கு வந்த பேறு பெரிதெனக் கூறுகிறார். இரு கூற்றும் உண்மை உணர்ச்சி.

“Self depreciating is as real as self-glorifying” (Stavalton) அதாவது “தன்னை உயர்த்திச் சொல்வது எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மை தன்னைத் தாழ்த்திச் சொல்வதும்”.

60. மஹா வெறுவர்

நல்ல தேன். உயர்ந்த கொம்பு ஒன்றில் உள்ளது. மிகப் பரிசுத்தம். யாருக்கும் அது கிடைத்தல் அருமை. அது ஒரு முடவனுக்கு கிடைக்குமானால் அது அவனுக்கு எவ்வளவு வியப்பைத் தரும்!

நெறி இரண்டு; ஒன்று கீழே போகும் வழி; மற்றொன்று மேலே ஏறும் நெறி. அறத்தை விட்டு, பொருளை வீணாக்கி, சிற்றின்பத்தில் திளைத்துப் பாழாதல் பல்லோர் பயிலும் அவநெறி; அறத்தை அநுசரித்து பொருளை உபயோகப்படுத்தி சிற்றின்பத்தின் தன்மையை நன்குணர்ந்து பேரின்பத்தை நாடி, அதனை அடையும் சாதனங்களை உணர்ந்து கடைப்பிடித்தல் சிவ நெறி; சமய நெறி; முக்தி நெறி, அவநெறி நம்மை பந்தப் படுத்தும்; நமக்குத் துன்பமே தரும். சிவநெறியாகிய தவ நெறி நம்மைத் தளையிலிருந்து விடுவிக்கும். எல்லையில்லா இன்பத்தை ஊட்டும். ஆகையால் முக்தி நெறியை பயிலவேண்டும். பயிலும் முன் அதனை அறியவேண்டும். ஆனால் அதனை பல பேர் அறிவதில்லை.

முக்தி நெறி அறிந்து கொள்ளவில்லையானால், ஒரு காலத்தில் அறிந்து கொள்ளலாம். நல்வர்கள் நமக்கு ஒரு நாளைக்கு போதிப்பார்கள். ஆனால் கெட்டவர்களுடன் சேர்ந்தால் உய்யும் வழி ஏது? அவர்கள் உறவு கலவாமை வேண்டும் என்பார்கள். பாலில் சொட்டு விஷம் ஒரு தரம் சேர்ந்தால் பால் கெட்டு விடுவது போன்றது தீயவர் இணக்கத்தால் வரும் விளைவு. அறிவு கெட்ட மூர்க்களோடு சேர்ந்தால் ஆபத்து நிச்சயம். மூடர்களோடு திரிந்து, அவர்கள் தலையிடும் விஷயத்தில் தானும் ஆவேசமாகத் திரிதல் அதிக இன்னல்களைக் கொடுக்கும்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஒருவனை திருத்த யாருக்கும் மனம் வராது ; திருத்தவும் முடியாது. ஆனால் ஆண்டவன் பேராற்றல் உடையவன் ; பேரருளான் ; பேரறிஞன். அவ்வள்ளல் இரக்கம் கொண்டு ஒரு காலத்தில் மூர்க்கனுக்கு முத்தி நெறி அறிவிக்கிறான். முக்தி நெறியும் பக்தி நெறியும் ஒன்று

தான்: முக்தி இலட்சியம் ; பக்தி சாதனமும் இலட்சியமும், பக்தி என்பது அன்பு. இந்நெறி எளியது ; சாலச் சிறந்தது. இவ் வழியை குருவாய் வந்து, கொள்ளும் வண்ணம் அறிவுறுத்திப் புலப்படுத்துகிறான். இனிப்படிப்படியாக சாதகனுக்கு ஏற்றம். மனத்துள்ளே அன்பு புகப்புக, அங்குள்ளே மலம் துண்டு துண்டாக அறுபட்டு நீக்கப்படுகிறது. பக்தி நெறியை அறிவித்தவன் சித்த மலத்தை அறுவிக்கிறான். மலம் நீக்க மடைந்தவனுக்கு பழ வினைகள் நீங்குகின்றன. அன்பு நெறியால் சித்த மலம் அறும். பழவினைகள் பாறும்.

அன்பு நெறியின் விசேஷம் என்னவென்றால் அந் நெறியில் நிற்பவன் அன்புருவாய் மாறுவன். அன்பே சிவமென்பர் அறிந்தோர். அன்பு மயமானவன் சிவமய மாவான். ஆகையால் ஆண்டவன் நம்மை அவனாக்குகிறான். கெடுதல்களைப் போக்கி நன்மை பல தந்து சிவமாக்கி ஆட்கொள்ளுகிறான் அத்தன். தகப்பனினும் அதிகத் தொடர்பும், அன்பும் உடைய அவன் நமக்குச் செய்யும் பேறு பெரிது. ஒவ்வொரு அடியாரும் தத்தமக்குச் செய்யும் உதவி அளவு கடந்ததென்றும், பிறருக்கும் தக்கோருக்கும் செய்த உபகாரத்தைக் காட்டிலும் தனக்குச் செய்ததே பன்மடங்கு உயர்ந்ததென்றும் தங்கள் பக்தி மேலீட்டில் பகவானைப் பரவுகின்றனர். நல்லோர்க்குச் செய்த உதவி அந்த உதவி வரைத் தன்று. “நான் பெற்ற நிலையை, அவர் எனக்குச் செய்த உதவியை வேறு யார் பெறுவார்? அப்பா” என்று பன்னிப் பன்னி நன்றி செலுத்துவார் பெரியோர்.

முத்திநெறி அறியாத முர்க்கரொடு முயல்வேளை
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தனைனக் கருளியவாறு ஆர்பெறுவர் அச்சோவே

பாறும் வண்ணம் = சிதறும்படி. அத்தன் = தந்தை

வீடடைதற்கு வழியை அறியாத முடர்களோடு சேர்ந்து
அவர்கள் நெறியில் முயல்கின்ற எனக்கும் பக்தி மார்க்

கத்தை அறிவுறுத்தி, பழய வினைகள் நீங்கும் விதம் மனத்திலுள்ள மாசை அறுவித்து சிவமாக்கி என்னை ஆட்கொண்டருளிய அப்பன் எனக்கு கிருபை செய்த விதம் வேறு யார் அடைய வல்லார்? என்ன ஆச்சரியம்!

முத்தி வடசொல். விடுபடுகை என்ற பொருள். இம்மையில் உயர்வோர் உலக நெறியையும் இம்மையிலும், மறுமையிலும் உயர்ந்து உலகக்கட்டை விட நினைப்போர் வீட்டு நெறியையும் பின்பற்றுவர். மூர்க்கர் என்பவர் மூடர், வீட்டு நெறி நல்லதென அறியார். அவர் அகங்கார முடையவர்; தனக்கு யாவும் தெரியுமென நினைத்து ஒன்றையும் தெரிந்து கொள்ளார். அவர்கள் பிடிவாத முடையவர்; தாங்கள் செய்யும் செயல் தவறென உணர்ந்த பின்னரும் அச்செயல்களையே. செய்து கொண்டிருப்பர். அவர் கீழ்மக்கள்; பெரியார் துணை கொள்ளார். விடாது பற்றி ஊக்கத்தோடு செய்தலே முயலுதல். முயல்வேன், உயர்தினை ஆண்பால் தன்மை ஒருமை வினையாலனையும் பெயர். முயல்வேன் - இறந்த காலம்; எதிர்காலத்தில் கூறியது நிச்சயம் பற்றி. சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானம் என்ற நான்கு படிகளையுடைய மார்க்கமே இங்கு முத்தி நெறியென்றும் பக்தி நெறியென்றும் கூறப்பெற்றது. பக்குவத்திற்கு தகுந்தவாறு ஆண்டவனே வந்து நல்வழியை உபதேசம் செய்கிறான். “தம் முதல் குருவுமாய் தவத்தினில் உணர்த்த” என்று சிவஞானபோதகுத்திரத்தில் கூறியிருப்பது காண்க. வினை வகை மூன்று; ஒன்று அநுபவிக்க எடுத்த வினை (பிராரப்தம்) இனிச் சம்பாதிக்கும் வினை (ஆகாமியம்) இவ்வளவு நாளும் சேர்த்து வைத்தவினை. (சஞ்சிதம்) ஆண்டவன் அறிவுறுத்திய பின் மேலும் வினை ஏறாதாகலானும், பிராரப்தம் அநுபவித்தே தொலையுமாகலானும் இங்கு குருவருளால் நீங்கும் பழவினையாகிய சஞ்சிதமே சொல்லப்பெற்றது. பாறுதல் தங்காது ஒடி ஒழிதல். “துள்ளி ஓடும் தொடர்ந்த வினைகளே” மாயையின் மயக்கத்தையும், கர்மபந்தத்தையும் ஆணவ இருட்டையும் சித்தத்தில் தங்காமல் பேரருளால் விலக்குகிறான்

இறைவன். தன்னுடைய உருவத்தையும் தன்மையையும் காட்டியும் தந்தும் நம்மைச் சிவமாக்குகிறான். He who knows Brahman becomes Brahman. Mun Upanishad. (1-4-15)*

ஆண்டவன் உதவியால் படிப்படியாக மேலேற வேண்டும். உயர் தகுதி பெற்றால் அவன் உலகத்திற்குப் போகலாம். இன்னும் உயர்ந்தவர்கள் அவன் பக்கத்தில் இருக்கலாம். அதனிலும் மேம்பட்டோர் அவன் போன்ற உருவமும் அணியும் பெறுவர்; கடைசிப் பேறு அவனுள் புகுந்து அவனுடன் கலந்திருப்பது. இந்த நிலையே இங்கே "சிவமாக்கி" என்று கூறப்பெற்றது. இந்த நான்கு நிலையையும் முறையே சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுஜ்யம் என்பார்கள். இப்படியாக யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியது. சாலோகம் என்பது Kingdom of God; அல்லது, Kingdom of Heaven என்று கிறிஸ்து சமயத்தில் கூறப்பெறும். Seek ye first the kingdom of God. முதலில் கடவுளுடைய உலகத்தைத் தேடு. சாமீபம் His Presence. சாருபம் Christ-Like. சாயுஜ்யம் entering into Christ அல்லது man in Christ.

நெறியை அறிவித்தல் ஆண்டவன். அவன் விஞ்ஞான கலருக்கு அறிவுக்கறிவாய் உள் நின்றும் பிரளயாகலர்க்கு இயற்கை திருமேனியுடன் முன் நின்றும், சகலருக்கு மானிட வடிவத்தை தாங்கியும் உபதேசிக்கிறான் குருவின்றி முத்தியில்லை. அண்ணல் வேராய் நின்று சித்தமலம் அறுவிக்கிறான்; உடனாய் நின்று சிவமாக்குகிறான்; ஒன்றாய் நின்று கொள்ளுகிறான். இந்திரியவயமயங்கி என்ற திருவாசகச் செய்யுளில், "சிந்தைதனை தெளிவித்து, சிவமாக்கி எனையாண்ட" என்று வருவதும் காண்க. ஒரு மருத்துவன் வியாதியைத் தனுக்குச்செய்யும் உபகாரம் இருவிதம். ஒன்று வியாதியைப் போக்குவது. மற்றொன்று பலத்தைக் கொடுப்பது. அவ்வாறே வைத்தியநாதன் பிறவிப்பிணியை நீக்குகிறான். அது பாசகடியம்; அத்துடன் சிவப்பேறும் தருகிறான். மலம் அறுத்

* பிர்மத்தை அறிந்தவன் பிர்மம் ஆகிறான்.

தலும், சிவமாக்குதலும் ஆட்கொள்ளும் வண்ணங்களாகும். சிவரூபமாக்கி சுகவாரியில் அழுத்தி வைத்தான். இது வந்த வழியும் தகுதியில்லா ஒருவனுக்கு வந்த காரணமும் அறியாது வியக்க வேண்டியதிருக்கிறது.

அளவிலா மகிழ்ச்சி ததும்பும் பதிகத்துடன் திருவாசகம் முடிகிறது. இப்படி எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கூடுமோ? அழுவதற்கு வேண்டியதெல்லாம் கிடைத்த பின் மகிழ்ச்சி எவ்வாறு தோன்றுதிருக்கும்? வெற்றிலைச்சாறு சிறிதுமிடற்றுக்குக் கீழே இழியப்பெற்ற ஒருவன் தன்னைத்தான் அறிகின்றவன். அக்காரமாய், அமுதாய் சுவைகளிலும் இனியனாய் உட்கலந்த போது மகிழ்ச்சி உண்டாகுமெனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

அச்சோ பதிகம். அச்சன் என்றால் அப்பன், அச்சன் என்ற சொல்லில் ஈறு கெட்டு, ஓகாரம் பெற்று, வியப்புப் பொருளில் வந்தது. அப்பன் என்ற சொல்லும், அம்மா என்ற சொல்லும் விகாரப்பட்டு வியப்பைக்காட்ட உபயோகமாகின்றன. தான் என்றும் அறியாத அநுபவத்தைப் பெறும்போது வியப்பு வருகிறது. இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டும் அச்சோவே என்று முடிகிறது. இதில் ஒன்பது பாட்டுக்களே உள.

அநுபவ வழியறியாமை என்பது பதிகப்பொருள். அநுபவம் என்பது இங்கு சிவானுபவம். சிவபெருமான் தரும் பேரின்பத்தை அநுபவிப்பது. அந்த வழி அந்த அநுபவம் ஏற்பட்ட வழி. பேரின்பம் கிடைத்த விதத்தை அறிய முடிவதில்லை. உயிரின் அறிவு இச்சைசெயல் அவனுடைய அறிவு இச்சை செயலில் அடங்கி விடுவதால் அநுபவ வழியை அறியமுடிவதில்லை. இந்த அநுபவத்தை பரனாடு என்ற முனிவர் விவரிக்கிறார்.

‘I have felt He was present; I remember He has been with me; but I have never felt His Coming or His departure; By what means He has made entrance or departure I confess I know not to this day’ St. Bernad

“அவர் அருகிருப்பதை உணர்ந்தேன்; அவர் என் பக்கத்திலிருந்தது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது ஆனால் அவர் வந்ததையும் போனதையும் நான் உணரவில்லை. அவர் எவ்விதமாக வந்தாரென்பதோ எவ்விதமாகப் போனாரென்பதோ நான் இன்றுவரை அறியவில்லையென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பதிகம் தில்லையில் அருளியது.

“ஈசர் போக சுகம் எனக்களித்தாரார் பெறுவாரெனும் அருமை புகறல் அச்சோ” என்பது திருவாசக உண்மை,

இத்திருப்பாட்டில் அச்சோவே என்ற முடிவு காண்பதால் பதிகப்பெயர்ப் பொருத்தமும் ‘அருளியவாறு யார் பெறுவார்? என்ற கேள்விக்கு பதில் கூற முடியாதிருப்பதால் பதிகப்பொருள் பொருத்தமும் காணலாம்.

ஆர் ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும்வித்தகர்?
திருவா : 169

முடர்களோடு சேராமையும் அறிஞர்களோடு உறவு வைத்துக்கொள்ளாதலும், பெருமைக்குரியவர்களைப் பெருமைப் படுத்தலும் இவைகளே பெறுதற்கரிய மங்கள வாழ்த்து, மங்கள சுத்தம்.

பக்தியினாலே - இந்தப்

பாரினில் எய்திடும் மேன்மைகள் கோடி

சித்தம் தெளியும் - இங்கு

செய்கை அனைத்திலும் செம்மை பிறந்திடும்

வித்தைகள் சேரும் - நல்ல

வீரர் உறவு கிடைக்கும் மனத்திடை

தத்துவ முண்டாம் - நெஞ்சில்

சஞ்சலம் நீங்கி உறுதி விளங்கும்.

—பாரதியார்

பிழையும் திருத்தமும்

பிழை	— திருத்தம் —	பக்கம்	வரி
அறுபவம்	— அநுபவம் —	63	14
பச்மை	— பச்சை	74	15
பருக்கை	— படுக்கை	96	25
உளன்	— ஊன்	126	6
பாந்தன்	— பாந்தள்	93	24
மழுந்துடி	— மழுத்துடி	93	27
சிந்திது	— சிந்தித்து	105	13
அழகள்	— அடிகள்	131	கடைசி
தோக்கி	— நோக்கி	178	1
மூக்கணன்	— முக்கணன்	217	21
நினைந்	— நினைந்தா	268	25
சிவற்பேற்றையும்	— சிவப்பேற்றையும்	274	22

